

Giới thiệu Ngũ Tiểu Thư Siêu Quậy

Là truyện tình tuổi teen đầy sâu sắc, Ngũ Tiểu Thư Siêu Quậy nói về tâm tư của tác giả, mong mấy chế đừng đáp đá vì truyện em không hay lắm (mấy nhỏ bạn nói là truyện thiếu muối)+ em làm văn chỉ thuộc loại khá.

Note: có ý kiến gì xin mấy chế nhận xét giùm *cúi đầu*E hèm!

Sau đây là phần "Giới thiệu nhân vật":

- Lâm Băng Hạ: lúc nóng lúc lạnh, dễ nổi giận (Thiên Băng đặt rất nhiều biệt danh để gọi Băng Hạ), rất hậu đậu
 - Hoàng Nhã Lệ: dịu dàng, vui tươi nhưng động vào thì rất khó sống
 - Vương Lệ Xuân: hơi kiêu ngạo, luôn ủng hộ những việc Thiên Băng làm
 - Hàn Băng Tuyết: lạnh như tên.
 - Vũ Thiên Băng: lạnh như tảng băng ngàn năm Trường Special Stars (S.S) là ngôi trường đào tạo nhân tài. Những người học ở đây luôn được tuyển chọn khắt khe, 3 năm tuyển sinh 1 lần. Có tất cả 3 khối A, B, C và tất cả đều được xếp theo số hạng. Khối A có 10 lớp xếp từ top 50, trung bình mỗi lớp có 35 hs trừ lớp A1 chỉ có 20 hs. Khối B, C được xếp theo những số hạng còn lại.
- Nội dung câu truyện: 5 cô gái có những thân thế bí ẩn, theo học 1 ngôi trường danh giá. Tài năng và sắc đẹp của họ khiến mọi người ngưỡng mộ, cũng có rất nhiều kẻ ghen ghét. Cuộc sống của họ sẽ ra sao?(Nhân vật nam sẽ xuất hiện sau). Và Nói Yêu Em Đi Anh sẽ là tác phẩm đầy lãng mạn nhẹ nhàng dành cho những ai tin vào tình yêu đích thực.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thư Siêu Quậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Chương 1: Khởi đầu.- A...A...A... Chết rồi! Sắp muộn học rồi! "Bịch""Bịch""Bịch""Rầm"- Băng Hạ té 1 cách không giống ai (tự tưởng tượng).

- Chuyện gì vậy? Em làm sao vậy?- Anh Băng Hạ từ bếp đi ra, vội đỡ Băng Hạ đứng dậy.

- Sao anh không gọi em dậy vậy hả?

"Kính kong""Kính kong""Kính kong""Rầm"

Trong khi Băng Hạ đang 'xử' người anh trai của mình thì cánh cửa ngã xuống. Lệ Xuân bước vào cùng với Thiên Băng và Băng Tuyết. Lệ Xuân hét lớn:

- Mày chết luôn trong đó rồi hả?- Lệ Xuân hét lớn - Mấy giờ rồi?

- Ồ thì 6h45- Băng Hạ thản nhiên- Á... Muộn học rồi!

- Em sẽ muộn thật đấy nếu em còn đứng đó hét- Anh Băng Hạ bước ra với bộ đồ học sinh (thay đồ với tốc độ ánh sáng)

- Lẹ lên- Băng Hạ nắm tay Lệ Xuân ra ngoài cổng, Băng Hạ thấy thiếu thiếu gì đó- Anh cho em mượn xe đạp nha.

- Này! Tài sản duy nhất của anh đấy. Em lấy xe rồi thì anh đi bằng gì?- Anh Băng Hạ chạy ra ngoài thì đã muộn, Băng Hạ đã dắt xe đi.

- Thì anh đi bằng taxi đi. Vậy nha! Em đi học đây. Bye- Băng Hạ leo lên xe đạp chạy theo 3 người đang đợi nó.

- Thế là hết tiền của tháng này rồi!- Anh Băng Hạ mếu máo đi học.

Đến ngã ba gần trường, Băng Hạ lái xe trúng vào cục đá và "Ầm". Băng Hạ ngã xuống, Lệ Xuân vội chạy lại đỡ. Đúng lúc đó, Nhã Lệ chạy xe tới, Nhã Lệ vội dừng xe lại rồi dựng xe của Băng Hạ lên.

- Có chuyện gì vậy? Mày có sao không?- Nhã Lệ vội hỏi.

- Càng cục đá té. Nó là Atula nên nó không bị sao đâu.- Lệ Xuân nói.

Băng Hạ nghe thấy chữ 'Atula' mắt liền lướt tới chỗ Thiên Băng. Băng Hạ rất tức nhưng không làm gì được khi thấy khuôn mặt ung dung nhìn Băng Hạ. Băng Hạ tức giận leo lên xe đi tới trường. Mọi người cũng chạy xe theo.

Đến trường, tụi nó cất xe rồi ra chỗ bảng thông báo xem xếp lớp. Bảng thông báo như sau:

1. Hàn Băng Tuyết 100đ

Vũ Thiên Băng 100đ

2. Lâm Băng Hạ 99đ

3. Vương Lệ Xuân 98đ

Hoàng Nhã Lệ 98đ

...

Tụi nó chỉ lướt qua bảng 5s rồi cùng nhau đi thẳng lên lớp A1.

Lớp học có 4 dãy. Nhã Lệ ngồi bàn kế cuối bên cạnh cửa sổ, phía sau là Băng Hạ, bên cạnh là Lệ Xuân, bên cạnh Lệ Xuân là Thiên Băng và bên cạnh Thiên Băng là Băng Tuyết. Nhưng 3 bàn trước Lệ Xuân, Thiên Băng và Băng Tuyết đều bị bỏ trống và chưa ai dám ngồi vào những bàn ấy.

Chuông reo, mọi người có đầy đủ trong lớp. Cô giáo bước vào lớp làm cả lớp im lặng thì Nhã Lệ, Băng Hạ, Lệ Xuân ngồi ăn quà vặt, đang ăn còn dành đồ ăn của nhau. Thiên Băng ngồi nghe nhạc, vừa đọc tiểu thuyết. Băng Tuyết thì đang ngủ 1 cách ngon lành trên bàn. Cô giáo thấy vậy tức lắm nhưng chẳng nói gì vì biết tụi nó chẳng bao giờ học mà có nói thì tụi nó cũng làm ngơ. Chỉ có Băng Hạ ngoan nhất trong nhóm là vừa ăn vừa chép bài. Nhưng Băng hạ chép rồi cũng để đó, chẳng bao giờ đọc lại xem mình viết gì.

Hai tiết đầu lặng lẽ trôi đi.

Giờ ra chơi.

Nhã Lệ cùng với Băng Hạ và Lệ Xuân đang lôi Băng Tuyết dậy để cùng xuống căn tin. Còn Thiên Băng thì đi xuống thư viện trả sách rồi xuống căn tin sau. Thiên Băng đi 1 lúc thì Băng Tuyết cũng chịu dậy và cùng với 3 đứa kia xuống căn tin. Đang đi thì tụi nó gặp...

Tụi nó đã gặp gì?

(Note: Mấy chương đầu khá ngắn. Nhưng em xin hứa mấy chương sau sẽ dài hơn. *cúi đầu*)

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thư Siêu Quậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Chương 2: Kẻ thù.

Tụi nó đang đi xuống căn tin thì gặp 1 nhóm 5 người. Đó là Ngũ tiểu thư siêu sao. Ngũ tiểu thư siêu sao luôn tự cho mình là tuyệt nhất, tài năng và xinh đẹp nhất. Nhưng dù cố gắng như thế nào, Ngũ tiểu thư siêu sao cũng không vượt qua được tụi nó nên sinh lòng ghen ghét và lúc nào cũng coi tụi nó như kẻ thù của mình.

Tụi nó xuống căn tin. Tuyết Mai - 1 người trong nhóm Ngũ tiểu thư siêu sao - cố tình đi ngang qua Lệ Xuân và đụng mạnh vào Lệ Xuân khiến cô ấy ngã xuống đất.

- Này! Mày đi đứng thế à? Có phải mày không có mắt không? - Tuyết Mai nhìn Lệ Xuân bằng ánh mắt khinh bỉ.

- Ê! Con kia! Mày nói ai đấy hả? Mày đụng Lệ Xuân trước không xin lỗi mà còn nói bạn tao. Đúng là vừa ăn cướp vừa la làng. - Băng Hạ tức giận bước lên bênh vực cho bạn mình, tiếng nói của Băng Hạ làm cho mọi người ở hành lang vây quanh.

- Đừng chấp lù hạ đẳng làm gì chỉ tốn hơi thôi! - Vân Anh lên tiếng.

- Con kia! Mày nói lại coi. - Lệ Xuân được Nhã Lệ đỡ dậy, tức giận nói- Chó có thể sủa bậy, người không thể nói bậy đâu.

- Nói gì là quyền của bọn tao, không liên quan đến mày. - Ngọc Băng nói, tay chỉ thẳng vào Lệ Xuân.

Băng Tuyết bước lên, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào Ngũ tiểu thư siêu sao.

- Mày.. mày... tính làm gì hả? Tính... tính đánh tội tao à? Không... không được đâu!- Kiều Vân run rẩy nói khi thấy ánh mắt sắc bén của Băng Tuyết.

- Yên tâm đi! Tôi không làm gì cả. Tôi chỉ muốn xem 5 con chó đang cản đường sủa bậy thôi. - Băng Tuyết giọng lạnh băng, ánh mắt khinh bỉ nhìn vào Ngũ tiểu thư siêu sao nói.

- Mày vừa nói gì hả? Có ngon thì nói lại xem. -Thanh Trúc tức giận khi nghe câu nói của Băng Tuyết và hiểu được ý của Băng Tuyết.

- Ôi trời! Tội nghiệp thật! Đẹp mà tai bị điếc thật uổng mà! - Băng Hạ nói với giọng tiếc rẻ.

- Mày... mày... - Thanh Trúc không nói được gì.

Thanh Trúc giờ tay định tát Băng Hạ. Nhưng không ngờ Băng Tuyết đã nhanh tay hơn, cầm tay Thanh Trúc và "Bốp". 1 cái tát trời giáng hả xuống khuôn mặt đánh phần dày 1 tác của Thanh Trúc.

- Mày dám đánh tao. - Thanh Trúc ôm lấy 1 bên má đỏ ửng vì cái tát.

- Thật bản. - Băng Tuyết lấy chiếc khăn ra lau tay rồi quẳng thẳng nó vào sọt rác.

- Mày vừa nói ai bản? - Thanh Trúc mắt mặt trước cả trường.

- Thầy giám thị tới. - 1 học sinh la toáng lên.

- Tội mày cứ đợi đấy!

Ngũ tiểu thư siêu sao bỏ đi sau khi nói câu đó. Tội nó không quan tâm đến lời nói đó mà tiếp tục đi thẳng xuống căn tin.

Chỗ Thiên Băng

Thiên Băng đang từ thư viện đi xuống căn tin. Thiên Băng đang đi thì thấy Ngũ tiểu thư siêu sao và thấy Thanh Trúc ôm lấy 1 bên mặt thì cũng hiểu đôi chút về việc vừa mới xảy ra. Thiên Băng nói 1 câu đủ để Ngũ tiểu thư siêu sao nghe thấy.

- Đáng đời! - nói xong, Thiên Băng đi thẳng xuống căn tin làm cho Ngũ tiểu thư tức không nói gì được.

Ở căn tin.

Thiên Băng thần nhiên ngồi vào chỗ trống còn lại ở bàn tội nó.

- Này đi đâu chơi không? Tao vẫn còn tức vụ vừa nãy đây- Lệ Xuân đề nghị.

- Bar đi! - Băng Hạ đề xuất 1 ý kiến.

- Ủ! Đi bar đi! Tội mình lâu rồi cũng chẳng đi bar rồi. - Nhã Lệ dịu dàng nói.

- Thế còn hai tảng băng kia thì sao? - Lệ Xuân quay sang hỏi Thiên Băng và Băng Tuyết.

- Sao cũng được! - Thiên Băng lên tiếng trước.

- Tùy! - Băng Tuyết nói với vẻ mặt 'I don't care'.

Tối ở nhà Băng Hạ.

- Mày đâu rồi Băng Hạ? - Lệ Xuân nói rồi nhấn chuông "Kinh kong! Kinh kong! Kinh kong!".

Bỗng phía trong có tiếng "Loảng xoảng! Loảng xoảng!" "Bùm!".

- Nó trong bếp đấy! - Lệ Xuân vừa nói, vừa chạy vào.

Tội nó cũng chạy theo. Cánh cửa bếp mở ra, cảnh tượng bên trong thật kinh hoàng. Phòng bếp đen thui, nồi, xoong, chảo, mỗi thứ một nơi. Nhiều thứ bị vỡ tan tành, mảnh sành văng vãi trên nền đất. Nói chung là căn phòng không khác nào bãi chiến trường.

- Mày làm cái gì vậy hả?- Lệ Xuân hoảng hồn nhìn bãi chiến trường.

- Rita! Đi!- Lệ Xuân nói và đi thẳng.

- Biến!- Nhã Lệ nói, ngay sau đó hắn được đưa đi.

6 người đi vào 1 căn phòng ở góc khuất nhất trong bar và chưa ai dám bước vào căn phòng này trừ Ngũ đại tỷ và người quản lý trung thành- Rita. Cánh cửa mở ra, nếu người khác vào căn phòng thì chẳng thấy khác gì những căn phòng khác. Nhưng khi vừa đóng cánh cửa lại, Thiên Băng bước tới bức tường đối diện cửa ra vào và 1 cánh cửa liền mở ra. Cánh cửa ấy dẫn thẳng đến căn phòng bí mật của bar.

- Như cũ!- Băng Hạ nói rồi bước vào.

Ngũ đại tỷ bước vào, cánh cửa đóng lại và phẳng lì như trước. Rita bước ra lấy đồ uống.

Ở căn phòng bí mật.

Thiên Băng quẹt vào máy kiểm tra thẻ 1 cái thẻ có in hình đôi cánh nửa trắng bị nhuộm máu, nửa đen chảy 1 dòng máu. Đó chính là biểu tượng riêng của bang D.O.H (Devil of hell). Cánh cửa mở ra, 5 người bước vào. 1 căn phòng màu trắng, ở giữa căn phòng là 1 bộ sofa màu đen, xung quanh là 5 căn phòng được khóa bằng mật mã nghiêm ngặt.

1 lúc sau, Rita bước vào và mang theo 1 khay có 5 ly rượu. Rita đặt chúng lên bàn, đó là những ly rượu trái cây mà tụi nó rất yêu thích. Tuy cùng 1 loại rượu trái cây nhưng mỗi ly rượu có những ly rượu có màu khác nhau. Lệ Xuân màu đỏ, Băng Hạ xanh dương, Nhã Lệ màu tím, Băng Tuyết màu trắng, Thiên Băng màu xanh da quàng.

Tụi nó đang ngồi nhâm nhi ly rượu thì Rita hốt hải chạy vào.

- Bang... bang... bang... Darkness khiêu... khiêu... chiến với... với bang... bang ta... học... học... - Rita vừa nói vừa thờ dốt.

- Máy giờ? Địa điểm?- Lệ Xuân nhìn Rita.

- Tối mai, 8h, tại khu đất trống X và đường như bọn chúng chưa biết các tỷ đã trở về. Các tỷ có cần thêm người không? - Rita nói sau khi đã lấy lại hơi.

- Không cần. Lui đi!- Nhã Lệ nói, phất tay ra hiệu cho Rita.

- Vậy em xin lui.- Rita bước lùi rồi quay lưng bước ra cửa.

- Chuẩn bị không? - Băng Hạ thích thú nói khi thấy cánh cửa đã được đóng lại.

- Mai đi! Tao mệt rồi!- Lệ Xuân nói bằng giọng uể oải.

- Về thôi! - Nhã Lệ kéo cả đám về.

Sáng hôm sau.

Mọi thứ vẫn diễn ra bình thường. Nhưng không ai biết rằng tụi nó đang âm thầm chuẩn bị cho kế hoạch để khiêu chiến với bang Darkness. Thời gian lại trôi đi lặng lẽ.

Ra chơi.

-Này tụi mày có 'đồ chơi' mới không?- Nhã Lệ lên tiếng.

- Có chứ!- Băng Hạ lên tiếng trước.

- Tôi rồi biết- Băng Hạ nói với vẻ bí ẩn.

- Thôi xuống căn tin đi! Tao đói rồi. - Nhã Lệ than vãn rồi kéo cả đám xuống căn tin kiếm đồ ăn.

Chuông reo đúng lúc tụi nó ăn xong đồ ăn. Vào lớp, tụi nó làm việc riêng của mình. Thời gian lại trôi nhanh đi.

7h tối, tại căn phòng bí mật.

5 cô gái đứng trước 5 cánh cửa khác nhau. Tụi nó lấy ra 5 cái thẻ, chúng không giống nhau. Điểm giống nhau duy nhất là đều có thiên thần ôm 1 bó hoa. Băng Hạ là thiên thần cánh trắng nhuộm máu, tay ôm bó hoa oải hương. Băng Tuyết là thiên thần cánh đen có 2 dòng máu chảy, tay ôm bó hoa lavender. Còn của Nhã Lệ, Lệ Xuân và Thiên Băng đều là thiên thần có đôi cánh giống biểu tượng của bang. Nhã Lệ là bó hoa hồng trắng nhuộm máu. Lệ Xuân là bó hoa trang đỏ (ai không biết thì lên google tra). Thiên Băng là bó hoa anh đào hồng.

Cả 5 người đều quẹt thẻ vào máy kiểm tra thẻ rồi nhấn mật mã phòng của mình. Khi nhập mật mã, máy cũng đã kiểm tra dấu vân tay. 5 cánh cửa đồng loạt mở ra, bên trong..

Trong những căn phòng có thứ gì? Và cuộc gặp mặt với bang Darkness ra sao? (khúc này t/g tự kỉ)

Giới thiệu

Bang D.O.H (Devil of hell) là bang nhóm đứng đầu thế giới ngầm, do tụi nó tạo ra khi mới 10 tuổi, quản lý được 3 năm thì giao cho Rita tạm thời quản lý vì Thiên Băng và Băng Tuyết bay sang Anh (lý do chương 10 sẽ biết.). Tuy nhiên tụi nó vẫn được thế giới ngầm biết đến như những nữ hoàng với 5 biệt danh: Băng Hạ - Bóng ma độc dược (nữ hoàng Chorong), Lệ Xuân - Lưỡi dao tử thần (nữ hoàng Kathy), Nhả Lệ - Vũ lực sát nhân (nữ hoàng Sarah), Băng Tuyết - Vua xạ thủ (nữ hoàng Sandy), Thiên Băng - Đứa con tử thần (nữ hoàng Catherine).

Phạm Hoàng Anh (Rita): quản lý bang Blood cũng như quản lý trung thành kiêm quản lý riêng của Ngũ đại tỷ, tính tình vui vẻ, yêu đời, coi Ngũ đại tỷ như chị mình, luôn giúp đỡ hết mình cho Ngũ đại tỷ.

Note: Haha! Chương ngày càng dài rồi. Chế nào muốn em làm dài thêm thì nhớ nhận xét cho em nhé! Bye! *vẫy tay*. Mong mấy chế ủng hộ em tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thư Siêu Quậy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Chương 4: Khiêu chiến.

5 cánh cửa mở ra, tụi nó bước vào. 5 căn phòng có màu khác nhau và cách bày trí cũng khác nhau. Điểm giống nhau duy nhất là mỗi căn phòng đều có 1 cái máy tính.

Cánh cửa phòng Nhả Lệ mở ra, hiện ra 1 căn phòng màu tím nhẹ nhàng. Nhưng trong phòng không có tủ sách, không có giường, không có gương lược mà trong phòng lại chứa đầy những máy tập thể dục. Trên mỗi máy có in 1 hình bông hoa hồng trắng bị nhuộm máu.

Căn phòng của Lệ Xuân được bao phủ bởi màu hồng. Trong phòng Lệ Xuân có rất nhiều kệ, nhưng kệ không dùng để sách mà những kệ sách dùng để những con dao của Lệ Xuân. 1 người bình thường thì những người bình thường thì họ sẽ hỏi tại sao Lệ Xuân mua nhiều những con dao giống nhau như thế. Nhưng nếu để ý kĩ thì những con dao của Lệ Xuân đều có độ dày, mỏng khác nhau. Đây là chưa kể Lệ Xuân còn cho vào những con dao nhiều loại chất độc khác nhau, có loại có thể giết người và phân hủy xác trong vòng vài giây.

Căn phòng của Băng Hạ có 1 màu xanh băng ngọc. Căn phòng của Băng Hạ cũng có nhiều kệ, những cái kệ cũng không để sách, cũng không để dao như Lệ Xuân. Nhưng những kệ của Băng Hạ để những lọ chất lỏng có màu khác nhau, tất cả đều được dán nhãn. Đó chính là độc của Băng Hạ, có những loại thuốc mê, có những loại làm người trúng độc đau đớn 2 ngày rồi chết, cũng có những loại làm cho người trúng độc đau đớn và chết trong vòng 1 giờ, trong đó cũng có những loại thuốc giải và chữa lành vết thương. Xung quanh các bức tường còn có những mảnh vải có những cây kim châm gắn trên. Các loại độc được của tụi nó đều do Băng Hạ cung cấp.

Băng Tuyết bước vô căn phòng của mình, căn phòng có 2 màu trắng đen. Căn phòng này có rất nhiều kệ đựng dao và súng, nhưng súng vẫn có nhiều hơn. Băng Tuyết đều có thể sử dụng thuần thục súng và dao nhưng Băng Tuyết sử dụng súng giỏi hơn. Tất cả những loại súng đều do Băng Tuyết làm ra và chưa có cái nào xuất hiện trên thế giới. Đương nhiên là súng của Băng Tuyết cũng có các chất độc của Băng Hạ.

Căn phòng của Thiên Băng màu ngọc bích. Căn phòng này có ít kệ, những kệ chỉ đựng vài hộp nhỏ có chứa bom trong đó. Trong phòng Thiên Băng cũng có 1 cái tủ nhỏ, nó không dùng để đựng sách vở hay quần áo mà nó lại dùng để 1 vài cây súng, vì Thiên Băng ít xài đến chúng. Căn phòng đó có 1 cái máy tính laptop bình thường nhưng không ai biết rằng trong nó lại có những thông tin tuyệt mật của tụi nó, những phần mềm bảo vệ tuyệt đối. Vì sao laptop của Thiên Băng lại có những thứ đó? Là vì Thiên Băng là 1 vua hacker, 1 người tạo ra mọi phần mềm bảo vệ cho những thông tin và căn phòng bí mật của tụi nó. Khi chiến đấu, Thiên Băng thường dùng bom, nhất là bom độc dược, nhưng luôn luôn mang theo cho mình 1 cây súng phòng trường hợp khẩn cấp.

Tụi nó cùng nhau bước ra khỏi căn phòng của mình khi đã chuẩn bị xong những thứ cần thiết. hôm nay tụi nó diện cả 1 cây đen, đặc biệt là Thiên Băng đội thêm 1 cái mũ lưỡi trai màu đen. Tụi nó đeo mặt nạ của mình vào, những chiếc mặt nạ màu đen che đi 1 nửa khuôn mặt có những chiếc lông vũ có màu khác nhau. Tụi nó trông rất trưởng thành và bí ẩn trong màn đêm.

- 'Đồ chơi' của mày là gì thế? - Lệ Xuân bước lại chỗ Băng Hạ xem đồ chơi mới.

- Đây nè! - Băng Hạ giơ ra 1 cây kim có hình hoa oải hương - Nó khác với mấy cái trước, còn như thế nào thì khi nào thấy rồi biết.

- Này! 2 đứa mày có 'đồ chơi' mới không vậy? - Lệ Xuân quay sang Băng Tuyết và Thiên Băng hỏi.

- Bom cảm ứng - Thiên Băng nói ngắn gọn rồi lấy ra trong hộp 1 quả bom nhỏ.

- Súng định vị. - Băng Tuyết lấy ra trong túi 1 cái súng- Mỗi đứa 2 cái. - Băng Tuyết vừa nói, vừa ném cho mỗi đứa 2 cây súng.

Sau đó, tụi nó đi ra gara lấy xe. Mỗi đứa leo lên 1 xe mô tô phóng đi đến khu đất trống X.

Tại khu đất trống X.

Tụi nó tới sớm hơn giờ hẹn nên phải đợi. Thiên Băng lấy quả bom cảm ứng ra và ném ra giữa khu đất trống. Quả bom phát nổ nhưng không có 1 tiếng động hay dấu vết gì để lại.

- Quả bom của mày sao vậy? Sao không phát nổ lớn như mấy lần trước? - Băng Hạ nói, mắt vẫn nhìn vào chỗ quả bom vừa phát nổ.

- Nó làm những việc không có lý do, tin nó đi, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu! - Lệ Xuân nhìn vào vẻ mặt thần nhiên của Thiên Băng nói.

Một lúc sau, bang Darkness cũng tới.

- Ôi! Hôm nay may mắn thế! Được 5 cô nàng xinh đẹp phục vụ tốt quá nhỉ? - tên bang chủ bang Darkness nói giọng bồn chồn.

- Bắt đầu đi! - Băng Tuyết nói, khuôn mặt lạnh tanh.

- Nóng vội thế cô em. Sao cô em không về đội tụi anh nhỉ? Đảm bảo tụi anh sẽ không đối xử tệ với cô em đâu? - Hắn vẫn tiếp tục.

- Chết đi! - Thiên Băng thì thầm, kéo xup mũ xuống, cười nửa miệng.

- Á... Á... Á... - tên bang chủ hét lớn, cơ thể bỗng dưng bốc cháy.

- Bang chủ! - tên bang phó la lên_ Tụi mày sẽ phải trả giá. Lên thôi!

- Tụi mày chơi đi! Tao không hứng thú. - Thiên Băng ngồi trên 1 cành cây, tay gõ liên tục lên bàn phím laptop của mình.

- Chán mày thật! Tụi mày chơi thôi, kệ nó đi! - Băng Hạ nói xong liền lao ra chiến đấu.

- Chơi đi! Tí nữa nó nổi 'khùng' lên là khỏi chơi đó! - Lệ Xuân nói xong cũng lao vào chiến đấu.

4 người bắt đầu ra trận chiến đấu. Nhã Lệ dùng những đòn hiểm hóc để đánh bọn chúng. Băng Hạ liên tục phóng những cây kim độc vào đối thủ phía trước. Lệ Xuân liên tiếp phóng những con dao vào bọn chúng, giúp cho tụi thần có thêm nhiều sinh linh nữa. Băng Tuyết bắn súng vào thành viên bang Darkness 1 cách chính xác nhất.

- Băng Hạ! Cẩn thận! - Lệ Xuân hét to khi nhìn thấy 2 viên đạn bay về phía Băng Hạ.

Băng Hạ nghe thấy lời cảnh báo nhưng chỉ né đi cho chúng khỏi trúng tim. "Phập". Chúng ghim vào tay phải của Băng Hạ. Băng Hạ vẫn cố gắng phóng kim châm vào đối thủ khiến cho vết thương chảy rất nhiều máu.

- Đưa nó đi bệnh viện ngay! - Thiên Băng nhảy xuống từ trên cây, rút súng ra và bắn liên tục vào bọn chúng.

- Được! Nhã Lệ giúp tao. - Lệ Xuân đỡ lấy Băng Hạ khi thấy Băng Hạ sắp ngã.

- Ukm - Nhã Lệ và Lệ Xuân đưa Băng Hạ đến bệnh viện.

5 phút sau, rất nhiều tên bị Thiên Băng và Băng Tuyết hạ gục. "Cạch! Cạch!". Súng của Băng Tuyết hết đạn. Thiên Băng thấy vậy liền không bắn súng nữa và 1 đám cháy lớn thiêu cháy hết mọi thứ ở đó trừ Thiên Băng và Băng Tuyết.

- Băng Tuyết đi thôi! - Thiên Băng leo lên mô tô phóng đi.

- Được! - Băng Tuyết leo lên mô tô của mình rồi phóng đi.

Tại bệnh viện trung tâm thành phố.

Ánh đèn đỏ của phòng cấp cứu vẫn sáng. 2 con người đang ngồi chờ đợi ở đó. Thiên Băng và Băng Tuyết bước tới.

- Sao rồi? - Thiên Băng nói.

- Chưa ra. - Lệ Xuân lắc đầu.

Bỗng "Ting!", cánh cửa phòng cấp cứu mở ra. Bác sĩ bước ra cùng với các y tá đẩy chiếc giường Băng Hạ nằm trên.

- Bạn tôi sao rồi bác sĩ? - Nhã Lệ hỏi bác sĩ.

- Cô ấy vượt qua nguy hiểm, nhưng vì mất quá nhiều máu nên phải ở lại trong bệnh viện 1 thời gian. - Bác sĩ nói nhanh chóng rồi bước đi.

- Ai là người nhà của bệnh nhân Băng Hạ? Xin mời đi theo tôi đóng viện phí. - 1 cô y tá bước tới nói.
- Được rồi! Tao đi đóng viện phí. Tụi mày vào thăm nó trước đi. - Lệ Xuân nói rồi bước theo cô y tá.
- Cho tôi hỏi. Bệnh nhân Băng Hạ nằm phòng bao nhiêu vậy? - Nhã Lệ hỏi cô y tá.
- Phòng 314 - y tá nói.
- Cảm ơn. - nói rồi Nhã Lệ đi về phòng bệnh của Băng Hạ.

Lệ Xuân đi theo cô y tá. Ở phòng cấp cứu chỉ còn lại Băng Tuyết và Thiên Băng ở lại.

- Sao rồi? - Băng Tuyết nói 1 câu đầy ảm ý.
- Ko qua mắt mày được rồi! - Thiên Băng cười lạnh - Mày cũng nên chuẩn bị đi! Sắp phải tham gia 1 trò chơi mới đấy.

Thiên Băng bước đi. Băng Tuyết dường như đã hiểu ra điều gì đó, 1 nụ cười nửa miệng đáng sợ hiện lên. Băng Tuyết cũng rời khỏi đó và bước tới phòng bệnh của Băng Hạ.

Phòng bệnh Băng Hạ.

Thiên Băng cùng Băng Tuyết bước vào phòng bệnh.

- Dậy đi! Có chuyện. - Thiên Băng bước tới sofa bên giường bệnh và 'chiếm lĩnh' nó.
- Haizzzz! Tao là bệnh nhân mà, cho tao nghỉ tí đi. - Băng Hạ van nài.
- Ngủ rồi thì chết luôn đi! - Lệ Xuân nói.
- Vào vấn đề đi! - Băng Tuyết mất kiên nhẫn.
- Có...

Ở nơi khác.

- Như đã giao kèo. Không cần bàn thêm. Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là được. - 1 giọng con gái vang lên.
- Ok! Nhớ đấy! - giọng 1 người con trai và hần nói xong liền bước ra khỏi đó.

Điều Thiên Băng đã nói là gì? Liệu có phải 1 lời cảnh báo trước? Có âm mưu gì sẽ xảy ra?(t/g làm nhảm).

Note: Hình như mấy chế không thích truyện của em thì phải. Em không thấy ai nhận xét cho em vậy. Truyện em viết ngày càng dài thì mấy chế cũng phải cho em ít nhận xét chứ! *buồn*. Nhưng không sao! Em sẽ cố gắng viết dài hơn và chờ mấy cái nhận xét của mấy chế. *cười* *đóng màn*. Này! Em chưa nói xong mà sao lại hạ màn rồi. Thôi không sao! Em xin tạm biệt mấy chế. Hình như em nói hơi nhiều nhỉ? Mấy chế nhớ nhận xét cho em đó! *hét*.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thư Siêu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Chương 5: Bắt đầu.

1 tuần sau.

- Yeah! Thoát rồi! - một con người nhảy ton ton ra cổng.
- Mày đừng làm người ta tưởng mày mới 4T (trốn trại tâm thần) chứ Băng Hạ. - Lệ Xuân vội nhắc nhở vì cô không muốn người ta tưởng rằng mình đang đi cùng 1 con người không bình thường.
- Xi! Tao mới trốn khỏi chốn 'tù đày' đó đương nhiên mày phải cho tao thoải tí chứ! - Băng Hạ cố biện hộ cho việc làm của mình.

- Mày bình thường thì tao không nói gì mày đâu. Mày đừng làm người ta tưởng tao đi cùng với 1 con không bình thường thì tao mất hình tượng lắm. - Lệ Xuân nhìn Băng Hạ nói.

- À! Mày mới xuất viện thì nên đi ăn mừng chứ nhỉ? - Nhã Lệ hớn hờ nói.

- Được đấy! - Băng Hạ đồng ý rồi giọng chuyển sang nguy hiểm. - Tao dẫn tụi mày đến 1 nơi. 6h tối đến nhà tao.

Sau đó, 5 người lên 2 xe taxi trở về nhà. Hôm nay tụi nó quyết định không đi học vì tụi nó đi đón Băng Hạ xuất viện và phải xử lý vài công việc riêng.

- Cái gì? Mày nói thật!- Lệ Xuân la toáng lên trong taxi.

- Sắp có trò vui rồi đấy! - Thiên Băng ngồi gõ liên tục lên bàn phím laptop.

Thiên Băng đang cố gắng từng bước chuẩn bị cho cuộc 'chiến tranh' của mình. Thiên Băng đoán chắc sẽ có người chuẩn bị xâm nhập máy mình nên Thiên Băng đang tìm cách bảo vệ thông tin bí mật của tụi nó.

Ở nhà Thiên Băng.

Ngôi nhà của Thiên Băng nhìn từ bên ngoài vào thì họ thấy đó là 1 căn nhà 1 tầng có 1 khoảng đất rộng xung quanh trồng rất nhiều hoa. Nhưng đó chỉ là cái vỏ bọc, khi bước vào khoảng đất xung quanh ngôi nhà thì chưa ai có thể trở ra trừ tụi nó và 1 số người Thiên Băng cho phép. Vì những cái bẫy nguy hiểm luôn hoạt động khi có người xâm phạm mà không phải người Thiên Băng cho phép. Vì thế, để vào được căn nhà của Thiên Băng là cả 1 vấn đề.

Trong căn phòng màu ngọc bích, 1 cô gái đang liên tục gõ vào bàn phím. Trên màn hình laptop cô ấy đang xài hiện lên nhiều dãy dài số bit (số 0 và 1) chạy trên nền màn hình xanh.

- Bắt đầu! - Thiên Băng nhấn Enter.

Các chương trình đều ở trạng thái hoạt động. Thực ra, máy của Thiên Băng chứa phần mềm giả để thay thế cho chương trình bảo mật giữ những thông tin quan trọng của tụi nó, những thông tin mà ai cũng muốn có. Chương trình bắt đầu báo có sự xâm nhập máy tính. Thiên Băng giả vờ ngăn chặn sự xâm nhập đó, đồng thời thả virus định vị và virus song sinh vào máy tính. Sau đó, Thiên Băng thả thêm virus cảm ứng làm cho quá trình lấy phần mềm giả bị chậm lại nhưng không khiến việc lấy thông tin ngừng lại. Điều này khiến cho 2 loại virus có thể xâm nhập dễ dàng và không bị phát hiện. Thiên Băng cầm điện thoại lên và bấm số của Lệ Xuân.

- Alô! ~~////////~~- Lệ Xuân nói giọng ngái ngủ.

- Gọi Băng Hạ, Nhã Lệ qua nhà tao nhanh. Mày không qua là mất danh dự của mày luôn đấy.- Thiên Băng nói nhanh rồi cúp máy.

Thiên Băng bấm số Băng Tuyết rồi gọi.

-...- Băng Tuyết bắt máy.

- Qua nhanh! Khẩn cấp!- Thiên Băng nói xong liền cúp máy.

30s sau Băng Tuyết lái mô-tô vào rồi đỗ xe ở sân nhà Thiên Băng. Băng Tuyết đi thẳng lên phòng Thiên Băng 1 cách tự nhiên như nhà mình. 'Cạch'. Băng Tuyết bước vào phòng Thiên Băng và vớ lấy cái laptop trên cái bàn gần đấy rồi nở 1 nụ cười. 3 phút sau, 3 chiếc mô-tô chạy thẳng vào sân nhà Thiên Băng. Cả 3 người cùng xuống xe rồi lên phòng Thiên Băng. Cả 3 mở cửa bước vào bên trong thì Thiên Băng nói luôn.

- Chuẩn bị chiến đấu, hủy buổi đi chơi. Kẻ đó bắt đầu sớm hơn ta nghĩ. - Thiên Băng nói - Phải chuẩn bị cho "bữa tiệc" nữa chứ!

- Sớm thế! Bắt đầu sớm không vui. - Băng Hạ chán nản khi phải hủy bữa tiệc.

- Thất lễ đấy! Không tốt đâu. - Băng Tuyết cười nửa miệng.

- Đi chuẩn bị "tiệc" thôi! - Thiên Băng nói rồi đi ra ngoài cửa.

Tất cả nhanh chóng lên mô-tô đến 1 căn nhà.

- Ở đây? - Nhã Lệ hỏi khi thấy căn nhà 1 tầng nhỏ xíu.

- Vào đi! - Băng Hạ nói rồi vào trong căn nhà.

- Đi nhanh! - Băng Tuyết nói xong rồi cũng vào trong nhà luôn.

Trước căn phòng bếp, Băng Hạ ấn vào 1 cục gạch bên cạnh cánh cửa, phía dưới sàn liền xuất hiện 1 cánh cửa và tụi nó đi xuống. Băng Hạ không xuống mà đứng gọi điện thoại.

- Alô! - Đầu dây bên kia nói.

- Anh đưa đồ đến mau! Số 10, đường XY, phố Z- Băng Hạ nói xong rồi cúp máy ra cửa đợi.

10 phút sau, 1 người con trai xuất hiện mang theo 5 cái túi to.

- Đồ của em đây.- người đó nói rồi đưa cho Băng Hạ 5 cái túi.

- Cảm ơn anh, Thiên Hoàng. - Băng Hạ mỉm cười nhìn Thiên Hoàng.

- Xong rồi! Vậy anh về nha! Bye. - Thiên Hoàng lên xe đi về.

- Tạm biệt anh! - Băng Hạ nói rồi bước vào trong và đóng cửa lại.

Băng Hạ xách 5 cái túi to xuống chỗ 4 đứa kia đang chờ. Xuống dưới tầng hầm, Băng Hạ mở 5 cái túi ra và lôi ra 5 bộ quần áo tuyệt đẹp có màu đen tuyền. "Tít! Tít! ' Tít!Tít!". Cái laptop của Thiên Băng vang lên. Thiên Băng mở máy tính lên và nhìn thấy dòng chữ: "Những tông tin bảo mật của tụi mày đang nằm trong tay tao và cả cái con nhỏ quản lý ngu ngốc của tụi mày nữa đây! Nếu muốn chuộc lại thì tụi mày dẫn xác tới đây. Haha!" Phía dưới là hình ảnh của Rita bị ngắt, tay chân bị trói lại, miệng dán miếng băng keo. Coi tới đây, Thiên Băng nở 1 nụ cười, 1 nụ cười ác quỷ. Thiên Băng lại nhận thêm 1 tin nhắn nữa: "Tối mai 9h, tại căn nhà hoang A trên đường YZ.

- Băng Hạ nhanh lên nào, thời gian chuẩn bị cho "bữa tiệc" không còn nhiều đâu. Bỏ qua thì tiếc lắm đấy! - Thiên Băng nói giọng lạnh hơn cả 0°C - Có cả Rita nữa đấy!

- Mai mấy giờ? - Lê Xuân hỏi, lòng khá lo lắng cho Rita.

- 8h tối mai đến nhà tao. - Thiên Băng nói ngắn gọn.

Không nói gì thêm, Thiên Băng đi thẳng ra cửa và leo lên xe chạy đi. 4 người kia cũng không ở lại nữa, tụi nó leo lên xe và lên giường đi ngủ.

Ở 1 con hẻm

- Sao rồi? - 1 giọng nói lạnh lẽo cất lên.

- Đúng như kế hoạch. Rita đã để họ bắt đi 1 cách dễ dàng bất đi. Nhưng có mạo hiểm quá không?- 1 giọng nói khác.

- Rita không để mình gặp nguy hiểm đâu! Dù sao cũng còn có anh mà! Thôi tôi về đây. Bye! Này! Muốn xem phim không tôi gửi qua cho.- giọng nói lạnh lẽo lại vang lên.

- Thú vị nhỉ? Cho tôi 1 vé xem phim nha!- giọng nói thứ 2 vang lên.

Có 1 bóng dáng 1 cô gái bước đi trên con đường tối tăm. Có 1 người con trai đi ngược lại hướng của người con gái ấy. Trong màn đêm tĩnh mịch, có 1 âm mưu được thực hiện ở đâu đó.

Sáng hôm sau.

Tụi nó đến trường bình thường. Vừa bước vào sân trường thì tiếng loa phát thanh vang lên.

- Mời các em Băng Hạ, Nhã Lệ, Lê Xuân, Băng Tuyết và Thiên Băng lên phòng thầy hiệu trưởng.

- Tiếp đón "hồng nhiệt" thật! - Nhã Lệ vừa nói vừa bước lên phòng thầy hiệu trưởng.

"Cạch!". Cánh cửa thầy hiệu trưởng mở ra, tụi nó bước vào rồi đóng lại.

- Thầy gặp tụi em có chuyện gì không? - Lê Xuân nói.

- Thầy nhờ các em 1 việc...

- Được rồi! Tụi em sẽ thực hiện nhưng với 1 điều kiện. - Băng Hạ có vẻ đồng ý.

- Đó là gì? - thầy hiệu trưởng nói nhanh.

- Sau khi hoàn thành sẽ nói. Còn giờ tụi em có thể về lớp được chưa? - Băng Tuyết chán nản.

- Được rồi! Tụi em về lớp đi!- thầy hiệu trưởng nói.

Tại lớp.

- Tại sao tụi nó không nghỉ luôn đi, đi học làm gì nữa. - Người A nói.

- Tưởng nghỉ được 1 tuần rồi thì nghỉ luôn đi. -Người B thì thầm với người A.

Tầng kế tiếp cũng thế, Băng Hạ ở lại chặn. Tầng tiếp, Băng Tuyết chiến đấu ở đó. Tầng cuối cùng của căn nhà, Thiên Băng thấy có 1 tên con trai bước ra. Thiên Băng không quan tâm đến hắn mà già vờ đưa mắt tìm Rita.

- Ô! Là 1 cô gái xinh đẹp sao? Nhưng sao chỉ có 1 người? - tên con trai đó nói.

- Rita đâu? - Thiên Băng lên tiếng.

- Nóng vội thế cô em. Đánh nhau làm gì, sao không đi theo phe anh này. - tên đó lên tiếng.

- Điều đó vô nghĩa trước mặt Đứa con tử thần - Thiên Băng nói, mặt lạnh tanh - Rita đâu?

- Sao? Đứa... đứa con tử thần...thần? - tên đó lắp bắp khi nghe Thiên Băng nói rồi hấn tự thì thầm với mình - Nhưng không sao, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là được.

Hắn không ngờ rằng những điều hắn nói đều bị Thiên Băng nghe thấy hết. Thiên Băng thấy hắn không phải kẻ chủ mưu nên càng tò mò về kẻ đứng sau này.

- Đầu hàng đi! Diễn cho tốt vào! - Thiên Băng thì thầm vào hoa tai của mình.

Thiên Băng chiến đấu nhưng chủ yếu là phòng thủ rồi giả vờ thua hắn và làm nổ 1 quả bom cảm ứng. Hắn trối Thiên Băng lại rồi đứng lên ra ngoài. 1 lúc sau, 4 đứa kia cũng bị lôi vào.

- Hừ! Đây là Ngũ tử của bang D.O.H sao? Đúng là hữu danh vô thực. - tên con trai trối Thiên Băng bước vào nói.

Bỗng 'Bốp! Bốp!'. Có 1 tiếng vỗ tay vang vọng và sau đó là 1 cô gái bước vào bên trong.

- Các người làm tốt lắm! Ta sẽ thưởng cho các người sau. - Cô ta nhìn những người vừa bắt tội nó nói - Còn giờ - cô ta quay sang nhìn tội nó bằng ánh mắt khinh bỉ - Các người ra ngoài trước đi, nhớ canh gác cho cẩn thận vào.

- Cô là ai? - Băng Tuyết lên tiếng.

- Mau quên nhĩ? SC. - Cô ta nói rồi tiến lại gần tội nó.

- Là cô? Dĩ An- Thiên Băng ngạc nhiên nhìn người trước mặt mình.

- Đúng! Là tôi - Dĩ An nói.

- Dĩ An? - 3 đứa kia không hiểu gì, đồng thanh hỏi.

- Kẻ thù cũ. Đúng chứ? Chắc họ cũng biết 2 cô là SC rồi nhĩ? - Dĩ An nói.

- Cô cũng mạng lớn lắm nhĩ? - Băng Tuyết khinh bỉ nói.

- Đúng! Nhưng lần này, tôi sẽ cho các cô nếm thử nỗi đau của tôi. - Dĩ An đứng nhìn tội nó 1 cách khinh bỉ.

- Đây là chuyện riêng của 3 người chúng ta, cô lôi họ vào làm gì? - Thiên Băng nói - Thả họ ra đi!

- Sao có thể thả được! Tôi phải để cho các bạn của cô thấy tôi hành hạ các cô như thế nào. - Dĩ An nói.

- Đúng là hèn hạ! Sao thế giới này lại còn người rác rưởi như cô chứ! - Lệ Xuân nhìn thẳng vào Dĩ An nói.

- Câm miệng ngay! - 'Bốp!' Dĩ An tức giận tát mạnh vào mặt Lệ Xuân.

Dĩ An tiến lại gần Băng Tuyết và giờ con dao lên. Bỗng Dĩ An dừng lại. Không phải vì Dĩ An sợ tội nó mà là cơ thể của Dĩ An bị đóng băng hết nửa người. Thiên Băng đứng dậy, dây trói đứt. Thiên Băng cời trói cho mấy đứa kia và nói 4 người ra ngoài trước, tiêu diệt hết bọn cản đường.

Khi mọi người ra ngoài hết, chỉ còn lại Thiên Băng và Dĩ An. Thiên Băng tiến lại gần Dĩ An, rồi giờ tay vuốt má Dĩ An. Thiên Băng cười lạnh rồi lấy ra 1 bình xăng (ở đâu thì không biết, mấy chế tự đoán đi nha!) và rải khắp phòng, cả người của Dĩ An. Thiên Băng bước ra khỏi căn phòng, xung quanh thì Thiên Băng thấy rất nhiều xác nằm la liệt, chồng lên nhau. Thiên Băng không quan tâm những cái xác mà bước qua chúng để đi ra ngoài.

Bên ngoài.

Khi bước ra khỏi căn nhà thì căn nhà đó bỗng bùng lên 1 ngọn lửa và thiêu cháy căn nhà. Tội nó leo lên xe và lao nhanh ra bên ngoài, chạy đến chỗ Rita bị giam.

Tại nhà kho L.

- Tội mày canh giữ cho cẩn thận vào biết chưa!- tên cầm đầu hét lớn.

- Đại ca! Có 5 người tự xưng là ngũ tử của D.O.H.- 1 tên vội vàng chạy vào.

'Rầm!'. Lệ Xuân phá cánh cửa đi vào. 'Pằng! Pằng!'. Và cuộc hỗn chiến xảy ra. Chẳng mấy chốc, tụi nó tiêu diệt hết những tên cản đường. Lệ Xuân tiến tới chuẩn bị cời trói cho Rita thì...

- Dừng lại!- Thiên Băng tiến tới.
- Sao...- Lệ Xuân vẫn chưa hiểu gì.
- Cô là ai?- Băng Tuyết giờ súng lên và chĩa thẳng vào đầu Rita.
- Em là Rita mà!- Rita hoảng hốt nói.
- Cô còn dám nói dối.- Băng Tuyết tức giận.
- Dừng lại đi Băng Tuyết.- Thiên Băng lạnh giọng.
- Được thôi! Nhanh lên!- Băng Tuyết hạ súng xuống.
- Khuôn mặt thì giống lắm đấy!- Thiên Băng vuốt ve khuôn mặt Rita.

Và 'Roẹt!'. 1 lớp da rơi ra, 1 khuôn mặt không hề giống với khuôn mặt Rita mà là 1 khuôn mặt hoàn toàn xa lạ.

- Thiết bị đều đã bị hủy. Còn cô ta giao cho tụi mày.- Thiên Băng nói rồi bước ra ngoài.

Thiên Băng bước vào đầu 1 căn nhà cách đó không xa.

- Chào em, Thiên Băng!- 1 chàng trai bước ra khỏi 1 căn phòng.
- Bộ phim như thế nào? Hạo Nam- Thiên Băng cười tươi nhìn Hạo Nam.
- Hay! Nhưng em có thể thả cô ta ra không?- Hạo Nam nói.
- Cô ta? Ý anh là cái người giả Rita ấy hả?- Thiên Băng ngạc nhiên nói.
- Đúng! Đó là người của tôi đó!- Hạo Nam nói.
- Dừng tay! Nếu cô ta bị thương thì đưa cô ta vào bệnh viện đi!- Thiên Băng thì thầm vào hoa tai của mình.
- Rồi Rita đâu?- Thiên Băng nhìn thẳng vào Hạo Nam.
- Cô ấy ở đây.- Hạo Nam mở 1 cánh cửa của 1 căn phòng.

Hạo Nam đứng qua 1 bên để Thiên Băng có thể nhìn vào bên trong. Bên trong, Rita đang nằm ngủ trên giường.

- Mong anh chăm sóc Rita giùm tôi. Bây giờ tôi phải về rồi. Bye!- Thiên Băng vẫy tay chào Hạo Nam.

Thiên Băng đóng cánh cửa lại và trở lại như bình thường. Rồi lấy đt trong túi ra và gọi Lệ Xuân.

- Alô!- Lệ Xuân bắt máy.
- Mày đang ở đâu?- Thiên bước tới cạnh mô-tô của mình.
- Bệnh viện trung tâm thành phố.- Lệ Xuân nói.

Thiên Băng cúp máy và lên mô-tô của mình đi đến bệnh viện.

Tại bệnh viện trung tâm.

- Cô ta sao rồi?- Thiên Băng bước lại gần Lệ Xuân.
- Cô ta không sao! Nhưng tại sao lại phải đưa cô ta đến đây?- Lệ Xuân quay lại nhìn vào Thiên Băng.
- Mày đừng quan tâm. Về thôi!- Thiên Băng bước ra ngoài bệnh viện. Lệ Xuân cũng bước theo. Cả 2 lái mô-tô về nhà và lên giường đi ngủ.

Ở nhà Băng Tuyết.

1 căn nhà nằm ở 1 con ngõ nhỏ, căn nhà bình thường như bao căn nhà khác. Nhưng căn nhà lại chỉ có 2 màu trắng đen. Tại 1 căn phòng đen, 1 cô gái đang nằm trên giường màu trắng. Khuôn mặt cô lấm tấm mồ hôi, mắt nhắm chặt lại. Hai con mắt bỗng mở ra, cô ngồi bật dậy. Cô gái đó không ai khác, đó chính là Băng Tuyết.

- Lại là nó. Tại sao nó lại xuất hiện chứ?- Băng Tuyết lẩm bầm 1 mình.

Băng Tuyết bước xuống giường và lấy cho mình 1 ly nước và lên giường tiếp tục đi ngủ.

Sáng hôm sau.

Băng Tuyết mệt mỏi bước xuống giường và thay đồ. Xách cặp đi ra ngoài, cô lấy chiếc xe đạp của mình và chạy tới trường.

Ở trường.

Băng Tuyết bước vào lớp 1 cách nhẹ nhàng. Trong lớp không có ai cả, có lẽ cô đến khá sớm. Ngồi trong lớp, Băng Tuyết mệt mỏi nằm xuống bàn và nhắm mắt lại. 2s sau, cô choàng tỉnh dậy, cô vội đi ra ngoài. Cô không hiểu tại sao nó cứ xuất hiện trong đầu cô, thứ kí ức kinh hoàng đó.

- Mà làm sao vậy? Là nó nữa phải không?- 1 giọng nói phát ra từ phía sau Băng Tuyết.

- Mà có như tao không? Thiên Băng. - Băng Tuyết quay người lại nhìn Thiên Băng.

- Có! Nhưng không tới nỗi như mày.- Thiên Băng bước lại gần Băng Tuyết.

- Vậy mày cảm thấy sao?- Băng Tuyết nói nhỏ.

- Nó sắp đến.- Thiên Băng nói rồi liền đi vào lớp.

Băng Tuyết cũng đã hiểu câu nói đó liền lạnh lùng đi vào lớp. 5 phút sau, Băng Hạ lao vào lớp, Lệ Xuân và Nhã Lệ thông thả cùng nhau đi theo sau.

- Hai đứa mày đến sớm vậy?- Băng Hạ vừa cất cặp vừa nói.

- Người ta đến sớm còn hơn mày đi muộn, chạy còn hơn ma đuổi.- Lệ Xuân ngồi vào chỗ của mình.

- Xí!- Băng Hạ giận dỗi ngồi vào chỗ.

Thiên Băng không nói gì, lặng lẽ nhìn Băng Tuyết, nỗi lo lắng dâng trào trong người Thiên Băng. Bây giờ lòng của Thiên Băng rất hỗn loạn. Chuông reo vào lớp, các tiết học bắt đầu bình thường.

Ra chơi.

Thiên Băng vội cất sách vở và cầm theo cái laptop của mình rồi đi ra ngoài. 4 đứa kia không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Băng Tuyết thản nhiên đi ra ngoài. 3 đứa còn lại đi xuống căn tin.

Chuông reo vào lớp. Lệ Xuân, Băng Hạ, Nhã Lệ bước vào lớp nhưng không thấy 2 người kia đâu. 1 tiết trôi qua, 3 người vẫn không thấy Thiên Băng và Băng Tuyết, 3 người bắt đầu lo lắng cho 2 người bạn mình.

Ra về.

Băng Hạ, Lệ Xuân và Nhã Lệ cùng nhau đi tìm 2 đứa kia. 3 người đi hết chỗ này đến chỗ khác cũng không thấy, kể cả nhà của Thiên Băng và Băng Tuyết. Cuối cùng, 3 người cùng nhau đến bar, chỗ cuối cùng mà 3 người chưa tìm.

Tại bar.

Băng Hạ bước vào cùng Băng Hạ và Nhã Lệ. Rita vội vàng chạy ra.

- Catherine và Sandy có ở đây không?- Lệ Xuân bước lại gần Rita.

- Có! Các tỷ ấy đang ở đây. - Rita cúi đầu nói.

- Được rồi! Lui đi!- Băng Hạ phẩy tay.

3 người đi xuống căn phòng bí mật. Đúng như Rita nói, Thiên Băng và Băng Tuyết đều ở đây. Nhưng điều khác là Băng Tuyết nhìn rất buồn, từ trước đến giờ Băng Tuyết chưa bao giờ để cảm xúc biểu lộ ra ngoài. Thiên Băng thì cứ chăm chăm nhìn vào cái laptop.

- Tại mày ở đây từ sáng đến giờ sao?- Lệ Xuân ngồi xuống cạnh Thiên Băng.

- Ủ!- Thiên Băng nói mà lại chẳng thèm nhìn Lệ Xuân 1 cái.

Tất cả chìm vào không khí im lặng đến nỗi chỉ nghe thấy tiếng Thiên Băng gõ bàn phím và tiếng thở của 5 người. Lệ Xuân nhìn đồng hồ và thấy đã muộn nên lên tiếng.

- Về thôi! Muộn rồi đấy!- Lê Xuân đứng dậy nói.

Tụi nó đi về và đi ngủ.

Có chuyện gì sẽ xảy ra? Có chuyện gì liên quan đến ác mộng của Băng Tuyết?(t/g lắm lắm)

Giới thiệu.

Thiên Hoàng Hạo Nam: lạnh lùng, tàn nhẫn. Bên cạnh Thiên Băng thì dịu dàng, chu đáo, khi có tụi nó thì chỉ hơi lạnh lùng. Yêu Thiên Băng nhưng Thiên Băng lại chỉ coi anh như anh trai mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thư Siêu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Chương 7: Anh trai.

Sáng hôm sau.

Thiên Băng thức dậy, bước xuống giường đi vào phòng vệ sinh. Thiên Băng vừa bước ra với bộ đồng phục trên người. Bỗng dưng của Thiên Băng reo lên. Thiên Băng mở mắt lên xem tin nhắn: "Chiều nay em ra đón anh.". Thiên Băng đọc xong liền xách cặp ra ngoài lấy xe đi học.

Ở trường.

Thiên Băng vừa bước vào lớp liền bị Băng Hạ lôi ra ngoài và xuống căn tin. Tụi nó ăn xong liền lên lớp, đúng lúc chuông vào lớp. Mọi thứ lại diễn ra như bình thường.

Ra chơi.

- Chiều nay đi chơi không?- Lê Xuân lên tiếng nói.

- Ủ!- Nhỡ Lê hào hứng.

- Vậy đi!- Băng Hạ mắt sáng sô nhìn Lê Xuân.

- Tụi mày đi vui vẻ, tao bận rồi.- Thiên Băng nói.

- Mày bận thì thôi! Tụi tao đi chơi còn mày làm việc của mày.- Lê Xuân nói.

Rồi tụi nó nói chuyện cho đến hết giờ ra chơi. Chuông vào lớp, tụi nó vẫn còn nói chuyện, cô vào cũng không làm gì được tụi nó.

4h chiều, tụi sân bay.

"Chuyến bay từ Luân Đôn đến Việt Nam sắp hạ cánh"

Cánh cửa thông với sân bay mở ra. 1 loạt người bước ra khỏi cánh cửa. Trong đó có 1 chàng trai đưa mắt nhìn và tiến lại gần 1 cô gái không có vẻ như đi đón người thân.

- Này! Em có nhìn thấy anh không vậy Thiên Băng?- người con trai đó bực mình Thiên Băng.

- Em thấy.- Thiên Băng thản nhiên nói.

- Em ra đón anh về nước hay em ra đây để chơi hả?- Người con trai đó lại nói.

- Em ra đây chỉ chờ anh từ sân bay xuống chứ không phải như những người kia.- Thiên Băng vẫn ngồi đó- Anh về đây làm gì vậy Minh Quang, anh trai "thân yêu"?- Thiên Băng đứng lên nói với người con trai đó.

- Chuyện đó không phải chuyện của em.- Minh Quang nói mà không dám nhìn em gái mình, vì Thiên Băng có thể biết được suy nghĩ của Minh Quang qua ánh mắt.

- Vậy về thôi!- Thiên Băng quay người lại đi ra ngoài.

- Tội nay em nấu anh nha!- Minh Quang cười tươi.

- Anh muốn em nấu thì anh phải chuẩn bị tiền xây lại cái nhà bếp nha!- Thiên Băng quay người lại nói.

- Sao từ khi em về nước, em không đi học nấu ăn đi?- Minh Quang bước tới, lại gần Thiên Băng.

- Em không thích! Anh muốn thì vào nhà hàng mà ăn. Em về trước. Anh muốn về thì lấy cái màu xanh đỏ.- Thiên Băng nói rồi lấy xe màu nâu trà phóng đi.

Minh Quang cũng vội lấy xe chạy theo Thiên Băng. Vừa về đến nhà, Thiên Băng liền độc chiếm cái sofa trong phòng khách. Minh Quang cũng vào nhà, đóng cửa lại và vào phòng khách. Minh Quang vừa ngồi xuống bên cạnh Thiên Băng.

- Anh qua bên kia ngồi kia.- Thiên Băng đẩy Minh Quang qua ghế bên cạnh.

- Anh ngồi tí không được à? Không lẽ em muốn độc chiếm nó.- Minh Quang hậm hực ngồi xuống ghế bên cạnh.

- Đúng!- Thiên Băng bật TV lên xem.

Cả hai người đang xem phim hoạt hình Đôraemon. Đang xem, đt của Thiên Băng reo lên. Thiên Băng liền đi ra ngoài nghe đt. 1 lúc sau Thiên Băng bước vào.

- Anh đi ăn không?- Thiên Băng bước lại gần Minh Quang.

- Được thôi! Anh đi liền.- Minh Quang bước lên lầu.

2 phút sau, Minh Quang bước xuống và thấy Thiên Băng đã thay 1 bộ đồ khác. Thiên vừa thấy Minh Quang bước ra ngoài, Thiên Băng liền đưa mô tô cho Minh Quang và nói Minh Quang chở mình đi.

Tại nhà hàng Sakura.

Đây là nhà hàng rất sang trọng và đây là nhà hàng của Hạo Nam. Nó có tên Sakura do Thiên Băng rất thích loài hoa này. Nhà hàng có 3 lầu. Lầu 1 có rất nhiều bàn ăn. Lầu 2 có tất cả 30 phòng bình thường, 20 phòng sang trọng và 10 phòng Vip. Lầu 3 là nơi Hạo Nam làm việc và có 1 phòng ăn riêng dành cho Hạo Nam.

- Xin chào quý khách! Xin hỏi quý khách đã đặt phòng chưa hay muốn đặt phòng?- 1 người phục vụ cúi chào.

- Chúng tôi có hện ở phòng Vip 3.- Thiên Băng lạnh lùng nói.

- Xin mời quý khách đi theo tôi.- người phục vụ dẫn Thiên Băng và Minh Quang đến phòng Vip 3- Xin mời quý khách vào.- người phục vụ đó nói rồi rời đi.

Cánh cửa mở ra, 4 đứa ngồi bên trong nhìn chăm chăm vào Minh Quang như vật thể lạ. Còn Minh Quang lại nhìn thẳng vào Băng Tuyết đang ngạc nhiên nhìn mình.

- Ai vậy?- Băng Hạ ngạc nhiên vì Thiên Băng chưa bao giờ đi chung với con trai.

- Anh trai. Đúng chứ?- Băng Tuyết cướp lời Thiên Băng.

- Ủ!- Thiên Băng kéo Minh Quang vào chỗ ngồi.

- Thôi tụi mày! Ăn đi!- Lệ Xuân cầm đũa lên nói.

Tụi nó ăn trong tiếng cười nói vui vẻ của tụi nó. Ăn xong, tụi nó ngồi nói chuyện 1 lúc rồi chia tay nhau về nhà.

Tại nhà Thiên Băng.

Vừa về đến nhà, Thiên Băng ngồi vào sofa và bật TV lên xem phim hoạt hình. Minh Quang bước vào cũng lác đầu nhìn Thiên Băng. Về ngoài lạnh lùng của Thiên Băng nhưng không che dấu được bên trong vẫn là 1 cô bé cần bảo vệ, đó là điểm khác biệt giữa duy nhất giữa Thiên Băng và Băng Tuyết. Anh ngồi xuống vỗ vai Thiên Băng. Thiên Băng nhìn Minh Quang, không nói gì rồi quay lên xem phim hoạt hình tiếp. Đến tối muộn, Minh Quang cố gắng lôi kéo Thiên Băng lên phòng.

- Muộn rồi đấy! Em đi ngủ đi!- Minh Quang vẫn cố gắng.

- Được rồi! Em đi ngủ, được chưa?- Thiên Băng chịu thua lên phòng.

Tại phòng Minh Quang.

Căn phòng tối mịt. Không bật đèn, Minh Quang bước vào, đóng cửa lại và ngồi lên thành cửa sổ. Đôi mắt của Minh Quang hướng ra ngoài và nhìn vào 1 điểm vô tận trên không. Bây giờ thì ngay cả Thiên Băng cũng khó đoán được Minh Quang đang nghĩ gì. Minh Quang cụp đôi mắt lại. 1 lúc sau, Minh Quang mở mắt ra và lên giường đi ngủ.

Tại phòng Thiên Băng.

Thiên Băng vẫn đang cắm mặt vào cái máy tính. Tắt máy, Thiên Băng cất nó đi. Thiên Băng đứng lên và tiến lại gần 1 cái bàn. Mở ngăn kéo ra và Thiên Băng lấy ra 1 sợi dây chuyền. "Tách!". Mặt dây chuyền tách ra làm hai, bên trong chứa 1 tấm hình 4 người (chắc cái mặt dây chuyền to lắm nhỉ?). 1 giọt, 2 giọt, 3 giọt, rồi rất nhiều giọt nước mắt thi nhau chảy xuống. Thiên Băng khóc, 1 nỗi đau vặt của quá khứ. Khóc xong, Thiên Băng mệt mỏi nằm lên giường ngủ.

Tại nhà Băng Tuyết.

- Mẹ ơi! Ba ơi! Con nhất định quay về! Ba ơi! Mẹ ơi!- Băng Tuyết nói mớ.

Băng Tuyết vội ngồi dậy và lau đi mồ hôi. Con ác mộng này cứ đeo bám lấy Băng Tuyết mỗi ngày. Với lấy lọ thuốc an thần và cốc nước, Băng Tuyết lấy vài viên thuốc rồi uống. Băng Tuyết đi ngủ như bình thường.

Sáng hôm sau.

Thiên Băng dậy sớm như thường lệ và thay đồng phục. Thiên Băng đi xuống lầu, điều thu hút ánh mắt của cô đầu tiên là... Minh Quang đang mặc đồng phục trường cô.

- Anh cũng đi học sao?- Thiên Băng ngạc nhiên.

- Đương nhiên!- Minh Quang thần nhiên trả lời.

- Anh mà cũng đi học sao? Không phải anh ghét học lắm mà!- Thiên Băng vẫn chưa tin vào mắt mình.

- Này! Không lẽ ý em là anh không thể đi học sao?- Minh Quang trả lời.

- Vậy thôi! Đi học.- Thiên Băng bước ra ngoài lấy xe đi học.

Minh Quang đi học trước vì Thiên Băng muốn thế. Đợi Thiên Băng đi khuất, Minh Quang mới dắt xe ra ngoài rồi chạy đi học.

Ở trường.

Thiên Băng cất xe xong, bước lên lớp. Bỗng nghe thấy tiếng xôn xao phía ngoài cổng trường, Thiên Băng quay người lại liền thấy Minh Quang bị bao vây bởi các cô gái. Thiên Băng bước tới chỗ Minh Quang.

- Anh à! Anh muốn đám ong vây lấy anh à? Chẳng phải anh có bạn gái rồi sao?- Thiên Băng "dịu dàng" nói.

- Em hả? Anh xin lỗi!- Minh Quang nói nhìn Thiên Băng nói rồi quay sang đám con gái vây quanh- Xin lỗi mọi người! Tôi đã có bạn gái. Đây chính là bạn gái tôi.

Minh Quang kéo Thiên Băng lại gần mình và nói. Đám con gái không dám lên tiếng, chỉ buồn rồi bỏ đi. Bởi vì ai cũng biết động vào tụi nó thì không có kết quả tốt đẹp.

Còn Minh Quang thì như nắm được phao cứu sinh liền cùng Thiên Băng vào trong sân trường. Minh Quang thì lên phòng hiệu trưởng còn Thiên Băng lên lớp.

Vào lớp, như thường lệ, Thiên Băng xách cặp vào chỗ của mình ngồi. Lê Xuân thần nhiên bước tới, định kéo đi ăn thì chuông reo vào lớp, đành ngậm ngùi đi về chỗ và bắt đầu giờ học.

Cô bước vào lớp, gọi Bích Ngọc ra ngoài. 1 lúc sau, cô giáo bước vào lớp.

- Hôm nay, chúng ta có 1 học sinh mới, bạn ấy mới du học Anh về. Vào đi em- cô giáo nói.

- Vũ Minh Quang.- Minh Quang lạnh lùng nói, 1 giọng nói âm độ- Tôi muốn ngồi ở đây được chứ? Cô giáo.- Minh Quang tiến về bàn phía trên của Thiên Băng.

Ngạc nhiên lắm đúng không? Đó là vô bực của Minh Quang. Vì sao Minh Quang làm thế thì không ai biết (các chế tự nghĩ).

Trong khi cả lớp ngạc nhiên về Thiên Băng. Nếu như mọi khi là cô cho cả lớp chết cứng vì âm khí của cô. Nói đúng hơn là 5 người tụi nó, vì tụi nó không thích những đứa con trai. Nhưng hôm nay, Minh Quang ngồi xuống rồi mà tụi nó chưa có động tĩnh gì. Cô giáo nhìn thấy tụi nó không có động tĩnh gì nên cô cũng bắt đầu bài học. Minh Quang quay xuống thì thấy Thiên Băng đang đọc truyện 1 cách thần nhiên. Minh Quang quay lên, lấy ra 1 cái laptop và gõ liên hồi vào cái laptop.

Ra chơi.

- Anh cũng biết đi học sao?- Băng Tuyết ngạc nhiên quay sang Minh Quang hỏi.

- Này! Bộ anh đi học là truyện lạ hay sao mà hết Thiên Băng rồi giờ đến em.- Minh Quang tỏ vẻ giận dỗi.

- Đương nhiên! Anh ghét học lắm mà!- Thiên Băng nói.

- Em...- Minh Quang cứng họng.

- Thôi! Dừng cuộc cãi nhau lại đi! Tao đói lắm rồi.- Lệ Xuân kéo tụi nó xuống căn tin.

Đang đi xuống căn tin, bỗng chuông điện thoại của Thiên Băng reo lên. Thiên Băng mở điện thoại xem rồi nói tụi nó đi trước, còn Thiên Băng thì đi chỗ khác nghe điện thoại.

Ở căn tin.

- Ê! Băng Tuyết! Mày có biết sao dạo này con Thiên Băng hay đi riêng không mày?- Băng Hạ hỏi.

- Trong tháng này nó đi riêng tổng cộng 12 lần.- Nhã Lệ nói rồi cầm miếng bánh ăn.

- Mày soi nó ghê vậy.- Lệ Xuân liếc Nhã Lệ.

- Nó có việc bận đó. - Minh Quang bước tới, ngồi vào chỗ Thiên Băng hay ngồi.

Rồi tụi nó không nói gì nữa, chăm chú ăn hết phần ăn của mình.

Chỗ của Thiên Băng.

- ... Vậy 6 giờ tối.- Thiên Băng nói, mặt khá lạnh.

Thiên Băng cúp máy, mặt hiện lên tia nguy hiểm. Nhưng chỉ trong 1 khoảng khắc, mặt Thiên Băng trở lại mặt lạnh như trước. Bây giờ thì không ai có thể biết được cô đang nghĩ gì lúc này. Thiên Băng đi ra 1 nơi khác.

Chuông reo, 5 người kia bước vào lớp. 5 người ngạc nhiên vì Thiên Băng không có trong lớp, cặp của Thiên Băng cũng biến mất. 5 người khá lo lắng cho Thiên Băng vì chưa bao giờ Thiên Băng cúp tiết mà không có Băng Tuyết. Cả 5 người đi khắp trường tìm.

Ra về.

5 người đi khắp trường cũng không thấy nên quyết định đi tìm những nơi Thiên Băng hay đi tới. Nhưng vô dụng, 5 người vẫn không tìm thấy Thiên Băng, dù đi đến bar hay nhà Thiên Băng.

Trong khi đó, ở 1 nơi khác.

1 cô gái đang nằm ngủ trên bãi cỏ xanh mướt. Bên cạnh cô là 1 máy laptop đang hoạt động. Vâng! Đây không ai khác chính là Thiên Băng. Thiên Băng mở mắt ra và ngồi dậy.

- 4 giờ chiều rồi ư? Mình ngủ nhiều nhỉ? Chắc mọi người đang đi tìm mình. - Thiên Băng nhìn vào đồng hồ ở cái laptop.

Thiên Băng đóng laptop lại rồi để vào trong cặp rồi xách cặp đi về. Thiên Băng đạp xe về nhà.

Về đến nhà, Thiên Băng bước vào và đập vào mắt là 5 cái xe nằm ngổn ngang ở trong sân nhà mình. "Về nhà mình làm gì chứ?"- Thiên Băng nghĩ. Chưa bước vào tới cửa nhà, thì nghe thấy bên trong nhà thấy ồn ào. Mở cánh cửa ra, bước vào nhà khê khàng và chuồn lên phòng mình vì Thiên Băng đoán 5 người đang trong phòng khách. Mở cửa phòng ra và đi vào trong, Thiên Băng mệt mỏi nằm xuống giường. Không hiểu sao dạo này Thiên Băng rất dễ buồn ngủ.

Dưới phòng khách, ai cũng biết nó về rồi nên cũng về nhà. Chỉ còn lại mình Minh Quang ngồi trong phòng khách. Minh Quang đứng dậy lên phòng mình. Trước khi về phòng, Minh Quang ghé qua phòng của Thiên Băng. Nhìn thấy em gái mình ngủ rồi nên cũng về phòng mình.

Cuộc nói chuyện điện thoại của Thiên Băng như thế nào? Sẽ có chuyện gì xảy ra tiếp theo?

Note: Chào các chế yêu vầu! Hôm nay em đã trở lại và lợi hại hơn xưa. Em thi xong rồi nên quay trở lại viết truyện. Mong các chế ủng hộ em.

Chương 8

Chương 8: Bí mật.

Sáng hôm sau.

Tụi nó cùng nhau đến lớp như bình thường. Các tiết học diễn ra bình thường.

Ra chơi.

Tụi nó cùng nhau xuống căn tin. Tìm được chỗ ngồi, tụi nó ngồi xuống.

- Em muốn ăn gì không Thiên Băng? - Minh Quang quay sang Thiên Băng hỏi.

- Anh mua cho em 1 hộp sữa là được. - Minh Quang nói xong liền đi mua.

4 người kia cũng đứng lên đi mua đồ ăn. Chỉ còn lại 1 mình Thiên Băng ngồi chỗ đó. Đang ngồi chờ Minh Quang mua đồ ăn cho mình thì thấy nhóm Ngũ tiểu thư siêu sao. Vân Anh vô tình (cố tình thì có) vấp té và đổ hết toàn bộ thức ăn trên tay lên người Thiên Băng.

- A! Mình xin lỗi. Mình không cố ý. - Vân Anh vội vàng nói.

- Cô tưởng xin lỗi là xong sao? - Thiên Băng người nói giọng lạnh băng.

- Này! Cô đừng làm quá chứ, bạn tôi đã xin lỗi cô rồi mà. - Ngọc Băng lên tiếng bênh vực Vân Anh.

- ... - Thiên Băng không nói gì thêm, gờ cây súng lên.

- Mày... mày dám mang súng lên trường ư? - Kiều Vân ngạc nhiên nhìn Thiên Băng.

- Không gì là không thể. - Thiên Băng nói giọng âm độ, chuẩn bị bóp cò.

- Thiên Băng! Dừng lại! - Minh Quang chạy lại chỗ Thiên Băng.

- Tại sao? - Thiên Băng quay lại nhìn Minh Quang, nở nụ cười ác quỷ.

- Em bình tĩnh lại đi - Minh Quang nói rồi thì thầm vào tai Thiên Băng - Nếu em không muốn quá khứ lặp lại và mọi người biết bí mật của chúng ta.

- Được thôi! Coi như hôm nay các người may mắn. - Thiên Băng hạ súng xuống.

- Các người đi đi và lần này là lần cuối tôi giúp các người, không có lần sau đâu. - Minh Quang nói rồi đưa cho Thiên Băng hộp sữa- Uống đi!

- Thiên Băng! Mày có bị sao không? - Băng Hạ nói.

- Không sao. Tụi mày không cần lo. Tao đi thay đồ. - Thiên Băng nói rồi đứng dậy, cầm theo hộp sữa.

Tại phòng thay đồ.

Thiên Băng mở tủ của mình ra và lấy bộ đồng phục khác rồi vào bên trong thay đồ. 1 lúc sau, Thiên Băng đi ra và cầm bộ đồng phục cũ ném vào thùng rác. Thiên Băng lấy điện thoại từ trong túi ra và bấm số gọi.

- Alô! - 1 người bắt máy.

- Thiên Hoàng! Anh làm cho em 1 bộ đồng phục được không? - Thiên Băng nói.

- Được! Chiều anh sẽ đưa đến. - Thiên Hoàng nói trong điện thoại.

Thiên Băng cúp máy và đi ra ngoài. Chuông reo, Thiên Băng vào lớp ngồi vào chỗ mình. Thiên Băng chọc chọc vào lưng Minh Quang để Minh Quang quay xuống. Chọc 1 lúc Minh Quang cũng quay xuống.

- Có chuyện gì vậy?- Minh Quang bực mình nhìn Thiên Băng.

- Chiều nay anh rảnh không? - Thiên Băng hỏi

- Ồ... Rảnh! - Minh Quang đáp lại.

- Chiều nay anh đi với em tới chỗ này được không?- Thiên Băng nói vẻ mặt nghiêm trọng.

- Được! Nhưng đi đâu? - Minh Quang nói.

- Chiều rồi biết. - Thiên Băng nói rồi quay sang Băng Tuyết.

- Băng Tuyết! Chiều rảnh không? - Thiên Băng nhìn Băng Tuyết nói.

- Rảnh! - Băng Tuyết đáp lại

- 7 giờ tối qua nhà tao. - Thiên Băng nói rồi lấy quyển tiểu thuyết ngồi đọc.

4 giờ chiều, tại nhà Thiên Băng.

'Kính kong! Kính kong!'

- Để anh mở cửa! - Minh Quang hét lên lầu.

'Cạch!'. Cánh cửa mở ra.

- Ủa? Minh Quang? Em sống ở đây à? - 1 chàng trai nói.

- Ờ? Anh đến đây làm gì vậy Thiên Hoàng? - Minh Quang cũng ngạc nhiên.

- Em là bạn trai Thiên Băng à? - Thiên Hoàng lên tiếng.

- Anh biết Thiên Băng à? Em là anh Thiên Băng. - Minh Quang nói.

- Ồ! Anh cũng quen biết Thiên Băng. - Thiên Hoàng nói - À! Suýt quên! Em đưa cái này cho Thiên Băng giùm anh. - Thiên Hoàng đưa cho Minh Quang 1 cái túi.

- Anh vào nhà đi! - Minh Quang nói.

- Thôi! Anh còn có việc, anh đi trước. - Thiên Hoàng nói rồi bước ra ngoài cổng.

Minh Quang đóng cửa, đi vào trong phòng khách.

- Ai vậy anh? - Thiên Băng bước từ trên phòng xuống.

- Anh Hoàng. - Minh Quang vừa nói vừa đặt cái túi xuống sofa.

- Ồ! Vậy đi thôi anh.- Thiên Băng bước ra ngoài.

Minh Quang và Thiên Băng mỗi người 1 xe lao nhanh trên đường. Cả 2 đi xuyên vào trong rừng và dừng lại trước 1 căn biệt thự. 2 người để xe lại trong sân và đi vào trong nhà. Thiên Băng mở cánh cửa của 1 căn phòng và đi vào trong. Minh Quang cũng đi theo Thiên Băng.

Bên trong có 1 cái bàn và 10 cái ghế. Hạo Nam đã ngồi sẵn ở bên trong chờ.

- Đến rồi sao? - Hạo Nam quay người lại nhìn Thiên Băng.

- Minh Quang! Đây là Hạo Nam. - Thiên Băng nói, rồi ngồi vào ghế đối diện Hạo Nam - Đây là Minh Quang. Anh trai tôi. - cô nói đủ ý để Hạo Nam hiểu.

- Chào! - Minh Quang nói rồi giơ tay ra với ý định làm quen.

- Chào! - Hạo Nam bắt tay với Minh Quang.

- Vào vấn đề chính. Ai? - Thiên Băng nóng lòng hỏi.

- Trần Tuấn Thiện. - Hạo Nam nhìn Thiên Băng.

- Gia đình này có vẻ không thích yên ổn nhỉ? - Thiên Băng lạnh lùng nói.

Hồi tưởng

- Thầy gặp tụi em có chuyện gì không? - Lệ Xuân nói.
- Thầy muốn nhờ các em 1 việc. - thầy hiệu trưởng nói.
- Việc gì? - Băng Hạ nói.
- Tiêu diệt 1 người. - hiệu trưởng tiếp tục.
- Ai? - Băng Tuyết lạnh lùng nói.
- Trần Hoàng Kha. - thầy hiệu trưởng nói, ánh mắt hiện lên tia hận thù.
- Lý do? - Thiên Băng nói.
- Hắn đã dùng quyền lực chiếm lấy công ty mà con thầy cố gắng gây dựng. - thầy hiệu trưởng nói.
- Được! - Lệ Xuân gật đầu.

Kết thúc hồi tưởng.

- Hắn đã tiêu diệt ba mẹ em vì 1 vài lí do cá nhân của hắn. Theo như tôi được biết thì hắn đang truy tìm em và 1 cô gái nữa. - Hạo Nam nói tiếp.
- Băng Tuyết ư? Chắc hắn chưa tìm ra tung tích rồi. - Thiên Băng nói.
- Hết rồi chứ? Nếu hết rồi thì chúng tôi về đây. - Minh Quang đứng lên.
- Hết rồi! Bye! - Hạo Nam nói.

Thiên Băng cùng Minh Quang đi ra ngoài và leo lên xe chạy ra khỏi khu rừng. Vừa về đến nhà, cả 2 đã thấy Băng Tuyết đã đứng trước cửa nhà Thiên Băng. Thiên Băng thân nhiên mở cổng vào và lái xe vào bên trong. Băng Tuyết thấy vậy cũng lái xe vào theo Thiên Băng.

- Băng Tuyết! Em vào nhà chơi đi. - Minh Quang vừa nói vừa mở cửa.
- Cảm ơn anh. - Băng Tuyết bước vào trong nhà.

Minh Quang đóng cửa rồi lên phòng mình còn Thiên Băng và Băng Tuyết trong phòng khách.

Trong phòng khách.

- Người đó là Trần Tuấn Thiện. - Thiên Băng nhìn Băng Tuyết nói.
- Bước đầu là gì? - Băng Tuyết hỏi.
- Bắt trước rồi tính. Tối ngày kia. - Thiên Băng tiếp tục nói.
- Chuẩn bị kịp không? - Băng Tuyết lạnh lùng nói.
- Tao chuẩn bị sắp xong rồi, mày với tụi nó giúp tao phần còn lại nữa là xong. - Thiên Băng nói.
- Được rồi! Tao về đây! - Băng Tuyết đứng dậy đi ra ngoài.

Thiên Băng cũng lên phòng mình và làm nốt 1 vài công việc rồi đi ngủ.

Sáng hôm sau.

Tụi nó đến lớp bình thường. Mọi thứ diễn ra bình thường. Tiết 2 Thiên Băng và Băng Tuyết cầm cặp và biến mất. Tụi nó mới đầu không ko lắng nhưng Thiên Băng và Băng Tuyết đi hết mấy tiết học làm tụi nó lo lắng.

Ra về.

Vừa hết giờ tụi nó liền chạy đi lấy xe và chia nhau đi tìm Thiên Băng và Băng Tuyết. Tụi nó đi hết các chỗ tụi nó hay tới cũng không thấy, đến cả nhà của Thiên Băng và Băng Tuyết. Nơi cuối cùng tụi nó chưa tìm là quán bar Blood.

Tại quán bar.

- Quản lý Rita! - Băng Hạ hét lớn.
- Các tỳ gọi em? - Rita chạy lại chỗ Băng Hạ.

- Catherin và Sandy có ở đây không? - Lê Xuân nói.

- Dạ, hai tỷ đó đang ở đây. - Rita lễ phép trả lời.

- Được rồi! Lui đi! - Nhã Lê phát tay.

Bốn người đi xuống căn phòng bí mật. Đúng như Rita nói. Thiên Băng và Băng Tuyết đang ở đây. Thiên Băng và Băng Tuyết mỗi người 1 cái máy tính gõ liên tục.

- Tụi mày ở đây từ sáng đến giờ à? - Lê Xuân bước vào ngồi cạnh Thiên Băng.

- Ờ! - Thiên Băng thờ ơ đáp.

Không gian chìm vào yên lặng. Tụi nó mỗi đứa 1 việc cho đến khi Lê Xuân nhìn đồng hồ và phát hiện đã khuya.

- Về thôi tụi mày! Mai làm tiếp. - Lê Xuân nói.

Tụi nó cùng nhau đi về nhà ngủ.

Sáng hôm sau.

Hôm nay, tụi nó quyết định không đi học mà đến bar. Tụi nó xuống căn phòng bí mật, chuẩn bị cho cuộc chiến tối nay.

Tại căn phòng bí mật.

Tụi nó mỗi người làm 1 việc. Lê Xuân ngồi làm thêm 1 số con dao và kiểm tra lại chúng cùng vài lọ dung dịch mới lấy từ chỗ Băng Hạ. Nhã Lê thì ở trong phòng tập luyện lại thể lực. Băng Hạ đang chế ra những chất độc mới. Băng Tuyết cầm cây súng mới sáng chế để thử nghiệm. Còn Minh Quang và Thiên Băng ngồi trong phòng Thiên Băng, mỗi người 1 máy làm việc. Thiên Băng đang hack camera nhà ông Tuấn Thiện và đưa dữ liệu vào điện thoại đồng thời hack luôn phần cảm biến nhiệt phòng trường hợp bị phát hiện. Minh Quang đang mua số cổ phần trong tập đoàn của Tuấn Thiện, trở thành người có nhiều cổ phần nhất trong tập đoàn.

Trưa.

- Lấy 6 phần ăn xuống đây. - Lê Xuân nói trong điện thoại.

- Cho em 10 phút. - Rita nói.

- Được! - Lê Xuân nói rồi cúp máy.

10 phút sau.

Rita bước vào căn phòng (cái thẻ ra vào phòng này đã được làm mới) tay cầm 6 phần ăn. Rita đặt chúng xuống bàn rồi đi ra ngoài khi thấy Lê Xuân phát tay.

- Ăn đi tụi mày. - Băng Hạ nói, nhìn Thiên Băng.

- Tụi mày ăn trước đi, tao làm sắp xong rồi. - Thiên Băng nói, mắt vẫn nhìn vào màn hình.

- Nhã Lê! - Băng Hạ hét lớn.

- Chờ tao 1 tí. - Nhã Lê nói vọng từ bên trong.

- Con Băng Tuyết đâu? - Băng Hạ quay sang Lê Xuân hỏi.

- Nó kia kìa. - Lê Xuân chỉ vào Băng Tuyết đang đi lại gần bàn ăn.

- Chờ tụi nó rồi ăn luôn. - Băng Tuyết ngồi xuống ghế.

- Xong rồi. - Thiên Băng vươn vai rồi quay sang Minh Quang - Anh xong chưa?

- Rồi! - Minh Quang đóng máy lại rồi đứng lên.

- Tao xong rồi nè! Ăn thôi! - Nhã Lê chạy lại bàn ăn.

- Ăn xong rồi còn chuẩn bị đi nữa. - Lê Xuân nói.

Tụi nó ăn vui vẻ. Trong bữa ăn tụi nó ngồi nói chuyện rồi chọc nhau. Ăn xong, tụi nó dọn dẹp rồi đi vào phòng thay đồ. Minh Quang phải đợi Thiên Băng

Cuộc chiến sẽ như thế nào? Tụi nó sẽ xử lí Tuấn Thiện ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thư Siêu Quậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9

- Màỵ chờ ai thế? - Bắყ Hạ lên tiếng.
- Chờ tí đi! - Thiệყ Bắყ vẫn bình thắყ.

- Vào đi! - Tuấn Thiện nói.
- Cafe của ngài đây! - cô giúp việc đặt tách cafe lên bàn của Tuấn Thiện.
- Được rồi! Cô lui đi. - Tuấn Thiện phát tay.

Cô giúp việc này quay lưng lại bước chậm ra ngoài. Tuấn Thiện vừa nháp môi thì bỗng đơ người. Cô giúp việc quay lại và tiến lại gần Tuấn Thiện. Cây súng được giấu trong người và chìa thẳng vào thái dương.

- Cô là ai? Và cô đã cho gì vào trong li cafe? - Tuấn Thiện bình tĩnh hỏi.

- Không nhớ ra tôi sao. Vậy ông nhìn cho kĩ đây. Còn trong đó tôi chỉ cho vào 1 ít gia vị thôi. - cô giúp việc nói và lột miếng da giả.

- Thiên... Thiên... Thiên Băng! - Tuấn Thiện lắp bắp.

- Không tin được đúng không? Ông cho người truy lùng tôi mà. Bây giờ tôi ngay bên cạnh ông sao ông không bắn đi! - Thiên Băng lạnh giọng nói.

- Cô muốn gì? - Tuấn Thiện bình tĩnh lại nói

- Ông nghĩ tôi muốn gì? Cái tập đoàn của ông chắc. Không bao giờ. Cái tôi muốn chính là cái mạng của ông, Tuấn Thiện. - Thiên Băng lạnh lùng nói- Thuốc sắp hết tác dụng rồi.

Thiên Băng trói tay Tuấn Thiện lại và đứng lúc thuốc hết tác dụng. Thiên Băng bắt Tuấn Thiện bước ra ngoài.

Bên ngoài.

- Đi bắt mấy người kia thôi! - Băng Hạ hạ tên cuối cùng rồi nói.

- Ê! Tụi mày có thấy 2 người kia không? - Lệ Xuân nói.

- Thiên Băng và Joyce sắp hoàn thành nhiệm vụ rồi. - Băng Tuyết dựa tường nói.

- Joyce ra chưa? - Thiên Băng bắt Tuấn Thiện đi ra.

- Tôi đây. - Joyce dẫn Hoàng Kha và Trần phu nhân bước ra.

- Về thôi! - Nhã Lệ quay người đi.

Tụi nó tạm thời giam giữ họ ở chỗ của Joyce. Tụi nó về nhà ngủ vì chiến đấu khá mệt mỏi.

Sáng hôm sau.

Thiên Băng vẫn còn say giấc nồng trong phòng mình. Bỗng điện thoại cô reo lên.'Ting'. Thiên Băng vớ lấy cái điện thoại và mở ra xem tin nhắn. Nội dung: "Hôm nay tôi sẽ cho em 1 điều bất ngờ."- Người gửi Hạo Nam.

Đọc tin nhắn xong thì Thiên Băng cười 1 cái rồi đi trong phòng tắm thay đồ. 5 phút sau, Thiên Băng bước ra khỏi phòng tắm với bộ đồng phục tươm tất trên người. Thiên Băng cầm cặp bước ra ngoài rồi cô nhìn lên đồng hồ ở trong phòng khách. 5 giờ 30 phút, còn khá sớm vì bình thường thì phải 6 giờ Thiên Băng mới dậy. Ngồi trong phòng khách xem TV cho đến 6 giờ. Minh Quang bước xuống với bộ đồng phục tươm tất, đi thẳng ra ngoài. Thiên Băng cũng vội vàng bước theo.

Đến trường, Thiên Băng và Minh Quang bước vào lớp học như bình thường. Chuông vào lớp, cô bước vào lớp như bình thường. Cô bước lên bục giảng.

- Hôm nay lớp chúng ta có thêm bạn mới và vì bạn Bích Ngọc hôm nay nghỉ nên cô sẽ thông báo với bạn ấy sau. - cô giáo nói.

- Chào! Tôi tên Hạo Nam. - Hạo Nam bước vào rồi nói.

- Em chọn chỗ ngồi cho mình đi! - cô giáo nói.

Hạo Nam không nói liền bước xuống chỗ của Thiên Băng ngồi. Cả lớp ngạc nhiên vì chưa ai dám ngồi cạnh Thiên Băng. Cả lớp kể cả tụi nó đều ngạc nhiên khi thấy thái độ ung dung của Thiên Băng, thậm chí là vui vẻ khi Hạo Nam ngồi bên cạnh cô.

- Em có thể chọn chỗ khác không, chỗ đó bạn Thiên Băng đã ngồi rồi. - cô giáo nói.

- Được thôi! - 'Bốp! Bốp!' Hạo Nam vỗ tay. - Vậy tôi ngồi ở đây.

Hạo Nam ngồi bàn mới được đưa vào ngay phía sau Thiên Băng. Cô giáo thấy vậy liền không nói gì nữa mà bắt đầu vào bài học. Hai tiết đầu trôi đi.

Ra chơi.

- Anh đi theo tôi nhanh lên. - Thiên Băng vội kéo Hạo Nam đi theo mình.

- Ấy! Từ từ thôi! - Hạo Nam nói khi bắt ngờ bị kéo đi chỗ khác.

Tụi nó nhìn theo, không ngờ còn nhiều chuyện về Thiên Băng mà tụi nó chưa biết.

Chỗ Thiên Băng.

Thiên Băng kéo Hạo Nam ra 1 chỗ bí mật ít người biết đến. Đúng hơn chỉ có tụi nó biết chỗ này. Đây là 1 khu vườn có thảm cỏ xanh mượt, hai lối hai bên có trồng đủ các loại hoa. Đặc biệt là các loại hoa mà tụi nó thích, ở giữa vườn có 1 cây hoa anh đào. Thiên Băng kéo Hạo Nam tới chỗ cây hoa anh đào.

- Anh nói bắt ngờ là cái này hả? - Thiên Băng buông tay Hạo Nam ra.
- Gần như thế! Hạo Nam thán nhiên.
- Anh cũng cần đi học à? - Thiên Băng nói.
- Vậy em nghĩ sao? - Hạo Nam ngồi xuống thảm cỏ.
- Anh đi học làm gì? - Thiên Băng ngồi xuống bên cạnh Hạo Nam.
- Em không cần biết. Cho em này. - Hạo Nam nói rồi đưa cho Thiên Băng 1 hộp sữa.
- Vị dâu? Cảm ơn anh! - Thiên Băng nhận lấy hộp sữa.

Cả hai không nói gì thêm. Cả hai ngồi 1 lúc rồi đứng dậy.

- Đi luôn không? - Thiên Băng nói.
- Còn họ thì sao? - Hạo Nam hỏi lại.
- Gọi cho họ rồi! - Thiên Băng bước đi nói.
- Ồ! - Hạo Nam cùng Thiên Băng bước ra ngoài.

Ra tới cổng trường, Thiên Băng và Hạo Nam thấy tụi nó lấy xe xong rồi, đang chuẩn bị đi. Thiên Băng nhờ Hạo Nam chờ đi khiến Minh Quang choáng khi Thiên Băng bỏ mình. Còn mấy đứa kia thì thấy bất ngờ vì chưa ai được Thiên Băng nhờ trừ Minh Quang. Tụi nó phải công nhận Hạo Nam đã đạt được kì lục.

Tụi nó lái xe đến nhà hàng Sakura. Trừ Thiên Băng thì ai cũng bất ngờ khi biết Hạo Nam là giám đốc và Hạo Nam cũng chính là Joyce. Đến phòng ăn dành riêng cho giám đốc, tụi nó bước vào trong. Căn phòng này có màu xanh dương, ở góc phòng có 1 bình hoa có hình hoa anh đào, bên trong cắm đủ loại hoa mà tụi nó thích. Đóng cửa lại rồi Hạo Nam tiến tới bình hoa và nhắc nó lên. Bỗng bức tường di chuyển, bên trong xuất hiện 1 thang máy bí mật. Tụi nó cùng nhau bước vào trong.

Sau 1 lúc, cánh cửa thang máy mở ra. Tụi nó bước ra và thấy rất nhiều phòng, nhưng chúng không phải phòng ăn mà là các phòng giam. Tụi nó đi vào 1 căn phòng giam Trần Hoàng Kha và Trần phu nhân. Rồi Thiên Băng và Hạo Nam ra ngoài.

Hai người đi lại 1 căn phòng khác. 'Cạch! '. Cánh cửa mở ra, Thiên Băng và Hạo Nam cùng nhau bước vào.

- Ông ngủ đủ rồi đấy! - 'Ào!' Thiên Băng đổ nước lên đầu Tuấn Thiện.
- Cô bắt tôi tới đây ư? - Tuấn Thiện dần tỉnh và thấy Thiên Băng đứng trước mình.
- Ông nhìn cho kĩ đây. - Thiên Băng ném 1 cái hộp nhỏ trước mặt Tuấn Thiện.

Từ cái hộp nhỏ phát ra 1 luồng sáng và trước mặt Tuấn Thiện là 1 màn hình. Ông bàng hoàng khi thấy con trai ông và vợ ông bị trói trong căn phòng.

- Cô thả họ ra đi! Họ không liên quan đến chuyện của chúng ta. - Tuấn Thiện nhìn Thiên Băng.
- Ông im lặng và xem đi. Đừng nói quá nhiều. - Thiên Băng nói.

Có lẽ bây giờ, Tuấn Thiện chỉ ngồi nhìn được thôi. Dù sao ông cũng biết chuyện này kiểu gì cũng xảy ra. Lúc trước, ông cũng giết cha mẹ Thiên Băng và Băng Tuyết như vậy. Nhưng không may, Thiên Băng và Băng Tuyết đã trốn thoát và bay sang Anh. Kể từ đó, ông luôn truy lùng hai người. Khi ông biết hai người là SC ở bên Anh, cả hai lại biến mất. Bây giờ, người ông truy lùng đang đứng trước mặt ông, nhưng không phải con người mà là 1 con quỷ khát máu và tràn đầy thù hận.

Thiên Băng nhếch mép rồi bước ra ngoài, Hạo Nam cũng bước theo. Hai người quay lại căn phòng giam Hoàng Kha.

Phòng giam Hoàng Kha và Trần phu nhân.

Tụi nó chia nhau hành hạ hai người. Băng Hạ dùng những cây kim có độc. Nhã Lệ chỉ dùng dao bình thường. Lệ Xuân cũng dùng dao nhưng chúng có

độc. Băng Tuyết dùng súng bắn. Minh Quang cũng dùng súng vì anh không biết sử dụng những cái khác. Hạo Nam tiêm thẳng những chất độc vào hai người. Còn Thiên Băng đứng đợi tụi nó hành hạ xong.

Tụi nó sau khi hành hạ xong hai người. Thiên Băng bước đến gần Hoàng Kha, tay cầm 1 con dao. Vì chất độc của Hạo Nam chỉ hại tim không làm hại đường máu nên Thiên Băng có thể rạch 1 đường trên mặt Hoàng Kha và ... uống máu.

- Nó đang làm cái gì vậy? - Băng Hạ khinh ngạc nhìn Thiên Băng.

- Vậy tao hỏi mày, 1 con vampire thường làm gì? - Băng Tuyết nhìn Thiên Băng nói.

- Uống máu! Không lẽ... - Băng Hạ ngạc nhiên.

- Đúng! Nó và anh nó đều là vampire. - Băng Tuyết nói.

- Nhưng tại sao...? - Băng Hạ chưa hết ngạc nhiên.

- Mày muốn hỏi tại sao nó có thể sống như người bình thường được đúng không? - Băng Tuyết như đoán trước được điều Băng Hạ sắp hỏi- Gia đình nó thuộc dòng tộc vampire thuần và gia đình nó có 1 loại thuốc làm cho 1 vampire dòng thuần trở nên giống con người nhưng vẫn phải dùng thuốc máu vào những ngày rằm. Còn bây giờ thì nó làm sao tao cũng không rõ. - Băng Tuyết kể lại.

- Nó lâu rồi không uống máu nên muốn thử mùi máu tí thôi à. - Minh Quang thần nhiên nói.

- Ồ! - Băng Hạ gật gù.

- Sao mày biết? Nếu như vậy thì đây chẳng phải là bí mật gia tộc sao? - Lệ Xuân thắc mắc.

- Đúng! Nó là bí mật gia tộc không ai biết, nhưng gia tộc của tao là phù thủy và cũng là người pha chế ra thứ thuốc đó. - Băng Tuyết nói.

- Ồ! Tụi mày giấu tụi tao nhiều chuyện nhỉ? - Băng Hạ nói.

- Thôi tao đi đây! - Băng Tuyết đứng lên.

Thiên Băng đang đứng chờ Băng Tuyết với Hạo Nam và Minh Quang. Thiên Băng làm nổ 1 quả bom cảm ứng rồi bước đi ra ngoài và đi tới phòng giam của Tuấn Thiện. 'Cạch!'. Tuấn Thiện tức giận nhìn Thiên Băng.

- Cô không tha cho họ được à? Tôi mới là giết cha mẹ cô chứ không phải họ, sao cô lại hành hạ họ như vậy.

- Cha mẹ tôi đã làm gì? Gia tộc tôi đã sống hòa bình với con người, thậm chí còn bảo vệ loài người các ông. Vậy tại sao lại giết cha mẹ tôi? - Thiên Băng nhìn Tuấn Thiện bằng đôi mắt hận thù.

- Cha mẹ tôi chỉ làm loại thuốc mà dòng vampire cần thế tại sao ông lại nhẫn tâm giết cha mẹ tôi? Không lẽ chỉ vì họ là phù thủy? - Băng Tuyết nói bằng giọng chứa đầy hận thù.

- Đó chỉ là hiểu nhầm giữa ta và họ. - Tuấn Thiện nói.

- Hiểu nhầm tới nỗi làm cho cha mẹ chúng tôi chết. Nếu chúng tôi không mạng lớn thì chắc gì chúng tôi còn sống. - Thiên Băng nói.

- Được thôi! Muốn giết thì giết đi! Tha cho họ là được! - Tuấn Thiện van nài.

- Thế lúc trước cha mẹ tôi cũng xin mấy người tha cho tôi. Vậy các ông có tha cho tôi sao hay tìm mọi cách để giết chúng tôi. - Thiên Băng tiếp tục nói.

- Tôi... - Tuấn Thiện cứng họng.

- Anh thích máu không Minh Quang? - Thiên Băng quay sang nhìn Minh Quang.

- Cũng được! Anh chưa thử bao giờ. - Minh Quang bước lại gần Tuấn Thiện, tay cầm con dao.

Rạch 1 đường trên mặt Tuấn Thiện, Minh Quang cúi xuống hút máu. Rồi Minh Quang bước ra, Hạo Nam chỉ dùng súng bắn 1 phát khiến Tuấn Thiện chết ngay lập tức. Thiên Băng lấy dao mổ heo chặt xác Tuấn Thiện ra thành nhiều khúc rồi cho vào 1 bọc, cái đầu để vào 1 cái bọc.

- Cho mày! - Thiên Băng đưa cho Băng Tuyết cái túi có chứa đầu.

- Xong rồi đi thôi! - Băng Tuyết nói.

4 người bước ra ngoài và lên trên phòng ăn giám đốc thì thấy 3 người kia đang ngồi kia. Cả đám thay đồ rồi gọi đồ ăn. Sau khi đồ ăn được dọn lên, tụi nó cùng nhau ăn. Nhanh chóng, chỉ còn lại những cái đĩa, thức ăn đã được ăn hết.

- Hai người kia sao rồi? - Thiên Băng lên tiếng.

- Mày đốt rồi thầy. Giờ còn hỏi. - Băng Hạ nói.
- Ồ! - Thiên Băng hững hờ đáp.
- Hai người uống đi! - Băng Tuyết đưa Minh Quang và Thiên Băng 2 viên thuốc và 2 ly nước.
- Sao phải uống vậy? - Nhã Lệ ngây thơ hỏi.
- Nếu mày đồng ý cung cấp máu cho tao cả đời thì tao không cần uống. - Thiên Băng thả viên thuốc vào trong ly nước.
- Á...! Mày uống nhanh đi- Nhã Lệ nhắm mắt lại nói.
- Hạo Nam! Anh cho tôi đi nhờ 1 tí. - Thiên Băng quay sang Hạo Nam.
- Được! - Hạo Nam đứng lên.
- Về thôi! - Lệ Xuân nói với những người khác.

Thiên Băng cùng Hạo Nam đi lên sân thượng và lên máy bay. Thiên Băng chạy mô-tô đến 1 ngôi nhà. Còn những người khác thì về nhà.

Chỗ Băng Tuyết.

Băng Tuyết lái xe đến 1 căn biệt thự. Mở cánh cửa ra, Băng Tuyết xách cái túi bước vào. Từ xa có 1 con sư tử chạy tới và đứng bên cạnh Băng Tuyết. Băng Tuyết thả cái túi xuống và xoa đầu con sư tử đang ngấu nghiến cái đầu. Đợi con sư tử ăn xong, Băng Tuyết bước vào trong nhà, trên mặt lấm vài giọt lệ.

Chỗ Thiên Băng.

Chiếc trực thăng đang bay đến giữa Thái Bình Dương. Thiên Băng mở cửa trực thăng và đổ những thứ trong túi xuống. 1 phút sau, 1 đàn cá mập ngoi lên. Chúng chính là những thí cung của Thiên Băng. Sau khi đàn mập ăn xong, chỗ đó vẫn còn loang màu máu.

- Anh có thể đưa tôi đến chỗ này nữa ước không? - Thiên Băng quay sang Hạo Nam.
- Được! - Hạo Nam lái trực thăng đi.

Hạo Nam lái về nhà hàng rồi lấy mô-tô chở Thiên Băng đi. Đến 1 nghĩa địa, Thiên Băng và Hạo Nam bước vào. Thiên Băng dừng lại trước 4 cái mộ liền nhau.

- Cha! Mẹ! 2 bác! Con đã giúp 4 người trả thù được rồi! Con đã làm được. Dù con biết làm thế 4 người cũng không sống lại được.- Thiên Băng đặt 4 bó hoa xuống.

Thiên Băng lặng lẽ nhìn 4 ngôi mộ. 1 giọt, 2 giọt, 3 giọt, Thiên Băng khóc. Thiên Băng không kiềm được nước mắt mà để nó trào ra. Hạo Nam đứng đằng sau ôm lấy Thiên Băng. Thiên Băng quay người lại ôm lấy Hạo Nam mà khóc lớn. Sau khi khóc xong, Thiên Băng gạt đi những giọt nước mắt còn đọng lại trên mặt. Thiên Băng quay người lại.

- Con hứa với 4 người con sẽ không khóc nữa. Lần sau khi con trở lại đây, con sẽ đến đây cùng với người mà con yêu thương. Con tin nhau ấy không còn xa đâu. - Thiên Băng cười 1 cái rồi nói.
- Tôi rồi để tôi đưa em về. - Hạo Nam nói.
- Thôi! Tôi làm phiền anh nhiều rồi, giờ tôi có thể tự về. - Thiên Băng bước đi.
- Cũng được! Nhớ cẩn thận đấy! - Hạo Nam nói.

Hạo Nam đi về khi thấy Thiên Băng đi khuất khỏi cổng nghĩa địa.

Chỗ Thiên Băng.

Thiên Băng gọi 1 xe taxi chở về. Trên đường đi, Thiên Băng nhận được 1 tin nhắn. Mở ra xem, Thiên Băng đọc: "Em về chưa?" - Người gửi: Người yêu. Thiên Băng nhắn lại: "Em đang về rồi!" - Người nhận: Người yêu. Rồi Thiên Băng cắt điện thoại đi.

Về đến nhà, Thiên Băng bước vào nhà. Bỗng Thiên Băng cảm thấy chóng mặt và đôi mắt trở thành màu đỏ. Nghe thấy tiếng động, Minh Quang vội chạy ra, rồi bế Thiên Băng vào trong phòng khách rồi rót 1 ly nước rồi thả 1 viên thuốc vào khiến ly nước trở nên đỏ như máu. Thiên Băng vội cầm lấy ly nước uống. Đôi mắt Thiên Băng không còn màu đỏ.

- Sao lại vậy? Chẳng phải em đã uống máu rồi sao? - Minh Quang thắc mắc.

- Không có gì! Có vẻ máu không giúp gì được em rồi. - Thiên Băng nói.

- Thôi được rồi! Em lên phòng đi. - Minh Quang đỡ Thiên Băng đứng dậy.

Thiên Băng được Minh Quang dìu lên phòng. Sau khi Thiên Băng nhắm mắt ngủ, Minh Quang cũng bước ra ngoài và về phòng mình. Kết thúc 1 ngày mệt mỏi của tụi nó.

Tụi nó còn gặp những rắc rối gì nữa đây?

Note: *cúi đầu*. Em chào mấy chế. Em đăng chương này dài hơn mấy chương trước vì gộp 2 chương lại. Lý do: mấy đứa bạn em muốn Tuấn Thiện chết sớm vì không thích người tên Thiện, với lại mấy đứa bạn nó nói bản gốc kinh dị quá nên em phải cắt đi nên truyện ngắn, em phải viết gộp. Mong các chế cho ý kiến. Em cũng nói luôn là 1 tuần em chỉ đăng được 1 chương và vào Chủ Nhật. Tạm biệt các chế.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thư Siêu Quậy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Chương 10: Bất cóc.

Sáng hôm sau.

Tụi nó đến trường như bình thường. Nhưng buổi sáng là 1 buổi sáng bình thường nếu tụi nó không gặp nhóm Ngũ tiểu thư siêu sao.

Đang đi trên hành lang, tụi nó đi ngang qua nhóm Ngũ tiểu thư siêu sao. Tụi nó thản nhiên bước qua, Ngọc Băng giờ chân ra tính ngáng chân của Băng Hạ nhưng lại bị Băng Hạ giẫm lên rồi bước tiếp.

- Á...! - Ngọc Băng hét lên.

- Ôi! Tôi xin lỗi! - Băng Hạ vội nói.

- Cô không nhìn thấy đường à? - Vân Anh bênh bạn.

- Tôi quên không nói là tôi bị cận thị nhưng chưa có thời gian đi đo kính nên nhìn chân của cô thành khúc cây. Lại đúng lúc tôi đang tức giận nên thấy khúc cây nên giẫm lên thôi! - Băng Hạ nói 1 lèo rồi bước đi.

- Cô... cô... - Ngọc Băng cứng họng.

Tụi nó đi để lại cho Ngũ tiểu thư siêu sao 1 cục tức không nuốt trôi.

Tụi nó vào lớp cất cặp rồi đi xuống căn tin. Xuống tới căn tin, tụi nó tiến lại gần 1 cái bàn có 2 người con trai đang ngồi.

- Anh đến sớm vậy thảo nào em kiếm anh cả ngày mà không thấy. - Thiên Băng ngồi xuống.

- Tại anh thấy em còn đang ngủ nên anh đi luôn. - Minh Quang quay sang nhìn Thiên Băng.

- Thôi! Ăn đi! Ăn xong còn đi trả đồ nữa! - Băng Hạ lôi ra trong ba lô 7 phần ăn.

- Ăn thôi tụi mày! - Lệ Xuân nói.

Tụi nó ngồi ăn hết phần ăn của mình. Băng Hạ tiếp tục lôi ra 7 chai nước và 5 cục kẹo mút.

- Hử? Sao chỉ có 5 cục kẹo? - Minh Quang nhìn 5 cục kẹo giữa bàn.

- Thì chỉ có tụi em ăn thôi còn anh và Hạo Nam muốn ăn thì tự mua mà ăn. - Băng Hạ cầm kẹo đưa cho tụi nó.

- Em muốn cái này không Thiên Băng? - Hạo Nam lấy trong túi ra 1 cục kẹo mút- Nếu muốn thì trao đổi.

- Được! - Thiên Băng đồng ý liền không cần do dự.

- Mày chê kẹo của tao à? - Băng Hạ giận dữ.

- Ồ! Kẹo của Hạo Nam ngon hơn. - Thiên Băng lấy cây kẹo từ Hạo Nam.
- Mà theo trai không theo bạn. - Băng Hạ bĩu môi.
- Ăn thử đi! - Thiên Băng đưa cây kẹo cho Băng Hạ. - Ăn đi rồi biết.
- Tra em cây kẹo này! - Hạo Nam đưa cây kẹo của Băng Hạ cho Thiên Băng.
- Ngon thật! - Băng Hạ mút cây kẹo.
- Cho tôi cây khác đi, nó lấy rồi. - Thiên Băng nhìn cây kẹo trên tay Băng Hạ.
- Đây! - Hạo Nam lấy ra trong túi ra 1 cây kẹo khác.
- Lên phòng hiệu trưởng đi mày. - Lê Xuân đứng lên.

Tụi nó cùng nhau kéo lên phòng thầy hiệu trưởng. Lê Xuân mở cửa bước vào, tụi nó bước vào theo.

- Các em gặp tôi có chuyện gì? - thầy hiệu trưởng lên tiếng.
- Đây! Thầy được quyền chọn 3 công ty trong tập đoàn. Còn lại của tụi em coi như tiền công. - Lê Xuân nói.
- Được! - thầy hiệu trưởng nói.
- Thầy chỉ cần ký vào đây là 3 công ty đó thuộc về quyền sở hữu của thầy và con thầy. - Băng Hạ cầm tờ giấy chuyển nhượng công ty đưa cho thầy hiệu trưởng.
- Ủ! - thầy hiệu trưởng lật kỹ lưỡng những trang giấy và đọc rồi mới kí vào.
- Không còn chuyện gì nữa thì tụi em về lớp. - Nhã Lê cầm lấy tờ giấy và đi ra ngoài.

Tụi nó cùng nhau trở về lớp. Sau khi ngồi vào chỗ của mình, tụi nó mỗi đứa làm việc khác nhau.

"Ting!". Đang trong giờ học, Băng Hạ nhận được tin nhắn. Cô giáo nghe thấy nhưng không nói gì. Băng Hạ mở điện thoại của mình ra đọc tin nhắn: "Ra về, gặp tai sản trường". Băng Hạ nhận thấy đây là số máy lạ liền xé 1 tờ giấy và ném lên bàn của Nhã Lê.

"Có người muốn khiêu chiến với tụi mình kìa." - Băng Hạ ghi trong tờ giấy.

"Mày đi mà nói với mấy đứa kia đi, chuyện này tao không có ý kiến." - Nhã Lê ném xuống.

Băng Hạ đọc xong liền xé tờ giấy khác và viết ném sang bàn Lê Xuân.

"Có đứa muốn khiêu chiến với tụi mình. Chấp nhận không?" - Băng Hạ ghi trong giấy.

"Đề tao hỏi ý kiến." - Lê Xuân ném lại rồi lờ điện thoại ra.

"Có người khiêu chiến chấp nhận không?" - Lê Xuân nhấn cho Thiên Băng.

"Buzz"

Thiên Băng lờ điện thoại ra và đọc.

"Tụi tụi mày. Cái này tao không có hứng." - Thiên Băng nhấn lại.

Băng Hạ ném tờ giấy cho Lê Xuân.

"Ý nó thế nào?" - Băng Hạ ghi trong giấy.

"Nó không có hứng, khỏi hỏi cũng biết Băng Tuyết không quan tâm chuyện này rồi. Tao nghĩ là chấp nhận đi." - Lê Xuân ghi trong tờ giấy.

"Ủ!." - Băng Hạ ném cho Lê Xuân.

"Buzz"

Điện thoại Lê Xuân reo lên. Lê Xuân lấy điện thoại ra.

"Chấp nhận. Người lần này là Ngũ tiểu thư siêu sao." - Người gửi: Sandy.

"Gi vậy?"- Băng Hạ ném giấy qua.

"Băng Tuyết nói nê đồng ý."- Lê Xuân ném giấy cho Băng Hạ.

Băng Hạ cầm điện thoại nhấn tin đến số lạ đó.

"Ting!"

Băng Hạ mở điện thoại ra.

"Ra chơi sân sau trường."- số điện thoại lạ đó nhấn tin đến.

Ra chơi.

Tụi nó dọn sách vở nhanh chóng ra khỏi lớp. Minh Quang và Hạo Nam thấy kì lạ nên cố tình chạy theo.

Ra tới sau sân trường, tụi nó thấy 1 đám người đang đứng chờ tụi nó.

- Tao tưởng tụi mày không dám đến chứ. - Kiều Vân nói giọng kiêu ngạo.

- Trong từ điển của tụi tao không có từ không dám - Lê Xuân lên tiếng.

- Mày nói ngon miệng lắm! Lên đi anh hai. - Tuyết Mai hống hách nói.

Nhưng chờ mãi không thấy động tĩnh của anh hai mình, Tuyết Mai quay lại thì thấy anh hai mình đang đứng đờ ra. Tuyết Mai cảm thấy anh mình đang sợ cái gì đó.

- Sao vậy anh hai? - Tuyết Mai lên tiếng.

- Em... em... Sao lại là các tỷ? - anh Tuyết Mai lắp bắp.

- Họ là ai? Anh nói lại em nghe. - Tuyết Mai nói.

- Xin lỗi các tỷ, em của em còn nhỏ xin các tỷ bỏ qua cho. - anh Tuyết Mai tiếp tục.

- Các cô cũng to gan lắm! Dám lấy quân của D.O.H để đánh tụi tôi. - Băng Hạ nói.

- Không lẽ các người là bang chủ? - Ngọc Băng khinh ngạc nói.

- Đúng! Còn anh, lo mà dạy dỗ lại em của anh đi. - Nhã Lê nhẹ nhàng nói.

- Hai anh ra đi! - Thiên Băng nói, mắt nhìn vào lùm cây gần đó.

- Bị em phát hiện rồi! - Minh Quang nói.

- Về lớp đi! - Băng Tuyết lạnh lùng nói.

Tụi nó vào lớp đúng lúc chuông reo. Tụi nó vào chỗ ngồi của mình. Các tiết học lại bắt đầu.

Ra về.

Tụi nó dọn sách vở vào cặp rồi cùng nhau đi về. Đang đi trên hành lang thì tụi nó lại gặp nhóm tiểu thư siêu sao.

- Xin lỗi các tỷ vì đã thất lễ. - Thanh Trúc nói.

- Tụi em là người mới nên không biết các tỷ là ai nên đã làm nhiều chuyện không hay. - Vân Anh nói.

- Được rồi! Coi như lần này bỏ qua. Sẽ không có lần sau. - Lê Xuân nói rồi đi thẳng.

Tụi nó đi về nhà mình.

4 giờ chiều nhà Thiên Băng.

-...

- Vâng! - Thiên Băng nói.

Tại nhà Thiên Bãng.

- Thiên Băng! Anh về rồi nè! - Minh Quang bước vào nhà.

- Thiên Băng? - Minh Quang tiếp tục gọi.

- Em đâu rồi Thiên Băng? - Minh Quang bắt đầu lo lắng.

Minh Quang chạy khắp nhà tìm Thiên Băng nhưng không thấy. Bước vào phòng khách, Minh Quang thấy 1 tờ giấy có chữ viết của Thiên Băng.

"Lệnh từ Người đó: 3 ngày phải tìm ra em. Nếu không, em sẽ gặp nguy hiểm."

Minh Quang chờ người khi đọc tờ giấy. Bây giờ, Minh Quang cần thêm sự giúp đỡ. Minh Quang lấy điện thoại ra và gọi cho Hạo Nam.

- Alô! - giọng cô thư kí vang lên.

- Cô cho tôi gặp tổng giám đốc có việc gấp. - Minh Quang vội vàng nói.

- Anh chờ 1 lát. - cô thư kí nói.

- Alô! - giọng của Hạo Nam vang lên.

- Thiên Băng gặp chuyện rồi! - Minh Quang gấp gáp nói.

- Chờ tôi! Tôi qua liền. - Hạo Nam nói rồi cúp máy.

Hạo Nam lấy áo khoác và chạy ra ngoài. Hạo Nam lấy xe và chạy tới nhà của Thiên Băng. Vừa tới nhà Thiên Băng, Hạo Nam đã thấy Minh Quang đang đứng chờ.

- Thiên Băng cô ấy bị làm sao? - Hạo Nam chạy tới chỗ Minh Quang.

- Nó mất tích rồi, trong 3 ngày phải tìm ra nó, nếu không nó sẽ bị nguy hiểm. - Minh Quang nói nhanh.

- Vậy đi tìm thôi! - Hạo Nam leo lên xe rồi chạy đi.

Minh Quang cũng lấy xe và chạy theo sau Hạo Nam.

Minh Quang và Hạo Nam có tìm thấy tụi nó? Liệu tụi nó có gặp điều gì nguy hiểm?

Note: Xin chào các chế! Sau khi em trở lại thì em thấy ít người đọc truyện + nhận xét truyện của em lắm. Có gì sai sót thì các chế cứ nhận xét, ném đá cũng được nhưng đừng ném bơ truyện em là được. Em xin hết.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thư Siêu Quậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Chương 11: Giải cứu.

Hạo Nam và Minh Quang tìm khắp nơi cũng không thấy. Cả hai đều nói với Rita và nhờ bang tìm giúp. Tất cả đều lùng sục cả thành phố và các vùng lân cận nhưng không thấy. Minh Quang và Hạo Nam sử dụng máy định vị các thiết bị. Khi nhìn thấy các chấm đỏ trên màn hình thì vội vã chạy đến nhưng chỉ có những cây sừng và thè của tụi nó, không thấy người.

Ba ngày sau.

Hạo Nam và Minh Quang đến trường như bình thường nhưng tâm hồn lại phiêu lưu ngoài trường. Minh Quang lo lắng vì hôm nay là hạn cuối để tìm tụi nó. Hạo Nam và Minh Quang đã tìm mọi cách để tìm nhưng lại cuối cùng kết quả thu về lại chỉ là con số không. Kể cả bang cũng chưa có kết quả khả quan. Hạo Nam vẫn tiếp tục tìm kiếm. Cuối cùng, Hạo Nam và Minh Quang cảm thấy bọn Ngũ tiểu thư siêu sao có gì đó khác lạ nên quyết định theo dõi.

Giờ ra chơi.

Hạo Nam và Minh Quang theo dõi nhất cử nhất động của bọn họ. Nhưng không có gì khác thường cho lắm, vẫn chưa thu được kết quả.

Ra về.

Hạo Nam và Minh Quang bám theo bọn Ngũ tiểu thư siêu sao trong âm thầm. 2 người bám theo bọn họ đến được 1 căn nhà bỏ hoang.

Hôm nay, đã 3 ngày trôi qua, ngày cuối cùng của vụ đặt cược. Tụi nó bị nhốt ở đây 3 ngày, 3 ngày tụi nó không được thấy ánh mặt trời. Thiên Băng không còn chắc chắn về việc Minh Quang đến giải cứu tụi nó. Thiên Băng quyết định làm nổ 1 quả bom cảm ứng mà cô luôn mang bên mình phòng bất trắc.

"Két...!"

Cánh cửa mở ra, tụi nó thấy bọn Ngũ tiểu thư siêu sao bước vào trong.

- Tụi mày canh gác cẩn thận vào. - Tuyết Mai nói.

- Dạ!- đám đàn em kên tiếng.

Rồi nhóm Ngũ tiểu thư siêu sao bước vào. Kiều Vân đóng cánh cửa lại.

- Sao rồi? Tụi mày thấy sao? Tốt chứ? - Ngọc Băng nói giọng mỉa mai.

- Yên tâm! Tao vẫn còn khỏe lắm, chưa có chết đâu! - Băng Hạ mỉa mai lại.

- Vậy tốt! Có lẽ 3 ngày nhịn đói không nhằm nhò gì với tụi mày nhỉ? - Vân Anh khoanh tay lại.

- Nhưng tụi tao không đủ kiên nhẫn để nhìn thấy tụi mày nữa đâu. - Thanh Trúc tiếp lời Vân Anh.

- Lần trước mày tát tao đúng không Băng Tuyết? Bây giờ tao trả lại mày. - Thanh Trúc tiến gần.

"Bốp". Băng Tuyết tuy tức giận nhưng vẫn phải nhẫn nhịn. Nếu được thì Thiên Băng đã thả tụi nó ra từ lâu rồi.

- Tụi mày xinh đẹp như vậy. Nếu có thêm hoa văn thì sao nhỉ? - Tuyết Mai nói, tay cầm con dao tiến đến gần Thiên Băng.

"Phập!"

1 dòng máu chảy ra, dòng máu đỏ chảy ra từ... Tuyết Mai. Con dao cắm phập vào cánh tay đang cầm con dao của Tuyết Mai. Tất cả đều hướng ra nơi mà con dao được phóng ra. Cánh cửa bị mở toang, có 1 người cầm dao, 1 người cầm súng. 2 người đó không ai khác chính là Hạo Nam và Minh Quang. Tụi nó rất vui khi nhìn thấy 2 người vì tụi nó giờ không phải cần nhẫn nhịn nữa.

"Tách!". Thiên Băng đứng lên. "Tách! Tách! Tách! Tách!" 4 người kia đứng lên theo.

- Các cô thỏa mãn rồi chứ? Còn giờ thì tới lượt chúng tôi. - Lệ Xuân nói.

- Nếu tụi mày dám làm vậy thì các cô cứ coi chừng. Cha mẹ tôi sẽ không để yên cho cô đâu! - Kiều Vân vẫn cao ngạo nói.

- Hình như cô quên rằng: chúng tôi không gì là không thể. - Băng Hạ nói.

Vừa dứt lời, điện thoại của Kiều Vân vang lên. Nghe được 1 lúc thì điện thoại trong tay Kiều Vân rớt xuống.

- Cô... Có phải các cô hăm hại gia đình tôi không? - Kiều Vân tức giận hét.

- Đó là cái giá cô phải trả. - Nhã Lệ thản nhiên.

- Các cô... các cô... các cô đúng không phải là người mà! - Kiều Vân tiếp tục hét.

- Bọn họ xong rồi, giờ tới lượt các cô. - Băng Tuyết nói.

- Rita! Bắt bọn chúng mang về giam. - Lệ Xuân nói lớn.

Rita bỗng từ trên mái nhà nhảy xuống. Minh Quang và Hạo Nam đơ khi thấy Rita xuất viện vì rõ ràng vừa nãy đi không thấy Rita mà bây giờ lại xuất hiện. Rita nhanh chóng trói 5 người kia lại rồi dẫn vào xe.

Tụi nó đi ra khỏi đó và đón taxi về nhà. Minh Quang và Hạo Nam đi tự đi xe về.

Tại nhà Thiên Băng.

"Cạch!"

Thiên Băng đóng cửa lại suu khi Minh Quang bước vào. Cả 2 vào trong phòng khách.

- Anh có chuyện gì muốn nói? - Thiên Băng ngồi xuống sofa.
- Ủm... Ngài ấy gọi anh về. - Minh Quang buồn bã nói.
- Vậy sao? Bao giờ anh về? - Thiên Băng mặt không tỏ ra thái độ.
- Tối mai. Minh Quang nói.
- Vậy chiều mai anh đi với em chứ? - Thiên Băng lại hỏi.
- Ồ! - Minh Quang đáp lại.
- Em lên phòng đây! - Thiên Băng đứng lên.

Thiên Băng bước lên phòng của mình, Minh Quang cũng bước lên theo. Thiên Băng lên giường và đi ngủ.

Sáng hôm sau.

Tụi nó lên trường như thường lệ, đương nhiên là sẽ không thấy nhóm Ngũ tiểu thư siêu sao. Tụi nó lên lớp và ngồi học như chưa có chuyện gì xảy ra. Mọi thứ diễn ra như bình thường.

Ra chơi.

- Mày còn đau không Băng Tuyết? - Nhã Lệ quan tâm Băng Tuyết.
- Da tao không phải thủy tinh. - Băng Tuyết hờ hững trả lời.
- Tao quan tâm mày vậy mà mày nhăn tâm với tao thế! - Nhã Lệ giận dữ.
- Ai biểu hỏi. - Băng Tuyết vẫn không quan tâm Nhã Lệ.
- Xì! - Nhã Lệ giận dữ đứng lên xuống căn tin.
- Đi xuống căn tin đi tụi mày. - Lệ Xuân đứng lên bước theo Nhã Lệ.
- Đi đi. Tao mệt quá! - Thiên Băng nói rồi nằm gục xuống bàn.
- Em sao không Thiên Băng? - Hạo Nam ân cần hỏi.
- Buồn ngủ. - Thiên Băng vẫn gục đầu xuống bàn.
- Em không thích hợp với thuốc thì phải, toàn bị mấy cái tác dụng phụ. - Minh Quang vuốt tóc Thiên Băng - Bao giờ em mới làm ra loại mới vậy Băng Tuyết. Em không giảm tác phụ được sao? - Minh Quang nhìn Băng Tuyết.
- Em thua. - Băng Tuyết nhún vai.
- Thôi! Xuống căn tin đi. - Băng Hạ xoa xoa bụng ý nói cô đang đói bụng.
- Ồ! - cả đám kéo nhau xuống căn tin.

Tất cả xuống căn tin. Thiên Băng vẫn gục đầu xuống ngủ cho đến khi vào lớp. Chuông reo, tất cả chạy vào lớp, tiếng ồn này khiến Thiên Băng thức giấc.

Ra về.

- Anh đi với tụi em không? - Thiên Băng gom đồ bỏ vào cặp.
- Ủ! Anh mang đồ theo rồi. - Minh Quang đeo ba lô của mình lên.
- Vậy đi nhanh thôi! - Băng Tuyết xách cặp đi.

Tụi nó hôm nay khá yêu môi trường nên đi xe đạp. Tụi nó đưa xe đến bar Blood của tụi nó.

Tại bar Blood.

- Rita! - Lệ Xuân vừa bước vào vừa hét.

- Dạ! - Rita chạy lại chỗ Lệ Xuân.

- Nhanh thôi! - Thiên Băng nói rồi bước đi.

Tụi nó bước xuống phòng giam. "Cạch!" . Cánh cửa phòng giam ở cuối dãy hành lang mở ra. 5 con người đang bị cột chặt vào 5 cây cột.

- Dội nước. - Băng Tuyết lạnh lùng nói.

"Ào!"

5 xô nước dội thẳng vào 5 người đang bị trói. 5 người bắt đầu mờ mắt.

- Dậy rồi à? - Nhã Lệ tỏ vẻ quan tâm.

- Dậy rồi thì bắt đầu xử lý theo luật của bang. Có lẽ các cô là người mới nên chưa rõ luật. Rita!- Lệ Xuân nhìn 5 người đó nói.

- Điều 10: Không được phản bội bang, nhất là Ngũ tỷ. Ai vi phạm tùy theo mức độ mà xử phạt. Nếu phản bội Ngũ tỷ thì chỉ có 1 con đường là ...chết. - Rita nhẹ nhàng nói.

- Nghe rõ chưa? - Lệ Xuân nói.

- Tụi mày... tụi mày... - Kiều Vân cứng họng.

- Theo như luật mà làm. - Thiên Băng nói giọng âm độ.

- Tụi em xin lỗi. Xin tha lỗi cho tụi em. Xin tha mạng cho tụi em. - Nhóm Ngũ tiểu thư siêu sao vội vàng la.

- Được! Rita! Hôm nay chúng tôi có ngoại lệ. - Nhã Lệ nói khiến cho Ngũ tiểu thư siêu sao mừng rỡ- Lần này, Rita không cần làm. Qua kia ngồi đi. - Nhã Lệ chỉ vào cái ghế gần đó.

- Dạ! - Rita cúi người rồi tiến lại cái ghế gần đó và ngồi xuống.

- Xin các tỷ tha mạng. Xin các tỷ tha mạng. - 5 người đang bị trói vào cột la lớn.

- Nếu vậy sao các cô không nghĩ tới hậu quả trước khi làm nhĩ? - Băng Hạ lạnh lùng nói.

Rồi tụi nó đứng lên, tiến lại gần Ngũ tiểu thư siêu sao.

Chỗ Thiên Băng.

- Khuôn mặt này cũng đẹp nhĩ? - Thiên Băng vuốt ve khuôn mặt Tuyết Mai.

- Tỷ... tỷ muốn làm gì? - Tuyết Mai run rẩy.

- Muốn làm gì ư? - Thiên Băng nhếch mép- Vẽ hoa văn chữ sao! - Thiên Băng giờ con dao lên.

- Đứng... đứng... Á... - Tuyết Mai hét lên.

- Ừm... Anh xử lý nốt đi Minh Quang. Em khó chịu quá! - Thiên Băng vội rời đi.

Chỗ Băng Tuyết.

"Bốp!"

Băng Tuyết tát thật mạnh vào mặt Thanh Trúc. Băng Tuyết trở nên lạnh lùng và tiếp tục hành hạ Thanh Trúc đến khi thỏa mãn thì xuống đòn kết thúc một cách nhanh chóng.

Chỗ Băng Hạ.

Băng Hạ lôi ra 1 cái hộp to chứa toàn chất hóa học. Băng Hạ từng lọ, từng lọ đổ lên người của Kiều Vân. Những chất hóa học mà Băng Hạ đổ lên người Kiều Vân khiến Kiều Vân chìm trong đau đớn và chết dần, chết mòn đến khi cô biến mất hoàn toàn, không để lại 1 dấu tích.

Chỗ Lệ Xuân.

Lệ Xuân trói Ngọc Băng vào 1 cây cột. Lệ Xuân chuẩn bị rất nhiều dao để trên 1 cái bàn có thể di chuyển. Lệ Xuân cầm 1 con dao lên và nhắm, Lệ Xuân phi thẳng đến và găm vào cánh tay phải của Ngọc Băng. Rồi đến cánh tay trái, vào hai đầu gối, vào bụng, vào đầu và cuối cùng là vào ngực trái.

Chỗ Nhã Lệ.

Nhã Lệ ít khi sử dụng vũ khí nên Nhã Lệ không sử dụng 1 loại vũ khí nào. Nhã Lệ lấy dây và xiết cổ Vân Anh. Đến khi Vân Anh sắp tắt thở, Nhã Lệ lại thả ra và cứ thế khá nhiều lần. Xiết rồi thả, xiết rồi thả cho đến khi Nhã Lệ cảm thấy chán thì Nhã Lệ thẳng tay xiết chặt sợi dây không nung tay và Vân Anh chết.

Khi thấy cả 5 người kia đều chết thì Rita đứng lên và gọi vài người của bang vào để mang 4 cái xác đi thiêu hủy (vì xác của Kiều Vân bị Băng Hạ thủ tiêu xác rồi.). Khi đi vào, Rita liền thấy Thiên Băng mặt mày trắng bệch bước vào.

- Em xin phép được nghỉ việc hôm nay được không ạ? - Rita cúi người nói.

- Được! Vậy hôm nay nói Duncan thay cô quản lý đi! - Lệ Xuân nói.

- Cảm ơn các tỷ. Vậy em đi trước. - Rita nói rồi cúi chào và đi ra ngoài.

- Tới giờ rồi! Đi thôi! - Thiên Băng đứng lên.

Minh Quang cũng đứng lên theo và đi ra ngoài cùng Thiên Băng. Những người còn lại cũng đứng lên đi về hết.

Tại sân bay.

Thiên Băng và Minh Quang ngồi ở 2 ghế chờ tại sân bay vì Minh Quang chưa chịu vào. Khoảng 10 phút sau, 1 chàng trai đi tới gần Minh Quang.

- Anh Thiên Hoàng?- Thiên Băng ngạc nhiên.

- Em ngạc nhiên lắm sao? - Thiên Hoàng cười.

- Đúng! - Thiên Băng lấy lại vẻ lạnh lùng như bình thường.

- Anh chính là Fergal. - Thiên Hoàng thần nhiên nói.

- Vậy anh bằng với anh hai em rồi. Anh cấp cao đó. - Thiên Băng nói.

- Nhưng vẫn dưới em thôi! Thôi! Anh đi đây! - Thiên Hoàng xách va li của mình đi vào trong.

Minh Quang đứng lên và cầm theo hành lý của mình rồi đi theo Thiên Hoàng vào trong. Thiên Băng thì đứng lên đi về.

Ở chỗ khác của sân bay.

Rita đang đứng đón người thân của mình. Cánh cửa sân bay mở ra.

- Anh hai! Anh hai! Em ở đây! - Rita hét lên.

- Hoàng Anh! Em chờ lâu chưa? - 1 chàng trai chạy lại chỗ Rita- Em có thể cho anh mượn nhà được không? - chàng trai đó nói.

- Đây! Anh mà phá căn nhà đó là chết với em. Nói trước, đó không phải nhà của em. - Rita đưa cho anh hai cô 1 chùm chìa khóa.

- Bạn anh ở cùng được không? - anh Rita vẫn tiếp tục hỏi.

- Dư sức. - Rita chỉ thốt lên 2 chữ.

- Em gái là tốt với anh nhất. - Anh Rita mỉm cười.

- Em về trước. - Rita nói rồi bước đi.

Anh Rita đứng chờ 2 người con trai nữa đang cầm hành lý đi tới gần. Cả 3 cùng đón xe và về ngôi nhà Rita đưa.

Cũng tại chỗ đó, 4 chàng trai bước ra khỏi sân bay và đón taxi đi ra khỏi đó. Đang trên đường, 1 chàng trai trong xe cứ nhìn chăm chú Thiên Băng đang chạy xe bên cạnh rồi cười nguy hiểm.

Có chuyện gì liên quan đến 7 người con trai mới xuất hiện này?

Note: Em đã cố gắng hết sức, em chỉ cố kéo dài rồi nhưng chỉ có tới đây thôi. Em mong mọi người nhận xét giúp em. Em chân thành cảm ơn.*cúi đầu*.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thư Siêu Quậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Chương 12: Người mới.

Thời gian trôi đi, trường của tụi nó chuẩn bị thi xếp lớp. Trong khi những người khác đang lo lắng chuẩn bị cho kì thi thì tụi nó vẫn thản nhiên đi chơi và quậy phá như thường. Rồi kì thi cũng đến, mọi người ai cũng lo lắng trừ tụi nó. Tụi nó bước vào phòng thi như đây chẳng là việc khó khăn gì.

Rồi ngày biết kết quả cũng đến.

Buổi sáng.

- Băng Hạ! Dậy đi học! - anh Băng Hạ hét.

- Cho em ngủ đi còn sớm mà. - Băng Hạ kéo chăn trùm lên đầu.

- Rồi! - anh Băng Hạ bước ra ngoài.

5 phút sau.

- Băng Hạ! 6 giờ 45 rồi kìa! - anh Băng Hạ hét lớn từ dưới phòng bếp.

- Á...! Sắp trễ học rồi! - Băng Hạ luống cuống thay quần áo rồi xách cặp xuống. - Sao anh không gọi em dậy?

Rồi Băng Hạ nhìn lên đồng hồ. Bỗng mặt của Băng Hạ đen thui rồi chuyển sang đỏ.

- Anh phá giấc ngủ của em vậy hả? - Băng Hạ hét lớn.

- Nếu anh không làm vậy thì có dậy không? - anh Băng Hạ hỏi vặn lại Băng Hạ.

- Nhưng mới có 6 giờ thôi mà. - Băng Hạ đổi giọng nhỏ nhẹ.

- Thôi ngồi ăn cơm đi rồi còn đi học nữa. - anh Băng Hạ lấy phần ăn sáng cho Băng Hạ.

Ăn sáng xong thì Băng Hạ lấy xe chạy đi học. Vừa đến trường thì Băng Hạ thấy tụi nó đang đợi chỉ thiếu mỗi Băng Hạ. Băng Hạ gửi xe rồi chạy ra chỗ tụi nó đứng đợi. Tụi nó đi tới bảng thông báo kết quả để xem.

Bảng thông báo:

1. Hàn Băng Tuyết 100đ

Vũ Thiên Băng 100đ

Cao Kỳ 100đ

Phạm Hán Phong 100đ

Hà Hữu Trí 100đ

Hoàng Khắc Duy 100đ

Hương Lâm Từ 100đ

Hoàng Quang Khánh 100đ

Ngôn Từ Thức 100đ

2. Lâm Băng Hạ 99đ

3. Hoàng Nhã Lệ 98đ

Vương Lệ Xuân 98đ

.....

Tụi nó đứng đờ trước bảng thông báo 1 hồi lâu vì chưa bao giờ tụi nó thấy những cái tên này. Cả trường cũng thắc mắc vì chưa ai có thể đạt được mốc điểm cao bằng Thiên Băng và Băng Tuyết. Tụi nó đi lên lớp với nhiều câu hỏi được đặt ra.

Trên lớp.

"Tít! Tít!"

Điện thoại của Thiên Băng reo lên. Thiên Băng mở điện thoại ra xem. Nội dung: "Tạm biệt em! Tôi phải qua Pari xử lý vài công việc nên không thể chào tạm biệt em. Em nên tự chăm sóc bản thân mình. Tôi không muốn khi tôi trở về em lại ốm yếu đâu. Hạo Nam". Thiên Băng khá buồn vì Hạo Nam cũng đã đi.

Chuông reo vào lớp, mọi người ngồi vào vị trí của mình. Cô giáo bước vào như bình thường.

- Theo như các em đã biết thì lớp ta có 2 bạn chuyển đi, 5 bạn bị mất tích (Nhóm Ngũ tiểu thư siêu sao) - cô giáo buồn bã nói- Hôm nay lớp ta lại có 7 bạn mới vào lớp ta. - cô giáo cười.

Cánh cửa mở ra, 7 chàng trai bước vào lớp. Cả lớp bắt đầu xì xào.

- Xin chào mọi người! Mình tên là Phạm Hán Phong, mong mọi người giúp đỡ. À quên! Mình đang tuyển bạn gái, ai thích thì nhớ đăng kí nha! - Hán Phong nháy mắt khiến con gái trong lớp nháo nhào lên.

- Mình tên là Ngôn Từ Thức. - Từ Thức nói.

- Mình tên là Hường Lâm Từ. - Lâm Từ cười tươi (như con đười ươi).

- Tòì tên Cao Kỳ. - Cao Kỳ cao ngạo nói.

- Xin chào mọi người! Tòì tên là Hoàng Khắc Duy. - Khắc Duy cúi chào- Đây là anh trai mình tên là Hoàng Quang Khánh.

- Hà Hữu Trí. - Hữu Trí lạnh lùng nói.

- Các em chọn chỗ ngồi cho mình đi. - cô giáo chỉ xuống dưới.

- Cô cho em ý kiến. - Từ Thức nhìn xuống dưới.

- Em nói đi. - cô giáo nói.

- Có chỗ nào không gần con gái không cô? - Từ Thức ái ngại nói.

- Ừm... Bây giờ chỉ còn chỗ trống dưới đó thôi vì lớp mới sắp xếp lại bàn ghế.- cô giáo nói.

Từ Thức ngồi vào chỗ phía trên Băng Tuyết. 6 người kia cũng ngồi vào chỗ mình chọn.

Chỗ Thiên Băng.

- Anh đi chỗ khác cho tòi. - Thiên Băng nhìn Hữu Trí.

- Tại sao? - Hữu Trí kiêu lời.

- Chỗ của Hạo Nam. - Thiên Băng cũng thế.

- Anh ta mua. - Thiên Băng lạnh giọng.

- Phiền thế! - Hữu Trí đứng lên, đi lên phía trước Thiên Băng.

Băng Tuyết thì thấy hiếu kì với anh chàng ngồi trước mình. Băng Tuyết thấy anh ta khá ghét con gái. Nhưng cô sống theo kiểu đây không phải việc của mình nên cũng không quan tâm

Nhã Lê khá thoải mái nói chuyện với Lâm Từ ngồi trước mình vì anh nói chuyện khá vui tính và dễ chịu. Các tiết học bắt đầu như bình thường.

Ra chơi.

- Căn tin thẳng tiến đi tụi này ơi! - Băng Hạ nói lớn.

- Chờ tí! - Lê Xuân cất sách vở vào cặp.

- Đi! - Băng Tuyết đi trước cùng Thiên Băng.

- Ấy ấy! Chờ tao! - Lê Xuân chạy với theo.

Tụi nó xuống căn tin và chen vào mua đồ ăn. Mua xong đồ ăn thì trong căn tin lại hết chỗ ngồi nên tụi nó quyết định ra chỗ khác ăn.

Đang đi trên đường, bỗng...

'Rầm!'

Băng Hạ té xuống đất, còn thủ phạm chính là Hán Phong. Băng Hạ đứng dậy và pháy hiện đồ ăn của cô bị đổ xuống đất không còn gì.

- Anh có mắt mũi không vậy? Anh bỏ cái mắt của anh ở đâu rồi hả? Hay anh bị mù từ nhỏ hả? Anh có biết khó khăn lắm tôi mới mua được đồ ăn không? Đồ ăn của tôi bị đổ hết xuống đất rồi! Anh mua đền cho tôi mau lên! - Băng Hạ hét lớn tiếng.

- Tôi xin lỗi mà! Tôi có việc gấp rồi. - Hán Phong tỏ vẻ gấp gáp.

- Anh đang nghĩ gì vậy? Anh chưa đền, tôi chưa cho đi. - Băng Hạ kéo Hán Phong lại.

- Cô phiền quá vậy! Hay muốn được tôi chú ý để làm bạn gái của tôi. - Hán Phong ra vẻ nguy hiểm.

- Người như anh thì tôi không thèm. Chuyện quan trọng bây giờ là anh có đền cho tôi không? - Băng Hạ giận dữ nói.

- Tôi nói rồi, tôi có việc bận. Tôi đi trước. - Hán Phong chạy đi mất.

- Anh... - Băng Hạ chưa kịp nói.

Thế là tụi nó cùng nhau chia sẻ đồ ăn cho Băng Hạ. Tụi nó đi đến 1 thảm cỏ có trồng một cây phượng vĩ to lớn ở giữa thảm cỏ. Chỗ này ít người đi tới vì chỗ này khá xa dãy phòng học và không ai muốn vào lớp trễ. Tụi nó ngồi dưới gốc cây và bày đồ ăn ra và ngồi ăn 1 cách vui vẻ.

Trên cành cây, Hữu Trí đang ngủ thì bỗng nghe thấy tiếng ồn. Hữu Trí liền mở mắt và nhìn xuống dưới gốc cây. Hữu Trí tìm mãi cũng thấy thủ phạm gây nên tiếng ồn, chính là tụi nó. Nhưng có điều lạ là ánh mắt của Hữu Trí không rời khỏi Thiên Băng đang ngồi ăn.

- Xuống đi! - Băng Tuyết lên tiếng chỉ có Thiên Băng hiểu.

Hữu Trí nhảy xuống rồi phủi bụi trên quần áo của mình. Còn tụi nó nhìn Hữu Trí như sinh vật lạ vì chỗ này chưa có ai đi tới trừ tụi nó. Không lẽ muốn dành địa bàn ăn uống của tụi nó?

Còn Hữu Trí thấy không còn chỗ để ngủ liền đi kiếm chỗ khác. Anh cứ tưởng đã kiếm được chỗ ngủ không ai làm phiền rồi chứ. Đúng là phiền phức thật.

- Anh ta đi rồi. Ăn tiếp đi tụi mày. - Nhã Lệ tiếp tục công việc của mình.

Tụi nó tiếp tục ăn và nói chuyện. Chuông reo vào lớp, tụi nó cũng dọn dẹp mọi thứ rồi đi vào lớp. Tuy là chỗ này khá xa với dãy phòng học nhưng tụi nó không tỏ vẻ gấp gáp mà cứ từ từ đi thong thả về dãy phòng học.

Đến phòng học A1, tụi nó thản nhiên bước vào, không ai nói gì tụi nó kể cả cô giáo. Tụi nó vừa ngồi xuống liền làm việc riêng, không quan tâm những người xung quanh.

Ra về.

Tụi nó dọn dẹp sách vở và cùng nhau đi về. Nhưng hôm nay, tụi nó không về thẳng nhà mà đi đến quán kem ăn.

Quán kem Lavender.

Tụi nó thường đến quán kem này ăn vì kem ở đây ngon mà giá còn rẻ. Như thường lệ, tụi nó chọn bàn trong cùng và ngồi xuống.

- Quý khách muốn gọi kem gì ạ?- anh chàng phục vụ nói.

- Cho em 2 ly kem lựu, 1 ly kem vani, 1 ly kem nho, 1 ly kem chocolate. - Nhã Lệ nói.

- Quý khách chờ 1 chút sẽ có được mang lên.- anh chàng đó đi khuất.

10 phút sau.

- Kem của quý khách đây. Mong quý khách ngon miệng. - anh chàng phục vụ bê khay đựng 5 ly kem lên.

Sau khi anh phục vụ đi khuất thì tụi nó ngồi ăn kem. Tụi nó ăn kem xong thì tất cả đứng lên, trả tiền rồi đi về.

Chuyện của tụi nó còn kéo dài tới đâu?

Note: Xin lỗi mấy chế là chương này hơi ngắn. Đang là ngày Tết nên em hơi lười.

Giới thiệu.

- Ngôn Từ Thức: khó gần với con gái. Từng có kí ức xấu về con gái.
- Hướng Lâm Từ: ám áp, hay ghen, mỗi lần ghen là trời sập, có tính độc chiếm cao nhất thế giới.
- Cao Kỳ: kiêu ngạo, coi trời bằng vung.
- Hà Hữu Trí: lạnh.
- Phạm Hán Phong: playboy, cực kì khinh thường Băng Hạ.
- Hoàng Khắc Duy: coolboy.
- Hoàng Quang Khánh: coldboy.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thư Siêu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Chương 13: Băng D.S

7 giờ tối tại nhà Lê Xuân.

'Reng reng! '

- Alo! - Lê Xuân bắt máy.
- Có người muốn gặp các tỷ. Họ đang đập phá bang ta. - Rita hoảng hốt nói.
- Rồi! - Lê Xuân vội cúp máy.

Tại bar.

- Bang chủ các người đâu. - 1 tên con trai hét lên.
- Các tỷ đang đến, mong hai người chờ 1 tí. - Rita vội nói.
- Được! 10 phút thôi đấy! - người con trai kể bên nói.
- Không đến 10 phút đâu. - Nhã Lê lên tiếng.

Tụi nó bước vào bar, mọi người đều tránh đường cho tụi nó đi. Hai tên đó cũng đứng lên.

- Hai người muốn gặp bọn ta? - Băng Hạ hỏi.
- Đúng! - 1 trong 2 tên nói.
- Muốn gì? - Băng Tuyết lạnh lùng.
- Khiêu chiến.- tên còn lại nói rồi tính nhào ra đánh nhau.
- Xem thường quá đấy. - Băng Hạ liếc.

Vừa dứt lời, tên đó liền ngã xuống ngay lập tức. Máu từ mắt và tai hắn chảy ra, miệng hắn sùi bọt mép. Tên đó phải chết trong đau đớn. Tên bên cạnh bắt đầu lo sợ. Nhưng hắn cũng chẳng sống được bao lâu cũng bị Băng Hạ hạ độc ngay lập tức.

- Xử lý. - Lệ Xuân nói ngắn gọn.

Sau lời nói, hai cái xác được khiêng đi. Những người khác dọn đồng lộn xộn còn lại trong bar.

- Rita! Điều tra tên đó. - Lệ Xuân nói.

- Dạ! - Rita cúi người.

Khi mọi thứ đều ổn thỏa thì tụi nó đi về nhà. Tụi nó lên giường và đi ngủ.

Sáng hôm sau.

- Alo! - Lệ Xuân bắt máy.

- Thông tin của hấn em đã gửi qua email cho tỹ rồi. - Rita nói.

- Cảm ơn. - Lệ Xuân nói ngắn gọn rồi cúp máy.

Lệ Xuân bước xuống giường và đi thay đồ đi học. Bước ra khỏi phòng tắm, Lệ Xuân nhìn lên đồng hồ.

- 6 giờ rồi. - Lệ Xuân nói rồi bỏ cái laptop vào trong cặp và xách cặp đi học.

Tại trường.

Đến trường, Lệ Xuân gửi xe rồi lên lớp. Vì còn khá sớm nên trên lớp vẫn chưa có ai. Lệ Xuân để cặp vào chỗ ngồi của mình. Lệ Xuân nhìn thấy bàn của Cao Kỳ cũng có cặp, nhưng điều làm Lệ Xuân chú ý là cái móc khóa cặp có hình cò bốn lá. Cái móc khóa này rất giống với cái móc khóa mà Lệ Xuân từng tặng cho 1 người bạn thân của cô. Nhưng cô cố tự nhủ rằng cái móc khóa này chỉ giống thôi, chứ không phải người bạn thân cũ của cô.

- Này! Cặp tôi có gì mà cô nhìn dứ vậy? - Cao Kỳ bước vào lớp.

- Á! Không có gì đâu! - Lệ Xuân giật mình trả lời.

- Thật không? - Cao Kỳ lại gần cặp của mình.

- Thật mà! - Lệ Xuân vội nói.

Lệ Xuân nhìn chăm chăm vào Cao Kỳ.

"Sao giống vậy? Không... không lẽ... Chắc không phải đâu, cậu ấy làm sao ở đây được."- Lệ Xuân suy nghĩ.

- Này! Bộ tôi đẹp trai lắm hay sao mà nhìn hoài vậy. - Cao Kỳ xua xua tay trước mặt Lệ Xuân.

- Anh tự tin quá vậy! - Lệ Xuân hùng hổ nói- Anh tự nhìn lại mình đi. Xấu mà tự tin thấy gớm.

- Cô cần phản ứng mạnh vậy không? Sắp lũng mường nhĩ tôi rồi đây này! - Cao Kỳ úp hai tay vào tai mình.

- Sáng sớm mày làm gì ồn ào vậy Lệ Xuân? Bức xúc gì thì tao với mày tâm sự. Hết như vậy thì bẻ kính thì tụi tao không rảnh tiền đền đâu! - Băng Hạ đi lại gần Lệ Xuân.

- Không cần mày quan tâm - Lệ Xuân đi ra ngoài.

Còn Băng Hạ thì chẳng hiểu mô tê gì cả. Cao Kỳ thì cười thầm nhìn Lệ Xuân.

- Tìm thấy em rồi Tiểu Xuân.- Cao Kỳ nói thầm.

- Hả? Mày tìm thấy cái gì à? - Lâm Từ lên tiếng từ sau lưng Cao Kỳ.

- Không phải chuyện của mày. - Cao Kỳ ngồi vào chỗ của mình.

Chỗ Lệ Xuân.

Lệ Xuân đang chăm chú nhìn vào cái laptop của cô. Lệ Xuân đọc những thông tin mà Rita gửi qua.

- Bang D.S ư? - Lệ Xuân ngạc nhiên.

"Reng... reng..."

Tiếng chuông vào lớp vang lên. Lê Xuân rời chỗ của mình đi lên lớp. Lê Xuân lên đến lớp, tụi nó đã ngồi trong lớp rồi. Trong khi cô giáo đang giảng bài thì Băng Hạ ném 1 tờ giấy cho Lê Xuân.

"Sáng mày bị sao vậy?"- Băng Hạ ghi trong giấy.

"Không liên quan đến mày."- Lê Xuân đáp nói lại.

"Mày lại thế!"

"Không khiến mày quan tâm. Hai thằng đó là người của bang D.S"

"Thật á? Tao nhớ tụi mình đâu có gây với bang đó đâu?"

"Mày hỏi tao, tao biết hỏi ai?"

- Em kia đứng lên! - cô giáo nói.

Cả lớp nín thở, quay xuống nhìn Băng Hạ. Người cô giáo gọi chính là Băng Hạ. Còn Băng Hạ chẳng trả lời chỉ đứng lên.

- Các em chuyển nhau cái gì đấy? Đưa cô xem! - cô giáo nói.

- Cô là giáo viên đúng chứ? - Băng Hạ hỏi.

- Đúng! Có phải vừa nãy em không chú ý đúng không? Đưa tờ giấy cho cô! - cô giáo nói.

- Được! - Băng Hạ đưa lên cho cô.

Băng Hạ đưa tờ giấy cho cô giáo rồi đi về chỗ của mình. Cô giáo lấy tờ giấy trong tay Băng Hạ rồi mở ra xem. Nhưng lạ thay, chưa đọc được chữ nào thì tờ giấy bốc cháy, chỉ còn lại tro bay trong không trung. Cô giáo ngỡ ngàng nhìn tờ giấy biến mất mà không hiểu gì.

"Ào!"

Không biết nước từ đâu dội thẳng cô giáo. Người cô giáo ướt từ đầu đến chân, mặt cô giáo càng ngày càng đỏ.

- Ai làm? - cô giáo tức giận hét lớn.

- Tôi! - Thiên Băng đứng lên.

- Làm bảng kiểm điểm cho tôi! - cô giáo nói.

"Phập!"

- Bảng kiểm điểm của nó đó. - Lê Xuân chỉ vào tờ giấy bị treo lủng lẳng ở chuỗi dao.

- Em dám mang dao đi học? - cô giáo bàng hoàng.

- Sao không? - Lê Xuân nói.

- Em dám vi phạm nội quy? Tôi sẽ đưa em lên gặp hiệu trưởng. - cô giáo nói.

- Đối với tụi em thì nội quy chính là để phá. Còn chuyện lên gặp thầy hiệu trưởng thì cô không có cơ hội đâu. - Lê Xuân nói rồi quay sang Băng Tuyết nháy mắt.

- Sao? Em đang thách tôi à? - cô giáo nói.

"Buzz"

Cô giáo nhận được 1 tin nhắn. Cô mở ra xem liền làm rớt điện thoại.

- Mất việc ư? - cô giáo ngỡ ngàng nói- Sao có thể?

- Có lẽ cô chưa biết rằng cả trường này đều được bảo vệ của tụi em nên mới còn có ngày hôm nay. - Nhả Lê nhẹ nhàng lên tiếng.

Cuối cùng, cô giáo mất việc, tụi nó tiếp tục nói chuyện vì chưa có giáo viên mới chuyển tới. Thế là lớp A1 được chuyển các tiết còn lại thành giờ tự học. Tuy là lớp nhân tài của trường nhưng vào giờ tự học thì lớp này rất phá, ồn ào hơn cái chợ. Diễn hình là lớp vừa nghe tin chuyện thành giờ tự học liền kéo bàn ghế thành các nhóm ngồi nói chuyện. Nhìn cảnh tượng như vậy thì có lẽ người ta tưởng đây là lớp C10 chứ không phải lớp A1.

Chuông mới reo chuyển sang tiết 2 nhưng lớp này đã chạy hết xuống căn tin mua đồ ăn, để lại bà lao công dọn bãi "chiến trường" giùm cả lớp. Còn tụi nó

thì sao? Đương nhiên là kiếm chỗ nào đó "buôn dưa lê" rồi.

Chỗ tụi nó.

- Bang mình không làm gì bang đó thì kiếm chuyện làm gì? - Nhã Lệ thắc mắc.

- Lý do là gì nhĩ? - Lệ Xuân suy tư.

- Hẹn gặp đi mày. - Băng Hạ nói.

- Mày tính nói chuyện à? - Lệ Xuân nói.

- Chứ đâu còn cách khác. - Băng Hạ nhún vai.

- Được! Gọi Rita đi Băng Tuyết. - Thiên Băng nói.

"Tít... tít... tít..."

- Alo! - Rita bắt máy.

- Hẹn bang chủ bang D.S, 6 giờ tối mai, tại nhà hàng Feather. - Băng Tuyết nói rồi cúp máy luôn.

- Xong! Đi ăn thôi! - Băng Hạ đứng lên.

Tụi nó cũng đứng lên và đi theo xuống căn tin. Vì lớp A1 nên căn tin phải phục vụ thức ăn sớm hơn bình thường. Tuy chỉ có 20 người nhưng sức công phá gấp của 1 người gấp mấy lần người bình thường nên căn tin phải phục vụ liên tục. Chuông ra chơi reo lên, đây cũng là lúc thức ăn ở căn tin vơi đi 1 nửa. Khiến các học sinh khác chỉ ăn được 1 nửa so với hằng ngày.

Sau tiếng chuông vào lớp, lớp A1 vào lớp và tiếp tục quậy phá. Lớp này đúng là nhất trường về mọi mặt. Chỉ tội bà lao công, làm việc suốt ngày mà còn gặp cái lớp "bày được không dọn được" này thì chắc vào viện sớm.

Ra về.

Tụi nó như bình thường đi về. Đang đi thì tụi nó thấy Rita đang đứng ở cổng nói chuyện với 3 người con trai. Tụi nó liền lại gần Rita.

- Các anh về trước đi! - Rita thấy tụi nó tiến về phía mình.

- Ờ! - 3 người bước đi.

- Ai vậy Rita? - Băng Hạ lên tiếng hỏi.

- Anh trai em. - Rita nói.

- Người kia giống... Hán Phong? - Băng Hạ nhìn người con trai đứng ở giữa.

- Ai gọi tôi? - Hán Phong quay người lại khi nghe có người gọi tên anh.

- Anh là anh trai Ri... Hoàng Anh à? - Băng Hạ nhìn Hán Phong.

- Đúng! - Hán Phong đáp lại.

- Tội nghiệp Hoàng Anh thật! Có 1 ông anh có nợ mà không chịu trả. Đúng là 1 con nợ mà! - Băng Hạ nói.

- Này! Lần trước tôi có việc gấp thôi chứ có phải suốt đời không trả đâu! - Hán Phong phản bác.

- Stop! Nhanh và lẹ! Muốn gì tí nữa nói. - Lệ Xuân nói rồi quay sang Rita- Chuyện đó sao rồi?

- Họ sẽ chấp nhận nếu có thêm bang phó đi cùng. - Rita nói.

- Chấp nhận! - Lệ Xuân nói.

- Em sẽ nói lại với họ. - Rita nói.

Rồi mọi người đi về hết. Tụi nó quyết định cùng nhau đi đặt nhà hàng rồi về nhà.

Sáng hôm sau.

Tụi nó đến trường như thường lệ. Chuông vào lớp, mọi người vào trong lớp. Hôm nay sẽ có giáo viên mới đến dạy. Cô giáo bước vào lớp.

- Cô chào các em. Cô tên là Đoàn Trang. Từ nay cô sẽ dạy các em. - Cô giáo mới nói.

- Đoàn Trang? - Tụi nó đồng thanh hét lên.

- Các em có ý kiến gì sao? - Đoàn Trang nhìn ra chỗ phát ra tiếng động.

- Chị dạy lớp em? - tụi nó đồng thanh tập 2.

- Đúng! Chị sẽ dạy các em. - Đoàn Trang mỉm cười.

- Hả? - đồng thanh tập 3.

- Thôi! Chúng ta vào bài mới. - Đoàn Trang nói.

Tụi nó lủi thủi ngồi xuống, lấy sách vở ra. Đây là chuyện khiến cả lớp khó tin nhất trong lịch sử. Nhã Lệ ném cho Lệ Xuân tờ giấy.

"Tính bắt tụi mình về à?"

"Sao tao biết! Nhưng cũng có thể đây!"

"Tao không muốn về đâu huhu!"

Băng Hạ ném tờ giấy lên chỗ Nhã Lệ.

"Mày khóc nữa thì bà ta đưa mày đi thật đó!"

Cứ thế 3 người cứ ném giấy qua ném giấy lại.

"Buzz"

Điện thoại Lệ Xuân rung lên. Lệ Xuân mở ra xem.

"Tụi mày ném giấy nữa thì bà đó hốt tụi mày về hết đây! Tụi mày muốn về thì ném giấy tiếp đi đừng kéo tao về theo là được. Tao vẫn yêu đời lắm.
Người gửi: Thiên Băng."

Lệ Xuân ném thêm 2 tờ giấy qua cho bàn Băng Hạ và Nhã Lệ. Cuộc "chơi" ném giấy kết thúc.

Trong sự ngạc nhiên của cả lớp thì Đoàn Trang khá hài lòng về cách cư xử của tụi nó. Nếu không phải chị dạy lớp này chắc chắn sẽ thêm 1 giáo viên bị mất việc vì tụi nó. Đó là chuyện đương nhiên vì tụi nó cực kì ghét học.

Ra chơi.

Chuông vừa reo, tụi nó liền lẻo đẻo theo Đoàn Trang.

- Chị Trang xinh đẹp ơi ~! Chị đừng bắt bọn em về nha! - Băng Hạ giọng ngọt sớt.

- Sẽ không nếu tụi em ngoan. - Đoàn Trang không bị lay chuyển.

- Tụi em hứa sẽ ngoan mà! Chị đừng bắt tụi em đi nha! - Nhã Lệ nũng nịu.

- Chị nói rồi, nếu tụi em ngoan thì sẽ không. - Đoàn Trang nhắc lại.

- Vậy có được đến bar không? - Lệ Xuân nói.

- Mọi việc đều phải thông qua chị. - Đoàn Trang nói khiến tụi nó xụ mặt xuống.

- Ba mẹ tụi em hay người đó bắt qua? - Thiên Băng nói.

- Đương nhiên là ba mẹ tụi em. - Đoàn Trang nói.

- Chán thật! - Băng Hạ than thở.

- Miễn than thở. - Đoàn Trang nói rồi đi luôn đến phòng giáo viên.

Chuông vào lớp, tất cả lại như tiết đầu vì sợ tới tai Đoàn Trang. Cả lớp phải công nhận rằng cô giáo chủ nhiệm mới này có sức công phá lớn đối với tụi nó thật.

Cuộc đời tụi nó từ đây thay đổi như thế nào?

Note: Em chân trọng thông báo. Theo như dự kiến thì ngày mừng 2 và mừng 3 Tết mỗi ngày sẽ đăng 1 chương. Lý do: qua Tết em sẽ học nhiều lên nên em không chắc sẽ đăng chương đúng như lịch nhưng em sẽ cố gắng. Với lại em đang nghĩ tình tiết cho truyện mới của mình. Mong mọi người thông cảm. Xin chân thành cảm ơn.*cúi đầu*. Chúc mọi người có 1 mùa xuân vui vẻ, tràn đầy hạnh phúc bên gia đình và người thân. Tạm biệt.*vẫy tay*.

P/s: À quên, mấy chế nhớ "lì xì" nhận xét cho em nha. Mái mai.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thư Siêu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Chương 14:

Ra về.

Tụi nó về thẳng nhà vì chuẩn bị cho buổi tối gặp mặt. Tụi nó ít khi phải nói chuyện trực tiếp như thế này, thường thì Rita là người ra mặt.

6 giờ, tại nhà hàng Feather.

4 người con gái đứng trước nhà hàng Feather. 1 cô gái hót hải chạy tới gần 4 cô gái kia. 5 người đó chính là tụi nó và người đang bị khiển trách vì tội tới muộn là Băng Hạ. Tụi nó cùng nhau bước vào trong nhà hàng sau khi Băng Hạ được nghe "cải lương" từ Lệ Xuân. Tụi nó đi đến phòng ăn V.I.P 22.

Hôm nay, tụi nó mặc đồ màu theo màu tượng trưng cho mỗi người. Lệ Xuân mặc áo màu trắng, váy màu hồng phấn, đeo mặt nạ màu hồng, tượng trưng cho nữ hoàng Kathy. Băng Hạ mặc áo màu trắng, áo màu xanh lam, đeo mặt nạ màu xanh lam, tượng trưng cho nữ hoàng Chorong. Nhã Lệ mặc áo sơ mi màu trắng kèm với váy xòe màu tím, tượng trưng cho nữ hoàng Sarah. Băng Tuyết mặc áo sơ mi trắng, quần đen, mặt nạ màu đen, tượng trưng cho nữ hoàng Sandy. Thiên Băng mặc áo màu xanh lá với quần màu trắng, mặt nạ màu ngọc bích, tượng trưng cho nữ hoàng Catherine.

Tại căn phòng V.I.P 22.

Cánh cửa phòng ăn mở ra, trước mặt tụi nó là 7 chàng trai đều đeo mặt nạ màu đen, đều mặc đồ vest màu đen. Tụi nó chọn ghế ngồi đối diện với 7 anh chàng kia.

- Chào Ngũ đại tỷ của bang D.O.H! - 1 anh chàng bang phó nói.

- Chúng tôi cũng hân hạnh khi bang chủ và bang phó D.S cũng tới. - Kathy nói (cuộc gặp mặt này sử dụng tên của tụi nó ở thế giới ngầm).

- Chuyện gì? - bang chủ lên tiếng.

- Bang anh đập phá bang của chúng tôi. - Chorong nói.

- Thiệt hại? - bang chủ nói.

- Hơn nửa số bàn ghế, đập hư 2 cái loa, đập tan hết số ly với số chai rượu có tại hiện trường. - Sarah nhẹ nhàng nói.

- Được! Chúng tôi sẽ đền. - bang phó thứ 2 nói.

- Không cần đền vì chúng tôi đã làm mất 2 thủ hạ của các anh. Chúng tôi chỉ muốn nói cho các anh biết để các anh đừng để hiện tượng này tái diễn. - Kathy nói.

- Tôi muốn xem mặt các anh. - Sarah nói.

- Cô lấy quyền gì... - bang phó 3 nói.

- Nữ hoàng thế giới ngầm. - Catherine chặn họng bang phó thứ 3.

- Tuân lệnh! - bang phó 4 nói.

Thế là 7 người con trai phải gỡ mặt nạ xuống. Tụi nó đơ nhất là Sarah vì 7 người trước mặt chính là học sinh mới chuyển tới của lớp A1. Nhưng độ đơ của tụi nó chỉ trong khoảng khắc rồi khuôn mặt quay lại như bình thường. Sau khi thấy tụi nó đã đảo mắt nhìn hết rồi thì lại đeo lại mặt nạ. 7 người không

ngờ rằng Ngũ đại tỷ chính là tụi nó. Bang chủ D.S chính là Hữu Trí, còn lại là bang phó.

- Được rồi! Chúng tôi mời các anh, nên các anh mau ăn đi! - Chorong nói.

- Cảm ơn! Các cô cũng ăn đi! - Hán Phong nói.

Tất cả cùng nhau ăn uống. Chẳng mấy chốc đã 9 giờ, tụi nó đi về sau khi thanh toán hết số tiền đó. 7 người con trai kia vẫn không nghi ngờ gì về tụi nó.

Tại nhà Lệ Xuân.

- Alo! - Rita bắt máy.

- Điều tra người tên Cao Kỳ. Mai phải có kết quả. - Lệ Xuân nói.

- Dạ! - Rita nói.

Lệ Xuân cúp máy rồi đi lên lầu. Lệ Xuân không đi ngủ ngay. Lệ Xuân ngồi trên giường nhìn cái móc khóa hình cò 4 lá màu hồng.

- Cậu sống tốt chứ? - Lệ Xuân nhìn móc khóa.

Rồi Lệ Xuân cất đi và đi ngủ.

Sáng hôm sau.

Tụi nó đi học như bình thường. Đến lớp, tụi nó tỏ ra như bình thường như chưa có chuyện gì xảy ra. Cả lớp đang cố gắng quen dần với hình ảnh tụi nó học bài vì lúc trước chỉ cần nói đến học là tụi nó quăng hết sách vở đi rồi.

Tiết đầu.

Cô giáo bước vào lớp. Sau khi chào giáo viên như mọi khi thì khảo bài.

- Ai xung phong? - cô giáo nói.

Cả lớp im re không tiếng động. Nhiều học sinh còn lấy quyển vở che mặt của mình.

- Cô mời em, Băng Hạ. - cô giáo nói.

Cả lớp ngạc nhiên quay đầu lại nhìn xuống cuối lớp. 5 cánh tay giơ lên, mà 5 cánh tay đều là tụi nó.

Băng Hạ vui vẻ bước lên bục giảng trả bài. Cả lớp chăm chăm nhìn Băng Hạ trả bài mà không tin rằng đây là Băng Hạ. Băng Hạ trả bài xong thì đi về chỗ và cô giáo bắt đầu viết vài chữ lên bảng vào bài mới.

Băng Hạ ném lên chỗ Nhã Lệ.

"Tao buồn ngủ quá!"- Băng Hạ.

"Ngủ đi rồi mày được 1 vé xuống địa ngục."- Nhã Lệ.

"Bà cô chó chết, dám kêu tao lên bảng trả bài"- Băng Hạ.

"Giờ tay thì gọi thôi!"- Nhã Lệ.

"Tao ghét già vờ lắm! Bao giờ bà chị Trang mới về?"- Băng Hạ.

"Hỏi tao, tao biết hỏi ai? Nói trước, tao không đủ gan làm việc này đâu!" - Nhã Lệ.

"Buzz"

Điện thoại Băng Hạ reo lên.

"Làm bản cảnh quan, mày muốn bị hốt về. Người gửi: Thiên Băng"

Băng Hạ muốn khóc mà không khóc nổi. Băng Hạ chỉ biết ngồi ngoan ngoãn viết bài.

Tiết 2.

Tụi nó vẫn ngoan ngoãn giơ tay lên khảo bài. Nhưng khi bắt đầu bài học tụi nó lại trở thành bộ dạng nằng nể. Cho đến khi ...

"Buzz"

Điện thoại Băng Hạ, Lệ Xuân, Nhã Lệ, Băng Tuyết cùng reo lên. Mở ra thấy cùng 1 nội dung.

"Có người giúp. Người gửi: Thiên Băng."

"Chuyện gì. Người gửi: Băng Hạ."

"Giúp cái chi mô?. Người gửi: Lệ Xuân"

"Giúp cái gì vậy?. Người gửi: Nhã Lệ."

"Đương nhiên đuối bà chị kia về rồi. Người gửi: Thiên Băng."

"Ai?. Người gửi: Băng Tuyết."

"Anh Minh Quang. Người gửi: Thiên Băng"

"Yeahhhhhh!. Người gửi: Băng Hạ."

"Bớt lên con. Không tao cho mày vào 3T đấy!. Người gửi: Lệ Xuân."

"Há? Là sao?. Người gửi: Băng Hạ."

"Là cho mày vào trại tâm thần đó!. Người gửi: Nhã Lệ."

Băng Hạ liếc xéo Lệ Xuân. Còn Lệ Xuân quay sang cười rất tươi.

Chuông reo ra chơi, Lệ Xuân vội cất sách vở biến mất tiêu. Còn Băng Hạ treo bảng "truy nã" Lệ Xuân. Nhưng không hiểu Lệ Xuân chốn ở đâu mà kiếm mãi không thấy. Thế là Băng Hạ đi "phục vụ" cho "bé" bao tử.

Chuông vào lớp, Băng Hạ đi lên lớp và ngồi vào chỗ mình. Các tiết học diễn ra bình thường, tụi nó vẫn ngồi học bài yên lặng.

Ra về.

Vừa ra về, tụi nó vội vàng chạy ra khỏi lớp và lái xe đến nhà của Lệ Xuân.

Tại nhà Lệ Xuân.

- Alô? - đầu dây bắt máy.

- Tụi em đây. - Băng Hạ nói.

- Có chuyện gì? - người đầu dây nói.

- Anh giúp tụi em nha! Anh Minh Quang! Lệ Xuân nói.

- Anh sẽ cố gắng lôi kéo. - Minh Quang nói.

- Anh chỉ cần nói với người đó là SC cần giúp. - Thiên Băng nói.

- Hơi khó. - Minh Quang nói.

- Anh yên tâm, anh cứ nói đi. - Băng Tuyết nói.

- Ủ! Thôi anh cúp máy đi gặp người đó đây! - Minh Quang nói.

Tụi nó cúp máy. Như vậy là xong được 1 nửa rồi, chỉ cần người đó đồng ý nữa là tụi nó được giải thoát rồi. Bây giờ tụi nó đang cầu nguyện để người đó đồng ý là được. Còn Băng Tuyết và Thiên Băng không lo việc đó vì chỉ cần không quá khả năng thì người đó đều đồng ý với bộ đôi SC nên không cần dài dòng, chỉ cần việc cần giúp và nói đó là việc SC nhờ.

Tại chỗ Minh Quang.

- Chuyện gì? - 1 giọng nói con trai lạnh lùng.

- SC muốn nhờ 1 việc. - Minh Quang nói.

- Nói! - người con trai đó nói.

- Họ muốn người gọi Arian trở về. - Minh Quang nói.

- Được! - nói rồi người con trai đó cúp máy.

Còn Minh Quang đau tim vì nói chuyện với người đó thì chỉ cần lỡ miệng thôi thì đã bị ám sát. Muốn nói chuyện bình thường với người đó chỉ có 1 bộ đôi sát thủ nào đó nhưng không ai biết tên và mặt. Bây giờ, Minh Quang đang gọi điện báo với tụi nó.

- Alô! - Thiên Băng bắt máy.

- Xong rồi! Mai Đoan Trang sẽ về. - Minh Quang nói.

- Cảm ơn anh nhiều! - Thiên Băng nhẹ nhàng nói.

"Buzz"

Tiếng điện thoại của Băng Hạ, Lệ Xuân, Nhã Lệ và Băng Tuyết cùng reo lên.

"An toàn rồi!. Người gửi: Thiên Băng."

Tại nhà Băng Hạ.

- Yeahhhhhhhh! - Băng Hạ nhảy lên vui sướng.

Bây giờ Băng Hạ cảm giác như trút được 1 gánh nặng thấp thòm lo sợ hằng ngày. Đêm nay Băng Hạ có thể yên tâm ngủ.

Tại nhà Lệ Xuân.

- Chị ta về rồi! Chị ta về rồi! - Lệ Xuân vui mừng khi nghe thấy tin này.

Lệ Xuân vui sướng vì cô chưa muốn từ bỏ cái tự do của riêng mình. Cô mà bị bắt về coi như vĩnh biệt cái tự do này và lại vùi đầu vào việc công ty.

Tại nhà Nhã Lệ.

- Chị Trang về sao? Thành còn rồi! - Nhã Lệ ngồi không yên trên giường của mình mà cứ nhún nhún.

Điều tuyệt vời nhất hiện giờ là không bị bắt về. Nếu là bắt về thì cô lại phải ở trong nhà mà chẳng cho đi đâu chán ngắt.

Tại nhà Băng Tuyết.

Nhận được tin nhắn, Băng Tuyết không động như những người khác. Tuy không biểu lộ ra bên ngoài nhưng nhìn mặt của cô cũng thấy cô đang rất vui mừng.

Nhà Đoan Trang.

- Trong đêm nay về ngay! - 1 giọng con trai.

- Vâng! - Đoan Trang đi lên lầu.

Note: Hôn nay em hơi bận nên chỉ đăng tới đây thôi. Sorry everyone.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thư Siêu Quậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Chương 15:

Sáng hôm sau, tại lớp.

- Không bị canh giữ thật thoải mái. - Băng Hạ vươn vai.

- Đúng! Tao thích như vậy. Tự do tự tại. - Nhã Lê gật đầu.

Vì sáng nay cả lớp nghe được tin cô giáo mới đó đã chuyển đi. Cả lớp đều thấy vui, người vui nhất chính là tụi nó. Theo như lớp trưởng nói thì người tiếp theo dạy lớp A1 là thầy giáo trẻ.

Như thường lệ, sau khi chuông reo thì tất cả các học sinh đều có mặt đầy đủ trong lớp. Sau 15 phút đầu giờ thì giáo viên vào. Đúng như lời của lớp trưởng thì đây chính là 1 thầy giáo trẻ, nhưng lại rất lạnh lùng.

- Tôi tên Bạch Hàn Lâm. - thầy giáo mới nói.

Bạch Hàn Lâm? Băng Tuyết và Thiên Băng nghe 1 cái tên nghe quen quen. Cả 2 ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào Hàn Lâm.

"Hà? Đến làm gì?"-cả hai đều có chung 1 ý nghĩ.

- Vào bài. - Hàn Lâm vẫn giữ nguyên thái độ nói.

Trong lúc giảng bài, Hàn Lâm đưa mắt về phía dãy bàn cuối. Trong khi đó thì Băng Tuyết đang nằm ngủ ngon lành trên bàn, Thiên Băng cũng đang nằm ngủ. Hàn Lâm tuy bên ngoài lạnh lùng nhưng bên trong lắc đầu vì căn bản là cả 2 vẫn chưa có gì thay đổi. Hàn Lâm tiếp tục bài giảng của mình.

Ra chơi.

Chuông vừa reo, Thiên Băng và Băng Tuyết biến mất tích. Còn 3 người cùng nhau đi xuống căn tin vì Thiên Băng nói là không cần quan tâm.

Chỗ 3 đứa kia.

- Ê! Tao thấy hôm nay tụi nó kì kì. - Nhã Lê vừa đi vừa nói.

- 2 đứa nó cứ nhìn chăm chăm ông thầy mới tới. - Lệ Xuân tỏ vẻ khó hiểu.

- Ủ! Không lẽ ông lạ lắm hay sao mày? - Băng Hạ dăm chiêu.

- Tao thua. Trừ anh Minh Quang ra thì không đọc được ý nghĩ của tụi nó đâu. - Lệ Xuân lắc đầu.

- Mày tưởng tụi tao đọc được! - Băng Hạ và Nhã Lê đồng thanh hét.

Cả ba lắc đầu, không ai biết được chuyện của tụi nó. Cuối cùng, 3 người gạt hết chuyện qua 1 bên và bắt đầu lấp đầy cái bao tử không đầy của 3 người.

Chỗ của Thiên Băng và Băng Tuyết.

Thiên Băng và Băng Tuyết đi theo thầy giáo mới rồi "bắt cóc" đi. Cả 3 đi đến chỗ gốc cây phượng ngồi xuống.

- Đến làm gì? - Thiên Băng ngồi xuống.

- Thăm. - Hàn Lâm cũng ngồi xuống.

- Không cần. - Băng Tuyết nói.

- Nếu cần thì bắt 2 người về. - Hàn Lâm nói.

- Không muốn về. - Thiên Băng lạnh lùng nói.

- Không lựa chọn. Phải chờ khi thích hợp. - Hàn Lâm liếc Thiên Băng.

- Ồ! - Thiên Băng đáp lại ánh mắt của Hàn Lâm.

3 người nói chuyện với nhau đến hết giờ ra chơi. Nhưng không biết rằng, Hữu Trí đang ngồi vắt vẻo trên cây. Hữu Trí nghe hết cuộc đối thoại từ đầu tới cuối, cuối cùng nghe được 1 bí mật của 3 người.

Chuông vào lớp, tụi nó vào lớp học như bình thường. Thiên Băng và Băng Tuyết trở về như không có chuyện gì xảy ra, không biết rằng Hữu Trí đều nghe hết câu chuyện.

Lệ Xuân nhận được 1 tin nhắn. Sau khi đọc xong tin nhắn, Lệ Xuân mở máy tính lên, xem những thông tin Rita vừa gửi cho mình.

"Cao Kỳ là con trai của tổng giám đốc của tập đoàn Hoàng Kim. Từ nhỏ, Cao Kỳ chỉ có 1 người bạn thanh mai trúc mã, không có người bạn nào khác. Khi lên 5, Cao Kỳ đi du học đến nay mới trở về."

Lệ Xuân nhìn những thông tin mà Rita gửi cho cô. Đây là điều khó tin đến nỗi cô không nghĩ nó sẽ xảy ra. Bỗng có 1 vật thể lạ bay và đáp trúng đầu cô.

Cô cầm vật thể lạ đó lên, hóa ra chỉ là 1 tờ giấy.

"Sao thần người ra thế?"Băng Hạ ném tờ giấy qua bàn Lê Xuân.

"Không có."- Lê Xuân ném lại.

"Thật không? Nhìn mặt mày thấy nghi quá!"

"Không có thật mà!"

"Không có? Đây! Có phải mày đang tương tư ai không?"

"Nghĩ bậy bạ. Tao thêm đề ý tới ai."

"Không có thì thôi! Tao không ép mày nói."

Lê Xuân thở dài. Cô không muốn ai biết cô gặp lại người bạn cũ của cô và người đó đang trong lớp. Chuyện đó bình thường nếu cô coi đó là người bạn bình thường. Nhưng mà Lê Xuân đã thích cậu ấy, người bạn thân từ nhỏ của mình. Nên khi ai hỏi về chuyện này thì cô thường tìm lí do từ chối vì cô ngượng.

Ra về.

Hôm nay tụi nó không đi cùng nhau như mọi khi. Vừa chuông thì nỏ đưa đi 1 đường. Băng Tuyết và Thiên Băng kéo nhau đi ra. Lê Xuân kéo Cao Kỳ đi chỗ nào đó. Nhà Lê thì cô nhờ Lâm Từ chở về vì sáng nay cô không đi xe đạp, chưa kịp nhờ mấy đứa bạn chở về thì tụi nó đã biến mất và cô chưa muốn giao tính mạng của mình cho Băng Hạ nên quyết định nhờ Lâm Từ chở về là an toàn nhất. Băng Hạ thì về nhà 1 mình vì tụi nó đã đi về hết rồi.

Chỗ Lê Xuân.

Cao Kỳ bị Lê Xuân kéo đi đến nhà của Lê Xuân. Khi đến nhà của Lê Xuân, Lê Xuân mời Cao Kỳ vào nhà trước còn cô đi cất xe.

- Cậu ngồi xuống đi. - Lê Xuân mời Cao Kỳ ngồi.

- Chuyện gì? Nói lẹ, tôi không có thời gian. - Cao Kỳ cao ngạo nói, dù cậu không muốn về sớm.

- Cậu... cậu... Ừm... Cậu có phải Tiểu Kỳ không?- Lê Xuân áp ứng nói.

- Tiểu Kỳ? Tôi tên Cao Kỳ. - Cao Kỳ nói.

- Không. Ý tôi là... Cao Kỳ ... - Lê Xuân không biết nói làm sao.

- Không cần nói nữa. Tiểu Xuân, Tiểu Kỳ đã trở về. - Cao Kỳ cười nói.

- Tiểu Kỳ, cậu đã trở về, tốt vui lắm! - Lê Xuân ôm lấy Cao Kỳ.

- Tốt trở về. Từ nay, tớ sẽ không rời xa cậu nữa. - Cao Kỳ xoa đầu của Lê Xuân.

- Cậu hứa đấy! - Lê Xuân nói.

- Tớ hứa! Tớ hứa! - Cao Kỳ vuốt nhẹ mặt Lê Xuân.

- Cậu ở lại ăn cơm với tớ nha! - Lê Xuân nhảy khỏi người Cao Kỳ.

- Ừm! - Cao Kỳ cười.

Lê Xuân đi vào trong phòng bếp làm cơm. Cao Kỳ ngồi ở ngoài kiếm việc làm.

Chỗ Nhà Lê.

- Đây! Cậu có rảnh không? - Nhà Lê ngồi phía sau hỏi.

- Làm gì? - Lâm Từ đạp xe.

- Cậu đi ăn cơm với tôi nha! - Nhà Lê đề nghị.

- Được! Ăn ở đâu? - Lâm Từ cười nói.

- Quán ăn Hồng Ngọc. - Nhà Lê nói.

- Được! - Lâm Từ đạp xe tiến thẳng tới quán ăn Hồng Ngọc.

Lâm Từ và Nhã Lệ cùng nhau đến quán ăn Hồng Ngọc. Nhã Lệ và Lâm Từ ngồi vào bàn và gọi món. Sau khi món ăn được đưa lên, cả hai ngồi ăn với nhau vui vẻ.

Chỗ Băng Hạ.

Băng Hạ đạp xe về nhà của mình. Đang đi thì..

"Rầm!"

Băng Hạ lao thẳng vào chiếc xe đang trước. Chiếc xe đang trước đổ xuống đường, chiếc cặp rơi xuống đất, Băng Hạ thì té. Chủ nhân chiếc xe đạp chạy ra và đỡ Băng Hạ đứng dậy. Băng Hạ ngước nhìn lên, trước mặt hiện lên khuôn mặt của Khắc Duy.

- Xin lỗi cậu! Tôi không chú ý. - Băng Hạ cảm cặp của Khắc Duy lên.

- Không sao cả. - Khắc Duy nhận lấy cặp mình từ tay Băng Hạ.

- Tôi mời cậu ăn cơm coi như xin lỗi được không? - Băng Hạ nói.

- Ừm... Nhưng tôi còn 2 người bạn nữa. - Khắc Duy e ngại nói.

- Không sao, tôi bao được mà. - Băng Hạ nói.

- Mày đi đâu vậy? - Hán Phong nói.

- Ăn ở kia đi. - Khắc Duy chỉ về quán ăn bên cạnh.

- Được! - Băng Hạ cười.

- Đi ăn thôi tụi mày. - Khắc Duy quay lại nói với Hán Phong và Quang Khánh.

- Ồ! - Quang Khánh thờ ơ đáp lại.

4 người vào trong quán ăn. Băng Hạ lựa chọn bàn cuối cùng nằm trong góc. 4 người cùng ngồi xuống gọi món. Sau khi món ăn được đưa lên, cả 4 cùng ăn, người ăn nhiều nhất chính là Băng Hạ. Đây chính là Băng Hạ thường ngày, rất thích ăn, ăn rất nhiều. 3 người con trai đờ người khi thấy mức độ ăn của Băng Hạ, đúng là kinh khủng.

- Ai cũng ăn như cô chắc quán này sập tiệm. - Hán Phong châm chọc.

- Kệ tôi. Không khiến anh quan tâm. - Băng Hạ nói rồi tiếp tục ăn.

3 người chỉ biết lắc đầu thua. Sau khi ăn xong, Băng Hạ đi ra trả tiền.

- Có 1 vị đã trả hóa đơn giúp cô rồi. - cô gái đứng ở quầy tính tiền.

- Hả? - Băng Hạ ngạc nhiên- Cho tôi hỏi là ai vậy?

- 1 người ngồi cùng bàn với cô, người đó không cho biết tên. - cô gái đó nói.

Băng Hạ mang 1 đồng câu hỏi đi ra khỏi quán. Nhưng rất nhanh, những ý nghĩ đó biến mất.

Chỗ Thiên Băng và Băng Tuyết.

Chuông vừa reo ra về, Băng Tuyết và Thiên Băng vội đi tìm Hàn Lâm vì trong giờ học Hàn Lâm nói có việc quan trọng muốn nói với 2 người. Thiên Băng và Băng Tuyết đi tới phòng giáo viên thấy Hàn Lâm đang ngồi đó chờ.

- Đi nhà hàng Feather. - Hàn Lâm nói rồi đi thẳng.

Băng Tuyết và Thiên Băng đi lấy xe sau đó đi thẳng tới nhà hàng Feather. Khi đến nhà hàng Feather, Thiên Băng và Băng Tuyết bước vào trong, thấy Hàn Lâm đang đứng chờ trước bàn tiếp tân. Hàn Lâm dẫn 2 người đến phòng V.I.P 2.

- Chuyện gì? - Thiên Băng nói.

- Chuyển hàng, 7 giờ tại cảng ở Nha Trang. - Hàn Lâm lạnh giọng.

- Được! Chi SC thôi đúng không? - Băng Tuyết nói.

- Đúng! Cái này khá nguy hiểm, quá sức mọi người. - Hàn Lâm cười nói.
- Cấp A không đi à? - Thiên Băng thắc mắc.
- Không! Họ chưa đủ kĩ năng. - Hàn Lâm nói.
- Thế à? Tôi nghĩ đủ đấy! - Băng Tuyết cười lạnh.
- Lần này không những có cóm mà còn có nhiều thám tử và thanh tra thuộc loại khó mua chuộc, còn có các bang phái khác. - Hàn Lâm nói sơ qua tình hình.
- Vậy cấp A vẫn làm được. - Băng Tuyết tin tưởng.
- Được? Tôi thấy quá nguy hiểm và quá mạo hiểm. - Hàn Lâm không tin tưởng lắm vào bọn cấp A.
- Không phải không thể. - Thiên Băng đồng tình với Băng Tuyết.
- Được! Cấp A đi theo, còn lại ở nhà. - Hàn Lâm chiều theo ý 2 người.
- Xong! Ăn đi! - Thiên Băng cầm đũa lên nói.

3 người vừa ăn, vừa bàn tiếp về việc sắp sửa phải làm. Chuyến này không phải không khó nhưng đối với bộ đôi sát thủ SC thì có thể, theo đánh giá của SC về nhiệm vụ thì cấp A có thể đi theo chứ chỉ có 2 người khó xoay sở. Cấp A chỉ có 10 người nên không khó quá cho nhiệm vụ này.

Sau khi ăn xong, Thiên Băng và Băng Tuyết về trước vì phải tập hợp mọi người chuẩn bị trước.

Tại căn nhà 2 lầu ở ngoại ô, Thiên Băng và Băng Tuyết ngồi nhìn 10 đang đứng trước mặt.

- Triệu tập làm gì? - người đeo mặt nạ trắng nói.
- Chuyển hàng, 7 giờ cảng Nha Trang. - Thiên Băng lạnh lùng.
- Chuyện đó bọn cấp B thường làm mà. - người đeo mặt nạ xanh lam nói.
- Lần này rất nguy hiểm. - Băng Tuyết cười lạnh.
- Bắt đầu đi. - người đeo mặt nạ hồng nói.
-

Cuộc chuyển hàng sẽ ra sao?

Note: Mong mọi người nhận xét giùm em nha! *cười*

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thư Siêu Quậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Chương 16: Chuyển hàng.

- Cứ theo đó mà làm. - Băng Tuyết cắt bản đồ.
- Vâng! - 10 người đồng thanh nói.
- Giải tán! - Thiên Băng nói lớn.

Vừa dứt lời, căn phòng chỉ còn lại Thiên Băng và Băng Tuyết trong căn phòng. Cả 2 ngồi xuống cạnh nhau, 2 người theo đuổi ý nghĩ riêng của mình.

- Mà nghĩ thành công không? - Thiên Băng đột nhiên hỏi.

- Chưa biết. - Băng Tuyết thành thật trả lời.
- Mà đưa tin cho bọn cóm chưa? - Thiên Băng nói.
- Rồi! Làn nào chả như vậy! - Băng Tuyết nhún vai.
- Ồ! Tao về. - Thiên Băng đứng lên, đi ra ngoài cửa.

Băng Tuyết cũng đứng lên theo, xoay người bước ra cửa. 2 người về nhà của mình.

Sáng hôm sau.

Tụi nó đến trường như thường lệ. Chỉ có 1 điều kì lạ...

- Hà? Mà... mà... - 1 giọng hét vang lên.
- Mà im coi. Biết thế, tao không nói cho mà nghe. - Lệ Xuân bịt miệng Băng Hạ lại.
- Mà nói thật hả? - Băng Hạ thì thầm.
- Thật! Giữ bí mật, mà mà nói thì tao khâu miệng mà lại! - Lệ Xuân nói.
- Tao không sợ! LỆ XUÂN THÍCH... Ừm.. ừm... - Băng Hạ đang hét thì bị Lệ Xuân bịt miệng lại.
- Lệ Xuân thích gì vậy? - Nhã Lệ bước vào lớp.
- Không có gì đâu! - Lệ Xuân xua tay.
- Ừm... ừm... - Băng Hạ cố nói.
- Băng Hạ...! - Lệ Xuân gần giọng.
- ... - Băng Hạ im lặng.
- Nó làm gì mà à? - Nhã Lệ nói.
- Tao chẳng làm gì nó cả! - Lệ Xuân buông Băng Hạ ra.
- Sao vậy? Kể tao nghe coi! - Nhã Lệ kéo Băng Hạ lại gần cô.
- Tao kể là... - Băng Hạ đặt tay kiểu cắt cổ.
- Tội nghiệp mà! - Nhã Lệ vỗ vai Băng Hạ rồi về chỗ.

"Cộp!"

Thiên Băng và Băng Tuyết xuất hiện ở bên cạnh cửa sổ. Hai người nhìn nhau rồi về chỗ cất cặp.

- Nhã Lệ! Lại đây! - Băng Tuyết và Thiên Băng ra hiệu.
- Chuyện gì? - Nhã Lệ bước lại nói.
- Tao kể cho nghe. - Thiên Băng cười đều.
- Kể? Kể chuyện gì? - Nhã Lệ nhìn hai người mang đầy thắc mắc.
- Bí mật của Lệ Xuân. - Băng Tuyết nói.
- Hà? Sao? Sao? Kể tao nghe coi! - Nhã Lệ hào hứng.
- Thật ra là... - Thiên Băng chưa kịp mở miệng đã bị bịt miệng.

Lệ Xuân bịt miệng Thiên Băng và Băng Tuyết rồi kéo ra khỏi lớp. Còn Nhã Lệ vẫn không hiểu gì.

Chỗ Lệ Xuân.

- Tụi mà nghe được gì rồi? - Lệ Xuân buông cả hai người ra.

- Từ đầu đến cuối. - Thiên Băng thân nhiên nói.
- Sao tụi mày nghe được? - Lệ Xuân càng ngạc nhiên.
- Cái cây cạnh cửa sổ. - Băng Tuyết nói.
- Rồi sao? - Lệ Xuân vẫn chưa hiểu.
- Đứng đó đủ nghe rồi đó, ngốc! - Thiên Băng nói rồi đi thẳng vào lớp.

Chuông reo, mọi người vào lớp học ngồi ngay ngắn. Hàn Lâm bước vào lớp, vẻ mặt vẫn nghiêm túc như ngày thường. Cả lớp cũng nghiêm chỉnh ngồi yên lặng và bắt đầu nghe giảng.

"Bốp!"

1 vật thể lạ bay và đập thẳng lên đầu của Lệ Xuân. Lệ Xuân cúi xuống nhặt nó lên.

"Mày đang làm gì thế?"- Băng Hạ.

"Hỏi làm gì?"- Lệ Xuân.

"Ông thầy giảng chán quá! Tao buồn ngủ lắm rồi mà ông chưa giảng xong. Ông vừa xấu, vừa nói nhiều, mặt cứ như tảng băng, nhìn thấy ghét! "- Băng Hạ.

"Bốp!"

Thêm 1 vật thể lạ bay xuống đập trúng Băng Hạ. Băng Hạ cúi xuống, hóa ra vật thể lạ đó chính là viên phấn trắng. Viên phấn trắng? Băng Hạ ngó lên băng.

- "Ủa? Ông thầy đâu rồi?"- Băng Hạ thắc mắc nói.
- Tôi đây nè! - 1 giọng nói lạnh lẽo phát ra từ sau lưng Băng Hạ.
- Thầy... thầy xuống đây có việc gì? - Băng Hạ cười ngượng.
- Để thầy xem em nói xấu thầy. - Hàn Lâm vẫn không thay đổi sắc mặt.
- Em... em... Đâu có đâu thầy. - Băng Hạ vội chối.
- Được! Mở sách trang 82 ra cho tôi! - Hàn Lâm ra lệnh.

Băng Hạ làm theo lời Hàn Lâm. 1 tờ giấy hiện ra, Hàn Lâm cầm lên. Băng Hạ nhìn tờ giấy trên tay Hàn Lâm mà trong lòng cầu khẩn mấy đứa bạn. Lệ Xuân phóng cây bút bi trên bàn về phía thầy. Nhưng Hàn Lâm nhẹ nhàng nghiêng đầu tránh cây bút, cây bút "tội nghiệp" bay thẳng ra ngoài cửa sổ. Hàn Lâm cầm tờ giấy rồi đi lên bàn giáo viên rồi tiếp tục bài giảng của mình.

Ra chơi.

- Tụi mày phản bội tao. - Băng Hạ nói.
- Đó là chuyện của mày, ai biểu nói xấu ông chi. - Nhã Lệ quay xuống.

Thiên Băng và Băng Tuyết lại nhìn nhau cười, ánh mắt đầy ẩn ý. Băng Tuyết cất sách vở vào trong cặp, đứng lên đi ra ngoài. Điện thoại của Thiên Băng reo lên, Thiên Băng mở điện thoại ra rồi vội vàng đứng lên đi ra ngoài nghe điện thoại.

Chỗ Thiên Băng.

- Alô! - Thiên Băng bắt máy.
- ...
- Sao lại vậy? - Thiên Băng tỏ vẻ tò mò.
- ...
- Xử lý tới đâu rồi? - Thiên Băng bình tĩnh trở lại.
- ...

- Đồ ăn hại! - Thiên Băng thốt ra 3 chữ rồi tắt máy.

Thiên Băng mở số điện thoại của Băng Tuyết rồi bấm nút gọi.

- ...

- Mà đang ở đâu? - Thiên Băng nói.

- ...

- Ra cổng trường rồi đi. Nhanh lên! - Thiên Băng vội vàng nói.

-...

- Tao sẽ đi qua phòng giáo viên, khỏi lo. - Thiên Băng nói xong liền cúp máy.

Phòng giáo viên.

Thiên Băng đi ngang qua phòng giáo viên rồi ngó vào phòng giáo viên. Hàn Lâm nhìn thấy Thiên Băng liền đứng dậy đi ra ngoài.

- Chuyện gì? - Hàn Lâm lên tiếng trước.

- ... - Thiên Băng thì thầm vào tai Hàn Lâm.

- Được rồi! Đi! - Hàn Lâm lạnh băng.

Thiên Băng xoay người bước theo Hàn Lâm. Ra đến cổng, Thiên Băng và Hàn Lâm nhìn thấy Băng Tuyết đang đứng chờ sẵn ở đấy.

- Chờ lâu chưa? - Thiên Băng tiến lại gần.

- Mới có 2 phút 43 giây 27 tíc. - Băng Tuyết nhìn đồng hồ.

- Mà bỏ cái phần tíc cho tao ha. - Thiên Băng lấy xe của mình.

- Không sửa được. - Băng Tuyết leo lên xe của mình.

3 chiếc xe lao đi ra khỏi trường. Cả 3 đều biết có 1 người đang bám theo nên lái tạm vào 1 quán nước. 3 người đi vào quán nước đó, người theo dõi 3 người cũng đi theo. Cả 3 ngồi vào cái bàn trong góc của quán, còn người đó ngồi vào cái bàn kế bên bàn của 3 người. Hàn Lâm đứng lên lại gần tên đó.

- Cậu thuộc cấp A đúng chứ? - Hàn Lâm thì thầm vào tai tên đó.

- Đúng! - tên đó nói.

- Cậu là Lovell, đúng chứ? - Hàn Lâm ngồi vào ghế đối diện với tên đó.

- Tên tôi là Hà Hữu Trí. - tên đó nói.

- Tôi biết rồi. - Hàn Lâm nói.

- Anh theo chúng tôi làm gì? - Thiên Băng tiến lại gần và nhận ra người đó là Hữu Trí.

- Tôi biết thiết bị đã bị trục trặc, máy liên lạc đã bị rò rỉ và bọn cóm đã biết kế hoạch. - Hữu Trí thì thầm vào tai Thiên Băng.

- Anh... Sao lại biết? - Thiên Băng ngạc nhiên.

- Đừng hỏi nhiều, chuẩn bị kế hoạch khác là vừa. - Hữu Trí nói- Đi thôi!

4 người ra khỏi quán nước và chạy đến căn biệt thự ở ngoại ô. 4 chiếc xe đỗ trong sân của biệt thự, 4 người xuống xe và đi vào trong phòng khách.

- Kiểm tra lại căn nhà xem. - Hàn Lâm thì thầm đủ 4 người nghe.

3 người kia lập tức đi tìm. Sau nửa tiếng, 4 người đi vào bệ tắc, tìm mọi ngõ ngách nhưng không thấy. Bây giờ vẫn chưa tìm thấy máy nghe lén trong phòng.

- Đây rồi! - Thiên Băng hủy máy nghe lén trên cái nắp bút.

- Xong cái vụ nghe lén, đi kiểm tra các thiết bị đi.- Hàn Lâm bước vào trong.

Tại căn phòng ngủ trên lầu, Hàn Lâm mở cửa ra. Căn phòng mang hai màu chủ đạo trắng đen, Hàn Lâm tiến lại đầu giường và xoay quả cầu pha lê đặt trên đầu giường. Giường ngủ di chuyển sang bên trái và ngay chỗ đó hiện ra 1 cái thang máy. 4 người bước vào trong, cánh cửa đóng lại và bức tường trở lại như cũ.

Cánh cửa thang máy lại mở ra, căn phòng màu trắng hiện ra và rất nhiều người đang đi lại. Đây không khác nào 1 nhà máy. Mọi người ở đây đang vội vã đi lại vì nhận thấy trong các thiết bị có vấn đề. 4 người bước ra khỏi thang máy, mọi người đều quay đầu lại rồi cúi đầu xuống.

- Kính chào chủ tịch, phó chủ tịch và giám đốc. - các công nhân cúi đầu xuống nói.

- Mau đi làm việc đi. - Thiên Băng nói.

- Vâng! - các công nhân nói.

- Em đi kiểm tra bom và các thiết bị điện tử. - Thiên Băng nói rồi đi thẳng đến nơi sản xuất bom.

- Em đi kiểm tra súng và dao. - Băng Tuyết nói rồi cũng đi thẳng đến chỗ chế tạo súng.

- Tôi đi kiểm tra độc dược và kiểm tra phòng nhân sự. - Hữu Trí nói rồi đi mất.

Hàn Lâm đi kiểm tra lại các máy móc.

Chỗ Thiên Băng.

Thiên Băng mở tất cả thùng bom ra và kiểm tra. Đúng như dự đoán, số súng sản xuất cách đây 2 ngày đều bị hỏng, tất cả số đó đều không sử dụng được. Cô cảm nhận thấy có người đang đứng đằng sau cô.

"Muốn bắt cô à? Không dễ vậy đâu!" - Thiên Băng nghĩ.

Thiên Băng nghĩ và cô biến mất. Tên đứng đằng sau Thiên Băng lúng túng, vội ngó ngang dọc nhưng không thấy ai hết.

- Tìm tôi à? - Thiên Băng kể dao ngay cổ tên đó.

- Cô... cô... di chuyển như ma vậy. - tên đó bàng hoàng.

- Vì tôi là ma mà. - Thiên Băng nở nụ cười quỷ dị rồi đánh mất tên đó sau đó kéo hắn đi giam giữ.

Thiên Băng kiểm tra xong bom liền đi qua khu sản xuất các thiết bị điện tử. Thiên Băng phát hiện nhiều thứ hơn nữa. Các thiết bị điện tử đều gắn tới những 2 con chip định vị. Số thiết bị này nếu được di chuyển đi chỗ khác sẽ bị bọn cấm phát hiện là cái chắc. Nhưng nếu tháo ra có lẽ không kịp, trừ phi có 10 người như cô mới có thể tháo được. Có lẽ lần chuyển hàng này khó khăn đây.

Chỗ Băng Tuyết.

Băng Tuyết kiểm tra số súng, cứ 10 cái thì 8 cái bị lỗi còn 2 cái đạn không cho vừa vào dù dùng loại nhỏ nhất. Vậy cũng không sao nhưng số đạn lại sản xuất không đủ yêu cầu thì làm sao mà chiến đấu. Băng Tuyết bắt đầu hỏi thúc chỗ đó làm nhiều đạn hơn để có đủ lượng đạn cho cuộc chiến đấu.

Băng Tuyết sang khu kế bên kiểm tra dao. Chủ yếu lượng dao toàn là dao loại dày, không phải loại mỏng như Băng Tuyết cần. Số dao không đủ độ sắc như yêu cầu dù hôm qua họ đã kiểm tra đủ số dao đạt yêu cầu rồi. Băng Tuyết bắt đầu thắc mắc số dao ấy đi đâu mà chỉ còn lại chưa tới 10% số dao đạt yêu cầu. Chỉ còn 1 khả năng là trong chỗ này có gián điệp đang cố làm cho việc chuyển hàng hôm nay bị trì trệ như thế này.

Chỗ Hữu Trí.

Có lẽ chỉ có khu độc dược là ổn định nhất. Tuy vẫn chưa đủ số kịch độc nhưng số độc thường và số thuốc mê đã đủ, một số loại còn chế dư ra. Coi như chỗ này tạm thời ổn định.

Hữu Trí đi qua phòng nhân sự để điều tra vì sao số hàng biến mất đột ngột. Qua đến phòng nhân sự, Hữu Trí trực tiếp đi tới bàn trưởng phòng nhân sự.

-Đưa cho tôi hồ sơ của những người mới vào. - Hữu Trí đập bàn trưởng phòng nhân sự.

- Vâng! Toàn bộ đây. - trưởng phòng nhân sự vội vàng cầm 1 sấp hồ sơ đưa cho Hữu Trí.

Hữu Trí cầm chúng đi ra ngoài.

Chỗ Hàn Lâm.

Các thiết bị nhỏ nhỏ do Thiên Băng thiết kế thì không bị sao nhưng những thứ to hơn thì gần máy nghe lén trong đó. Hàn Lâm phải cực khổ gỡ hết số đó dù đã có nhiều nhân viên giúp đỡ.

Tại phòng họp.

Thiên Băng đi vào phòng họp rồi ngồi xuống. Chưa có ai ở đây ngoài cô, có lẽ chưa xong việc. Ngồi đợi vài phút, Thiên Băng thấy Hữu Trí bước vào, tay cầm 1 sập giấy.

- Nhiều người vậy sao? - Thiên Băng ngạc nhiên.
- Tên đó? - Hữu Trí ngồi xuống đối diện Thiên Băng.
- Không phải cóm, người bang Hắc Long. - Thiên Băng liếc tên đang nằm dưới đất.
- Xem đi. Không ít đâu. - Hữu Trí đẩy sập giấy về phía Thiên Băng.

Thiên Băng cầm lấy rồi lật từng trang một. Lật tới lật lui, Thiên Băng bắt đầu nhăn mặt. Cô phải công nhận trưởng phòng nhân sự này muốn bị sa thải thì phải, không điều tra kỹ mà cho những người như thế này vào trong công ty.

- Qua giúp Hàn Lâm đi. - Băng Tuyết đứng ở phía cửa nói.
- Ồ! - Thiên Băng hờ hững đáp lại.

Thiên Băng và Hữu Trí rời khỏi phòng họp. 3 người đi đến nơi Hàn Lâm đang làm việc. Khi 3 người đến thì đã gỡ được một nửa rồi nên rất nhanh chóng số thiết bị được hoàn thành.

Tại phòng họp.

4 người bước vào, ngồi vào chỗ của mình. Hàn Lâm cầm sập giấy Hữu Trí đưa lên xem

- Số hàng này rất quan trọng với tổ chức nên không được để sai sót gì xảy ra. - Hàn Lâm nghiêm túc nói.
- Cấp A đi có là quyết định đúng? - Hữu Trí nói.
- Nếu 2 người chúng tôi thì không thể. - Thiên Băng nói.
- Hàn Lâm! Lần này anh nên đi đi. May ra có thể chuyển hàng thành công. - Băng Tuyết ngược nhìn Hàn Lâm.
- Được! Nhưng chuyện trước tiên là xử lý những tên gián điệp này. - Hàn Lâm nói.
- Đề em đi triệu tập. - Thiên Băng nói.

Thiên Băng đứng lên đi ra ngoài. Hàn Lâm, Băng Tuyết và Hữu Trí đi đến phòng tra khảo.

Liệu chuyển đưa hàng này có thuận lợi?

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thư Siêu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Chương 17: Chuyển hàng (tiếp theo)

Phòng tra khảo.

Thiên Băng dẫn những người bị tình nghi là nội gián vào trong phòng. Hàn Lâm bước lại ném vào mặt chúng những tờ giấy anh đã điều tra về chúng.

- Tất cả đều chính là nội gián. - Băng Tuyết nói.
- Gan của các người cũng to quá nhỉ? - Hữu Trí lạnh giọng nói.
- Cho "thú cưng" của tôi ăn đi. - Thiên Băng phẩy tay nói với thuộc hạ.
- Vâng! - đám thuộc hạ đồng thanh đáp.

Đám người đó bị dẫn đi. Hàn Lâm lại nói với 1 tên thuộc hạ gọi trưởng phòng nhân sự đến. 1 lát sau, tên trưởng phòng nhân sự bị dẫn vào.

- Anh làm việc kiểu gì vậy? Anh muốn bị sa thải lắm rồi phải không? - Hàn Lâm tức giận hét lớn.

- Dạ... Tôi biết sai rồi. - tên đó khúm núm nói.

- Đưa viên thuốc tây nảo cho anh ta. - Hàn Lâm ra lệnh.

- Đừng mà! Đừng mà! Nếu mất công việc này thì gia đình tôi biết sống làm sao? - tên đó vội vàng nói.

- Cho hắn uống rồi đưa hắn về nhà. - Hàn Lâm nói rồi quay người đi.

Hữu Trí xoay người đi theo Hàn Lâm. Băng Tuyết cũng quay bước tiếp nối Hữu Trí.

- Đưa hắn đi đi. - Thiên Băng nói rồi xoay bước ra khỏi phòng.

Thiên Băng bước vào thang máy. 4 người được thang máy đưa lên trên mặt đất.

Lên đến phòng ngủ, 4 người bước ra khỏi thang máy rồi mỗi người vào 1 phòng trong biệt thự để chuẩn bị đi chuyến hàng.

7 giờ, tại cảng Nha Trang. (quảng này là tên trong tổ chức. Tiết lộ thêm ở phía dưới.)

3 người đứng trên cảng Nha Trang. Tất cả đều mặc đồ đen, chỉ phân biệt được bằng mặt nạ của từng người. Sau đó, có 1 chiếc thuyền lái tới, có 1 người bước xuống rồi nói chuyện gì đó. Sau đó, 3 người đó dỡ hàng xuống chiếc xe tải đã chờ sẵn ở đây.

- Alô! - người đeo mặt nạ trắng nói.

- Xong chưa, Aquarius? - giọng nói 1 người con gái vang lên.

- Xong rồi. Bên đó sao rồi, Capricorn? - Aquarius nói.

- Đang tới chỗ đó. - Capricorn nói.

Bên cạnh Aquarius, người đeo mặt nạ ngọc bích đang bấm số điện thoại. Người đeo mặt nạ ngọc bích bấm nút gọi.

- Alô! - giọng 1 người con trai.

- Sao rồi, Sagittarius? - Cancer lên tiếng.

- Đang tới điểm hẹn rồi Cancer. - Sagittarius nói.

- Được rồi! Chúng tôi đang đến. - Cancer nói rồi cúp máy.

Chiếc xe tải chạy nhanh đến 1 căn nhà hoang ở ngoại ô thành phố Nha Trang. Vừa chạy tới, 3 người thấy 10 người đang đứng chờ tại đó. Chiếc xe dừng lại, 3 người bước xuống xe và cùng 10 người kia dỡ hàng xuống và chia nhỏ ra vào 7 xe xếp sẵn ở đó.

- Rồi! Capricorn (Lê Xuân) với Gemini (Cao Kỳ), Scorpius (Nhã Lệ) với Taurus (Lâm Từ), Pisces (Băng Hạ) với Virgo (Khắc Duy), Aries (Hán Phong) với Libra (Quang Khánh), Aquarius (Băng Tuyết) với Leo (Tùng Thức), Cancer (Thiên Băng) với Sagittarius (Hữu Trí), tôi đi 1 mình. - Người đeo mặt nạ đen.

- Anh đi 1 mình liệu có được không, Cepheus (Hàn Lâm)? - Cancer hỏi.

- Yên tâm! Không sao đâu! - Cepheus leo lên xe tải của mình ngồi.

Tất cả ngồi vào vị trí của mình và bắt đầu đi. Đi đến trạm kiểm soát thứ nhất. Có lẽ biết tin hôm nay có cuộc vận chuyển vũ khí trái phép nên đã bố trí rất nhiều cảnh sát ở để phòng bị. Khi dỡ hàng xuống kiểm tra, Cancer giả vờ nói đây chỉ có quần áo nên nhẹ tay. Đúng như Cancer nói, bên trong toàn quần áo. Nhưng bọn cảnh sát không ngờ rằng bị lừa 1 cách ngoạn mục. Các xe tiếp theo cũng như thế.

Đến trạm kế tiếp tụi nó cũng vượt qua dễ dàng. Khi đi gần đến trạm cuối, đột nhiên tụi nó bị đột kích. 6 người bước xuống nghênh chiến, 7 chiếc xe tải tiếp tục chạy.

Tại chỗ 6 người.

Hơn 500 người đàn ông to con chiến đấu với 5 người con gái và 1 người con trai. Rõ ràng mới nhìn vào là cuộc chiến không cân sức, nhưng chỉ sau vài chục phút, 2 phần 3 số đó đã bị hạ. Đang chiến đấu thì 1 viên đạn nhắm thẳng tim của Aries và ... 'Pằng' viên đạn bị bay lệnh quỹ đạo và nhắm thẳng vào tên đã bắn viên đạn đó.

- Tập trung vào Aries. - Pisces nhắc nhở rồi quay lại cuộc chiến của mình.

- Tụi mày đi trước đi. - Cancer liên tục bắn vào địch.

- Nhưng... - Aries nói.

- Đi nhanh nếu chưa muốn chết. - Scorpius kéo Aries đi.

Cancer ném 1 quả bom xuống đất và sau đó số người còn sống bị thiêu sống. Cancer lại chỗ 5 người kia đang chờ.

- Capricorn! Có con dao nào còn dính máu. - Cancer nói.

- Nè! - Capricorn đưa cho Cancer 1 con dao dính máu.

Cancer đưa con dao lên và liếm những giọt máu trên đó. Đột nhiên, mắt Cancer trở thành màu đỏ.

- Nắm chặt tay nhau. - Cancer thốt lên 4 chữ.

Aries không hiểu gì nhưng vẫn làm theo. Tất cả nắm chặt tay nhau và Cancer bắt đầu chạy. Aries lần đầu thấy sức mạnh của Cancer, cô chạy nhanh đến mức những người đang sau bay lên 1 khoảng nhỏ. Chẳng mấy chốc, 6 người đã có mặt tại trạm kiểm tra cuối cùng.

Số hàng đang được kiểm tra, lần này cũng thoát khỏi những viên cảnh sát. 6 người lên xe của mình và xe tải lăn bánh vào thành phố.

Bỗng tiếng còi xe cảnh sát chạy theo phía sau.

- Sao lại vậy? - Aquarius nói qua vòng tay liên lạc.

- Làm sao chúng biết! - Pisces nói.

- Gemini! Sao bị bọn nó phát hiện vậy? - Aries nói.

- Chúng nó kiểm tra toàn thùng quần với áo thôi! Không có hàng. - Gemini phản bác.

- Chuyện này nói sau. Giờ chia nhau ra. - Cancer hack các máy quay an ninh tại khu vực đó- Tôi sẽ chỉ đường đi cho mọi người.

- Được! - mọi người đồng thanh.

Mọi người mau chóng chỉ nhau đi ra các hướng khác nhau.

- Aries! Phía sau cậu có 3 xe. Rẽ trái đi. - Cancer đang nhìn lên laptop của cô.

- Tiếp tục rẽ trái, rẽ phải ở ngã tư, tiếp tục rẽ phải. Tạm thời tránh được bọn đó. Tranh thủ chạy đến kho của tổ chức đi. - Cancer liên tục nói.

- Virgo! Tăng tốc chạy vào ngõ gần nhất, chạy thẳng đến ngõ thứ 3 rồi rẽ trái sau đó rẽ phải và tiếp tục chạy thẳng. Cắt đuôi được rồi, chạy tới kho của tổ chức. - Cancer dán mắt vào màn hình.

- Anh rẽ phải ngã tư phía trước đi. Cancer nói với Sagittarius- Nhanh lên! Rẽ trái! Rồi rẽ trái. Vào cái ngõ này đi! - Cancer chỉ huy.

- Ngõ cụt? - Sagittarius nói.

- Anh nhìn lại đi! - Cancer chỉ về phía trước.

Sagittarius nhìn theo hướng Cancer chỉ. 1 cánh cửa mở ra và hiện ra 1 đường hầm tối. Sagittarius lái xe xuống đường hầm. Cánh cửa hầm đóng lại, Cancer bước xuống xe và bật đèn lên. Sagittarius cũng bước xuống xe và ngồi vào bàn giữa phòng.

- Tạm thời ở đây đi, giờ tôi đi làm việc. - Cancer nói rồi đi vào phòng làm việc.

- Ồ! - Sagittarius tiến lại tủ lạnh lấy chai nước.

Chỗ Cancer.

- Gemini! Cậu chạy nhanh về phía trước, rẽ phải đi rồi rẽ vào ngõ ngay đó. - Cancer nói qua vòng tay.

- Cô dẫn tôi vào ngõ cụt à? - Gemini tức giận.

- Chờ tí! Nhìn lại đi! - Cancer bình tĩnh nói.

Trước mặt Gemini, bức tường dịch chuyển và hiện ra 1 căn phòng rộng. Gemini tức tốc chạy xe vào trong. Bức tường dịch chuyển trở lại và Capricorn còn nghe thấy tiếng xe cảnh sát đi ngang qua. Cả hai xuống xe nghỉ ngơi.

- Taurus! Anh mau chạy về phía trước rồi rẽ phải, rồi rẽ phải thêm lần nữa, cuối cùng rẽ trái. - Cancer nói.

- Là ngõ cụt? Cô giống với tôi à? - Taurus nói.

- Chạy xuống đường hầm ngay trước mặt đi. - Cancer nói.

Taurus nhìn lại phía trước và thấy 1 đường hầm xuất hiện. Taurus vội lái xe chạy xuống.

- Leo! Cẩn thận đằng trước. Quay lại đi. Cậu đến ngã 5 đằng trước rồi rẽ phải. Tiếp theo rẽ trái, rồi rẽ phải, cuối cùng rẽ phải rồi chạy thẳng là đến kho của tổ chức. - Cancer nói.

- Cepheus! Anh sao rồi? Anh nên rẽ phải đi, phía trước có chướng ngại vật. - Cancer ngả lưng về phía sau.

- Ừm! - Cepheus trả lời.

Cepheus làm theo lời Cancer. Ngay vài giây sau, 1 đoàn xe cảnh sát chạy ngang qua. Vì xe của Cepheus có màu đen và lại là hẻm tối nên cảnh sát không phát hiện. Sau khi chắc chắn cảnh sát đã đi xa, Cepheus chạy nhanh ra khỏi đó và thẳng tới kho của tổ chức.

Chỗ Cancer.

- Đi thôi! - Cancer bước ra khỏi phòng và leo lên xe tải.

- Ồ! - Sagittarius đứng lên và leo lên xe.

Bức tường dịch chuyển, xe tải chạy ra khỏi con hẻm đó. Cancer chỉ huy cho Sagittarius để tránh gặp bọn cớm rắc rối đó. Chẳng mấy chốc, xe của Cancer cũng chạy an toàn về tới kho hàng. Cánh cửa nhà kho mở ra, xe tải chạy vào. Cancer và Sagittarius xuống xe và tiến lại. Xe của Cancer chính là xe đến cuối cùng.

- Tôi về đây. Sắp xui rồi. - Cancer giơ tay lên rồi đi thẳng ra về.

- Tại sao chúng biết? - Cepheus hỏi.

- Có sơ hở à? - Scorpius hỏi lại.

- Suy nghĩ lại đi rồi mai nói với tôi. - Cepheus đứng lên và đi về.

Tại nhà Băng Tuyết.

- Mà biết gì à? - Băng Tuyết đang nói chuyện điện thoại.

- ...

- Được đấy! - Băng Tuyết cười lạnh.

- ...

- Mai nói. - Băng Tuyết nói tiếp.

- ...

- Không có đâu! Sao có thể... - Băng Tuyết ngáp ngừng.

-...

- Ừm! Thôi tao đi ngủ. - Băng Tuyết cúp máy.

Băng Tuyết đặt điện thoại lên bàn rồi đi tắm. 15 phút sau, Băng Tuyết bước ra khỏi phòng tắm và lên giường đi ngủ.

Sáng hôm sau.

"Reng! Reng! Reng!"

"Ring! Ring! Ring!"

"Cúc cu! Cúc cu! Cúc cu!"

Nhiều âm thanh hỗn tạp vang lên. Nhưng có 1 cô gái vẫn đắp chăn ngủ như chẳng có chuyện gì xảy ra.

"Rầm!"

- Em có tắt chúng đi không hả?Ồ ào quá! - Vâng! Đó chính là giọng của anh Băng Hạ.

- Hả? Cái gì? - Băng Hạ bật dậy.

- Em không tắt là anh tiêu hủy chúng luôn đấy! - anh Băng Hạ đang tắt từng cái một. -À! Em không mau thay đồ là muộn học đấy! 6h30 rồi.

- Hả? - Băng Hạ tức tốc chạy đi thay đồ.

Anh Băng Hạ sau khi tắt hết đồng hồ rồi đi ra ngoài, không quên đóng cửa phòng Băng Hạ lại. Sau khi Băng Hạ thay đồ rồi xách cặp chạy vội xuống lầu.

- Em cảm này. - anh Băng Hạ đưa cho Băng Hạ 1 ổ bánh mì.

- Bye anh. - Băng Hạ đi giày vào rồi chạy ra khỏi cửa.

Băng Hạ chạy vội vàng ra khỏi nhà. Đang đi trên đường thì...

"Rầm!"

- Á! - Băng Hạ la lên.

Băng Hạ ngã nhào trên đất, đang cố gắng đứng lên. Sau khi phủi bụi trên người, Băng Hạ nhìn người mình đâm phải.

- Là anh/cô? - 2 người đồng thanh nói.

- Tôi xin lỗi anh nha! Khắc Duy. - Băng Hạ nói.

- Không sao đâu! - Khắc Duy cười nói.

- Cậu không sao nhưng tôi có sao. - người đứng đằng sau Khắc Duy lên tiếng.

- Cậu có sao à, Hán Phong? - Khắc Duy quay đầu nhìn Hán Phong.

- Đau lắm chứ tưởng... Con heo này tông mạnh lắm! - Hán Phong liếc Băng Hạ.

- Tôi không rảnh đôi co với anh. Tôi đi đây. - Băng Hạ leo lên xe và chạy vọt mất.

- Này! Lần đầu tiên tôi thấy cậu đôi co với con gái đấy. - Khắc Duy leo lên xe và đạp đi.

- Rồi sao? Con nhỏ đấy đáng ghét vậy mà. - Hán Phong nói.

- Thật không? - Khắc Duy vẫn còn nghi ngờ.

- Ý cậu là gì? - Hán Phong nói.

- Ồ... Không có gì. - Khắc Duy chăm chú đạp xe.

Tại lớp.

Băng Hạ chạy nhanh lên lớp học. "Rầm!". Cánh cửa bị Băng Hạ đá văng đi.

- Cánh cửa thứ 12 trong tháng. - Lệ Xuân chép miệng.

- THẦY VÀO LỚP CHƯA? - Băng Hạ hét.

- Chưa. Làm ơn vận nhỏ âm lượng của mày xuống đi! - Nhã Lệ bịt tai lại.

- Rồi đấy! - Thiên Băng ngược mặt nhìn lên bảng.

Băng Hạ bước vào lớp và thấy Hàn Lâm đang đứng ngay trên đó. Băng Hạ vội vàng vào chỗ ngồi của mình. Sau đó, Khắc Duy và Hán Phong bước vào bằng đường cửa sổ rồi tiến vào chỗ mình. Hàn Lâm bắt đầu vào bài học.

"Bốp!"

Âm thanh của 1 vật thể lạ bay vào đầu Băng Hạ. Băng Hạ cúi xuống nhặt, lại là giấy. Băng Hạ mở ra xem.

"Tí ra chơi đi ăn với mình không. Khắc Duy."

Băng Hạ cuộn tờ giấy lại rồi phi thẳng vào thùng rác trong góc lớp.

Ra chơi.

Thiên Băng và Băng Tuyết đi mất, Lệ Xuân và Cao Kỳ đi chơi với nhau. Khắc Duy và Băng Hạ cùng nhau xuống căn tin. Nhỡ Lệ bị bỏ rơi nên quyết định ngồi trên lớp ngồi nói chuyện với Lâm Từ.

Chỗ Băng Hạ.

- Băng Hạ! Cô muốn ăn gì? - Khắc Duy nói.

- Tôi tự mua. - Băng Hạ lon ton chạy vào đám đông.

5 phút sau, Băng Hạ đi ra với tay xách đầy thức ăn. Khắc Duy tròn mắt nhìn Băng Hạ.

- Cô ăn hết nổi không đó? - Khắc Duy nhìn Băng Hạ.

- Anh ăn chung với tôi mà! - Băng Hạ cười rồi lại 1 cái bần trổng rồi ngồi xuống.

Khắc Duy đi theo Băng Hạ và ngồi xuống bàn đó. Cả hai cùng ăn và nói chuyện trên trời dưới đất với nhau.

Chỗ Thiên Băng và Băng Tuyết.

- Có biết lí do gì không? - Hàn Lâm lạnh giọng.

- Không! - cả hai nhìn nhau đồng thanh nói.

- Thiên Băng! Băng Tuyết! Hai em nói thật à? - đôi mắt sắc bén của Hàn Lâm liếc qua hai người.

- Tùy anh nghĩ. - Thiên Băng nói.

- Cho tụi em thời gian điều tra. - Băng Tuyết nói.

- Được rồi! Tụi em có thể đi. - Hàn Lâm quay người bước đi.

- Tạm biệt anh. - cả hai đồng thanh.

Băng Tuyết và Thiên Băng đã biết người làm ra chuyện này. Người đã làm bọn cớm phát hiện chính là...

Chuyện gì sẽ xảy ra sau đó?

Note: em xin lỗi vì đăng muộn. Lý do: tuần trước em nhiều việc quá. Em đăng hai chap này để đền bù cho mấy chế. Mong mấy chế thông cảm cho việc học của em

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thư Siêu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Chương 18

Chuông reo vào lớp, tụi nó vội vàng đi vào lớp. Tất cả ngồi ngay ngắn, trừ tụi nó. Vừa ngồi vào chỗ thì tụi nó nằm xuống bàn đi ngủ.

Ra về.

- Haizzz! Mệt quá! - Băng Hạ vuron vai.

- Về nhà rồi ngủ tiếp. - Lệ Xuân đứng lên.

- Ồ! - Băng Hạ đứng lên, xách cặp và đi ra ngoài.
- Có cần người chở không? - Thiên Băng xách cặp lên.
- Ai? - Nhã Lệ hỏi.
- Hàn Lâm Lên đó ngủ cũng được. - Băng Tuyết nói.
- Ủ! - Băng Hạ mệt mỏi nói.

Tụi nó kéo xuống bãi gửi xe. Đúng lúc đấy, Hàn Lâm lái xe từ trong nhà xe đi ra.

- Anh Hàn Lâm! - Thiên Băng gọi.

Hàn Lâm đỗ xe lại rồi hạ kính xe xuống.

- Chuyện gì? - Hàn Lâm nói.
- Anh có thể chở tụi em về nhà được không? - Băng Tuyết nói.
- Lên xe đi. - Hàn Lâm nói.

Tụi nó lên xe nhưng khổ nỗi, xe 4 chỗ nhưng tụi nó cộng cả Hàn Lâm là 6 người. Cuối cùng tụi nó quyết định 2 người ngồi 1 chỗ. Băng Tuyết ngồi ghế trên, Lệ Xuân ngồi lên đùi Băng Hạ, Nhã Lệ ngồi lên đùi Thiên Băng. Chiếc xe lăn bánh đi. Trên đường đi, tụi nó nằm ngủ hết với nhau, chỉ có Hàn Lâm tập trung lái xe.

- Lệ Xuân! Dậy! - Hàn Lâm khều khều Lệ Xuân.
- Gì vậy? - Lệ Xuân vẫn còn mơ màng.
- Tới nhà rồi. - Hàn Lâm chỉ về phía nhà Lệ Xuân.
- Cảm ơn. - Lệ Xuân mở cửa xe và đi vào trong nhà với trạng thái có thể ngủ bất kì chỗ nào.

Chiếc xe tiếp tục di chuyển. Ngôi nhà tiếp theo là của Nhã Lệ. Tiếp theo nữa là của Băng Hạ. Chiếc xe chạy tới ngôi nhà của Thiên Băng.

- Thiên Băng! Dậy! Dậy! - Hàn Lâm khò cực kêu Thiên Băng dậy.
- Cho em ngủ thêm đi! Anh Minh Quang! - Thiên Băng tiếp tục nằm ngủ.
- Tới nhà rồi, vô trong mà ngủ. - Hàn Lâm tiếp tục kêu Thiên Băng dậy.
- Ừm... Còn sớm mà. - Thiên Băng tiếp tục ngủ.
- Vào nhà rồi ngủ. - Hàn Lâm bắt đầu bực mình - Băng Tuyết! Kêu Thiên Băng dậy đi!
- Kệ nó! Để em ngủ. - Băng Tuyết quay mặt đi.
- Em... - Hàn Lâm cứng họng - Haizzz! DẬY HẾT NGAY! - Hàn Lâm hét.
- Anh đi chỗ khác đừng làm phiền em ngủ. - Thiên Băng xua tay rồi ngủ tiếp.
- Anh đi chỗ khác đi. - Băng Tuyết mắt vẫn nhắm lại.

Hàn Lâm đành phải lấy cặp Thiên Băng lấy chìa khóa. Mở cổng rồi lái xe vào trong. Hàn Lâm bế Thiên Băng và Băng Tuyết vào phòng ngủ của Thiên Băng rồi ra ngoài và đóng cửa phòng lại. Hàn Lâm xuống dưới phòng khách ngồi.

4 giờ chiều.

Thiên Băng thức dậy, vươn người 1 cái rồi nhìn xung quanh. Đây là phòng cô, cô nhớ là đang trên xe Hàn Lâm rồi ngủ rồi giờ là ở trong phòng cô. Thiên Băng cảm thấy hình như có 1 vật thể đang nằm bên cạnh. Quay sang nhìn, Thiên Băng thấy Băng Tuyết đang ngủ kế bên mình, Thiên Băng liền nhẹ nhàng bước xuống và đi vào nhà tắm. 5 phút sau bước ra, Thiên Băng thấy Băng Tuyết đã thức dậy và đang ngồi trên giường.

- Vào rửa mặt đi. - Thiên Băng nói.
- Ồ! - Băng Tuyết vào trong phòng tắm của Thiên Băng.

Thiên Băng bước xuống lầu, bước vào phòng khách, Thiên Băng đang định ngồi lên ghế thì thấy 1 vật thể lạ. Thiên Băng bước lại và nhận thấy Hàn Lâm đang ngủ trên sofa.

- Hàn Lâm! Anh tính ngủ ở đây luôn sao? - Thiên Băng đẩy đẩy người Hàn Lâm.

- Hừm? Dậy rồi à? Băng Tuyết đâu? - Hàn Lâm mở mắt rồi ngồi dậy.

- Kìa kìa. - Thiên Băng chỉ vào Băng Tuyết đang bước vào phòng khách.

- Vậy anh về. - Hàn Lâm đứng lên.

- Em tiễn anh. - Thiên Băng đi theo Hàn Lâm.

- Tao về đây. - Băng Tuyết bước ra cửa sau Hàn Lâm.

- Về an toàn. - Thiên Băng vẫy tay nói.

"Reng! Reng!"

Điện thoại bàn của Thiên Băng reo lên. Thiên Băng chạy vội vào trong nhà, nhắc máy lên nghe.

-Alô? - Thiên Băng bắt máy.

- Em còn nhớ anh không? - tiếng người con trai vang lên.

- Ở bên đó. Cảm về. - Thiên Băng lạnh giọng nói.

- Anh đáp xuống sân bay rồi. - người con trai đó nói.

- Anh đi đâu thì đi, cảm đến nhà em. Anh Minh Quang. - Thiên Băng tiếp tục.

- Đề anh nói ba mẹ nuôi đón em về nhà nha. - Minh Quang nói giọng thách thức.

- Anh dám! Thôi! Anh về nhà đi. - Thiên Băng xụ mặt xuống.

- Nhà nào? - Minh Quang giễu cợt.

- Nhà em. - Thiên Băng cố gắng nói.

- Ok! - Minh Quang cúp máy.

"Kính kong! Kính kong!"

Chuông cửa nhà Thiên Băng reo lên. Thiên Băng chạy ra ngoài mở cửa. Người xuất hiện sau cánh cửa là...

- Anh đi nhanh vậy? - Thiên Băng ngạc nhiên.

- Thì anh đứng chờ Băng Tuyết với anh chàng nào đó về mới gọi cho em chứ anh đến lâu rồi. - Minh Quang cười nói.

- Vào nhà đi. - Thiên Băng né sang 1 bên để Minh Quang đi vào.

- Thiên Băng! Anh đói. - Minh Quang xoa bụng.

- Có chân tay tự vô tủ mà lấy. - Thiên Băng đi lên phòng của mình.

- Em đúng là đồ vô tâm. - Minh Quang giận dữ nói.

- Em vốn vậy rồi. - Thiên Băng nói vọng từ trên lầu xuống.

Sáng hôm sau.

Tại căn phòng màu xanh beri, 1 cô gái đang nằm ngủ say. Những tia nắng nhảy nhót trên khuôn mặt cô ấy. Đây là 1 khung cảnh yên bình.

- Băng Hạ! Em dậy nhanh lên. - 1 chàng trai mở toang cửa phòng Băng Hạ rồi hét.

- 5 phút nữa đi. - Băng Hạ giờ 5 ngón tay lên.

- Từ này giờ 6 cái 5 phút rồi đấy! Dậy ngay! - anh Băng Hạ lôi kéo Băng Hạ dậy.

- Ừm... Máy giờ rồi? - Băng Hạ mở màn nói.
- 6 giờ rồi. - anh Băng Hạ vẫn cố gắng.
- 6 giờ rồi? Chết! Sắp muộn học rồi. - Băng Hạ bật dậy nhanh hơn tên lửa.

Băng Hạ nhanh chóng thay đồ rồi xách cặp chạy vội xuống lầu. Anh Băng Hạ chuẩn bị xong bữa sáng cho Băng Hạ, Băng Hạ vội ngồi vào bàn và ăn nhanh phần đồ ăn của mình.

- Em đi học đây! - Băng Hạ đứng lên và chạy đi ra ngoài.
- Đi cẩn thận. - anh Băng Hạ hét.

Băng Hạ chạy vội lên trường vì hôm qua để xe trên trường nhưng không lấy. Đang đi bộ trên đường, Băng Hạ vừa đi cửa ngắm cảnh.

- Giờ mà còn ngắm cảnh. - 1 giọng nói phát ra sau lưng Băng Hạ.
- Cậu cũng thế thôi, Quang Khánh. - Băng Hạ quay mặt lại nhìn Quang Khánh.
- Lên xe tớ chờ đến trường. - Quang Khánh chạy song song Băng Hạ.
- Được không? - Băng Hạ nghi hoặc hỏi Quang Khánh.
- Được mà. Lên đi! - Quang Khánh dừng lại.

Băng Hạ bước tới và ngồi vào phía sau. Quang Khánh đạp đi sau khi Băng Hạ ngồi lên xe. Đến gần trường, Băng Hạ nói với Quang Khánh là cho mình xuống vì cô không muốn ai nhìn thấy. Băng Hạ phải đi bộ từ quãng đó.

Lên đến lớp, Băng Hạ vào chỗ của mình và ngồi xuống. Chuông reo, mọi người vào lớp và ngồi vào chỗ của mình. Hàn Lâm bước vào lớp.

- Ngày mai bắt đầu nghỉ Tết. - Hàn Lâm nói.
- Yeah...! - cả lớp reo lên.
- Rồi! Bắt đầu bài học. - Hàn Lâm nghiêm túc nói.

Cả lớp bắt đầu học. Hôm nay, tụi nó ngồi yên học bài, không làm việc riêng như mọi ngày.

Ra chơi.

- Ê! Mai rảnh không? Trừ con Băng Tuyết. - Lê Xuân nói.
- Rảnh! - Băng Hạ nói.
- Mai tụi mày với tao đi mua sắm ít đồ nha. - Lê Xuân hào hứng.
- Ok! Máy giờ? - Nhã Lê đồng tình.
- 7 giờ ngày mai. - Lê Xuân cười.
- Vậy đi! - Băng Hạ nói.

Ngày hôm sau.

- Băng Hạ! Băng Hạ! Mày dậy chưa? - Lê Xuân hét lớn.
- ... - không có tiếng trả lời.
- Băng Hạ! Băng Hạ! - Lê Xuân tiếp tục hét.
- Em hét nó không nghe mà anh nghe nè. - anh Băng Hạ mở cửa.
- Nó vẫn ngủ à? - Lê Xuân hỏi.
- Nó trên lầu, đang cuộn tròn trong chăn đấy. - anh Băng Hạ đi vào trong.

Lê Xuân vào trong nhà Băng Hạ rồi bước lên lầu. Lê Xuân mở cửa Băng Hạ ra vì biết nó không khóa cửa phòng. Lê Xuân lấy hết công lực của mình

và...

- BỐ MẸ MÀY VỀ KIA! - Lệ Xuân hét lớn.

- Hà? Hà? Đâu? Đâu? - Băng Hạ bật dậy rồi ngó xung quanh.

- Chưa về! - Lệ Xuân cười.

- Mày làm tao hết hồn. - Băng Hạ vuốt ngực.

- Hết hồn mà mày còn ngồi đây được. Thay đồ đi nhanh lên. - Lệ Xuân nói rồi bước ra ngoài.

"Rầm!"

Lệ Xuân đóng cửa phòng Băng Hạ lại. Băng Hạ đứng lên vào phòng tắm thay đồ. 2 phút sau, Băng Hạ đi ra ngoài rồi mở cửa đi xuống lầu.

- Đi thôi. - Băng Hạ nói.

Lệ Xuân đứng lên đi ra ngoài. Lệ Xuân chở Băng Hạ đi đến trung tâm thương mại nổi tiếng trong thành phố.

Tại trung tâm thương mại.

Lệ Xuân chở Băng Hạ đến trung tâm thương mại thì thấy Thiên Băng và Nhã Lệ đã đứng chờ từ trước. Lệ Xuân dừng xe lại, Băng Hạ bước xuống. Lệ Xuân phóng xe đi vào chỗ gửi xe. 1 lúc sau Lệ Xuân đi ra khỏi nhà xe và lại gần tụi nó.

- Vào thôi tụi mày. - Lệ Xuân nói rồi đi vào trong.

- Mày kêu tụi tao đến đây làm gì? - Nhã Lệ hỏi.

- Mừng 3 Tết là ngày mấy? - Lệ Xuân hỏi.

- Ngày 10 tháng 2 và là sinh nhật Băng Tuyết. - Nhã Lệ trả lời.

- Tại mừng 3 người ta không bán nên hôm nay mua trước. - Lệ Xuân nói.

- Ờ! - Thiên Băng thờ ơ đáp.

- Rồi! Đi mua đồ trang trí trước. - Lệ Xuân nói.

- Ừm! - Băng Hạ nói.

4 đứa đi đến gian hàng đồ làm handmade vì Băng Tuyết thích những đồ handmade nhất. Tụi nó lựa đồ cả mấy tiếng đồng hồ mới chọn được đồ. Khi đi ra tính tiền, ai cũng kinh ngạc vì tụi nó chọn tới mấy túi đồ lớn. Sau đó, 4 đứa kéo nhau đến nhà hàng bên cạnh khu trung tâm thương mại ăn uống với nhau. Cuối cùng, tụi nó cùng nhau về nhà mỗi người.

Tại nhà Băng Hạ.

- Tạm biệt! - Băng Hạ xách túi đồ của mình xuống khỏi xe Lệ Xuân.

- Bye! - Lệ Xuân nói rồi phóng xe đi khuất.

Băng Hạ xách túi đồ vào trong nhà. Băng Hạ mở cửa ra và xách cái túi vào.

- Em muốn làm gì với cái đó vậy? - anh Băng Hạ chỉ vào cái túi Băng Hạ đang xách.

- Không liên quan đến anh. - Băng Hạ nói rồi xách cái túi lên phòng mình.

- Không nói thì thôi. Em ăn trưa chưa? - anh Băng Hạ nói.

- Em ăn với tụi nó rồi. - Băng Hạ nói vọng từ trên lầu xuống.

Băng Hạ mở cái túi ra. Băng Hạ nhìn vào bên trong toàn là đồ màu trắng và đen. Băng Hạ lại xách cái túi qua 1 bên rồi leo lên giường và đi ngủ.

Việc tổ chức sinh nhật cho Băng Tuyết diễn ra như thế nào?

Note: Em xin lỗi vì đăng chương muộn. Em cố gắng giành thời gian để viết. Em cảm thấy chương này rất rất rất là nhảm cho nên nếu bị gạch đá thì em nhận hết.

Chương 19

Chương 19

Ngày 30 Tết.

- Băng Hạ! Em dậy mau lên! - Anh Băng Hạ vẫn cực khổ gọi Băng Hạ dậy.

- Hôm nay không phải đi học, anh cho em ngủ thêm đi. - Băng Hạ nói.

- Em tính làm con heo à? Dậy! Dậy! - anh Băng Hạ vẫn nỗ lực.

- Rồi! Rồi! Em dậy! Em dậy! - Băng Hạ mơ màng ngồi dậy.

"Kinh kong! Kinh kong!"

- Em thay đồ nhanh đi. Anh xuống mở cửa. - anh Băng Hạ nói rồi đi ra ngoài.

Băng Hạ vào trong phòng tắm thay quần áo. Băng Hạ thay đồ xong rồi xuống lầu. Băng Hạ bước vào trong phòng khách, Băng Hạ nhìn thấy những người mà Băng Hạ không muốn thấy một chút nào. Chính là ba mẹ Băng Hạ.

- Ba mẹ về làm gì vậy? - Băng Hạ ngạc nhiên.

- Con không muốn gặp ba mẹ à? - mẹ Băng Hạ nói.

- Đương nhiên là không rồi. - Băng Hạ nhún vai nói.

- Con... Thôi không nói nữa. Ba mẹ đến đây đón con về. - mẹ Băng Hạ nói.

- Con không về. Con không về. - Băng Hạ kiên quyết nói.

- Hôm nay con phải về. - bố Băng Hạ nghiêm giọng.

- Con không về. Con về làm gì? - Băng Hạ cương quyết không chịu.

- Con phải về. Hôm nay con không muốn về cũng phải về. - bố Băng Hạ giữ vững ý định.

- Con không về. Con không muốn về. - Băng Hạ nói rồi chạy ra khỏi nhà.

- Con đứng lại đó. - bố Băng Hạ đứng lên.

Băng Hạ chạy ra khỏi nhà. Cô chạy nhanh qua những con đường, tiến thẳng đến nhà Thiên Băng.

"Kinh kong! Kinh kong!"

- Ra liền! - Minh Quang vội vàng chạy ra mở cửa.

Minh Quang mở cửa ra, anh thấy Băng Hạ người đầy mồ hôi đứng trước cửa. Minh Quang mời cô vào nhà rồi gọi Thiên Băng xuống. Thiên Băng bước xuống lầu rồi vào phòng khách.

- Bố mẹ tao tới. - Băng Hạ vừa nhìn thấy Thiên Băng liền nói.

"Kinh kong! Kinh kong!"

- Lên lầu nhanh. - Thiên Băng kéo Băng Hạ lên lầu.

Minh Quang thấy Thiên Băng dẫn Băng Hạ lên lầu mới ra mở cửa. Minh Quang mở cửa liền thấy 1 người đàn ông trung niên cùng 1 người phụ nữ xinh đẹp đứng trước mặt mình. Minh Quang mời 2 người đó vào nhà.

- Minh Quang! Băng Hạ có ở đây không? - mẹ Băng Hạ hỏi.
- Dạ nó không có ở đây thưa cô. - Minh Quang lễ phép nói.
- Sao? Không có ở đây? Ủ! Cảm ơn cháu, nếu cháu thấy nó thì gọi nó về giùm cô. - mẹ Băng Hạ nói.
- Dạ chào cô. - Minh Quang lễ phép.
- Chào cháu. - mẹ Băng Hạ nói rồi đi ra ngoài.

"Cạch!"

Minh Quang đóng cửa lại rồi thở phào. Minh Quang đi lên lầu rồi vào phòng của mình.

Trong phòng Thiên Băng.

Thiên Băng và Băng Hạ đang ngồi trên giường của Thiên Băng. Sau khi nghe thấy tiếng đóng cửa dưới lầu, Băng Hạ mới thở phào nhẹ nhõm. Thiên Băng vẫn thảnh thơi làm đồng hồ trang trí cho tiệc sinh nhật của Băng Tuyết.

- Sao giờ? - Băng Hạ lo lắng nói.
- Sao là sao? - Thiên Băng vẫn tập trung vào công việc của mình.
- Tao sắp bị lỗi về mà mày vẫn còn tâm trí làm mấy cái này. - Băng Hạ giận dỗi nói.
- Không liên quan đến tao. - Thiên Băng vẫn tiếp tục làm.
- Mày... mày... - Băng Hạ cứng họng.
- 3... 2... 1! - Thiên Băng đếm.

"Kính kong! Kính kong!"

Minh Quang lại vội vàng chạy xuống lầu mở cửa. Lần này người đến không phải bố mẹ Băng Hạ mà là... anh Băng Hạ.

- Chào anh! - Minh Quang nói.
- Anh lên phòng Thiên Băng được chứ? - anh Băng Hạ nói.
- Ồ! Em không biết nó có đồng ý không? - Minh Quang nói.
- Em không về đâu! - Băng Hạ hét vọng từ trên lầu xuống.
- Con xuống đây nhanh lên Băng Hạ! - bố Băng Hạ nói lớn.

Bố Băng Hạ đi lên lầu và mở toang phòng Thiên Băng ra. Túi đồ vẫn nằm trên đất, trên mặt đất có vài giọt máu rất mới. Nhưng điều quan trọng là không có ai ở đây.

Chỗ Thiên Băng.

Sau khi Băng Hạ cho Thiên Băng ít máu thì cô dẫn Băng Hạ chạy đến bãi với tốc độ ánh sáng. Nhưng thật là không may, chạy với tốc độ này nhưng cô vẫn tông trúng 1 người.

"Rầm!"

- A! - Băng Hạ ngã xuống đất.
- Sao không? - Thiên Băng vội đỡ Băng Hạ dậy.
- Cô chạy nhanh làm gì? Muốn gây tai nạn à? - người Thiên Băng đụng trúng nói.
- Hữu Trí? Tôi đang vội. Tôi xin lỗi. - Thiên Băng nói rồi cầm tay Băng Hạ tiếp tục chạy.

"Cô gái này kì lạ thật. Nhưng sao đôi mắt lại màu đỏ nhỉ? Mọi lần là màu đen mà."- Hữu Trí vừa đi vừa nghĩ.

Thiên Băng và Băng Hạ chạy đến bar Blood và đi xuống căn phòng bí mật. Cánh cửa vừa mở ra, Thiên Băng và Băng Hạ thấy 3 người đang ngồi trong đó. Đó chính là Lệ Xuân, Nhã Lệ và Băng Tuyết.

- Sao tập trung đủ thể vậy? - Băng Hạ ngạc nhiên.
- Ở nhà cho bị bắt về à. - Lệ Xuân nhìn về phía Băng Hạ.
- Tụi mày cũng bị? - Băng Hạ ngạc nhiên.
- Đang lục tung khu phố để tìm. - Nhã Lệ mệt mỏi nằm lên bàn.
- Mày là sướng nhất rồi đó Thiên Băng. Chẳng có ai ngoài anh mày. - Lệ Xuân nhìn Thiên Băng.
- Sướng con khi. - Thiên Băng nói lạnh băng.
- Sướng vậy còn gì. - Lệ Xuân nói.
- Nghe chuông cửa suốt. - Thiên Băng liếc Lệ Xuân.
- Vậy là được rồi. - Lệ Xuân cười.
- Tao đi ngủ. - Thiên Băng nói rồi vào phòng của mình.
- Mới 10 giờ mà. - Lệ Xuân quay lại nhìn Thiên Băng.
- Có Vampire nào ngủ đêm. - Thiên Băng quay mặt lại.
- Nhưng... Mày... - Lệ Xuân nói.
- Mày đừng uống máu lung tung. - Băng Tuyết ném cho Thiên Băng viên thuốc.
- Khẩn cấp mà. - Thiên Băng nói rồi vào trong phòng mình.

Tụi nó ngồi với nhau, không có việc gì làm nên tụi nó kéo Thiên Băng dậy. Thiên Băng phải quay trở về nhà từng đưa lấy đồ làm sinh nhật cho Băng Tuyết. Sau khi lấy đủ 4 túi, Thiên Băng quay lại và đưa cho 4 người rồi quay về phòng mình. 4 người cầm lấy 4 túi đồ và làm. Thoát 1 cái đã 12 giờ. Tụi nó nói với Rita gọi đồ ăn giùm rồi mang xuống căn phòng. Lệ Xuân được giao nhiệm vụ gọi Thiên Băng dậy.

- Con kia! Dậy! Dậy! - Lệ Xuân lay người Thiên Băng.
- Tao không đói. - Thiên Băng nói rồi quay lưng lại với Lệ Xuân.
- Mày dậy ngay cho tao. - Lệ Xuân kiên trì.
- Mệt quá! - Thiên Băng bật dậy và đi ra ngoài.

Thiên Băng bước ra ngoài, cầm lấy li nước, bỏ 1 viên thuốc màu trắng vào và uống. Uống xong, Thiên Băng ngồi xuống và tụi nó cùng nhau ăn. Thiên Băng ăn xong liền vào phòng mình. 4 người kia thì dọn dẹp lại rồi làm tiếp công việc còn đang dở dang kia.

7 giờ tối.

- Xong! - Băng Hạ giờ cái vật tròn tròn màu trắng bằng bông lên.
- Cái quái gì vậy? - Lệ Xuân chọc chọc vào cục đó.
- Cái này dễ thương mà. - Băng Hạ nhìn vào quả cầu trên tay mình.
- Dễ thương cái đầu mày. Thôi đi ăn đi! - Lệ Xuân cầm quả cầu đó ném vào trong 1 cái túi.
- Mày nở lòng nào... - Băng Hạ tiếc nuối nhìn quả cầu mình làm ra.
- Đi thôi! - Thiên Băng từ trong phòng bước ra.

Tụi nó đi xuống gara lấy 5 chiếc xe và chạy đến nhà hàng gần đó. Tụi nó chọn 1 phòng ăn vì không muốn bị bắt. Sau khi các món ăn được dọn lên, tụi nó cùng nhau ăn. Sau đó tụi nó tính tiền.

- Ê! Đưa nào mang tiền theo? - Lệ Xuân nói.
- Tao không mang. - Băng Hạ nói.
- Tao cũng vậy. - Nhã Lệ lắc đầu.

- Đây! - Băng Tuyết đưa ví tiền của mình ra.

- Trời ơi! Vị cứu tinh! - Băng Hạ nhảy lên định ôm lấy Băng Tuyết.

"Rầm!"

Băng Tuyết bước lùi 1 bước và Băng Hạ nhào vào người đang đứng bên cạnh Băng Tuyết. Băng Hạ ngã đè lên người đó.

- Cô ngồi dậy cho tôi. - 1 giọng người con trai sắc lạnh.

- Băng Hạ! Cậu có sao không? - 1 người con trai khác đỡ Băng Hạ dậy.

- Cảm ơn. Khắc Duy? - Băng Hạ ngạc nhiên.

- Con heo này chắc ăn hết thức ăn của nhà hàng này rồi quá. - người bên cạnh Khắc Duy nói giọng mỉa mai.

- Dù có ăn hết thức ăn ở đây thì đó là chuyện của tôi. Không liên quan đến anh đâu, Hán Phong. - Băng Hạ liếc xéo Hán Phong.

- Thôi! Trả tiền xong rồi, về thôi! - Khắc Duy quay sang họ rồi kéo đi ra phía cửa.

Tụi nó cuối cùng trả tiền rồi về bar, vì tụi nó không dám về nhà. Rita chuẩn bị mỗi phòng 1 chiếc giường cho tụi nó. Hiện giờ, tụi nó đang chuẩn bị đón giao thừa.

- Đi đâu xem giờ? - Băng Hạ nói.

- Trục sở chính đi. - Lê Xuân đưa ra ý kiến.

- Vậy cũng được nhưng mặt nạ đâu mà đeo? - Nhã Lệ quay sang Lê Xuân.

- Đây! - Thiên Băng đưa ra 5 cái hộp màu đen.

- Mày lấy đâu ra vậy. - Nhã Lệ cầm cạy mặt nạ trong hộp ra.

- Lúc lấy đồ trang trí. - Thiên Băng cầm mặt nạ của mình lên.

Tụi nó đeo mặt nạ của mình vào. 5 người cùng nhau đi lấy xe và chạy đến trụ sở chính của tổ chức. Sau khi gửi xe, tụi nó vào trong tòa nhà.

- Cho chúng tôi gặp ngài ấy. - Băng Hạ nói với người tiếp tân.

- Dạ thưa cô Pisces. - người tiếp tân nói rồi vội gọi điện nói với thư kí.

Tụi nó vào thang máy rồi được đưa lên tầng cao nhất của tòa nhà. Cánh cửa thang máy mở ra, tụi nó tiến đến phòng chủ tịch.

"Cộc! Cộc! Cộc!"

- Vào đi! - 1 chàng trai lạnh lùng nói.

"Cạch!"

- Chào! - Thiên Băng lên tiếng.

- Catherine? Sandy? Đến làm gì? - người đó ngạc nhiên.

- Mượn phòng nghỉ của anh, được không? - Băng Tuyết nói.

- Để làm gì? - người con trai đó quay lại về lạnh lùng từ trước.

- Ngắm pháo hoa. - Thiên Băng nói.

- Được! - người con trai đó nói rồi tiếp tục công việc của mình.

Tụi nó tiến lại gần cánh cửa phía bên trái rồi mở ra. Sau khi tụi nó vào thì cánh cửa đóng lại, người con trai đó vẫn chăm chú làm việc của mình.

12 giờ 58 phút.

Tụi nó đang đứng ở ban công của căn phòng đó. Đứa nào cũng mặc áo ấm vì thời tiết đang lạnh dần. Còn 2 phút nữa là bắn pháo hoa rồi. Băng Hạ cứ nóng lòng xe cái đồng hồ đeo trên tay.

- Mày nhìn sắp mòn cái đồng hồ. - Lệ Xuân liếc nhìn Băng Hạ.
- Kệ tao. - Băng Hạ nói rồi tiếp tục nhìn đồng hồ.
- Tao hết chịu nổi rồi. - Nhã Lệ vươn vai.
- Có đi. Coi xong pháo hoa rồi về ngủ. - Băng Hạ nói.
- Sắp rồi còn mấy giây nữa thôi. - Lệ Xuân nhìn vào đồng hồ của Băng Hạ rồi nói.
- 3...2...1...- Băng Hạ nhìn đồng hồ nói lớn.

Băng Hạ vừa dứt lời, tụi nó thấy rất nhiều pháo hoa bay lên trời rồi nổ tạo ra 1 bầu trời đầy màu sắc. Trước mắt tụi nó, tụi nó thấy những pháo hoa với những hình dáng và màu sắc khác nhau, cùng tạo ra 1 cảnh tượng đẹp giữa bầu trời. Khoảng 15 phút sau, pháo hoa ngừng bắn, tụi nó cùng nhau về quán bar.

Tại quán bar.

Tụi nó lái xe về bar. Bước vào bên trong, bar vẫn hoạt động. Tụi nó thấy Duncan đang đứng ở quầy rượu nhưng tụi nó không thấy Rita đâu.

- Duncan! Rita đâu? - Lệ Xuân đứng trước mặt Duncan nói.
- Chị ấy về rồi. - Duncan nói.
- Vậy à. Làm việc tiếp đi. - Lệ Xuân nói rồi đi.

Tụi nó đi xuống căn phòng bí mật. Tụi nó mở cửa phòng mình rồi bước vào trong. Tụi nó nằm trên giường mà Rita đã chuẩn bị từ trước để đi ngủ. Kết thúc 1 ngày mệt mỏi của tụi nó.

Sinh nhật của Băng Tuyết có được tổ chức như đã định hay không? Tụi nó có bị bắt về hay không?

Note: Có lẽ lịch đăng của em không được như trước vì em đang bận học khá nhiều. Có thể 1 tuần sẽ đăng 1 chương nhưng cũng có thể không đăng. Em thành thật xin lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thư Siêu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Chương 20: Rắc rối

Mùng 1 Tết.

- Đầu năm mới có ai ngủ như mày không? Dậy! - Lệ Xuân kéo chăn của Băng Hạ ra.
- Cho tao ngủ đi mà. - Băng Hạ kiên quyết nằm trên giường ngủ và không chịu mở mắt.
- Đầu năm đầu tháng mày dậy sớm cho tao 1 ngày coi. - Lệ Xuân kéo kéo Băng Hạ.
- Không! Không! - Băng Hạ quay người đi.
- Ba mẹ mày tới kìa! - Lệ Xuân thì thầm vào tai Băng Hạ.
- Hà? - Băng Hạ bật dậy.
- Ha ha ha ha... Mày dễ bị lừa thật đấy! - Lệ Xuân cười lớn rồi đưa cho Băng Hạ 1 bộ áo dài màu xanh da trời - Mặc vào đi!

Băng Hạ cầm lấy bộ áo dài lên và vào trong phòng tắm để thay đồ. Vài phút sau, Băng Hạ bước ra ngoài phòng chung.

- Rita sắp đến rồi nhanh lên! - Nhã Lệ hối thúc.

- Chào các đại tỉ. - tiếng Rita vang lên trong phòng.
- Sao linh thế? - Băng Hạ quay mặt lại nhìn.
- Mời các tỷ lên xe. - Rita cung kính nói.
- Hôm nay là ngày nghỉ mà. Bỏ các nghi thức đi. - Lệ Xuân xua xua tay.
- Dạ! - Rita cúi người.

Tụi nó lên xe của Rita. 6 người cùng nhau đến nhà của Rita. Nhà Rita đang ở nằm ở ngoại ô thành phố. Nhà Rita khá nhỏ, có 1 lầu và 1 sân nhỏ. Rita lái xe vài sân, tụi nó bước xuống xe sau khi xe dừng hẳn. 6 người cùng vào trong nhà Rita. Căn nhà thật khác với đồ đạc trong nhà. Đồ đạc trong nhà đều thuộc loại cổ hạm và rất đắt tiền. Tụi nó vào trong phòng khách ngồi, Rita vào bếp để chuẩn bị đồ uống cho tụi nó. 1 lúc sau, Rita bê 1 khay nước trái cây và 1 ít bánh ngọt lên và đặt chúng lên bàn. Tụi nó mỗi người lấy 1 cái ly về phía mình.

- Hôm nay, các tỷ có gì muốn nói. - Rita nói.
- Này! Muốn đến nhà chơi thôi. - Lệ Xuân cười.
- Không lẽ có việc mới được đến. - Nhã Lệ bữu môi nói.
- Em không dám. - Rita cúi đầu.
- Rita! Đi chơi không? - Băng Hạ hào hứng.
- Cũng được. - Rita mỉm cười.

Nghe xong câu đó Băng Hạ kéo tay Rita đứng dậy đi ra ngoài cửa. Tụi nó vào trong xe và Rita lái xe theo chỉ thị của Băng Hạ. Sau 20 phút, chiếc xe của tụi nó dừng tại 1 cổng biệt thự xa hoa. Băng Tuyết xuống xe rồi nói gì đó vào trong máy kiểm tra. Cánh cổng tự mở ra, Rita lái xe vào bên trong. Tụi nó bước xuống xe và đi vào trong căn biệt thự.

- Kính chào các tiểu thư. - người hầu cung kính nói.
- Ngài ấy đâu? - Băng Tuyết quay sang hỏi người quản gia.
- Ngài ấy ở trên phòng. - người quản gia cung kính nói.

Tụi nó lên lầu 3 và vào trong 1 căn phòng gần cuối.

"Cạch!"

Tụi nó mở cửa và bước vào trong phòng. Tụi nó tiến lại gần giường và 1 người đang nằm ngủ.

- Anh dậy mau lên. - Thiên Băng kéo chăn của người đó ra.
- Hử? Catherine? Chuyện gì? - người đó ngồi dậy.
- Máy bay. - Băng Tuyết nhìn vào người đang nằm trên giường.
- Lấy đi. Ra ngoài, anh ngủ. - người con trai đó nói rồi nằm xuống ngủ tiếp.

Tụi nó đi ra ngoài và tiến lên sân thượng. Tụi nó lên máy bay, bay đến 1 hòn đảo nằm trong vùng biển Thái Bình Dương. Đó chính là hòn đảo Death.

Hòn đảo Death là 1 hòn đảo được xây dựng do 1 vài bang xây dựng lên, trong đó cũng có bang D.O.H đóng góp phần lớn. Hòn đảo này là nơi nghỉ mát của các thành viên của thế giới ngầm, có thể tránh được sự truy đuổi của bọn cóm. Nơi này được xây dựng như 1 khu vui chơi bình thường nhưng người bình thường không thể đến đây.

- Tới rồi! - Băng Hạ reo lên.

Tụi nó hạ cánh xuống sân bay. 6 người bước xuống máy bay rồi đi qua cửa kiểm soát.

- Xin mời trình diện. - người giám sát ở đây nói.
- D.O.H. - Lệ Xuân lên tiếng và giơ 1 tấm thẻ lên.
- Xin chào Ngũ tỷ. Mời vào. - người giám sát cung kính nói - Còn cô xin mời trình diện. - người đó nói với Rita.

- Người của chúng tôi. - Nhã Lệ liếc người giám sát.

- Dạ! Mời vào! - người giám sát hoảng hồn, vội vàng mời Rita vào trong.

Tụi nó do tụi nó đầu tư vào xây chỗ này nhưng tụi nó chưa bao giờ đặt chân đến đây. Vừa bước vào, tụi nó thấy thích nơi này vì có rất nhiều trò chơi. Đầu tiên, tụi nó chơi tàu lượn siêu tốc. Rồi tới đu quay lớn. Và tới ngôi nhà ma.

- Tao không vào đâu. - Băng Hạ hét lên.

- Vào đi! Vào đi! - Lệ Xuân kéo tay Băng Hạ.

- Không vào là không vào! - Băng Hạ ôm chặt lấy cái cột điện ở đây mà không chịu buông.

- Vào đi mà. - Lệ Xuân cố lôi Băng Hạ vào.

- Không! Không! Không! - Băng Hạ ôm chặt lấy cột điện.

- Vậy chúng ta vào thôi! Kệ nó! - Lệ Xuân bỏ cuộc.

- Ừm... Tao không vào. - Thiên Băng nói, mắt nhìn đi chỗ khác.

- Mà y là ma mà mày sợ ma hả? - Nhã Lệ tròn mắt hỏi Thiên Băng.

- Nhưng vẫn sợ. - Thiên Băng nói.

- Tội nghiệp bé con. - Lệ Xuân vỗ vai Thiên Băng.

- Nói lại tao nghe. - Thiên Băng lờm Lệ Xuân.

- Không! Không có gì! Qua bên kia chơi đi. - Lệ Xuân cười trừ rồi chỉ qua bên kia.

Cuối cùng, tụi nó không vào nhà ma nữa. Tụi nó chơi các trò chơi cho đến trưa. Đến bữa trưa, tụi nó đi ăn ở nhà hàng trên đảo. Ăn xong, tụi nó quyết định đến sông bạc nằm ở hướng Bắc của hòn đảo. Đi vào sâu trong đảo, 1 sông bạc lớn hiện ra trước mặt tụi nó.

- Mày tính vào đó sao? - Băng Hạ liếc nhìn Lệ Xuân.

- Lâu rồi không chơi, cũng phải thử chứ. - Lệ Xuân cười.

- Vào thôi! - Băng Tuyết nói rồi bước vào trong.

Tụi nó bước vào trong sông bạc. Nhã Lệ cầm 1 sấp tiền đi đổi. Sau khi Nhã Lệ trở lại thì tụi nó bước vào bên trong của sông bạc để chơi. Tụi nó chia nhau tiền rồi chia thành 3 cặp đi theo 3 hướng khác nhau. (Em không biết nhiều về sông bạc nên khúc này em bỏ qua). Khoảng 6 giờ tối, tụi nó tập hợp lại và bắt đầu gom số tiền lại. Tụi nó lời được gấp ba số lần Nhã Lệ bỏ tiền ra. Tụi nó quay về biệt thự nơi tụi nó lấy máy bay.

Đang trên đường đi về căn biệt thự đó, máy bay của tụi nó bị bao vây bởi rất nhiều trực thăng. Trên máy bay có nhiều kí hiệu khác nhau, nhưng tất cả đều là do bố mẹ của tụi nó. Băng Tuyết bay lên cao hơn và cố gắng thoát khỏi chỗ đó nhưng tất cả lối thoát đều bị chặn hết. Hết cách, tụi nó rút súng trong người ra và bắn vào những chiếc máy bay. Không may thay, số đạn trong súng của tụi nó không đủ để bắn hạ hết số trực thăng bao vây vì tụi nó không mang theo đạn như mọi ngày. Tụi nó bị bắt và được đưa đến 1 căn biệt thự lớn có 5 dãy nhà.

Dãy nhà của Băng Hạ.

- Thả tôi ra! Thả tôi ra! - Băng Hạ giãy giụa, cố gắng thoát khỏi hai người bảo vệ đang giữ chặt Băng Hạ.

- Con chịu về rồi sao? Nhốt nó vào trong phòng và khóa cửa lại. - ba Băng Hạ nghiêm túc nói.

- Không! Không! Thả ra! Thả ra! - Băng Hạ phản đối kịch liệt.

Ba mẹ của Băng Hạ mặc cho Băng Hạ phản đối, vẫn nhốt Băng Hạ vào trong phòng. Băng Hạ ngồi trong phòng, nhìn cánh cửa lớn đóng lại trước mặt mình. Bây giờ, đầu của Băng Hạ hoạt động hết mức để tìm cách vượt mặt mấy tên vệ sĩ của gia đình để trốn ra ngoài. "Thiên Băng". Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Băng Hạ. Nghĩ là làm, Băng Hạ đưa tay vào giỏ sách để lấy nhưng không có. Băng Hạ đã để quên điện thoại của mình trong căn phòng của mình ở căn phòng bí mật. Nhưng Băng Hạ tìm thấy 1 cái vòng liên lạc trong vụ chuyển hàng lần trước. Băng Hạ bật cái vòng lên và nói vào trong chiếc vòng.

- Cứu tao với! Thiên Băng! - Băng Hạ nói.

- ... - không có động tĩnh gì ở phía bên kia.

- Thiên Băng! Mày có ở đó không? - Băng Hạ kiên trì.

- Tự lực cánh sinh. - Thiên Băng đáp lại bằng giọng lạnh lùng.

Nghe xong câu nói đó, Băng Hạ hựt hẫng. Băng Hạ lại phải vận động suy nghĩ để tìm cách khác để trốn thoát khỏi đây. Băng Hạ thử mở cửa sổ, cửa sổ bị khóa ở bên ngoài. Vậy chỉ còn cánh cửa chính. Nhưng làm sao để vượt qua hàng rào vệ sĩ đứng ngay ngoài cửa mà không đánh động ba mẹ. Băng Hạ nghĩ mãi không ra nên cô quyết định... đi ngủ.

Tại đây nhà của Lệ Xuân.

Lệ Xuân bị dẫn vào trong phòng khách. Lệ Xuân vừa bước vào liền thấy 3 người đang ngồi trên ghế. Lệ Xuân bắt đầu cảm thấy có mùi nguy hiểm quanh căn phòng.

- Con đã trở về. Con không được bước ra khỏi nhà nếu con chưa chịu về Anh. - mẹ Lệ Xuân nhìn Lệ Xuân bằng ánh mắt sắc nhue lưỡi dao.

- Con nói rồi. Con không về! Con không về! Con không muốn về! - Lệ Xuân kịch liệt phản đối.

- Con không về thì ở yên trong phòng. - mẹ Lệ Xuân tức giận.

- Con không muốn ở trong phòng và con cũng không muốn trở về. - Lệ Xuân kiên quyết.

- Bắt nó lên phòng. - ba Lệ Xuân ra lệnh cho vệ sĩ.

Lệ Xuân bị bắt lên phòng. Lệ Xuân không quan tâm đến những người vệ sĩ của gia đình, cô lên giường và đi ngủ nhanh chóng. Lệ Xuân không muốn quan tâm đến những điều quá phức tạp nên nếu gặp 1 vấn đề quá phức tạp thì Lệ Xuân sẽ lên giường và đi ngủ để chuyện đó đi qua.

Chỗ đây nhà Nhã Lệ.

Nhã Lệ vừa bước vào nhà thì thấy mẹ của Nhã Lệ. Mặc dù mẹ Nhã Lệ đã cố gắng khuyên cô trở về Anh để tiếp nối ghế chủ tịch nhưng cô vẫn không nghe. Nhã Lệ làm cho mẹ cô tức giận và nhốt cô vào phòng. Nhã Lệ vừa bị bắt vào trong phòng liền cố gắng tìm lối thoát khỏi căn phòng kín này.

Chỗ đây nhà của Băng Tuyết.

- Cháu đã về. - ông của Băng Tuyết quay sang nhìn Băng Tuyết.

- Ông tìm cháu có việc gì? - Băng Tuyết lạnh lùng nhìn ông mình.

- Cháu nên trở về với gia đình mình chứ. - ông Băng Tuyết lạnh lùng đáp lại ánh mắt của Băng Tuyết.

- Cháu làm đúng công việc rồi còn gì? - Băng Tuyết vô cảm trước ông mình.

- Bỏ ngay cái thái độ của cháu ngay. Ông biết cháu đang ở cùng người thừa kế của dòng Vampire thuần nhà họ Vũ. Nhưng cháu nên nhớ cháu là phù thủy. Phù thủy thì không nên làm nô lệ cho Vampire như vậy. - ông Băng Tuyết tức giận.

- Nô lệ? Ông nghĩ vậy ư? - Băng Tuyết cười lạnh.

- Ý cháu là sao? - ông Băng Tuyết không nắm bắt được ý nghĩ của cháu mình.

- Nô lệ được chủ mình bảo vệ bằng mạng sống chăng? Ông nghĩ có thể không? - Băng Tuyết chất vấn ông mình.

- Thiên Băng? Sao nó lại làm vậy? - ông Băng Tuyết kinh ngạc.

- Nếu ông muốn biết thì tự đi hỏi quả cầu của mình đi. Cháu buồn ngủ rồi. - Băng Tuyết nói rồi đi thẳng lên lầu.

Ông Băng Tuyết không nói gì thêm, lặng lẽ vào phòng mình. Ông cũng thử hỏi quả cầu thủy tinh. Sự thật đúng như Băng Tuyết nói, Thiên Băng đã cứu giúp Băng Tuyết rất nhiều, kể cả lúc Băng Tuyết gặp tình cảnh nguy tử. Có lẽ, ông đã đánh giá sai về người thừa kế của dòng Vampire thuần nhà họ Vũ rồi. Lần này ông đã sai về cách nhìn nhận về 1 Vampire thuần chủng.

Chỗ đây nhà Thiên Băng.

- Anh hai! Đi ăn không? - Thiên Băng hét vọng vào trong phòng đối diện.

- Đi chứ! Anh cũng đói rồi. - Minh Quang đi ra khỏi phòng.

Thiên Băng và Minh Quang cùng nhau đi ăn ở nhà hàng gần đó. Hai anh em cùng nhau ngồi ăn với nhau mà không 1 ai lên tiếng. Ăn xong thì cả hai người trả tiền rồi đi về.

Chuyện gì xảy ra tiếp theo?

Note: Em hi vọng mọi người sẽ tiếp tục ủng hộ truyện của em. Em cảm ơn mọi người đã ủng hộ em.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thư Siêu Quậy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Chương 21: Bắt ép.

Mùng 2 Tết, tại nhà Băng Hạ.

- Thả tôi ra! Thả tôi ra! - Băng Hạ đập cửa.
- Xin lỗi cô chủ nhưng phu nhân không cho phép. - 1 tên vệ sĩ đứng bên ngoài nói vào.
- Các người... Được lắm! - Băng Hạ nổi giận.

Băng Hạ thu dọn quần áo vào 1 cái va li. Sau khi dọn xong đồ đạc xong, Băng Hạ lấy chân và 1 số thứ có thể cột vào nhau được. Băng Hạ bom 1 ít hóa chất vào ổ khóa rồi nhẹ nhàng mở cửa. Băng Hạ nhìn xuống, xung quanh không có vệ sĩ căn phía dưới. Băng Hạ vội thả dây xuống rồi trèo xuống phía dưới. Đang trèo xuống, Băng Hạ bỗng tuột tay té xuống. Băng Hạ thảm cầu ai đó cứu vì cô đang té từ tầng 3 xuống, Băng Hạ nhắm mắt lại. Băng Hạ chờ mãi không thấy người mình chạm đất và chẳng thấy đau gì cả. Băng Hạ hé mắt ra và thấy...

- Mày đến rồi hả Thiên Băng? - Băng Hạ reo lên và thấy mình đang được Thiên Băng đỡ.
- Im lặng. Chưa thoát đâu. - Thiên Băng lạnh lùng nhảy lên 1 cái cây gần đó và nhìn xuống phía dưới.
- Mày nói vậy là sao? - Băng Hạ vẫn chưa hiểu.
- Tí nữa mày chạy nhanh giùm tao. - Thiên Băng nói.
- Tại sao? - Băng Hạ nhìn theo hướng Thiên Băng nhìn.
- Chuẩn bị chưa? - Thiên Băng nói.
- Chuẩn bị gì? - Băng Hạ vẫn ngờ ngác chưa hiểu gì.
- Mệt mày thật! Nhảy! - Thiên Băng nhảy xuống dưới.
- Chờ tao! - Băng Hạ vội nhảy theo.

Thiên Băng và Băng Hạ vừa nhảy xuống thì 1 toán người nhảy ra khỏi những bụi cây. Thiên Băng rút trong người ra 1 khẩu súng giảm thanh. Thiên Băng chiến đấu với số người đó và tạo cơ hội để Băng Hạ chạy trốn.

Sau khi Thiên Băng tạo cơ hội để cô trốn thoát, Băng Hạ lao nhanh ra khỏi căn biệt thự. Băng Hạ bắt taxi và vội cầm hành lý lên xe.

- Chú chờ cháu đến địa chỉ này. - Băng Hạ đưa cho ông tài xế 1 tờ giấy.
- Được rồi! - ông tài xế gạt đầu và bắt đầu lái.

Sau khoảng 30 phút, Băng Hạ đến được nhà của Rita.

"Kính kong! Kính kong!" "Cạch!"

Cánh cửa mở ra, Rita ngạc nhiên vì người đứng trước mặt mình. Rita vội mời Băng Hạ vào nhà. Sau khi Rita lấy nước cho Băng Hạ, Băng Hạ kể hết mọi chuyện với Rita và nhờ Rita giúp đỡ. Rita đồng ý và dẫn Băng Hạ đến phòng Rita. Rita và Băng Hạ bước vào trong căn phòng. Rita nhấn vào 1 viên gạch cạnh cánh cửa. Giường của Rita bỗng bị dựng đứng lên và phía dưới hiện ra 1 đường dẫn xuống.

- Tỷ cứ xuống dưới cho an toàn. - Rita nói.
- Được rồi! - Băng Hạ gạt đầu.

Băng Hạ bước xuống phía dưới còn Rita đi ra phòng khách như bình thường.

"Kính kong! Kính kong!"

Tiếng chuông cửa nhà Rita vang lên. Rita đi ra mở cửa.

"Cạch!"

Rita mở cửa, thấy Thiên Băng đang đứng trước cửa nhà. Thiên Băng hỏi về tình hình của Băng Hạ. Sau khi Rita trả lời xong thì Thiên Băng rời đi nhanh chóng.

Ở dưới tầng hầm.

Băng Hạ bước xuống tầng hầm. Xuống được căn phòng, Băng Hạ bật điện lên. Băng Hạ rất ngạc nhiên vì căn phòng rất sạch dù không có dấu hiệu có người xuống thường xuyên và có đầy đủ đồ dùng cho Băng Hạ. Một lúc sau, Rita bước xuống và mang theo 1 ít thức ăn và 1 ít nước uống.

- Tới bữa trưa rồi sao? - Băng Hạ tắt TV đi.

- Dạ! - Rita đặt thức ăn xuống bàn.

Băng Hạ không nói gì thêm. Sau khi Rita đi lên trên, Băng Hạ cầm đĩa lên và ăn. Băng Hạ chợt nhớ đến Thiên Băng, cô đang nghĩ xem Thiên Băng có bị ba mẹ cô bắt không. Nhưng Băng Hạ vội bỏ suy nghĩ đó vì Thiên Băng có tốc độ chạy rất nhanh, nếu Thiên Băng gặp nguy hiểm có thể chạy ngay. Băng Hạ ăn xong thì mở TV lên xem.

Cùng lúc đó tại nhà Lê Xuân.

- Chia nhau đi tìm Lê Xuân nhanh lên! - mẹ Lê Xuân hét lên.

- Vâng! - đám vệ sĩ đồng thanh rồi nhanh chóng chạy đi.

Cả đám vệ sĩ chia nhau đi tìm Lê Xuân. Mọi chuyện được bắt đầu từ buổi sáng nay.

----- Sáng tại nhà Lê Xuân -----

- Tiểu thư! Mời tiểu thư xuống ăn điểm tâm - người hầu nói.

- Chờ tôi 1 chút. - tiếng Lê Xuân nói vang ra ngoài.

- Vâng! - người hầu vội đi xuống lầu.

20 phút sau, người hầu thấy Lê Xuân lâu quá không xuống liền đi lên tiếp tục gọi.

"Cốc! Cốc! Cốc!"

- Tiểu thư! Mời tiểu thư xuống dưới ăn điểm tâm - người hầu nói.

- Chờ tôi 1 chút. - tiếng Lê Xuân vang ra ngoài.

Người hầu lại đi xuống. 20 phút sau, người hầu đó lại đi lên. Lần này không gõ, không gọi mà mở cửa đi vào trong. Người hầu hoảng hốt vì trong phòng không có người trong phòng. Người hầu đó vội mở cửa phòng tắm, cũng không có người. Người hầu chạy xuống lầu và nói với ba mẹ Lê Xuân là Lê Xuân không có trong phòng.

- Lục soát phòng tiểu thư nhanh lên. - mẹ Lê Xuân tức giận.

- Vâng! - đám vệ sĩ đồng thanh rồi chạy lên phòng Lê Xuân.

Đám vệ sĩ lục tung căn phòng lên. 1 lúc sau, đám vệ sĩ xuống lầu và đứng trước mặt ba mẹ Lê Xuân.

- Trừ cái này ra thì không thấy bất cứ thứ gì khác. - 1 tên vệ sĩ đưa ra 1 máy trả lời tự động.

- Chết tiệt! Cái con này! - ba Lê Xuân tức giận hét lớn.

Mọi chuyện dẫn đến tình trạng hiện đang xảy ra. Còn Lê Xuân đâu à? Đương nhiên là đang ngồi ở nhà Thiên Băng xem đám vệ sĩ đang náo loạn đi tìm cô.

- Mà muốn gì ở đây? - âm thanh vang lên từ 1 vật lao nhanh vào trong phòng.

- Ồ nhờ. - Lê Xuân quay sang nhìn Thiên Băng rồi lại nhìn xuống dưới qua cửa sổ.

- Kiếm chỗ khác. Tao không thích phiền phức. - Thiên Băng cũng nhìn xuống dưới như Lệ Xuân.
- Thế đưa nào đi giúp Băng Hạ. - Lệ Xuân lườm Thiên Băng.
- Tao thấy nó té thì ra giúp. - Thiên Băng thân nhiên trả lời.
- Mà giúp nó lẽ nào không giúp tao. - Lệ Xuân nói.
- Không. - Thiên Băng trả lời ngắn gọn.
- Bạn với chả bè. - Lệ Xuân nói.
- Ai bạn bè với mày. - Thiên Băng tiến lại giường của mình và nằm lên.
- Mày... - Lệ Xuân cứng họng.

Không gian chìm vào yên lặng. Lệ Xuân lại chăm chú nhìn xuống dưới. Bỗng Thiên Băng bật dậy.

- Trốn đi! - Thiên Băng nghiêm túc nói.
- Là sao? - Lệ Xuân vẫn chưa hiểu.
- Không nói nhiều. Trốn đi. - Thiên Băng lạnh lùng.
- Được! - Lệ Xuân vội làm theo.

Sau khi thấy Lệ Xuân vào trong phòng tắm, Thiên Băng trở lại khuôn mặt không cảm xúc rồi đi ra ngoài. Thiên Băng bước xuống lầu đúng lúc tiếng chuông cửa vang lên.

"Kính kông! Kính kông!"

Thiên Băng đi ra ngoài và mở cửa. Đúng như Thiên Băng nghĩ. Mẹ Lệ Xuân tới đây.

- Chào bác! Mời bác vào nhà. - Thiên Băng cố gắng tỏ vẻ lễ phép.
- Thôi không cần đâu cháu. Lệ Xuân nó có đến chỗ cháu không? - mẹ Lệ Xuân liền nói.
- Không thưa bác. - Thiên Băng nói dối.
- Thật? - mẹ Lệ Xuân cố gắng tìm sơ hở của câu nói đó.
- Thật! - Thiên Băng kiên quyết.
- Thôi! Tạm biệt cháu! - mẹ Lệ Xuân nói.

Thiên Băng đóng cánh cửa lại khi thấy mẹ Lệ Xuân đã đi khuất. Thiên Băng bước lên lầu và vào trong phòng mình. Thiên Băng mặc kệ Lệ Xuân đang ngồi đó mà tiến lại giường mà đi ngủ.

"Đúng là con người kì lạ." - Lệ Xuân nhìn Thiên Băng rồi tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tại nhà Nhã Lệ.

- Tiểu thư! Xin người đừng như vậy nữa mà! - người hầu nhìn cô chủ của mình.
- Ra ngoài hết! Nhanh! - Nhã Lệ tức giận hét.
- Ta đã dạy con như thế nào? Con gái phải ăn nói nhỏ nhẹ cơ mà! - mẹ Nhã Lệ bước tới.
- Con hết chịu nổi rồi! Lúc nào cũng phải giả vờ ngoan hiền. Con không muốn giả vờ nữa, con muốn tự do cơ. - Nhã Lệ nói lớn tiếng.
- Tự do? Con gái thì không có tự do đâu con... - mẹ Nhã Lệ chưa dứt lời.
- Mẹ bỏ cái suy nghĩ cổ hủ đó đi. Con là người tự do và không muốn ép buộc. - Nhã Lệ lớn tiếng nói.
- Con... - mẹ Nhã Lệ cứng họng.
- Con đi đây! - Nhã Lệ nhanh như chớp đã đi ra khỏi nhà.

- Bắt nó lại. - mẹ Nhã Lệ hét lớn.

- Vâng! - đám vệ sĩ nói rồi chặn đường Nhã Lệ.

"Rầm! Rầm! Rầm! Rầm!"

Nhiều tiếng đánh nhau vang lên. Nhã Lệ bước qua xác của những tên vệ sĩ mà cô đã hạ gục.

- Lũ vô dụng! Chặn nó lại! - mẹ Nhã Lệ tiến lại gần.

- Vâng! - 1 số tên cố gắng gượng dậy.

Nhã Lệ chạy nhanh ra khỏi căn nhà. Nhã Lệ chạy đi xa nhất có thể, phía sau có rất nhiều người làm và 1 vài tên vệ sĩ đuổi theo. Nhã Lệ cố gắng tăng tốc độ chạy. Đang chạy, Nhã Lệ thấy 1 chiếc xe dừng lại.

- Đi không? - Lâm Từ hạ cửa sổ xe xuống.

- Được! Chạy nhanh lên! - Nhã Lệ chạy vào trong xe.

Nhã Lệ ngồi trong xe của Lâm Từ nghỉ ngơi. Lâm Từ lái xe thật nhanh trên các con đường. Sau 30 phút theo sự chỉ dẫn của Nhã Lệ, Lâm Từ nhanh chóng chạy xe đến bar Blood. Nhã Lệ chạy vào bar sau khi chào tạm biệt và cảm ơn Lâm Từ rồi xuống căn phòng bí mật.

Nhà của Băng Tuyết.

Băng Tuyết bước xuống lầu 1 cách mệt mỏi. Cô bước ra khỏi nhà và lấy xe đạp của mình chạy ra khỏi khu biệt thự. Băng Tuyết đạp xe đến nhà của Rita.

"Kính kong! Kính kong!" "Cạch!"

Cánh cửa trước mặt Băng Tuyết mở ra. Rita mời Băng Tuyết vào nhà và dẫn cô xuống dưới tầng hầm. Sau khi dẫn Băng Tuyết xuống dưới tầng hầm, Rita đi lên phía trên. Băng Tuyết tiến lại gần ghế sofa và kéo người đang nằm dài trên ghế dậy.

- Dậy! - Băng Tuyết nói.

- Ừm... Chuyện gì? - Băng Hạ mơ màng ngồi dậy và nhìn Băng Tuyết. .

- 5 phút để trốn. - Băng Tuyết nói.

- Sao? - Băng Hạ chưa hiểu ý của Băng Tuyết.

- Ba mày tới. - Băng Tuyết ngồi xuống cạnh Băng Hạ.

- Sao có thể? - Băng Hạ ngạc nhiên.

- Điều tra. - Băng Tuyết nói.

- Hà? Nhanh lên! - Băng Hạ chạy nhanh lên trên.

Băng Hạ và Băng Tuyết nhanh chóng rời khỏi nhà của Rita. Băng Tuyết giúp Băng Hạ bắt taxi. Sau khi Băng Hạ rời đi, Băng Tuyết cũng chạy xe đạp đến bar. 2 phút sau khi Băng Tuyết rời đi, 1 chiếc xe màu đen dừng lại trước cửa nhà Rita. 1 người đàn ông trung niên bước xuống xe và nhấn chuông.

"Kính kong! Kính kong!" "Cạch!"

Rita mở cửa ra và thấy 1 người đàn ông trung niên cùng với nhiều người mặc áo đen đứng đằng sau, Rita cũng hiểu đây là người muốn bắt Rita. Người đàn ông đó rút súng ra và chĩa vào đầu Rita.

- Băng Hạ đâu? - người đàn ông đó lên tiếng.

- Không có ở đây. - Rita bình tĩnh đáp lại.

- Cô giấu nó ở đâu? - người đàn ông đó giận dữ.

- Không ở đây. - Rita vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh.

- Vào trong lục soát! - người đàn ông đó tức giận ra lệnh cho thuộc hạ của mình.

- Vâng! - đám thuộc hạ đằng sau đồng thanh.

- Hư hại ông nhớ đèn tiền. - Rita nhìn người đàn ông đó bằng ánh mắt sắc lạnh.

- Được! - người đàn ông đó nói.

Đám thuộc hạ của người đàn ông đó tiến vào trong nhà của Rita. 1 lúc sau người của người đàn ông đó đi ra, 1 tên vệ sĩ nói gì đó vào tai ông ta.

- Được rồi! Đi! - người đàn ông đó nhìn Rita rồi bỏ đi.

Rita đóng cửa lại sau khi chắc chắn rằng không còn ai ở lại trừ cô. Rita bắt đầu lo lắng cho Băng Hạ, cô mong Băng Hạ có thể trốn thoát an toàn.

Tại bar Blood

Băng Hạ chạy nhanh như chớp vào trong bar sau khi trả tiền cho taxi. Băng Hạ chạy nhanh xuống căn phòng bí mật. Băng Hạ vừa mở cửa ra, cô nhìn thấy Nhã Lệ đang ngồi uống nước. Băng Hạ không nói gì mà tiến lại gần Nhã Lệ rồi ngồi xuống bên cạnh. 1 lúc sau, Băng Tuyết đi xuống dưới và mang theo 2 ly nước. Băng Tuyết đặt 1 ly trước mặt Băng Hạ.

Liệu tụi nó có bị bắt về lần nữa không?

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thư Siêu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Chương 22.

Sáng ngày mừng 3 Tết.

- Con kia! Dậy! Băng Hạ! Dậy! - Lệ Xuân lay lay Băng Hạ.

- Lệ Xuân? Cho tao ngủ! - Băng Hạ ngạc nhiên 1 chút rồi xoay người ngủ tiếp.

- Ồ! Vậy mày ở nhà giữ nhà nha! - Lệ Xuân quay người bước ra ngoài.

- Hà? Tụi mày đi đâu? - Băng Hạ bật dậy.

- Đương nhiên là đi chơi. Mày không nhớ hôm nay là ngày gì à? - Lệ Xuân quay mặt lại nhìn Băng Hạ đầy nghi hoặc.

- Nhớ! - Băng Hạ cười.

- Ngày gì? - Lệ Xuân cười hỏi.

- Ngày mừng 3 Tết. - Băng Hạ ngây thơ trả lời.

- Con khùng! Hôm nay là sinh nhật Băng Tuyết đấy má hai! - Lệ Xuân gõ đầu Băng Hạ 1 cái.

- Ồ! Nhớ rồi! - Băng Hạ đứng lên.

Băng Hạ bước vào nhà tắm, Lệ Xuân đi ra ngoài và trở về phòng mình để thay đồ. Sau vào phút, Băng Hạ bước ra khỏi phòng.

- Mày còn mặc đồ ngủ kia! - Nhã Lệ thì thầm vào tai của Băng Hạ.

- A... A... A... ! - Băng Hạ hét lên rồi chạy vào trong phòng của mình.

5 phút sau, Băng Hạ bước ra. Cả đám nhìn Băng Hạ rồi cười khúc khích.

- Cái gì? - Băng Hạ liếc 4 đứa.

- Mày rửa mặt như còn mèo vậy. Lại đây! - Lệ Xuân kéo Băng Hạ về phía mình.

Lệ Xuân rút ra 1 cái khăn và lau lại mặt cho Băng Hạ. Sau đó, tụi nó đi vào nhà xe lấy 5 cái xe đạp vì mấy ngày trước tụi nó đã lấy chạy đi hết mà lại

không để 1 cái xe máy nào trong nhà xe cả. Tụi nó đạp xe đạp ra khỏi bar.

- Đi đâu vậy? - Băng Hạ thắc mắc.

- Ăn sáng. - Lệ Xuân trả lời Băng Hạ.

- Sao không nói với Rita? - Băng Hạ hỏi.

- Hôm nay cho Rita nghỉ. Cô ấy làm việc cho mình nhiều rồi. - Nhã Lệ trả lời Băng Hạ.

- Ồ! - Băng Hạ gật gù.

Tụi nó đạp xe đến 1 nhà hàng gần đó. Tụi nó gửi xe xong thì liền vào trong nhà hàng đó. Tuy gọi là ăn sáng chứ tụi nó ăn gấp mấy lần người bình thường khiến cho nhà giám hụi thức ăn nhanh chóng. Ăn xong, tụi nó đứng lên ra đi ra quầy thanh toán tiền.

Tụi nó tiến lại quầy thanh toán để thanh toán tiền. Tụi nó thấy ở ngoài cửa có 1 đám người áo đen đứng trước cửa nhà hàng. Tụi nó vội vàng cầm lấy hóa đơn và số tiền dư rồi chạy nhanh ra cửa phía dưới. Không may cho tụi nó, đám người áo đen đã nhìn thấy tụi nó và đuổi theo. Tụi nó chạy nhanh để lấy xe đạp và chạy nhanh ra khỏi nhà hàng, ngay phía sau tụi nó là mấy chiếc xe hơi màu đen. Vì tốc độ xe đạp của tụi nó không địch nổi lại tốc độ của mấy chiếc xe hơi chạy phía sau tụi nó.

- Ở gần đây có nhà nào gần không? - Băng Hạ nói.

- Có nhà Hán Phong. - Lệ Xuân nói.

- Nhà nào khác không? - Băng Hạ nói.

- Đi theo tụi tao! - Băng Tuyết và Thiên Băng đồng thanh nói.

Băng Tuyết và Thiên Băng chạy nhanh về phía trước rồi rẽ vào 1 căn biệt thự bị bỏ hoang. Căn biệt thự này nhìn rất hoang tàn, nhìn không khác nào nhà ma. Băng Tuyết và Thiên Băng bước vào trong nhà, 3 người kia cũng bước vào theo. Băng Tuyết vào trong bếp và mở tủ chén cũ kỹ ra. Băng Tuyết đưa tay vào và làm gì đó bên trong. Sàn nhà rung chuyển, tấm thảm bị di chuyển và 1 đường hầm xuất hiện. Băng Tuyết và Thiên Băng bước xuống trước. Băng Hạ, Nhã Lệ và Lệ Xuân bước theo sau.

- Đi đâu vậy? - Băng Hạ ngó xung quanh.

- Phòng ngủ của Ngài ấy. - Băng Tuyết trả lời.

Băng Tuyết và Thiên Băng đi thẳng, 3 người kia chỉ dám bước sát theo sau vì có rất nhiều ngõ ngách. 1 lúc sau, 1 cánh cửa mở ra. 1 căn phòng lộng lẫy hiện ra. Tụi nó đi ra khỏi đường hầm, tiến lại gần cái giường lớn ở chính giữa.

- Ai? - người con trai nói, không dời mắt khỏi máy tính.

- Cho tụi em ở nhờ. - Thiên Băng nói.

- Rồi! 5 phòng bên cạnh. - người con trai vẫn dán mắt vào máy tính.

- Tụi em đi. - Băng Tuyết nói rồi quay người chuẩn bị bước đi.

- À! Làm giúp anh chồng này. - người con trai đó đưa ra 1 chồng giấy về phía tụi nó.

- Dạ! - Thiên Băng nói giọng iu xiu.

Tụi nó chia nhau chồng giấy rồi chia phòng và tụi nó vào trong phòng của mình. Tụi nó làm việc liên tục ở trong phòng.

11 giờ trưa.

- Sắp xong rồi! - Lệ Xuân vươn vai.

Lệ Xuân nhìn xung quanh rồi nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường. Đồng hồ đã điểm 11 giờ. Lệ Xuân đứng lên và vào trong phòng tắm rửa. 5 phút sau, Lệ Xuân bước ra khỏi phòng tắm và đóng máy tính lại rồi đi ra khỏi phòng. Lệ Xuân đứng trước phòng Thiên Băng.

"Cốc! Cốc! Cốc!"

Lệ Xuân gõ cửa phòng Thiên Băng. Không thấy mở cửa, Lệ Xuân liền mở cửa ra và bước vào trong.

- Đây! - Thiên Băng phi cho Lệ Xuân một tờ giấy - Tí tao xuống.

Lệ Xuân chụp lấy tờ giấy của Thiên Băng. Lệ Xuân mở ra xem bên trong. Thiên Băng đã vẽ cho cô 1 sơ đồ của biệt thự. Lệ Xuân mỉm cười rồi cầm tờ

giấy bước ra khỏi phòng Thiên Băng và không quên đóng cửa lại. Lệ Xuân vui vẻ đi gọi Băng Hạ và Nhã Lệ đi xuống ăn trưa vì cô không rảnh để gọi Băng Tuyết hay Thiên Băng. Đơn giản là vì khi 2 người đó làm việc thì không quan tâm đến xung quanh, nếu không may là xuống châu Diêm Vương như chơi. 3 người bước xuống nhà ăn theo hướng dẫn của tờ giấy mà Thiên Băng đưa. 3 người vừa bước vào phòng ăn thì đã thấy người con trai đó đã ngồi vào trong phòng ăn.

- Chào Ngài! - Lệ Xuân, Nhã Lệ và Băng Hạ cúi người cung kính nói.

- Chào! Sandy và Catherine đâu? - người con trai đó quay sang nhìn 3 người.

- Họ đang làm việc. - Lệ Xuân cung kính nói.

- Được rồi! Ngồi vào đi! - người con trai đó đưa tay lên chống cằm.

- Vâng! - 3 người ngồi vào bàn.

3 người và người con trai đó cùng nhau ăn. Không khí trong phòng trở nên im lặng 1 cách lạ thường đơn giản vì chẳng ai dám nói câu nào. Bỗng có tiếng mở cửa, tất cả mọi người ở trong phòng hướng mắt nhìn ra phía cửa.

- Xin lỗi! Chúng tôi vào được chứ! - Thiên Băng bước vào.

- Được! Ngồi đi! - người con trai đó nhìn Băng Tuyết và Thiên Băng.

Băng Tuyết và Thiên Băng lại gần và ngồi vào hai bên cạnh của người con trai đó. Không gian lại chìm vào yên lặng, chỉ nhìn thấy 6 người đang ngồi chăm chú ăn. Ăn xong, Lệ Xuân, Băng Hạ và Nhã Lệ lần lượt đứng lên đi lên phòng. Ở nhà ăn, chỉ còn lại 3 người.

- Lên phòng đi, em có chuyện muốn nói. - Băng Tuyết nói.

3 người cùng nhau lên phòng của người con trai đó. Cả 3 cùng nhau ngồi xuống ghế xung quanh 1 cái bàn. Băng Tuyết lấy máy tính của mình ra và đặt lên trên bàn.

- Lại nữa à? - người con trai đó tỏ ra ngao ngán.

- Lần thứ 3 trong năm. - Thiên Băng nghiêm túc nói.

- Không cần nghiêm trọng hóa đâu. Chuyện thường mà! - người con trai đó vẫn vui vẻ.

- Anh không được ăn bánh ngọt nữa. - Băng Tuyết nhìn người con trai đó.

- Sao? - người con trai đó nhăn mặt.

- Lần thứ 3 trong năm anh đã phá sập 1 công ti bánh kẹo nữa. - Thiên Băng nhìn người con trai đó.

- Lần sau muốn ăn thì kêu đầu bếp làm chứ đừng đi mua rồi lại làm cho người ta sập tiệm vì không cung cấp đủ. - Băng Tuyết lớn giọng về khiển trách.

- Họ làm ít lắm! - người con trai đó nói.

- Tụi em nói họ làm ít đó! Anh là người đứng đầu tổ chức. Chắc cả tổ chức không ai nghĩ anh như vậy đâu ha! - Thiên Băng chau mày nhìn người con trai đó.

- Anh nên bỏ cái sở thích quái đản đó đi! - Băng Tuyết nhìn chăm chăm vào người con trai đó.

- Bên đó, Hàn Lâm chiều anh lắm đúng không? - Thiên Băng nhìn vào người con trai đó.

- Không có! Không có mà! - người con trai đó vội chối.

- Không có lần sau. - Băng Tuyết và Thiên Băng đồng thanh rồi đi ra ngoài.

"Râm!"

Người con trai vẫn ngồi trong phòng đó. Bỗng nhiên anh ta đứng lên và ngồi lên giường rồi bật máy tính lên. Trên màn hình hiện ra 1 màn hình có đũa tre đang chơi với nhau.

Tại phòng Lệ Xuân.

Lệ Xuân, Băng Hạ và Nhã Lệ đang ở trong phòng Lệ Xuân và hiện trạng bây giờ là 3 người đang hóa đá sau khi nghe cuộc đối thoại của Thiên Băng và Băng Tuyết ở phòng bên. Họ không ngờ người mà họ luôn kính trọng lại là 1 người bị cuồng bánh ngọt đến thế. Ăn mà sập được 1 công ty sản xuất bánh kẹo thì đáng sợ như quái vật hay người ngoài hành tinh.

- Tao không ngờ Ngai ấy lại là người bị cuồng đồ ngọt đến vậy! - Băng Hạ ngạc nhiên.

- Ăn kinh hơn cả mày nữa đây Băng Hạ. - Nhã Lệ vỗ vai Băng Hạ.

- Tao sợ thật đấy! - Lệ Xuân rùng mình.

Rồi tất cả chìm vào trong yên lặng, 3 người chìm trong những ý nghĩ riêng của mình. Cuối cùng, Lệ Xuân đuổi Băng Hạ và Nhã Lệ ra khỏi phòng với lí do là phải làm việc.

Tại phòng bếp.

- Cho tôi thêm 1 cái nữa đi! - người con trai đó năn nỉ đầu bếp.

- Nhưng... - người đầu bếp đắn đo.

- Đi mà ~! - người con trai đó vẫn kiên trì.

- Anh không được ăn thêm. - Băng Tuyết bước vào và ngồi xuống ghế bên cạnh người con trai đó.

- 1 cái nữa thôi mà! - người con trai đó vẫn cố năn nỉ.

- Lấy tôi 1 li nước lạnh. - Băng Tuyết làm lơ người đang ngồi bên cạnh mình.

- Em... - người con trai đó không thể nói gì.

- Em làm sao? - Băng Tuyết vẫn cố tỏ vẻ không quan tâm.

- Anh không nói chuyện với em nữa! - người con trai đó quay mặt đi tỏ ra giận dữ.

- Ủa? Từ nãy giờ anh đang nói với em à? - Băng Tuyết quay sang nhìn người con trai đó.

Người con trai đó sau khi nghe những lời của Băng Tuyết liền bị hóa đá. Băng Tuyết liếc nhìn biểu hiện của người ngồi bên cạnh mình và đang cười thầm trong lòng. Người con trai đó tức giận quá mà bỏ đi lên phòng, để lại Băng Tuyết dưới phòng ăn.

6 giờ tối.

"Cốc! Cốc! Cốc!"

5 người đang đứng trước cửa phòng của người con trai đó. Tụi nó đã gõ cửa lần thứ 9 rồi mà lại chẳng được chủ nhân của căn phòng này mở cửa.

- Anh vẫn còn giận à? - Băng Tuyết nói.

- ... - không có hồi âm

- Anh mở cửa đi! - Thiên Băng nói.

- ... - vẫn không có hồi âm

Băng Tuyết tự mở cửa và bước vào trong. Tụi nó nhìn thấy người con trai đó đang ngủ.

- Đứng yên ở bên ngoài. - Thiên Băng bước vào rồi đóng cửa lại.

Băng Tuyết tiến lại gần người con trai đó rồi gọi dậy. Và người con trai đó đã tỉnh dậy nhưng người lại tỏa ra nhiều âm khí lạnh lẽo vì bị phá giấc ngủ. Người con trai đó tức giận tấn công Băng Tuyết và Thiên Băng, 20 phút sau, sau 1 hồi vật vả, Thiên Băng và Băng Tuyết cuối cùng cũng khóa được tay và chân của người con trai đó và tặng thêm cho người con trai đó 1 gáo nước lạnh vào mặt. Sau khi tiếp nhận gáo nước, người con trai đó bắt đầu tỉnh táo. Sau khi cảm thấy an toàn, Băng Tuyết và Thiên Băng mới dám bỏ ra.

- Anh đi ăn sinh nhật Băng Tuyết không? - Thiên Băng hỏi.

- Có bánh ngọt không? - người con trai đó hào hứng.

- Có! Hôm nay đặc cách cho anh ăn bánh ngọt nhiều hơn. - Băng Tuyết nói.

Tụi nó cùng nhau xuống nhà bếp. 6 người ngồi vào bàn. Bắt đầu bằng bài hát chúc mừng sinh nhật và rồi Băng Tuyết thổi nến. Đồ ngọt được dọn ra và mọi người vừa ngồi ăn vừa nói chuyện vui vẻ. Tuy đơn giản nhưng rất vui vẻ. Sau khi ăn xong, những người hầu phải mệt mỏi quét dọn đồng loạt xong mà tụi nó bày ra trong nhà bếp. Còn tụi nó thì lên phòng của mình và đi ngủ.

Note: Em có vài chuyện muốn nói:

- Thứ nhất, em xin lỗi vì đã đăng chương muộn.
- Thứ 2, em muốn người đăng truyện của em lên cái trang khác nên sửa lại tên tác giả. Tên tác giả là Catherine Lavill chứ không phải là Catherine Anderson giống như tangthucac.com và 1 số trang truyện khác. Em muốn truyện của mình được nhiều người biết đến chứ không muốn tên tác giả bị thay đổi.
- Thứ 3, cảm ơn mọi người đã ủng hộ truyện của em

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thư Siêu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Chương 23

1 tuần sau.

Sau 3 ngày Tết, ba mẹ tụi nó đều phải trở về Anh để tiếp tục công việc. Vì thế nên tụi nó quyết định về nhà sau 1 tuần đã phá hoại căn nhà của người khác. Tụi nó sau 1 tuần nghỉ xả hơi phải quay lại trường để tiếp tục việc học. Sáng sớm, tụi nó đã có mặt đầy đủ ở trên trường.

- Chán quá! Mấy ngày nay thật vô vị. - Băng Hạ nằm ườn lên bàn đầy mệt mỏi.

- Mày phá nhà người ta chưa đủ sao? - Lê Xuân quay mặt lại nhìn Băng Hạ.

- Thiên Băng đâu? - Băng Hạ nhìn xung quanh.

- Tao đây. - Thiên Băng cười tươi khiến tụi nó hóa đá.

Thiên Băng lại gần Băng Hạ, hôn vào má của Băng Hạ.

- Mày làm gì thế? - Băng Hạ ngạc nhiên.

- Tao yêu mày. - Thiên Băng thần nhiên trả lời.

- Há? - Băng Hạ mở to mắt.

- Ý mày là sao? - Thiên Băng vẫn giữ vẻ tươi cười tự nhiên.

- À! Ý tao là mày nói thật á? - Băng Hạ vẫn còn ngạc nhiên.

- Thực ra... - Thiên Băng ngập ngừng.

- Sao? - Băng Hạ tò mò.

- Tao rất yêu mày. - Thiên Băng vẫn ngập ngừng, vươn tay vuốt mặt Băng Hạ.

- Há? - Băng Hạ bất ngờ.

- Đương nhiên là như một người bạn. - Thiên Băng trở lại vẻ lạnh lùng thường ngày. - Trò đùa kết thúc.

- Mày mang tao làm trò đùa hả con kia? - Băng Hạ nổi giận.

- Mày thấy chán thì tao đùa cho vui thôi! - Thiên Băng nhún vai.

- Mày làm diễn viên được rồi đấy! - Lê Xuân lại gần Thiên Băng vỗ vai.

- Cái mặt đó là sao đây. Hay là mày thích tao hả? - Thiên Băng cười nguy hiểm nhìn Băng Hạ.

- Không có! - Băng Hạ hoàn hồn.

- Đây mới là vô vị. - Thiên Băng nói rồi quay người đi ra ngoài.

Thiên Băng cất cặp rồi đi ra ngoài, lên trên sân thượng và nhìn xuống dưới. Trong thời tiết lạnh lẽo này chắc chẳng ai lên sân thượng rồi đứng nhìn xuống dưới như cô. Đôi mắt Thiên Băng đang chuyển thành màu đỏ. Bỗng có người vỗ vai Thiên Băng khiến cô quay lại.

- Hết thuốc đúng không? Uống đi! - Băng Tuyết đưa cho Thiên Băng viên thuốc.

- Cảm ơn! - Thiên Băng cầm lấy viên thuốc rồi cho thẳng vào miệng.

- Cô không phải con người sao? - Hữu Trí từ bên trong đi ra.

- Đúng! Vampire. Anh theo dõi tôi lâu rồi đúng không? - Thiên Băng lại gần với đôi mắt màu đỏ.

- Dừng lại! Đang ở trường học. - Băng Tuyết giữ Thiên Băng lại.

Thiên Băng nhắm mắt lại rồi nhanh chóng rời đi. Băng Tuyết vội vàng chạy theo Thiên Băng vì tình trạng của Thiên Băng vẫn chưa ổn định. Còn Hữu Trí vẫn bất ngờ vì bí mật mà cậu mới phát hiện được. Lúc trước, cậu không tin có gì khác ngoài con người, nhưng bây giờ thì cậu đã tin rằng thế giới còn nhiều sinh vật khác.

Thiên Băng vội vàng chạy đi vì cô dần không kiểm soát được mình. Còn Băng Tuyết cố gắng chạy theo sau Thiên Băng nhưng vẫn chưa đuổi kịp. Đột nhiên Thiên Băng dừng lại ở 1 nơi vắng vẻ.

- Sao tao không chuyển màu mắt vậy? - Thiên Băng nhìn Băng Tuyết bằng đôi mắt 1 bên đen, 1 bên đỏ tươi.

- Không lẽ thuốc có vấn đề. - Băng Tuyết coi lại lọ thuốc - Chết tiệt! Ông tao đã tráo thuốc rồi, mày đang bị ảnh hưởng bởi tác dụng phụ.

- Ông mày ghét tao lắm à? Giúp tao xin nghỉ. - Thiên Băng nói rồi biến mất không dấu tích.

Băng Tuyết ném số thuốc vào trong thùng rác rồi đi lên lớp. Băng Tuyết vào trong lớp và xin phép cho Thiên Băng nghỉ 1 ngày. Còn Thiên Băng thì vội vã chạy về nhà.

- Sao em lại về? - Minh Quang nhìn Thiên Băng.

- Nhìn. - Thiên Băng ngẩng mặt nhìn Minh Quang.

- Em mới giết người à? - Minh Quang nhìn Thiên Băng nói bằng giọng đùa cợt.

- Ông Băng Tuyết tráo thuốc. - Thiên Băng lạnh lùng nói.

- Hả? Sao lại vậy? Thôi em ở nhà đi, anh có việc bận phải ra ngoài. - Minh Quang xoa đầu Thiên Băng.

Thiên Băng lên phòng, vào trong phòng mình. Thiên Băng mở máy tính của mình lên và bắt đầu làm việc.

Ở trường, giờ ra chơi.

- Sao nó nghỉ vậy? - Lê Xuân quay sang Thiên Băng hỏi.

- Ôm. - Băng Tuyết trả lời.

- Sáng còn đủ sức trêu tao mà? - Băng Hạ quay sang nhìn Băng Tuyết.

- Chuyện này không nên biết nhiều. - Băng Tuyết đứng lên rồi đi ra ngoài.

3 đứa còn lại ngồi trong lớp chẳng hiểu gì. Băng Tuyết đi dọc hành lang để lên sân thượng. Cô lấy điện thoại ra và gọi cho Thiên Băng.

- Alô! - Thiên Băng mệt mỏi nói.

- Không có thuốc giải. - Băng Tuyết lo lắng nói.

- Làm sao tao đi học. - Thiên Băng bình tĩnh nói.

- Mày tạm ở nhà đi. - Băng Tuyết nói.

- Lâu không? Tao không muốn gặp rồi đâu. - Thiên Băng nói.

- Không biết nữa. Chắc khoảng 1 tuần. Tao sẽ cố gắng. - Băng Tuyết nói xong rồi cúp máy.

Băng Tuyết nhét điện thoại vào trong túi quần. Băng Tuyết đang định đi xuống dưới thì Băng Tuyết nhìn thấy 1 tên đang núp gần đó.

- Ngón Từ Thức? - Băng Tuyết nhìn vào tên nghe lên.

- Tôi xin lỗi! Tôi không cố ý nghe lên đâu mà! - Từ Thức vội vàng xin lỗi Băng Tuyết.

- Thôi! Mọi chuyện lỡ rồi. Anh không được cho người khác biết. Nếu anh cho người khác biết thì người mà tôi giết đầu tiên chính là anh. - Băng Tuyết đe dọa Từ Thức.

- Được! Tôi sẽ giữ bí mật. Tôi đi trước. - Từ Thức nói rồi chạy đi mất.

Băng Tuyết đi về lớp. Băng Tuyết lấy ra từ trong cặp ra 1 quyển sách dày cộp ra và mở ra. Bên trong quyển sách viết đầy những cây thuốc quý và công dụng, nhưng để tìm ra loại thuốc thích hợp để Thiên Băng uống mới là vấn đề.

1 tuần sau, 4 giờ chiều, tại nhà Thiên Băng.

- Lại nữa à? - Thiên Băng cầm lấy số thuốc mà Băng Tuyết đưa.

Thiên Băng cầm lấy ly nước và uống hết số thuốc mà Băng Tuyết đưa. Sau đó, Thiên Băng cầm gương lên. Nhưng lần này, kết quả cũng đều như những lần trước, đôi mắt bên trái của Thiên Băng vẫn là màu đỏ tươi.

- Mai tao đeo bịt mắt đi học. - Thiên Băng cầm lấy vaia bịt mắt mà Băng Tuyết đưa.

- Vậy tao về đây. - Băng Tuyết đứng lên ra cửa và đi về.

Còn lại Thiên Băng trong phòng một mình. Đã 1 tuần trôi qua mà cô chỉ có thể ở trong phòng. Lại cầm gương lên, con mắt bên trái vẫn là màu đỏ, nó vẫn chưa chuyển thành màu đen. Minh Quang ở dưới lầu nhận được yêu cầu mới nhưng bị cấm nói với Thiên Băng.

9 giờ tối, tại nhà Thiên Băng.

Thiên Băng đang làm việc với cái máy tính thì nhìn thấy 1 bóng dáng ngoài cửa sổ. Thiên Băng mở cửa sổ ra và người đó nhảy vào trong phòng của Thiên Băng.

- Chào ngài! - người đó cung kính nói.

- Hừ! Thiên Minh ngươi đến đây làm gì? - Thiên Băng khó chịu nhìn người trước mặt.

- Người trở về với thế giới Vampire đi! - Thiên Minh nhìn thẳng vào mắt Thiên Băng.

- Lý do? - Thiên Băng lạnh lùng nói.

- Thế giới con người nguy hiểm. Phù thủy tên Băng Tuyết đó tôi không tin tưởng giao ngài cho cô ta. Điển hình là bây giờ ngài không ra khỏi nhà. - Thiên Minh vẫn cố thuyết phục Thiên Băng.

- Xong chưa? Người đi được rồi đó. - Thiên Băng đứng lên đẩy Thiên Minh ra khỏi phòng mình.

- Ngài hãy suy nghĩ lại. - Thiên Minh cố gắng quay lại.

- Không tiễn. - Thiên Băng vừa nói, vừa ném Thiên Minh ra khỏi cửa sổ 1 cách không thương tiếc.

Thiên Băng đóng cửa sổ lại và đi vào trong tiếp tục công việc của mình. Xong việc, Thiên Băng đứng lên đi tắm và cuối cùng lên giường đi ngủ.

Sáng hôm sau.

Thiên Băng thức dậy và đi ra mở cửa sổ. Thiên Băng liền cảm thấy khoa chịu khi thấy tên Thiên Minh đang ngủ trên cái cây trong nhà cô. Thiên Băng đi vào trong thay đồ. Sau đó, cô cầm cái bịt mắt và đeo lên. Cô không muốn ai biết cô bị như vậy. Thiên Băng xách cặp lên và bước ra khỏi phòng, không để ý rằng tên Thiên Minh kia đã rời khỏi cái cây và đang đứng chờ cô ở cổng.

Thiên Băng mở cửa ra rồi đi ra ngoài. Thiên Băng đóng cửa lại rồi thấy 1 tên mà cô chẳng muốn thấy tí nào. Thiên Băng bước qua Thiên Minh một cách hờ hững và cố gắng coi Thiên Minh như không khí. Vừa bước vào cổng trường, tên Thiên Minh leo đẹo theo cô trở thành tâm điểm của cả trường và mọi người bắt đầu bàn tán về 2 người. Thiên Băng bắt đầu cảm thấy khó chịu.

- Ngươi về được rồi đấy. - Thiên Băng vừa đi vừa nói.

- Không được! - Thiên Minh vẫn kiên quyết đi theo Thiên Băng.

Thiên Băng đi thẳng lên lớp với tốc độ ánh sáng, Thiên Minh vẫn leo đẹo theo sau. Vào trong lớp, Thiên Băng vào trong lớp và tiến lại gần Băng Tuyết.

- Mày hại tao rồi! - Thiên Băng nói rồi nhìn ra người đang đứng ở cửa.

- Thì đá hấn về bên đó đi. - Băng Tuyết nhìn Thiên Minh đang đứng bên ngoài.
- Vậy thôi mày giết tao luôn đi. - Thiên Băng nói.
- Mày uống thử cái này đi. - Băng Tuyết đưa cho Thiên Băng 1 viên thuốc.
- Lại nữa! - Thiên Băng cầm lấy viên thuốc Băng Tuyết đưa rồi uống.

Thiên Băng cất cặp rồi đi ra ngoài. Thiên Băng đi vào trong nhà vệ sinh. Sau khi nhìn xung không thấy ai, Thiên Băng mở bịt mắt ra và soi gương, con mắt trái vẫn là màu đỏ.

- Mắt mày bị sao vậy? - tiếng Băng Hạ vang lên.
- Hà? Không có gì! - Thiên Băng vội vàng đeo cái bịt mắt lại.
- Mắt trái của mày màu đỏ tươi. Mày có sao không? - Băng Hạ lại gần và lật cái bịt mắt của Thiên Băng lên.
- Không sao! - Thiên Băng hất tay Băng Hạ ra.
- Thật? - Băng Hạ hỏi Thiên Băng.
- Thật! - Thiên Băng trả lời không cần suy nghĩ.
- Mày giấu tao à? Do thuốc của mày bị ông Băng Tuyết tráo. - Băng Hạ nhìn Thiên Băng.
- Sao mày biết? - Thiên Băng nói.
- Điều tra. Đúng không? - Băng Hạ cố gắng hỏi.
- Đúng! Có thứ thuốc chưa được nhưng tao chẳng muốn uống nó tí nào. - Thiên Băng nói.
- Mày muốn như vậy mãi sao? Hay mày muốn hành hạ Băng Tuyết bằng việc tìm thuốc cho mày? - Băng Hạ cố gắng thuyết phục Thiên Băng.
- Được! Tao sẽ uống. - Thiên Băng nói bằng giọng khá buồn.

Thiên Băng và Băng Hạ cùng nhau ra ngoài. Sau khi nhờ Băng Hạ nói với Băng Tuyết không cần tìm thuốc nữa và nhờ xin nghỉ giùm thì Thiên Băng gọi Thiên Minh.

- Ngươi lấy cho ta bông hoa Blue Blood. - Thiên Băng nói với Thiên Minh.
- Ngài đồng ý trở về rồi sao? - Thiên Minh vui mừng.
- Im lặng và đi lấy ngay. - Thiên Băng lạnh lùng ra lệnh.

Tại lớp.

- Cái gì? - Băng Tuyết hét lên.
- Nó nói vậy. - Băng Hạ nói.
- Xin cho tao nghỉ. - Băng Tuyết nói rồi cầm cặp của mình và Thiên Băng chạy đi.
- Ồ! Nhưng sao vậy? - Băng Hạ vẫn chưa hiểu.

Thiên Băng chạy về nhà và nhốt mình trong phòng. Chỉ cần chờ Thiên Minh mang loại hoa đó về là cô phải rời khỏi thế giới này. Thiên Băng bật máy tính lên và làm đơn nghỉ học cùng với làm đơn từ chức ở tổ chức. 10 phút sau, Thiên Minh mang về loại hoa đó cho Thiên Băng.

- Cảm ơn. - Thiên Băng cầm lấy bông hoa màu xanh mà Thiên Minh đưa.

Sau khi Thiên Minh ra ngoài, Thiên Băng cầm lấy bông hoa và bắt đầu làm thành 3 viên thuốc. Thiên Băng không muốn ai làm phiền đến khi cô trở về thế giới của mình nên cô đã kích hoạt hết số cấm bầy xung quanh nhà.

Băng Tuyết đến nhà Thiên Băng thì chưa kịp nhấn chuông cửa đã bị những cái bẫy của cô tấn công. Băng Tuyết hiểu là Thiên Băng không muốn ai làm phiền liền cầm cặp của cả hai đi về nhà.

9 giờ tối tại nhà Thiên Băng.

- Minh Quang! Thiên Minh! Đi thôi! - Thiên Băng cầm va li của mình lên.

- Em chắc chưa? - Minh Quang nhìn Thiên Băng.

- Em chắc mà! Uống đi! - Thiên Băng đưa cho Thiên Minh và Minh Quang mỗi người 1 viên thuốc.

Cả 3 người đều uống thuốc, đôi mắt cả 3 chuyển thành màu đỏ. 3 người nhanh chóng rời khỏi ngôi nhà. 1 lúc sau, 3 người đứng trước 1 căn biệt thự lớn. 3 người cùng bước vào trong.

- Chào mừng Ngài đã về. - những người ở bên trong nhà đã nói.

Thiên Băng lạnh lùng bước thẳng lên phòng mình. Còn hai người con lại cũng về phòng không chịu ăn uống gì. Thiên Băng ở trong phòng, đóng kín hết các cửa lại. Đối với cô, cô rất ghét dòng máu chảy trong người cô. Cô bắt đầu nhớ bạn mình. Cô luôn tự hỏi rằng về đây liệu là quyết định đúng đắn của cô?

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thư Siêu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Chương 24

Sáng hôm sau.

4 đứa cùng nhau đến nhà Thiên Băng. Nhưng khi đến nhà thì chỉ thấy nhà đã khóa cửa kín mít và chẳng có ai trong nhà, hỏi hàng xóm thì họ nói Thiên Băng đã chuyển đi. Tụi nó cùng nhau đi lên trường. Tụi nó vào trong lớp và tin đầu tiên mà tụi nó nhận được là Thiên Băng đã xin nghỉ học. Băng Tuyết bắt đầu nghi ngờ loại thuốc giải mà Thiên Băng dùng được chế từ loại hoa Blue Blood.

- Băng Hạ! Mày gây chuyện lớn rồi! - Băng Tuyết trách móc Băng Hạ.

- Tại sao? - Băng Hạ vẫn chưa hiểu.

- Lên sân thượng tao kể. - Băng Tuyết nói.

Tụi nó cùng nhau đi lên sân thượng. Sau khi Băng Tuyết xem xét xung quanh và đã chắc chắn không có ai nghe lén thì Băng Tuyết bắt đầu kể.

- Băng Hạ! Chắc mày thấy mắt của Thiên Băng rồi đúng không? Là do ông tao tráo thuốc. Tao đang cố tìm cách khác để chữa nó thay vì dùng tới bông hoa Blue Blood. Chắc chắn sau khi mày nói với Thiên Băng thì nó đã uống thứ thuốc từ loại hoa đỏ và trở lại làm vampire, điều mà nó không muốn nhất. Bây giờ thì hay rồi. Thuốc trở lại thành con người đối với nó là rất khó. - Băng Tuyết kể kể cho 3 đứa kia nghe.

- Tao không biết! Tao xin lỗi! - Băng Hạ cúi mặt xuống.

- Không biết không có lỗi. - Băng Tuyết nói.

- Thôi về lớp đi! - Lệ Xuân nói rồi xoay lưng ra cửa.

Tụi nó vào trong lớp. Trong giờ học, thân xác của tụi nó ở đây nhưng tâm hồn đã bay đi xa nơi đâu rồi.

Ra chơi.

- Tội nay đi thăm nó không? - Băng Tuyết nói.

- Được! - Băng Hạ đồng ý ngay.

- Vậy đi! - Lệ Xuân nói.

Tụi nó tiếp tục nói chuyện trên trời, dưới đất. Nhưng chỉ có Băng Tuyết, cô vẫn lật đi lật lại danh sách thuốc nhưng vẫn chưa tìm được cách giúp Thiên Băng. Bỗng Hữu Trí đứng lên, tiến lại bàn của Băng Tuyết rồi đi thẳng ra ngoài lớp.

"Sử dụng thử chúng đi..." - Băng Tuyết cầm lấy tờ giấy lên và đọc.

Băng Tuyết đọc danh sách và nhận thấy số cây này thì 1 nửa ở trong nhà của Thiên Băng, nhà cô cũng có vài cây. Chỉ là 1 nửa còn lại là cây quý hiếm, cô vẫn chưa từng nhìn thấy trong danh sách thuốc quý của cô nữa. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ và suy nghĩ.

- Này! Này! - Từ Thức vỗ vỗ vào bàn.

- Cái gì? - Băng Tuyết chán nản nhìn Từ Thức.

- Có cần mấy loại cây này không? - Từ Thức chỉ vào nhưng tên của 1 số loại cây mà Băng! Tuyết đang muốn đi tìm.

- Cần. - Băng Tuyết nhìn vào Từ Thức.

- Nhà tôi có cả 1 vườn luôn đấy! - Từ Thức cười.

- Chiều mai tôi sẽ qua nhà cậu. - Băng Tuyết gấp tờ giấy lại.

- Từ Thức! Mày ra đây! - Cao Kỳ kéo Từ Thức ra khỏi lớp.

Băng Tuyết nhìn theo Từ Thức đang bị Cao Kỳ kéo ra khỏi lớp. Băng Tuyết bỗng nở 1 nụ cười nhẹ, chỉ trong khoảng khắc nhanh chóng. Có lẽ tăng băng này đang dần tan chảy.

6 giờ tối, tại nhà Băng Hạ.

- Băng Hạ! Mày đâu rồi? - Lệ Xuân hét vào trong nhà Băng Hạ.

- Tao xuống liền! - Băng Hạ vội vàng chạy xuống nhà và mở cửa ra.

- Nhanh lên! - Nhã Lệ hối thúc.

- Được rồi! - Băng Hạ chạy ra rồi đóng cửa lại cẩn thận.

Tụi nó cùng nhau đi đến 1 nơi ở ngoại ô thành phố. Sau 1 lúc chạy xe, tụi nó đứng trước 1 cánh rừng. Tụi nó gọi cho Rita đưa những chiếc xe của tụi nó về bang giúp tụi nó. Sau khi người của bang đưa những chiếc xe đi thì tụi nó tiến vào trong rừng. Đi vào giữa rừng, tụi nó thấy 1 bóng đen di chuyển rất nhanh quanh tụi nó. Không may là tụi nó cũng không mang theo vũ khí. Bỗng, bóng đen đó tiến lại gần tụi nó. Khuôn mặt của bóng đen đó dần hiện ra. Là 1 người đàn ông, người nhếch nhác bẩn thỉu. Ông ta tiến lại và tấn công tụi nó điên cuồng giống như thấy ma vậy. Nhã Lệ chặn được ông ta nhưng không đủ để vật ngã ông ta.

- Làm sao bây giờ? - Băng Hạ nhìn Băng Tuyết bằng ánh mắt lo sợ.

- Tao không biết. - Băng Tuyết lắc đầu.

Lại 1 bóng đen khác vụt qua trước mặt tụi nó. Ngay sau đó, người đàn ông đó ngã xuống đất và hóa thành tro ngay sau đó.

- Lần sau đến phải nói. - 1 giọng nói vang lên trước mặt tụi nó.

- Thiên Băng? Sao mày biết. - Lệ Xuân mừng khi nhìn thấy Thiên Băng.

- Đi theo tao. - Thiên Băng cầm cây kiếm nhét vào bao.

Tụi nó nhanh chóng di chuyển đến trước 1 căn biệt thự sâu trong khu rừng và nhìn có vẻ rất cổ kính. Tụi nó bước vào trong và ngạc nhiên khi thấy trong căn biệt thự rất nhiều người. Nhưng người đó đều quay lại nhìn tụi nó nhưng khi thấy cái liếc của Thiên Băng thì tất cả đều quay đi và tiếp tục làm việc.

- Thiên Minh! - Thiên Băng lớn tiếng gọi.

- Ngài muốn tôi làm gì? - Thiên Minh xuất hiện trước mặt Thiên Băng.

- Lau nó cho sạch vào, ta không muốn máu của thứ dơ bẩn trên thanh kiếm của ta. - Thiên Băng đưa cho Thiên Minh thanh kiếm cô cầm trên tay.

Tụi nó được Thiên Băng dẫn lên phòng của cô. Sau khi tụi nó bước vào trong thì Thiên Băng đóng cửa lại.

- Làm gì? - Thiên Băng nhìn 4 người trước mặt cô.

- Thăm mày. - Băng Tuyết đặt trước mặt cô cái túi quà.

- Băng Tuyết! Mày biết nơi này như thế nào rồi còn đưa 3 đứa đến đây. - Thiên Băng nghiêm trọng nhìn Băng Tuyết.

- Chỉ tại lo cho mày. - Lệ Xuân nói.

- Lần sau đừng đến đây nếu không bên cạnh tao hoặc Minh Quang. - Thiên Băng nói.

- Ồ! - Băng Hạ nói.

Sau đó, tụi nó nói rất nhiều chuyện với nhau. Đến 10 giờ tối, tụi nó bắt đầu buồn ngủ nên đi về. Vì không yên tâm nên Thiên Băng phải đi theo "hộ tống" tụi nó đi ra khỏi khu rừng. Sau khi gọi cho Rita, tụi nó đứng chờ. 10 phút sau, xe của Rita chạy đến. Sau khi tụi nó lên hết xe, Thiên Băng quay đầu đi vào trong rừng.

- Tỳ không về sao? - Rita thắc mắc nhìn Thiên Băng.

- Giờ nhà tôi là ở đây. - Thiên Băng nói rồi phóng nhanh vào trong khu rừng.

Rita không nói gì thêm mà lái xe về nhà của tụi nó.

Thiên Băng trở về căn phòng của mình. Thiên Băng mở túi quà mà tụi nó tặng ra thì thấy 1 hộp thuốc máu và 1 số thứ linh tinh khác. Thiên Băng cất chúng vào trong tủ và đi kiểm sách đọc.

Sáng hôm sau.

Tụi nó lên lớp học như bình thường. Nhưng thiếu Thiên Băng thì tụi nó trở nên trầm hẳn. Băng Tuyết thì đang cố gắng tìm những cây trong bảng danh sách kia.

- Ê! Hôm nay đi chơi không? - Băng Hạ khều khều Lệ Xuân.

- Hỏi hai con kia đã. - Lệ Xuân nói rồi khều Nhã Lệ - Đi chơi không?

- Đi! Hỏi Băng Tuyết xem nó có đi không? - Nhã Lệ quay xuống nói.

- Băng Tuyết! Chiều đi chơi không? - Lệ Xuân quay sang Băng Tuyết hỏi.

- Chiều nay tao bận rồi. - Băng Tuyết lật tiếp cuốn sách thảo dược trên bàn.

- Chiều nay đi đi. Mấy còn nhiều thời gian tìm thuốc mà. - Băng Hạ lay lay tay của Băng Tuyết.

- Tao có việc bận không đi được. - Băng Tuyết tiếp tục lật.

- Mày với Thiên Băng y như nhau. - Băng Hạ giận dỗi đi về chỗ mình ngồi.

Băng Tuyết không nói gì mà tiếp tục làm công việc của mình. Thầy giáo bước vào lớp rồi mà Băng Tuyết cũng chẳng thèm quan tâm đến, vẫn ngồi lật từng trang của quyển sách thảo dược của mình.

Ra chơi.

Băng Tuyết cầm mấy quyển sách dày cộp lên và đi ra ngoài mà không nói thêm nói gì với mấy đứa kia. Băng Hạ, Lệ Xuân và Nhã Lệ ngày càng thấy Băng Tuyết xa cách tụi nó, rất ít khi tiếp xúc với tụi nó, đúng hơn là luôn tìm cách trốn tránh. 3 đứa cùng nhau đi xuống căn tin.

Ra về.

Băng Hạ, Lệ Xuân và Nhã Lệ đi về trước. Đợi cả lớp về hết, Từ Thức bị Băng Tuyết kéo đi một cách không thương tiếc mà không để ý Từ Thức đang rất đỏ mặt và tìm cách trốn tránh Băng Tuyết vì chứng sợ con gái của cậu. Đi ra tới cổng trường, Băng Tuyết đứng lại và quay lại nhìn Từ Thức.

- Cậu dẫn tôi về nhà cậu. - Băng Tuyết thả cánh tay của Từ Thức ra.

- Ồ... ờ... Chờ tôi đi lấy xe đã. - Từ Thức nói rồi đi vào nhà gửi xe.

- Đi nhanh đi! - Băng Tuyết nói.

1 lúc sau, Từ Thức dắt xe của cậu ra. Từ Thức lại gần Băng Tuyết đang đứng chờ ở cổng.

- Cậu chờ tôi. - Băng Tuyết nói.

- Tôi không biết chờ. - Từ Thức nói.

- Vậy đi bộ. Nhanh lên! - Băng Tuyết nói rồi đi thẳng.

- Ấy! Chờ tôi với! - Từ Thức dắt xe đạp chạy theo Băng Tuyết.

Băng Tuyết và Từ Thức cùng nhau đi đến nhà Từ Thức. Trên đường đến nhà Từ Thức, cả hai không nói câu nào. Vừa đến nhà, 1 con cún con từ trong nhà chạy vụt ra và vẫy đuôi nhìn Từ Thức. Băng Tuyết nhìn vào bên trong thì thấy rất nhiều con vật khác nhau đang nhìn ra phía cổng.

- Sao nhà cậu như vườn bách thú vậy? - Băng Tuyết quay sang nhìn Từ Thức.

- Ồ! Vì hồi trước tôi không có 1 người bạn nào cho đến khi đi du học cho nên tôi đã nhận nuôi chúng. - Từ Thức mở cổng ra và vuốt ve con cún con dưới chân mình.

- Cậu dẫn tôi đi lấy mấy cái cây đi. - Băng Tuyết kéo áo Từ Thức.

- Ồ! Đi theo tôi. - Từ Thức bế cún cún đó lên và đi vào trong nhà.

Băng Tuyết bước đi theo Từ Thức. Từ Thức dẫn Băng Tuyết đến 1 vườn cây, một nửa là cây thuốc hiếm thấy.

- Đó! Mấy cái cây tôi để riêng ở góc kia. - Từ Thức chỉ tay về 1 số cây được xếp gọn riêng 1 góc.

- Ồ! - Băng Tuyết lại gần số cây đó và lấy những thứ mình cần.

Còn Từ Thức cũng đi vào trong nhà và bê ra 1 đồng thức ăn để cho mấy con thú cưng của cậu ăn. Băng Tuyết lấy xong rồi cất vào cặp của mình.

- Tôi về đây! - Băng Tuyết khóa cặp lại rồi xách lên.

- Tôi tiễn cô ra cổng. - Từ Thức cất gói thức ăn đang cầm trên tay.

Từ Thức tiễn Băng Tuyết ra cổng. Băng Tuyết chưa kịp bước ra khỏi cổng nhà Từ Thức.

- A! Thì ra mày không chịu đi chơi với tụi tao vì lí do này. - Băng Hạ xuất hiện trước mặt Băng Tuyết.

- Vì thuốc của Thiên Băng. - Băng Tuyết nói.

- Tại nhà tôi có vài cây mà cô ấy cần. - Từ Thức cố gắng giải thích.

- Ê! Lê Xuân! Nhã Lê! Bạn mình đến nhà bạn trai chơi này. - Băng Hạ quay sang bên kia đường rồi gọi lớn.

Sau khi Băng Hạ hét lên, có 2 cái bóng vụt nhanh qua đường và xuất hiện trước mặt Băng Tuyết. Băng Tuyết lại có thêm 2 mối nguy hại lớn.

- Woa! Không ngờ Băng Tuyết của chúng ta trưởng thành đến như vậy. - Lê Xuân mắt long lanh nhìn Băng Tuyết.

- Đẹp! Vì Thiên Băng tao mới đến. - Băng Tuyết vươn tay ấn đầu Lê Xuân xuống.

- Thật? - Nhã Lê hỏi lại.

- Thật! - Băng Tuyết trả lời.

- Ừm... Xin lỗi! - Từ Thức lên tiếng.

- Sao? - Băng Tuyết quay lại nhìn Từ Thức.

- Làm ơn các cô ra ngoài để tôi đóng cổng, cứ như vậy bọn thú sẽ chạy ra ngoài mất. - Từ Thức bế con chuột bạch đang định trốn lên.

- Xin lỗi! - Băng Tuyết nói rồi bước ra khỏi cổng.

Từ Thức đóng cổng lại rồi vào trong tiếp tục cho những con thú ăn. Còn Băng Tuyết thì lại bị tra khảo dồn dập từ Băng Hạ dù đã cố giải thích. Cuối cùng, Băng Hạ tra hỏi mãi nhưng thấy không có được thông tin gì nên cô quyết định buông tha cho Băng Tuyết. Sau khi thoát được Băng Hạ, Băng Tuyết trở về nhà và tìm cách điều chế thuốc cho Thiên Băng. Băng Tuyết không biết rằng cuộc sống của cô đang dần bị xáo trộn.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thư Siêu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Tối, tại nhà Băng Tuyết.

Băng Tuyết mặc 1 bộ đồ đen, tay cầm vài con dao và 1 vài thứ linh tinh khác. Vì sao Băng Tuyết ăn mặc như thế? Vì Băng Tuyết đang định đột nhập căn nhà cũ của Thiên Băng. Buổi chiều, Băng Tuyết đi ngang qua nhà Thiên Băng thì thấy trong nhà Thiên Băng có 1 số cây mà cô đang tìm. Băng Tuyết đi ra khỏi nhà và lấy mô tô phóng đến nhà Thiên Băng.

Cổng nhà Thiên Băng không khóa nên Băng Tuyết cứ đẩy để vào. Nhưng trước khi đi, Thiên Băng đã cho hoạt động tất cả số bẫy xung quanh nhà nên từng bước đi đều phải cẩn thận. Chỉ có 1 con đường ẩn, nhỏ duy nhất dẫn đến căn nhà và vườn cây, còn lại đều là bẫy. Băng Tuyết bước từng bước 1, cẩn thận xen chừng xung quanh. Băng Tuyết không hiểu tại sao khi rời khỏi đây rồi mà Thiên Băng vẫn còn đề số bẫy này hoạt động. Đang suy nghĩ thì Băng Tuyết sảy chân vào bẫy. Từ dưới đất, những viên đạn phóng ra và nhắm thẳng vào Băng Tuyết. Băng Tuyết cố gắng né số đạn nhưng không được. Cô dùng con dao của mình đỡ được số đạn. Không may, Băng Tuyết lại sảy chân lần nữa và kích hoạt bẫy khác. Những thanh tre phóng từ dưới đất lên, Băng Tuyết dùng thanh kiếm được đeo sau lưng vừa né, vừa chém chúng. Không biết Thiên Băng lấy đâu ra lắm tre thế không biết, chém mãi không hết, né mãi không tránh được.

"Xoẹt!"

1 thanh tre cửa 1 đường nhỏ ngang cánh tay trái của Băng Tuyết. Băng Tuyết vẫn cố gắng. Bỗng, mấy thanh tre ngừng phóng lên. Băng Tuyết nhìn về phía cửa sổ phòng Thiên Băng. Nó đang mờ, bên trong có người. 1 lúc sau, cánh cửa nhà mở ra và 1 bóng người xuất hiện. Bóng người đó đi ra khỏi bóng tối, Băng Tuyết thấy rõ được khuôn mặt.

- Từ Thức? Sao cậu đến đây? - Băng Tuyết ngạc nhiên nhìn người đang đứng trước mặt.

- Đang đi dạo thấy người quen thì giúp thôi. - Từ Thức đứng cách xa Băng Tuyết 5 mét mới nói.

- Dù sao cũng cảm ơn cậu. - Băng Tuyết nói rồi nhanh chóng di chuyển đến vườn cây của Thiên Băng.

Băng Tuyết lấy những thứ cần thiết rồi nhanh chóng đi ra. Băng Tuyết lái mô tô nhanh chóng về nhà của mình.

Băng Tuyết cắt mô tô và đi lên lầu. Băng Tuyết mở cửa phòng ra và bật đèn phòng lên. Băng Tuyết cắt mấy cành cây vào 1 cái tủ dùng bảo quản chỉ có vào cành cây rồi Băng Tuyết cởi áo khoác và vào trong nhà tắm. 5 phút sau, Băng Tuyết bước ra với bộ đồ ngủ, cô lại gần bảng danh sách treo trên tường và đánh 1 vài dấu lên đó. Băng Tuyết nhìn cái tủ đựng một vài cành cây rồi tắt điện đi ngủ.

Sáng hôm sau.

Băng Tuyết thức dậy, lại tủ quần áo, lấy bộ đồng phục rồi vào trong phòng tắm thay đồ. 5 phút sau, Băng Tuyết bước ra với bộ đồng phục trên người. Băng Tuyết xách cặp lên và đi ra khỏi phòng. Băng Tuyết lục trong tủ lạnh xem còn gì ăn được không nhưng trong tủ lạnh chẳng còn thứ gì cả. Băng Tuyết xách cặp lên rồi đi ra lấy xe đạp chạy đi lên trường.

Lên đến trường.

Băng Tuyết chạy xe đạp lên trường. Sau khi cất xe đạp trong nhà xe, Băng Tuyết đi lên lớp cất cặp. Mở cửa lớp ra, trong phòng không có ai. Băng Tuyết lại gần bàn mình và đặt cặp lên bàn rồi xuống căn tin mua ăn sáng.

3 phút sau, Lê Xuân bước vào trong lớp. Cô tiến lại bàn mình và ngồi xuống. Bỗng, Lê Xuân thấy 1 tờ giấy rơi trên mặt đất. Lê Xuân cảm thấy tò mò liền nhặt lên và đọc nó. Lê Xuân bắt đầu choáng váng. 1 danh sách dài những loại thảo dược mà Lê Xuân chưa từng nhìn thấy trừ loại cây cuối của danh sách, chưa hề được đánh dấu gì cả hay vẽ hình dung. Lê Xuân gấp tờ giấy lại và nằm ngủ lên bàn.

1 lúc sau, lớp bắt đầu đông hơn. Lớp ồn ào khiến Lê Xuân không ngủ được đành phải lôi sách ra đọc cho đỡ buồn ngủ. Băng Tuyết cũng lên lớp cùng với mấy quyển sách thảo dược dày cộp. Băng Tuyết đặt số sách lên bàn và cầm cặp lên, lục tìm 1 cái gì đó. Băng Tuyết lúc đi lục lại cũng không thấy thứ cần tìm, cô tìm dưới đất và những bàn xung quanh. Lê Xuân thấy Băng Tuyết cứ tìm cái gì đó liên tục mãi.

- Mà tìm gì vậy? - Lê Xuân quay sang Băng Tuyết hỏi.

- Tờ giấy. - Băng Tuyết vừa tìm vừa trả lời Lê Xuân.

- Cái này hả? - Lê Xuân cầm tờ giấy cô nhặt được lên.

- Đưa cho tao. - Băng Tuyết giục tờ giấy trên tay Lê Xuân.

- Tao có loại cây này. - Lê Xuân chỉ vào tên 1 loại cây ở cuối danh sách.

- Thật? - Băng Tuyết nghi ngờ hỏi Lê Xuân.

- Thật! Nhà tao nhiều lắm! Cho mày mấy cây cũng được. - Lê Xuân vui vẻ nói.

- Cảm ơn mày. - Băng Tuyết nở 1 nụ cười hiếm hoi.

- Mày cũng biết cười sao? - Lê Xuân nghi hoặc nhìn Băng Tuyết.

- Hừm! Tao là con người có cảm xúc. - Băng Tuyết quay lại về mặt lạnh lùng thường ngày.

- Thế mà từ trước giờ tao tưởng mày bị vô cảm. - Lê Xuân cười.
- Chiều nay tao sẽ qua nhà mày. - Băng Tuyết nói rồi mở 1 quyển sách ra đọc.

Băng Tuyết ngồi đọc những quyển sách thảo dược dày cộp nhưng chẳng có tí thông tin gì thêm. Băng Tuyết lại phải đau đầu suy nghĩ. Cô đang nghĩ xem có nên nói với những người khác không. Băng Tuyết nghĩ một hồi và cuối cùng cô quyết định... đi ngủ. Băng Tuyết nghĩ xong liền nằm xuống bàn và đi ngủ.

Ra chơi.

- Ê! Ê! Ra chơi rồi. Dậy đi! - Băng Hạ chọc chọc, lay lay người Băng Tuyết để gọi dậy.
- Hừm? Ra chơi rồi sao? Sao tao không biết? - Băng Tuyết vuron vai.
- Mày ngủ suốt 1 tiết mà sao biết được. - Lê Xuân nói.
- Ồ! - Băng Tuyết đứng lên.

Băng Tuyết bê mấy quyển sách cô mượn xuống thư viện để trả. Sách thư viện toàn những loại thảo dược bình thường, nhưng thứ cô cần là những loại thảo dược cực kì khó tìm. Có lẽ cô nên nói với những đứa khác có lẽ nhanh hơn. Sau khi trả sách cho thư viện, Băng Tuyết đi lên lớp lấy tờ danh sách đó. Băng Tuyết đi xuống căn tin tìm 3 đứa kia, cô chắc chắn rằng 3 người sẽ xuống đây. Băng Tuyết vừa xuống căn tin lập tức nhìn thấy Băng Hạ đang cố gắng bê túi thức ăn ra chỗ Lê Xuân và Nhã Lê đang ngồi. Băng Tuyết liền tiến lại gần bàn tụi nó.

- Hôm nay có bão hả mày? - Băng Hạ ngạc nhiên nhìn Băng Tuyết.
- Ồ! Mưa đỏ nữa đấy. - Băng Tuyết nói pha chút giọng trêu chọc.
- Rồi! Ngồi xuống đi! - Nhã Lê ngồi vào ghế bên cạnh.
- Tao muốn hỏi tụi mày một chuyện. - Băng Tuyết vào vấn đề chính.
- Thảo nào nó xuống đây. Nói đi! - Lê Xuân nói.
- Tụi mày biết loại cây nào trong số này không? - Băng Tuyết đưa tờ danh sách ra.
- Tao biết là tao không có rồi đó. - Băng Hạ nói.
- Tao nói mày rồi. - Lê Xuân ngả người dựa ra sau.
- Nhà tao không có cây. - Nhã Lê lắc đầu.
- Ừm! Tao đi đây! - Băng Tuyết gật đầu rồi đứng dậy.

Băng Tuyết cầm tờ giấy lại rồi đi ra khỏi căn tin vì cô khá ghét những nơi ồn ào như thế này. Băng Tuyết đi dọc hành lang.

- Giúp tôi với! - 1 giọng con trai vang lên.
- Cậu làm gì vậy, Từ Thức? - Băng Tuyết nhăn mặt.
- Cô giúp tôi thoát cô ta được không? - Từ Thức đứng bên sau Băng Tuyết.
- Ai? - Băng Tuyết quay người lại nhìn Từ Thức thắc mắc.
- Cô ta. - Từ Thức chỉ tay vào bức ảnh chụp 1 cô gái có tướng mạo cũng khá xinh đẹp.
- Không liên quan đến tôi. - Băng Tuyết nhún vai.
- Giúp tôi lần này thôi. Cô muốn gì cũng được hết. Nha! Nha! - Từ Thức làm mặt cún con nhìn Băng Tuyết.
- Quan hệ hai người? - Băng Tuyết hỏi.
- Cô ta là người mẹ tôi muốn tôi đi xem mắt. - Từ Thức nói.
- Nhờ người khác đi. Tôi không hứng thú. - Băng Tuyết liếc Từ Thức.
- Cô là người con gái duy nhất mà tôi biết. - Từ Thức nói.

- Được rồi! Cậu muốn tôi làm gì? - Băng Tuyết nói.
- Làm bạn gái giả. - Từ Thức nhìn Băng Tuyết.
- Ngược lại cậu phải giúp tôi tìm số cây còn lại trong này. - Băng Tuyết đưa cho Từ Thức tờ giấy trong tay.
- Được! - Từ Thức cầm lấy tờ giấy.
- Tôi về lớp. - Băng Tuyết xoay người đi về lớp.
- Tôi đi với. - Từ Thức đi lại gần Băng Tuyết.

Băng Tuyết cùng Từ Thức đi về lớp. Băng Tuyết về chỗ mình ngồi và nằm lên bàn ngủ.

Ra về.

Băng Tuyết đứng lên, cất hết đồ vào cặp và đi ra khỏi lớp. Đang đi, Băng Tuyết bị Từ Thức giữ lại từ đằng sau.

- Chuyện gì? - Băng Tuyết quay lại nhìn Từ Thức.
- Ngày mai, 7 giờ đến nhà tôi. - Từ Thức nói rồi đi thẳng.

Băng Tuyết đi xuống nhà xe lấy xe đạp của mình chạy về nhà. Băng Tuyết đi trên đường, chợt nhớ trong nhà không còn đồ ăn liền chạy đến siêu thị gần nhất. Băng Tuyết gửi xe rồi đi vào trong. Băng Tuyết đi hết gian hàng này đến gian hàng khác để mua những thứ cần thiết. Sau khi lượn vài vòng trong siêu thị, Băng Tuyết đã mua được những thứ cần thiết. Sau đó, Băng Tuyết đi ra tính tiền rồi ra ngoài lấy xe đạp chạy về nhà. Băng Tuyết cất số thức ăn vào trong tủ lạnh sau đó lên phòng. Băng Tuyết vừa mở cửa phòng liền nhớ phải tới nhà Lê Xuân. Cô vào trong phòng, viết 1 cái ghi chú dán lên tường rồi đi ra khỏi phòng, lấy xe đạp chạy đến nhà Lê Xuân.

Nhà Lê Xuân.

"Kính kong! Kính kong!"

Chuông cửa nhà Lê Xuân vang lên. Lê Xuân vội chạy ra mở cửa.

- Mày đến... - Lê Xuân đang noia thì ngạc nhiên người đứng trước mặt - Tiểu Kỳ? Cậu đến làm gì?
- Ăn ké com. Người hầu nghỉ hết rồi. - Cao Kỳ nói.
- Vào đi! - Lê Xuân mời Cao Kỳ vào nhà.
- Ủm! - Cao Kỳ bước vào trong nhà Lê Xuân.

Cả hai cùng vào trong nhà. 5 phút sau, chuông cửa lại kêu lần nữa. Lê Xuân lại ra mở cửa.

- Cây đâu? - Băng Tuyết vừa nhìn thấy Lê Xuân mở cửa liền nói.
- Đi theo tao. - Lê Xuân đi ra ngoài.

Lê Xuân dẫn Băng Tuyết đến vườn cây sau nhà. Lê Xuân để Băng Tuyết lấy những thứ cần thiết. Sau đó, Băng Tuyết nhanh chóng ra về. Lê Xuân tiễn Băng Tuyết ra cổng rồi đi vào trong nhà.

- Ai vậy? - Cao Kỳ vừa nhìn thấy Băng Tuyết liền hỏi.
- Băng Tuyết. Tiểu Kỳ cậu ngồi chờ tớ làm com nhá. - Lê Xuân cười nhìn Cao Kỳ.
- Ủm! Cậu có cần tớ giúp không? - Cao Kỳ nói.
- Không cần đâu! Cậu ngồi đó đi. - Lê Xuân nói rồi vào trong nhà bếp.

30 phút sau.

- Cao Kỳ! Vào ăn com thôi! - Lê Xuân ló đầu ra khỏi nhà bếp.
- Được rồi! Tớ vào ngay. - Cao Kỳ đứng lên và tiến vào nhà bếp.

Cao Kỳ bước vào trong nhà bếp. Trên bàn toàn là những món bình dân. Cao Kỳ ngồi xuống đối diện Lê Xuân.

- Xin lỗi! Vì có 1 mình nên tớ chỉ ăn những thứ này thôi. - Lê Xuân ái ngại nói.

- Không sao! Dù sao cậu cũng tự nấu mà. - Cao Kỳ cười.
- Cậu ăn thử đi! - Lệ Xuân gấp thức ăn cho Cao Kỳ.
- Tiểu Xuân, cậu làm ngon lắm! - Cao Kỳ ăn xong liền nhìn Lệ Xuân cười.

Cả hai vừa ăn vừa nói chuyện 1 cách vui vẻ. Sau khi ăn xong, Lệ Xuân cùng Cao Kỳ dọn bàn ăn. Sau đó, Cao Kỳ ra về. Lệ Xuân lên phòng mình, đóng cửa lại và đi tắm rồi leo lên giường đi ngủ.

Note: em mong mấy chế đọc truyện xong nhớ để lại nhận xét. Đáp đá cũng được, cùng lắm em xây biệt thự ngồi tự kỉ cũng được nhưng em muốn các chế **ĐỂ LẠI NHẬN XÉT** giúp. Chân thành cảm ơn. *cười**cúi đầu*. Tạm biệt mấy chế.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thư Siêu Quậy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Chương 26:

Sáng hôm sau.

Tụi nó cùng nhau đến trường sớm hơn thường. Tụi nó ngồi trong lớp, Băng Hạ với Nhã Lệ nói chuyện còn Băng Tuyết và Lệ Xuân nằm ra bàn ngủ. Bỗng nhiên, Lâm Từ đi vào trong lớp rồi kéo Nhã Lệ ra ngoài. Băng Hạ gọi hai đứa kia dậy rồi cùng nhau lên đi theo. Đi mãi, đến 1 gốc cây cổ thụ trong trường tụi nó liền núp trong bụi cây ngay phía sau Lâm Từ và Nhã Lệ.

- Cậu dẫn tớ ra đây làm gì? - Nhã Lệ bắt đầu hỏi.
- Ừm... Tớ có chuyện muốn nói với cậu. - Lâm Từ cúi mặt xuống nói.
- Cậu bị sao à? - Nhã Lệ hỏi.
- Không! Không! Tớ không sao! - Lâm Từ xua tay.
- Vậy có chuyện gì? - Nhã Lệ tò mò.
- À... Ờ... Ừm... - Lâm Từ gãi đầu.
- Sao? - Nhã Lệ lo lắng.
- Tớ... ừm... Tớ... thích... thích cậu! Cậu làm bạn gái tớ được không? - Lâm Từ nói, mặt đỏ lên như quả cà chua.
- Hả? - Nhã Lệ ngạc nhiên.
- Tớ nói là tớ thích... thích cậu. Nhưng không được cũng không sao đâu! - Lâm Từ cười.
- Ừm... Thật ra... Tớ... tớ không ghét cậu. Nhưng hiện giờ tớ vẫn chưa nghĩ tới chuyện này. Nếu có thể, cậu có thể cho tớ thêm thời gian suy nghĩ được không? - Nhã Lệ ái ngại nói.
- Được! Cậu chỉ cần cho tớ cơ hội thì bao lâu cũng không sao! - Lâm Từ cười.
- Cảm ơn. - Nhã Lệ cười tươi.

Nhưng hai người không biết rằng đằng sau có ba người núp sau bụi cây. Thấy hết chuyện rồi nên ba người đang cố gắng chuẩn về lớp. Vừa ra khỏi khu vực đó, ba người đi về lớp. Bỗng có người vỗ vai Lệ Xuân.

"Bộp!"

- Á! - Lệ Xuân quay người lại.
- Cậu sao vậy? - người đằng sau Lệ Xuân lo lắng hỏi.

- Hà? Không có sao đâu tiểu Kỳ. - Lệ Xuân vội cưa tay.
- Cậu vừa làm chuyện xấu hả? - Cao Kỳ tra khảo Lệ Xuân.
- Không có! Không có đâu! - Lệ Xuân vội cúi đầu xuống.
- Tớ biết cậu làm chuyện xấu. Nhưng không sao! Tớ sẽ tự mình điều tra. - Cao Kỳ khoác vai Lệ Xuân.
- Tớ biết không cao bằng cậu rồi nên tớ không muốn lùn thêm đâu. - Lệ Xuân gạt tay Cao Kỳ ra.

Lệ Xuân quay người lại nhìn thì thấy mình bị 2 đứa bạn thân bỏ rơi 1 cách không thương tiếc. Lệ Xuân đi về lớp với Cao Kỳ.

- Hai con kia bỏ tao vậy hả? - Lệ Xuân vừa bước vào lớp liền hét.
- Tụi tao chỉ tạo không gian cho 2 người thôi mà. - Băng Hạ ngây thơ nói.
- Tạo không gian? Tao không cần! - Lệ Xuân trừng mắt nhìn Băng Hạ.
- Không cần thì thôi! - Băng Hạ nhún vai.

Lệ Xuân đi về chỗ của mình ngồi. 1 lúc sau, Nhã Lệ với Lâm Từ vào trong lớp. Băng Hạ ngồi khều khều Nhã Lệ nói gì đó. Ngay sau đó, Nhã Lệ liền tiến tới đánh Băng Hạ tới tấp còn Băng Hạ thì ôm bụng cười.

- Mày im đi nhá! - Nhã Lệ ngừng đánh rồi nói.

Nhã Lệ quay lên rồi ngồi xuống. Còn Băng Hạ ngồi cố nén cười. Lệ Xuân quay sang cố gắng hỏi Băng Hạ nhưng Băng Hạ chẳng nói gì.

Ra chơi.

- Băng Hạ! Mày nói tao nghe đi. - giọng Lệ Xuân nài nỉ.
- Không là không! - Băng Hạ nói.

Từ tiết 2 đến giờ, Lệ Xuân cứ đi theo Băng Hạ để hỏi 1 chuyện gì đó nhưng Băng Hạ nhất quyết từ chối. Băng Hạ đi xuống căn tin trường, Lệ Xuân cũng đi theo. Nhưng không may cho Lệ Xuân, Băng Hạ đã chen vào đám đông và đã cắt đuôi được Lệ Xuân. Lệ Xuân cố gắng chen vai để đi theo Băng Hạ nhưng không thành công. Sau đó, Lệ Xuân đành phải đi ra ngoài ngồi đợi Băng Hạ. Sau khi mua thức ăn, Băng Hạ cầm số đồ ăn khó khăn đi ra. Vừa mới thoát ra khỏi đám đông, Băng Hạ liền nhìn thấy Lệ Xuân. Nhưng thấy Lệ Xuân không để ý liền nhẹ nhàng đi ra khỏi căn tin. Bỗng, Băng Hạ bị kéo lại. Khi quay lại, Băng Hạ nhìn thấy khuôn mặt hiện lên 2 chữ tò mò của Lệ Xuân. Lệ Xuân lôi Băng Hạ đi đến 1 nơi khá vắng vẻ trong trường.

- Nói cho tao nghe đi! - Lệ Xuân nài nỉ.
- Tao nói không mà. - Băng Hạ nói.
- Nói đi! - Lệ Xuân tiếp tục nài nỉ.
- Không rành và cũng không muốn. - Băng Hạ nói rồi quay người đi thẳng.

Lệ Xuân bắt đầu bỏ cuộc. Còn Băng Hạ thì vừa đi vừa ăn hết số thức ăn mà cô mới mua. Băng Hạ đi dọc hành lang để về lớp học.

- Đúng là heo. - 1 giọng con trai vang lên sau Băng Hạ.

Băng Hạ quay người lại. Khuôn mặt mà Băng Hạ chẳng muốn thấy tí nào lại xuất hiện ngay phía sau cô.

- Kệ tôi! - Băng Hạ nói rồi tiếp tục ăn.
- Ăn như heo! Có ngày cô mập như 1 con heo nái đấy! - Hán Phong nói.
- Không phải chuyện của cậu. - Băng Hạ quay người chuẩn bị bước đi.
- Đúng là đồ con heo! - Hán Phong nói.

Băng Hạ nghe thấy Hán Phong nói câu đó khiến cho Băng Hạ tức giận. 1 cuộc chiến nảy lửa diễn ra giữa hai người. Băng Hạ xử lý nhanh chóng số đồ ăn trên tay và cô tiến lại gần Hán Phong và cãi nhau. Cãi nhau cho đã xong rồi lại chuyển sang đánh nhau tới tấp và người khơi mào chính là Băng Hạ. Được 15 phút, Quang Khánh và Khắc Duy bước tới và sau khi Khắc Duy ra mặt ngăn cản thì cuộc chiến tranh mới có thể chấm dứt.

Băng Hạ tức giận đi về lớp với bộ mặt đầy bụi, đầu tóc rối bù lên và bộ đồng phục bẩn. Băng Hạ đi vào nhà vệ sinh để rửa mặt và chải lại tóc. Sau khi chải xong tóc, Băng Hạ đi ra ngoài và đi thẳng về lớp. Băng Hạ vừa mới bước vào lớp, Nhã Lệ ngạc nhiên nhìn Băng Hạ.

- Mày mới đánh trận về hả Băng Hạ? - Nhã Lệ nói với giọng có vẻ trêu đùa.
- Ủ! Chiến tranh lớn. - Băng Hạ thờ ơ đáp.
- Đồng phục bẩn rồi. Mày nên đi thay đi. - Nhã Lệ nói.
- Không mang theo lên lớp. - Băng Hạ ủ rũ nói.
- Cầm lấy và đi thay đi. - Nhã Lệ lôi ra trong cặp một bộ đồng phục mới đưa cho Băng Hạ.
- Cảm ơn! - Băng Hạ cầm lấy bộ đồng phục mà Nhã Lệ đưa.

Băng Hạ đi ra ngoài. 1 lúc sau, Băng Hạ quay lại lớp, bộ đồng phục bẩn kia đã biến mất. Băng Hạ im lặng trở về phía mình ngồi. Đúng lúc Lệ Xuân trở về lớp, Lệ Xuân khá ngạc nhiên vì sự thay đổi thái độ nhanh như thời tiết vậy. Vừa mới rất vui vẻ với đồng đồ ăn mà bây giờ lại im im như Băng Tuyết thứ 2.

- Con Băng Hạ sao vậy? - Lệ Xuân quay sang Băng Tuyết hỏi.
- Không biết! - Băng Tuyết trả lời, không thèm nhìn Lệ Xuân.

Lệ Xuân khều khều Cao Kỳ ngồi ngay phía trên.

- Con kia làm sao vậy? - Lệ Xuân nói rồi chỉ chỉ vào Băng Hạ.
- Ai biết. Vừa nãy Băng Hạ bước vào lớp, quần áo dính đầy bụi. Nhã Lệ đưa cho Băng Hạ bộ đồng phục mới rồi cô ta đi thay. Từ lúc vào lớp cô ta như vậy đó. - Cao Kỳ tường thuật lại - À! Mà sao cậu quan tâm cô ta hơn tớ vậy, tiểu Xuân?
- Nó là bạn thân của tớ. - Lệ Xuân nói.
- Không lẽ tớ không phải bạn thân cậu. - Cao Kỳ giả vờ giận dỗi.
- Cả hai đều là bạn thân của tớ mà. - Lệ Xuân cười.
- Ừm.. Lệ Xuân! - Cao Kỳ nhìn Lệ Xuân.
- Sao? - Lệ Xuân thắc mắc.
- Cậu có thể cho tớ ăn nhờ ba bữa cơm ở nhà cậu trong mấy tháng này được không? - Cao Kỳ nhìn Lệ Xuân.
- Được! Cậu cứ việc vào nhà tớ ăn cơm. - Lệ Xuân cười.
- Cảm ơn nhiều! - Cao Kỳ vui vẻ quay lên trên.

Chuông reo vào lớp, thầy giáo bước vào trong lớp. Tiết học vẫn diễn ra bình thường như mọi ngày.

Ra về.

- Tiểu Xuân! Chờ tớ về chung. - Cao Kỳ vội chạy theo Lệ Xuân khi thấy Lệ Xuân đi khá xa.

Lệ Xuân giảm tốc độ lại đợi Cao Kỳ chạy lại. Lệ Xuân với Cao Kỳ vừa đi vừa nói chuyện rất vui vẻ. Băng Hạ với Nhã Lệ thấy khá lạ nên lén lút chạy theo sau. Còn Băng Tuyết lại chẳng có hứng thú với chuyện đời tư của ai cả nên cô đi về nhà.

Lệ Xuân và Cao Kỳ lấy xe rồi cùng nhau về nhà của Lệ Xuân. Băng Hạ và Nhã Lệ cũng đi theo sau. Tới nhà Lệ Xuân, Băng Hạ và Nhã Lệ đứng ở ngoài cổng rồi Băng Hạ lấy điện thoại ra chụp khi thấy Cao Kỳ bước vào nhà Lệ Xuân cùng với Lệ Xuân và cả hai cùng nhau đi về trước khi bị Lệ Xuân phát hiện.

Lệ Xuân cùng Cao Kỳ vào trong nhau vào trong nhà. Cao Kỳ ngồi ở ngoài phòng khách còn Lệ Xuân vào trong nhà bếp làm bữa trưa. 5 phút sau Lệ Xuân mở cửa nhà bếp.

- Tiểu Kỳ! Cậu đi mua giùm tớ ít cà chua, thêm ít hành để tớ làm đồ ăn. Cảm ơn trước nha. - Lệ Xuân nói rồi bước vào trong nhà bếp và đóng cửa lại.

Cao Kỳ nghe xong liền đứng lên, đi ra ngoài và lấy xe đi đến siêu thị. Tới siêu thị, Cao Kỳ gửi xe rồi bước vào trong siêu thị. Cậu đi đến gian hàng bán rau quả và tìm thứ Lệ Xuân cần. Vì quên hỏi Lệ Xuân cần bao nhiêu nên cậu cứ lấy đại. Khi đi ra tính tiền, mọi người tròn mắt nhìn Cao Kỳ xách 2 giỏ toàn cà chua với hành. Tính tiền xong, cậu lái xe đi về nhà Lệ Xuân.

- Tiểu Xuân! Tớ mua về rồi. - Cao Kỳ nói lớn.

- Cảm ơn cậu. - Lệ Xuân ngạc nhiên nhìn hai cái túi Cao Kỳ cầm.

- Sao vậy? - Cao Kỳ nhìn thấy Lệ Xuân cứ nhìn chăm chăm vào hai túi Cao Kỳ đang cầm.

- Cậu tính vào rừng ở hay sao mà mua nhiều thế. Ăn chỗ này chắc cả tháng đấy! - Lệ Xuân nhìn chăm chăm vào hai túi Cao Kỳ đang cầm.

- Thảo nào người ta nhìn tớ như người ngoài hành tinh. - Cao Kỳ đưa cho Lệ Xuân hai cái túi.

Lệ Xuân cầm lấy 2 cái túi rồi đi vào trong nhà bếp. Sau 30 phút, Lệ Xuân bước ra ngoài gọi Cao Kỳ vào trong ăn cơm. Cả hai vừa ăn vừa nói chuyện rất vui vẻ. Ăn xong, Cao Kỳ giúp Lệ Xuân dọn dẹp chén đĩa rồi ra về. Còn Lệ Xuân sau khi tiễn Cao Kỳ liền lên phòng đi ngủ.

Tối, tại nhà Lệ Xuân.

"Reng! Reng! Reng!"

Tiếng chuông điện thoại vang lên khiến Lệ Xuân thức giấc. Lệ Xuân mệt mỏi đi xuống lầu và cầm điện thoại lên nghe máy.

- Alô! - Lệ Xuân nói bằng giọng ngái ngủ.

- Xin lỗi tí vì đã muộn còn làm phiền nhưng có 1 chuyện tí cần đến bar. - giọng Rita vang lên trong điện thoại.

- Ồ! - Lệ Xuân cúp máy rồi đi lên lầu.

Lệ Xuân vào phòng tắm để tắm rửa thay đồ rồi đi ra khỏi phòng. Lệ Xuân nhìn lên chiếc đồng hồ trên bàn. 9 giờ. Không biết ó việc gì mà gọi trễ thế này. Lệ Xuân ra ngoài lấy mô tô chạy vút nhanh trên đường đến bar Blood. Vừa bước vào, Lệ Xuân thấy bàn ghế lộn xộn, máu bắn tung tóe trên mặt đất. Lệ Xuân vội vàng đi nhanh xuống căn phòng bí mật. Lệ Xuân bước xuống căn phòng thì thấy Băng Hạ và Băng Tuyết mặt mày toàn máu, Nhã Lệ thì đang đi tắm vì cả người toàn máu. Lệ Xuân ngạc nhiên nhất là người ngồi đối diện Băng Tuyết. Lệ Xuân mong là cô không nhìn nhầm.

- Thiên Băng? Có chuyện gì sao? - Lệ Xuân ngạc nhiên.

- Đến muộn đấy! - Thiên Băng nhìn Lệ Xuân.

- Rita đâu? - Lệ Xuân ngó xung quanh.

- Dẫn mọi người đi khỏi đây rồi! - Băng Hạ đáp lại - Lại đây ngồi đi!

- Ngồi nên nhanh lên! - người ngồi cạnh Thiên Băng nói.

- Không chết người là được rồi. - Thiên Băng liếc tên ngồi bên cạnh cô.

1 lúc sau, Nhã Lệ bước ra khỏi phòng. Cô tiến lại gần chỗ tụi nó đang ngồi và ngồi vào cạnh Thiên Băng.

- Hiện giờ tao không nói chi tiết được. Băng Tuyết ngừng việc tìm thuốc và tập trung giúp tao. Tụi mày cầm lấy cái này. - Thiên Băng cầm ra 5 món đồ khác nhau - Chúng giống vũ khí tụi mày hay dùng nhưng nó chỉ có tác dụng với vampire mà thôi. Tao chỉ giúp được tụi mày lần này, nhưng chúng còn tìm tụi mày nữa nên tao cần đưa tụi mày những thứ này. Giờ tao phải đi rồi. Thiên Minh! Đi!

Sau khi Thiên Băng nói 1 tràng, cô và người con trai bên cạnh biến mất. 4 người nhìn 4 loại vũ khí trên bàn. Cửa Nhã Lệ là 1 cây gậy, Băng Hạ là 1 cây cung, Lệ Xuân là 1 cây kiếm và Băng Tuyết là 1 khẩu súng kèm theo vài hộp đạn. Băng Hạ cầm cây cung lên nhưng lại chẳng thấy tên để bắn. Băng Hạ khá ngạc nhiên. Bỗng, 1 tờ giấy từ cây cung rơi xuống.

"Trong phòng này. Đừng dùng lung tung mất công tao làm thêm."

Băng Hạ đọc tờ giấy và đoán chắc là tờ giấy Thiên Băng để lại cho cô. Tụi nó đứng lên và đi về. Đột nhiên, từ phía trên phát hiện 1 tiếng động lớn.

"Rầm!"

Tụi nó nhanh chóng chạy lên trên. Vừa bước tới nơi phát ra tiếng động, tụi nó liền thấy Rita đang bị 1 người tấn công, người đó nhếch nhác nhìn như thây ma vậy. Lệ Xuân không nghĩ nhiều liền cầm cây kiếm chém mạnh vào tên đó. Tên đó hét lên 1 tiếng rồi biến thành tro và biến mất.

- Không sao chứ? - Băng Hạ lo lắng chạy lại hỏi.

- Em không sao. - Rita mỉm nhìn tụi nó.

- Vũ khí Thiên Băng đưa đâu? - Băng Tuyết lại gần Rita.

- Nó đây. - Rita lấy ra trong người 1 chiếc hộp kèm theo 1 tờ giấy phía trên.

"Hộp Pandora. Bảo vệ cẩn thận."

Thiên Băng viết ngắn gọn vài chữ trên tờ giấy. Rita cũng ngạc nhiên khi nhận chiếc hộp, cũng vì nó mà vừa nãy cô bị tấn công. Tụi nó đọc những chữ trên chiếc hộp. Không hiểu chiếc hộp này có công lực như thế nào mà Thiên Băng lại giao cho Rita. Hiện giờ, việc đầu tiên là phải bảo vệ Rita cùng chiếc hộp này.

- Rita! Mau về nhà rồi qua nhà tôi ngay. - Băng Tuyết ra lệnh cho Rita.

Rita khôn hiểu gì nhưng vẫn đi theo Băng Tuyết đi về nhà Rita. 3 người kia cũng đi về nhà. Rita theo Băng Tuyết về nhà dọn đồ rồi chuyển đến nhà của Băng Tuyết. Đang mang hành lý xuống cầu thang thì Rita bị chặn bởi 1 vampire cấp E.

- Giao chiếc hộp ra. - tên đó nói.

- Tránh ra! - Rita giữ chặt chiếc hộp.

- Giao chiếc hộp ra ta sẽ cho ngươi đi. - tên đó nói.

- Không được! - Rita nói.

- Và ta cũng không cho. - giọng Băng Tuyết vang lên sau tên đó.

"Pằng!"

Băng Tuyết không ngần ngại cho tên đó ăn 1 viên đạn. Tên đó cũng chỉ hét lên 1 tiếng rồi biến thành tro bụi. Băng Tuyết dẫn Rita nhanh chóng rời đi và đi đến nhà của mình. Tới nhà Băng Tuyết, Rita được Băng Tuyết sắp xếp cho 1 căn phòng kế bên phòng cô. Băng Tuyết mệt mỏi trở về phòng mình. Băng Tuyết cởi áo khoác ra và cất đi. Bỗng nhiên, 1 tờ giấy rơi ra khỏi áo khoác. Băng Tuyết cầm lên và mở ra, nét chữ của Thiên Băng.

"Tao cần mày kiếm 1 người của dòng họ bị ám sát."

Băng Tuyết ngạc nhiên khi đọc tờ giấy. Chẳng phải dòng họ đó chết không còn ai hay sao. Không lẽ còn người sống, điều Băng Tuyết thấy khó tin. Cô được biết dòng họ đó bị ám sát và sau tin ấy, dòng họ đó bị xóa khỏi thế giới của vampire. Bây giờ, Thiên Băng lại muốn cô tìm người của dòng họ đó. Vậy cô phải tìm người đó ở đâu đây? Người đó cô chưa từng gặp qua làm sao có thể tìm? Trong đầu Băng Tuyết hiện ra hàng ngàn câu hỏi không có câu trả lời. Điều này khiến Băng Tuyết khá đau đầu. Băng Tuyết quyết định đi tắm để loại bỏ mùi tanh của máu dính khắp người. 10 phút sau, Băng Tuyết bước ra khỏi phòng tắm. Cô lên nằm lên giường nhưng lại không ngủ được bởi những câu hỏi về người bí ẩn của dòng họ bị ám sát đó. Băng Tuyết phải đi lấy 1 viên thuốc an thần cho dễ ngủ vì cô cần năng lượng để bước vào cuộc chiến của thế giới vampire, cuộc chiến mà cô lỡ vướng phải. Cô tiến lại giường và đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thư Siêu Quậy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Chương 27

Sáng hôm sau.

Băng Tuyết đã dậy từ sớm, cô đi xuống lầu làm đồ ăn sáng. Vì rất ít khi cô vào bếp nên trong bếp bụi bặm đầy, cô phải vệ sinh sơ qua nhà bếp. Bình thường thì giờ này cô sẽ ra ngoài ăn nhưng vì có thêm Rita nên hôm nay cô phải vào trong bếp làm đồ ăn sáng. Sau khi lau dọn xong chỗ làm bếp, Băng Tuyết bắt đầu việc bếp núc của mình. Khi đồng hồ chỉ 6 giờ, Băng Tuyết làm xong hết đồ ăn sáng. Băng Tuyết bước lên phòng Rita để gọi cô dậy.

"Cốc! Cốc! Cốc!"

- Rita! Dậy chưa? - Băng Tuyết nói lớn.

- Tỳ chờ em 1 lát! - giọng Rita vang lên trong phòng.

- Được rồi! Tôi chờ ở dưới. - Băng Tuyết nói rồi đi xuống lầu.

Băng Tuyết vào trong nhà bếp ngồi đợi Rita. 1 lát sau, Rita bước xuống lầu, tay ôm theo chiếc hộp Thiên Băng đưa. Rita ngồi vào chỗ rồi cả hai cùng ăn sáng với nhau. Ăn xong, Băng Tuyết lên lầu còn Rita thì dọn dẹp chén đĩa trên bàn và mang đi rửa. 1 lúc sau, Băng Tuyết đi xuống lầu, mặc một chiếc áo sơ mi trắng và chiếc chân váy đen đơn giản, khoác bên ngoài 1 chiếc áo khoác dài không tay màu đen. Rita sững sờ nhìn Băng Tuyết đi từ trên lầu xuống, vì chưa bao giờ Băng Tuyết mặc đồ như thế này ra ngoài. Hầu như Băng Tuyết ra ngoài dù đi dự tiệc cũng chỉ mặc 1 chiếc áo sơ mi và 1 chiếc

quần jean. Chưa bao giờ thấy cô mặc váy và trong tủ của Băng Tuyết không hề có sự hiện diện của 1 chiếc váy nào cả.

- Nhìn đủ chưa? Đi! - Băng Tuyết cảm thấy khó chịu trước ánh nhìn của Rita nhưng cố không để tỏ ra bên ngoài.

Rita vội vàng đi theo Băng Tuyết. Rita khá ngạc nhiên khi thấy Băng Tuyết không đi đôi bata trắng hăng ngày mà lại đi đôi giày búp bê màu trắng, đôi giày mà Rita chưa từng thấy Băng Tuyết đi bao giờ. Băng Tuyết đi nhanh đến chỗ mô tô và chạy nó ra cổng, Rita vội tiến lại gần Băng Tuyết và ngồi vào phía sau. Băng Tuyết chở Rita lao nhanh qua các con đường, không quan tâm đến những người xung quanh đang nhìn cô. Băng Tuyết dừng lại trước nhà của Lệ Xuân.

"Kính kong! Kính kong!"

Băng Tuyết bước xuống bấm chuông nhà Lệ Xuân, Rita đứng bên cạnh của Băng Tuyết. Nghe thấy tiếng chuông, Lệ Xuân vội chạy xuống lầu mở cửa.

- Ai vậy? - Lệ Xuân vừa mở cửa vừa nói.

- Tao có việc nhờ mày. - Băng Tuyết nói.

- Gì? - Lệ Xuân chán nản nói.

- Giao cho mày. Tao có việc. - Băng Tuyết nói rồi đi ra mô tô rồi chạy đi.

- Vào đi! - Lệ Xuân mời Rita vào nhà.

Rita vội vàng đi theo Lệ Xuân vào trong nhà. Lệ Xuân đề Rita ngồi trong phòng khách, đi vào trong bếp rồi lấy cho Rita 1 ly nước lọc. Lệ Xuân cầm ly nước đưa cho Rita rồi ngồi đối diện cô. Lệ Xuân thấy ngạc nhiên khi thấy Rita cứ ôm khư khư cái hộp đỏ từ khi đến đây, cô khá thắc mắc nhưng cũng chẳng hỏi gì vì cô đoán chắc rằng Rita không muốn Thiên Băng thất vọng, nhất là rất ít khi Thiên Băng giao việc cho Rita. Lệ Xuân ngồi cùng Rita nói chuyện để Rita quên đi những chuyện không vui của ngày hôm qua.

Chỗ Băng Tuyết.

Băng Tuyết lao nhanh trên đường đến nhà của Từ Thức. Băng Tuyết dừng lại trước nhà Từ Thức, cô xuống xe rồi nhấn chuông cửa. 1 lúc sau, Từ Thức chạy vội ra mở cổng rồi cô dắt xe vào trong. Từ Thức hóa đá khi nhìn thấy Băng Tuyết vì chưa bao giờ cậu thấy Băng Tuyết ăn mặc như vậy.

- Nhanh lên! - Băng Tuyết hỏi khi thấy Từ Thức cứ đứng như tượng đá ở đó.

- Ồ! - Từ Thức vội vàng chạy vào trong nhà và thay đồ.

1 lúc sau, Từ Thức bước ra khỏi nhà và khóa cửa lại cẩn thận. Từ Thức mặc 1 chiếc áo sơ mi trắng và chiếc quần jean màu đen và đi 1 đôi giày màu đen. Băng Tuyết nhìn cậu chẳng lộ ra bất cứ 1 biểu cảm nào, cô đứng chờ Từ Thức lấy xe ra. Từ Thức chạy 1 chiếc Lamborghini Veneno ra cổng và Băng Tuyết nhanh chóng ngồi vào trong xe. Sau khi khóa cổng lại, Từ Thức vào trong xe. Từ Thức lái xe đi.

- Cậu thấy tôi lạ lắm sao? - Băng Tuyết bắt chuyện.

- Sao? - Từ Thức vẫn chưa hiểu ý Băng Tuyết.

- Vừa nãy cậu nhìn tôi y như Rita. - Băng Tuyết liếc nhìn Từ Thức.

- À! Chỉ là tôi thấy cô lạ quá thôi. Tôi chưa bao giờ thấy cô mặc váy. - Từ Thức cười.

- Ồ! - Băng Tuyết thờ ơ đáp lại.

Không khí chìm vào trong im lặng. 1 lúc sau, Từ Thức dừng xe trước 1 nhà hàng, Băng Tuyết bước xuống và đợi cậu đi gửi xe. Sau khi Từ Thức quay trở lại, Băng Tuyết cùng Từ Thức đi vào trong nhà hàng. Nhà hàng này cô cũng chẳng để ý tên lắm, tuy không nổi tiếng như mấy nhà hàng cô hay lui tới nhưng ít nhất nó vẫn khá sang trọng. Băng Tuyết và Từ Thức đi vào trong và tiến lại gần 1 bàn có 1 người phụ nữ trung niên.

- Chào mẹ! - Từ Thức kính cẩn nói.

- Chào phu nhân. - Băng Tuyết cũng cúi chào.

- Ngồi đi! - mẹ Từ Thức nhìn hai người.

Cả hai cùng ngồi xuống chỗ đối diện với người phụ nữ đó.

- Cô là người mà con trai tôi từ chối đi xem mắt? - mẹ Từ Thức nghiêm túc nhìn Băng Tuyết.

- Vâng, là cháu! - Băng Tuyết thần nhiên trả lời.

- Woa! Không ngờ con mẹ lại trưởng thành nhanh như vậy. Không lẽ con hết chứng sợ gái rồi sao? - về mặt mẹ Từ Thức thay đổi nhanh như chong

chống khiến Băng Tuyết cảm thấy choáng.

- Mẹ! Không cần làm quá vậy đâu! - Từ Thức nhìn mẹ mình mà đỏ cả mồ hôi.

- Đây! Cục cưng của mẹ lớn nhanh quá! Mẹ không tưởng tượng được đây! - mẹ Từ Thức vui vẻ nói.

- Mẹ đừng gọi con là cục cưng nữa! - Từ Thức đỏ mặt vì xấu hổ.

Từ Thức và mẹ Từ Thức nói chuyện vui vẻ còn Băng Tuyết chỉ ậm ừ vài câu khi được hỏi đến. Băng Tuyết không có hứng thú khi ngồi đây nghe hai người kể chuyện, còn cô chỉ ngồi 1 chỗ ăn những thứ có trên bàn. Và thời gian cô mong chờ nhất chính là mẹ Từ Thức có việc bận nên phải đi trước. Từ đầu đến cuối cô chỉ mong chờ có giây phút đó thôi và bây giờ cô có thể thoải mái nói chuyện chứ không như vừa nãy, lúc nào cũng chỉ ậm ừ vài câu.

- Chuyện tôi nhờ cậu... - Băng Tuyết nói.

- À! Gần xong rồi, chỉ còn 1 loại cây nữa là đầy đủ rồi. Phải đợi người của tôi từ rừng Amazon về là được rồi! - Từ Thức cười.

- Được! Tôi qua lấy. - Băng Tuyết nói.

- À! Có 1 chuyện tôi không biết có nên hỏi không? - Từ Thức ngập ngừng - Về nhà tôi cho cô xem thứ này. - Từ Thức kéo tay Băng Tuyết đi ra ngoài.

Băng Tuyết đứng ngoài cổng chờ Từ Thức lấy xe. Khi thấy xe Từ Thức dừng trước mặt cô, Băng Tuyết bước vào trong xe. Từ Thức phóng nhanh xe về nhà. Sau khi mở cổng, Từ Thức lái xe vào trong nhà rồi cả hai cùng đi vào nhà của Từ Thức. Băng Tuyết vào trong phòng khách ngồi, còn Từ Thức vào trong căn ra 1 tủ to toàn những loại cây thảo dược khác nhau và cây súng ngắn. Từ Thức đưa cho Băng Tuyết túi thảo dược.

- Cô có nhận được thứ như thế này không? - Từ Thức đưa cho Băng Tuyết xem tờ giấy và cây súng ngắn kèm theo vài hộp đạn.

- Cậu cũng bị cuốn vào rồi. Từ giờ, chúng ta là đồng minh trong cuộc chiến này rồi đây! - Băng Tuyết cười lạnh.

- Há? Cuộc chiến? Ý cô là sao? - Từ Thức ngạc nhiên.

- Cậu biết vampire chứ? - Băng Tuyết nghiêm túc nói chuyện với Từ Thức.

- Cô nói đùa sao? Vampire không có thật. - Từ Thức trả lời.

- Không! Cậu chưa biết à? Thiên Băng, người ngồi cạnh tôi, chính là vampire dòng thuần chủng. - Băng Tuyết nhìn thẳng vào mắt Từ Thức.

- Sao? Không lẽ liên quan đến cô ấy? - Từ Thức tròn tròn mắt.

- Đúng! Tôi vẫn chưa nắm rõ được nhưng nếu cậu chỉ cần nhớ là người cậu cần bảo vệ là Rita, người quản lý thân cận của chúng tôi. - Băng Tuyết nghiêm túc.

- Há? Tại Sao? - Từ Thức vẫn chưa hết thắc mắc.

- Cậu không cần biết nhiều. Thôi! Tôi về đây! - Băng Tuyết đứng lên.

Băng Tuyết rời khỏi nhà Từ Thức, cô leo lên mô tô của mình và phóng đi. Băng Tuyết chạy đến ngôi nhà của hiệu trưởng trường Rita đang theo học. Băng Tuyết thần nhiên lái xe vào trong sân của ngôi nhà mặc cho người bảo vệ ngăn cản. Băng Tuyết dừng lại trước cửa, xuống xe và tiến vào trong nhà. Băng Tuyết tiến thẳng vào trong nhà trước sự ngạc nhiên của những người làm trong nhà. Những người làm vội ngăn cản Băng Tuyết tiến vào trong nhà nhưng đều thất bại. Băng Tuyết lên lầu và tiến vào trong phòng của hiệu trưởng. Băng Tuyết mở cửa ra 1 cách tự nhiên, bước vào rồi đóng cửa lại.

- Cô là ai? Tại sao vào được đây? - người đàn ông trước mặt Băng Tuyết tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Không cần biết. Tôi muốn chuyển hồ sơ của Hoàng Anh. - Băng Tuyết lạnh lùng nhìn người đàn ông trước mặt.

- Không được! - người đó nhìn Băng Tuyết.

- Nhanh! Nếu chưa muốn Vua xạ thủ này phải ra tay. - Băng Tuyết nhìn người đàn ông bằng ánh mắt sắc lạnh.

- Vua xạ thủ? Nữ hoàng Sandy? Được! Tôi làm ngay. - người đàn ông đó run sợ khi nghe Băng Tuyết nói, vội làm việc Băng Tuyết nói- Xong rồi! Đây!

Người đàn ông run rẩy đưa 1 vài tờ giấy kèm theo 1 quyển sổ học bạ. Băng Tuyết cầm lấy hồ sơ và đi thẳng ra ngoài trước sự ngạc nhiên của những người làm trong nhà. Băng Tuyết leo lên mô tô rồi rời khỏi ngôi nhà đó. Băng Tuyết lái xe đến nhà của hiệu trưởng trường của cô. Vì những người làm ở đây đều biết cô là ai nên Băng Tuyết cứ việc vào trong nhà, những người đó chỉ ngạc nhiên làm sao cô lại đến đây. Băng Tuyết bước vào trong nhà và tiến đến căn phòng duy nhất ở lầu 1. Băng Tuyết mở cửa ra, bước vào rồi đóng cửa lại.

- Em cần gì? - thầy hiệu trưởng ngược mặt nhìn cô.

- Xin nhập học cho người này. Mai người đó sẽ đi học. - Băng Tuyết đưa cho thầy hiệu trưởng sấp hồ sơ.

- Được! Thủ tục nhập học thầy sẽ làm xong cho em trước ngày mai. Em có thể về và ngày mai người đó chính thức được nhập học. - thầy hiệu trưởng cầm lấy hồ sơ và học bạ Băng Tuyết đưa.

- Cô ấy phải cùng lớp với em - Băng Tuyết nói.

- Được! - thầy hiệu trưởng gật đầu.

- Chào thầy! - Băng Tuyết nói rồi đi thẳng ra ngoài.

Băng Tuyết đi ra khỏi nhà và leo lên mô tô đi đến nhà của Lê Xuân. Băng Tuyết dừng xe lại trước cửa nhà Lê Xuân. Băng Tuyết nhấn chuông cửa.

"Kính kông! Kính kông!"

Băng Tuyết ngồi trên xe chờ Lê Xuân ra mở cửa. Lê Xuân ra và mời Băng Tuyết vào trong nhà.

- Cao Kỳ! Cậu cũng ở đây sao? - Băng Tuyết nhìn thấy Cao Kỳ ngồi trong nhà Lê Xuân.

- Tôi đến ăn nhờ. - Cao Kỳ trả lời.

- Com xong rồi! Mày vô ăn luôn không? - Lê Xuân ngỏ ý mời Băng Tuyết.

- Không cần! Tao ăn rồi! - Băng Tuyết ngồi xuống sofa.

- Vậy ngồi uống nước chờ Rita ngồi ăn xong đi. - Lê Xuân nói rồi vào trong bếp.

1 lúc sau, Lê Xuân bê 1 ly nước ép cà chua cho Băng Tuyết. Băng Tuyết hơi ngạc nhiên nhưng vẫn cầm lấy ly nước uống. Cao Kỳ đứng lên và vào trong nhà bếp, còn Lê Xuân đi kêu Rita xuống ăn cơm. Cả hai cùng nhau xuống ăn cơm. Băng Tuyết ngồi ngoài phòng khách chờ, cầm lấy quyển tiểu thuyết trên ghế sofa lên đọc. Khi Băng Tuyết ngồi uống được 1 nửa ly nước ép, Rita và Cao Kỳ bước ra khỏi nhà bếp. Băng Tuyết cầm ly lên và uống hết rồi cầm lấy ly nước vào rồi đưa cho Lê Xuân.

- Cảm ơn! - Băng Tuyết đưa cho Lê Xuân ly nước.

- Lấy on không lấy cảm. - Lê Xuân cầm lấy ly nước rồi rửa.

Băng Tuyết ra khỏi nhà bếp rồi đi ra cổng. Rita vội vàng đi theo Băng Tuyết. Khi Băng Tuyết leo lên xe, Rita ngồi vào phía sau Băng Tuyết rồi Băng Tuyết phóng xe đi. Băng Tuyết không đi theo con đường dẫn về nhà Băng Tuyết mà cô rẽ sang con đường khác. 1 lúc sau, Băng Tuyết dừng lại trước 1 tiệm may khá nổi tiếng. Băng Tuyết và Rita cùng vào trong.

- Chiếc áo buổi sáng tôi nói đâu? - Băng Tuyết liếc nhìn chủ tiệm.

- Dạ! Đây thưa cô. - chủ tiệm khá run khi nghe thấy giọng Băng Tuyết.

- Hả? - Rita ngạc nhiên.

- Mời cô đi theo tôi. - 1 người tiến lại gần Rita rồi nói.

Rita liền đi theo người đó vào trong phòng thay đồ, còn Băng Tuyết lại ghé ngồi đợi. 1 lúc sau, Rita bước ra khỏi phòng thay đồ. Rita mặc trên người 1 chiếc áo sơ mi màu trắng, quần tây màu đen, đeo cà vạt màu đen, mặc chiếc áo khoác màu xanh dương ôm sát người. Băng Tuyết nhìn Rita rồi gật đầu 1 cái. Rita đi vào trong thay ra và đi ra ngồi cạnh Băng Tuyết.

- May cái này vào luôn cho tôi. - Băng Tuyết đưa cho người may 4 cái phù hiệu.

- Xong rồi thưa cô! - 1 người đưa cho Băng Tuyết 1 cái túi.

- Đây! - Băng Tuyết đưa cho người đó thẻ của mình.

- Thanh toán xong rồi! Cảm ơn cô! - người đó cúi đầu nói.

Băng Tuyết không quan tâm đến những thứ này, cầm lấy thẻ của mình rồi đi thẳng ra xe. Rita cầm lấy túi quần áo rồi đi theo Băng Tuyết, Rita ngồi vào phía sau Băng Tuyết. Băng Tuyết chờ Rita trở về nhà của mình. Về đến nhà, Rita vào trong nhà ngồi, Băng Tuyết cất mô tô của mình đi rồi đi thẳng lên trên lầu thay đồ. 1 lúc sau, Băng Tuyết đi xuống sau khi thay lại quần áo đơn giản mà cô hay mặc. Băng Tuyết bước xuống ngồi xuống đối diện với Rita.

- Có chuyện muốn hỏi? - Băng Tuyết nhìn Rita.

- Ừm... Tại sao tỷ lại may cho em đồng phục trường tỷ? - Rita hỏi.

- Chuyện trường. - Băng Tuyết thần nhiên trả lời.

- Tại sao? - Rita ngạc nhiên.
- Không tại sao. Mai theo tôi lên trường. - Băng Tuyết ngã người dựa vào tựa phía sau.
- Vâng! - Rita nói.
- Đừng gọi chúng tôi là tỷ. Gọi tên đi! - Băng Tuyết nói.
- Vâng! - Rita gật đầu.

Băng Tuyết ngược nhìn lên đồng hồ treo tường. 6 giờ tối. Băng Tuyết đứng lên và đi vào trong bếp, Rita đi theo phía sau. Băng Tuyết đứng làm đồ ăn, còn Rita đứng ngay bên cạnh làm rau và 1 số nguyên liệu khác. Không khí im lặng đến đáng sợ đối với Rita còn đối với Băng Tuyết thì đây là chuyện bình thường vì hằng ngày chẳng có ai đến nhà. Khoảng 1 tiếng sau, Băng Tuyết sắp đồ ăn lên bàn ăn còn Rita thì đi lên lầu tắm rửa và cất túi đựng đồng phục. Băng Tuyết chuẩn bị xong mọi thứ rồi ngồi xuống ghế. 1 lúc sau, Băng Tuyết ngồi xuống đối diện với Băng Tuyết và đặt cái hộp ngay bên cạnh. Cả hai cùng ăn cơm. Ăn cơm xong, Băng Tuyết và Rita cùng nhau dọn dẹp chén đĩa trên bàn, lau dọn lại bàn ăn. Sau đó, Rita cầm cái hộp rồi lên lầu và vào trong phòng mình. Băng Tuyết dọn dẹp lại lần nữa rồi mới lên phòng.

Băng Tuyết mở cửa phòng, bật điện, bước vào trong rồi đóng cửa lại. Băng Tuyết ngồi vào bàn làm việc, lấy laptop ra và làm việc, những công việc đáng lẽ đã xong lâu rồi. Ban ngày Băng Tuyết dành thời gian cho những việc không quan trọng còn bây giờ Băng Tuyết phải dành hết thời gian còn lại trong ngày để làm việc. Trong lúc làm việc, Băng Tuyết chợt nhớ cô quên túi thảo dược mà Từ Thức đưa dưới xe. Băng Tuyết vội đi xuống mô tô lấy cái túi rồi đi lên phòng. Băng Tuyết cất những cái cây đi và tiếp tục làm việc của mình. Mấy giờ sau, Băng Tuyết đưa tay lên dụi mắt rồi nhìn đồng hồ để bàn. 1 giờ. Băng Tuyết vươn người, nhìn vào máy tính vẫn còn nhiều việc để làm. Băng Tuyết liền đứng lên, xuống bếp pha ly cà phê rồi mang lên vừa làm việc vừa uống. Sau khi hoàn thành công việc, Băng Tuyết tắt laptop, cất đi rồi Băng Tuyết vào trong phòng tắm. 1 lúc sau, Băng Tuyết bước ra khỏi phòng tắm và lên giường đi ngủ. Hôm nay đã là 1 ngày dài đối với Băng Tuyết khiến cô quá mệt mỏi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thư Siêu Quậy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Chương 28

Sáng hôm sau.

Tối qua dù Băng Tuyết ngủ rất muộn nhưng sáng nay cô lại thức dậy từ sáng sớm. Băng Tuyết vào trong phòng tắm để thay đồng phục đi học. Sau đó, Băng Tuyết ra khỏi phòng tắm rồi cầm lấy ly cà phê đã vội gắp hết trên bàn rồi cầm xuống nhà bếp để rửa. Băng Tuyết rửa xong ly rồi lấy trong tủ lạnh ra một số nguyên liệu nấu ăn. Băng Tuyết chuẩn bị đồ ăn sáng 1 cách nhanh chóng. Đúng lúc cô chuẩn bị xong đồ ăn thì Rita cũng vào bước vào trong nhà bếp.

- Vào ngồi ăn đi! - Băng Tuyết bê đĩa thức ăn đặt vào chỗ Rita hay ngồi.

Rita im lặng ngồi vào chỗ cô hay ngồi, còn Băng Tuyết sau khi lấy phần của mình ra thì cũng ngồi vào chỗ đối diện Rita. Cả hai im lặng dùng bữa sáng của mình. Sau khi ăn xong, Rita ra ngoài ngồi chờ Băng Tuyết dọn dẹp lại nhà bếp vì Băng Tuyết đã đuổi Rita ra khỏi phòng bếp khi cô vừa ăn xong. 1 lúc sau, Băng Tuyết đi ra khỏi phòng bếp rồi đi ra thẳng bên ngoài, lấy ra 2 chiếc xe đạp. Rita đứng sau Băng Tuyết khá ngạc nhiên vì thường cô đi bằng xe máy hay đi bộ đến trường chứ chưa bao giờ đi xe đạp. Băng Tuyết nhìn thấy Rita như vậy liền cất 1 chiếc xe đạp đi trong khi Rita chẳng hiểu gì. Băng Tuyết đứng chờ Rita ngồi vào phía sau nhưng Rita cứ đứng đấy.

- Nhanh lên! Ngồi vào phía sau. - Băng Tuyết quay lại nhìn Rita.

Rita vội ngồi vào phía sau Băng Tuyết. Băng Tuyết chạy xe đạp nhanh chóng đến trường. Tối trường, Băng Tuyết dừng xe lại trước nhà xe rồi bảo Rita đứng đó chờ rồi chạy xe vào trong. 1 lúc sau, Băng Tuyết đi ra khỏi nhà xe rồi dẫn Rita đi đến phòng thầy hiệu trưởng.

"Cốc! Cốc! Cốc!"

Băng Tuyết gõ cửa phòng thầy hiệu trưởng.

- Vào đi! - giọng thầy hiệu trưởng vang lên.

Băng Tuyết mở cửa bước vào, Rita bước theo sau.

- Đây là người em nói với thầy. - Băng Tuyết nhìn Rita.

- Ủm! - thầy hiệu trưởng gật đầu - Cô ấy sẽ được xếp vào lớp em, thay chỗ cho Thiên Băng trong lớp.

- Tốt! Em đi trước. - Băng Tuyết nói rồi đi thẳng ra ngoài.

Băng Tuyết đi về lớp, để lại Rita ở phòng thầy hiệu trưởng. Băng Tuyết mở cửa lớp, bước vào lớp rồi tiến lại bàn của mình ngồi xuống, đặt cặp sang 1 bên. Băng Tuyết lục trong cặp ra 1 cái áo khoác mềm và công dụng của nó khi Băng Tuyết mua về chính là... mang lên lớp gối đầu ngủ. Và hiện giờ cô ấy đang gối đầu lên chiếc áo khoác được gấp gọn, nhắm mắt lại đi ngủ dù xung quanh đang ồn hơn chợ. 3 đứa kia nhìn Băng Tuyết thảnh thơi nằm ngủ giữa 1 cái "chợ" ồn ào như vậy thì cũng biết cô đang rất mệt và buồn ngủ nên không dám lại gần, cứ để Băng Tuyết đi ngủ.

"Reng... Reng... Reng..."

Chuông vào lớp reo lên nhưng Băng Tuyết vẫn chẳng quan tâm, tiếp tục nằm trên bàn ngủ. Thầy giáo bước vào lớp, dẫn theo Rita vào trong lớp.

- Từ giờ bạn này sẽ học lớp chúng ta. - thầy giáo nói.

- Chào các bạn! Mình là Phạm Hoàng Anh, mong các bạn giúp đỡ mình. - Rita tự giới thiệu.

- Em xuống chỗ bên cạnh Băng Tuyết ngồi. - thầy giáo chỉ xuống chỗ Thiên Băng hay ngồi lúc trước - Và lớp ta có 1 người mới quay trở về nước, bạn ấy từng học lớp ta.

Hạo Nam lạnh lùng bước lên bục giảng, chỉ nhìn chằm chằm vào Rita đang ngồi chỗ Thiên Băng ngồi lúc trước bằng ánh mắt khó chịu. Nhưng anh cũng đã biết có chuyện gì xảy ra rồi. Vì chuyện đó, anh mới bay từ Anh trở về nước để giúp Thiên Băng. Thầy giáo nói rồi Hạo Nam bước về chỗ sau Rita. Hạo Nam lôi laptop ra làm việc mà chẳng quan tâm xung quanh, cứ gõ lạch cạch trên bàn phím.

Tiết 1 trôi qua, tiết 2 bắt đầu. Băng Tuyết vờn vai 1 cái rồi cắt cái áo khoác vào trong cặp của mình. Tới tiết Hóa, tiết mà cô học mà chẳng khác gì nghe sấm cả, lúc nào cũng cố gắng nhồi nhét số kiến thức đủ vượt qua kì thi. Băng Tuyết nghe thấy tiếng gõ lạch cạch bên tai liền quay sang nơi phát ra âm thanh liền khá ngạc nhiên vì người đó là Hạo Nam. Băng Tuyết liền viết 1 tờ giấy đáp thẳng đầu Hạo Nam.

"Bốp"

Hạo Nam nhìn xung quanh tìm người đáp giấy vào đầu mình, thấy Băng Tuyết đang nhìn mình cũng hiểu cô là người đáp tờ giấy. Hạo Nam nhặt tờ giấy lên rồi mở ra rồi đọc.

"Cậu biết chuyện rồi?"

"Ừ! Kèm với 1 cây súng ngắn và 1 viên ngọc xanh lam rất kì lạ."

Hạo Nam ném lại cho Băng Tuyết. 1 lúc sau, Băng Tuyết ném lại cho Hạo Nam, lần này nhắm thẳng vào mặt.

"Cậu nên mang theo nó bên mình và chuẩn bị đi."

"Tôi biết, không cần cô nói. Mà lần sau đừng ném vào mặt tôi nữa."

Hạo Nam ném lại cho Băng Tuyết. Băng Tuyết quay lên chép lại bài và chăm chú nghe giảng đến nỗi sắp nằm gục xuống bàn. Băng Tuyết đang cố chống đỡ lại cơn buồn ngủ của mình và 5 phút sau, sách vở bị gạt qua 1 bên và chiếc áo khoác mềm như bông kia lại ngự trị trên bàn.

Ra chơi.

Hán Phong xuống chỗ Rita đang ngồi và dẫn cô đi ra ngoài. Rita chưa kịp đứng lên liền bị Băng Tuyết kéo ngồi xuống. Hán Phong đưa mắt qua nhìn con người đang nằm trên bàn, 1 tay nhàn vai Rita xuống.

- Làm ơn bỏ tay xuống. - Hán Phong liếc nhìn Băng Tuyết.

- Tại sao? - Băng Tuyết không ngẩng đầu lên.

- Cậu giữ nó làm sao nó đi theo tôi. - Hán Phong nói.

- Tư cách? - Băng Tuyết đặt thêm câu hỏi.

- Anh trai. - Hán Phong mệt mỏi.

- Vậy tôi đi cùng cậu. - Băng Tuyết đột ngột đứng lên.

- Nhưng có chuyện riêng muốn nói với em tôi. - Hán Phong nói - Với lại cô lấy tư cách gì mà đi theo?

- Tôi cần bảo vệ cô ấy. - Băng Tuyết nhìn thẳng Hán Phong.

- Thôi! Em sẽ không đi đâu hết. Anh muốn nói gì nói đi. - Rita đứng giữa ngăn cản chiến tranh bùng nổ.

- Tốt! - Băng Tuyết nói rồi nằm gục xuống bàn tiếp tục đi ngủ.

Hán Phong thì thầm gì đó vào tai Rita rồi Rita cũng thì thầm lại vào tai Rita. Hán Phong nghe xong liền sững người, nhìn Rita. Còn Rita chỉ mỉm cười nhẹ như động viên thôi. Hán Phong nhìn mặt buồn bã đi về chỗ của mình.

- Ri... À! Hoàng Anh! Xuống căn tin không? - Băng Hạ đang đứng ngoài cửa vẫy gọi Rita.

Rita vội vàng chạy ra ngoài cửa và cùng 3 người xuống căn tin. Vì có người bảo vệ nên cô yên tâm tiếp tục ngủ bù cho buổi tối hôm qua. Hạo Nam đang ngồi làm việc của mình, bỗng điện thoại vang lên, mở điện thoại lên, Hạo Nam vội vàng cất máy tính đi rồi ra ngoài nghe điện thoại. 1 lúc sau, Hạo Nam đi vào và lấy ra trong cặp 1 viên ngọc xanh lam đang phát ra ánh sáng trắng. Hạo Nam nhìn xung quanh, hầu hết mọi người đều ra ngoài hết chỉ còn Hán Phong, Khắc Duy, Quang Khánh, Hữu Trí, Cao Kỳ, Lâm Từ, Băng Tuyết và anh ở trong lớp. Hạo Nam ghi lại những người đó chỉ trừ anh và Băng Tuyết ra. Chuông reo vào lớp vang lên.

Ra về.

Băng Tuyết cất cái áo khoác trong cặp rồi xách cặp lên rồi quay sang nhìn Rita đang vội cất cặp rồi đi ra khỏi lớp. Băng Tuyết đi vào trong nhà xe, lấy xe đạp của mình ra. Băng Tuyết ngồi trên xe chờ Rita đang đi lại chỗ cô rồi ngồi vào sau xe đạp. Băng Tuyết chạy xe đạp về nhà của mình. Về tới nhà Băng Tuyết, Rita vào trong nhà bếp làm đồ ăn trước, Băng Tuyết cất xe rồi vào trong nhà bếp làm đồ ăn cùng Rita. Xong xuôi mọi thứ, Băng Tuyết và Rita đều đi lên phòng mình để tắm. 5 phút sau, Băng Tuyết bước ra khỏi phòng mình và xuống bếp nhưng chưa thấy Rita liền đi lên lầu.

- Tắm xong chưa? - Băng Tuyết nói lớn vào trong.

- Chờ em 1 chút em xuống liền. - tiếng Rita vọng ra bên ngoài.

- Nhanh lên! - Băng Tuyết nói rồi đi xuống dưới nhà bếp.

Băng Tuyết ngồi xuống ghế chờ Rita xuống ăn cơm. 1 lúc sau, Rita xuống nhà ngồi xuống ghế rồi cùng Băng Tuyết ăn cơm. Ăn cơm xong, 2 người dọn dẹp nhà bếp như bình thường nhưng hôm nay Băng Tuyết lên phòng sớm hơn bình thường để Rita ở dưới nhà bếp tiếp tục dọn phần còn lại. Băng Tuyết mở cửa bước vào trong phòng rồi đóng cửa phòng lại rồi cầm máy tính đang nằm trên giường lại bàn làm việc và mở lên làm việc. Đang làm việc, bỗng có 1 số điện thoại lạ gọi đến.

- Alo! - Băng Tuyết bắt máy.

-...

- Cậu tìm đi. Tôi bảo vệ Rita cho. - Băng Tuyết trả lời.

-...

- Sắp. Sao cậu biết số tôi? - Băng Tuyết lạnh lùng nói.

-...

- Ồ! Tôi đang bận làm việc rồi. - Băng Tuyết nói.

-...

- Ồ! Rồi sao? - Băng Tuyết vô cảm nói.

-...

- Được! Thôi tôi cúp máy. - Băng Tuyết nói rồi cúp máy.

Băng Tuyết để điện thoại qua một bên rồi tiếp tục làm việc của mình. Đang làm thì cô nhận được 1 tin nhắn, cô mở lên xem.

"Mai chúng ta gặp nhau đấy, cô bé!"

Băng Tuyết vội nhắn tin lại.

"Người là ai? Muốn gì?"

"Kẻ thù của người bên cạnh cô, muốn tiêu diệt hết những người liên quan đến cô ta. Từ ngày mai, mỗi ngày tôi sẽ tới lấy đi 1 sinh mạng. Bảo vệ họ cẩn thận nhé, cô bé."

Băng Tuyết ngạc nhiên khi đọc được được dòng tin nhắn từ 1 người lạ. Băng Tuyết đứng lên và đi xuống lầu. Vừa bước vào phòng khách, cô thấy Rita

đang ngồi đọc truyện, tiến lại gần, cô tiến lại gần chỗ Rita đang ngồi rồi nói Rita gọi điện thoại cho 3 đứa kia đến nhà gấp. Khoảng 15 phút sau, 3 người đến nhà của Băng Tuyết, 3 người bước vào trong nhà. Vừa bước vào trong phòng liền cảm thấy không khí lạnh bao trùm cả căn phòng. 3 người ngồi vào chiếc ghế dài còn trống chỗ.

- Chuyện gì? - Băng Hạ chán nản nói.

- Đọc đi! - Băng Tuyết đẩy máy tính qua cho 3 người xem.

3 người đọc những dòng tin nhắn trên máy tính của Băng Tuyết. 3 người ngây người ra 1 lúc rồi quay sang nhìn Băng Tuyết.

- Thật sao? - Lệ Xuân nhìn Băng Tuyết.

- Cũng có thể là trò đùa của ai đó? - Rita trấn an 2 người.

- Nhìn đây! - Băng Tuyết giơ điện thoại của mình.

3 người cầm lấy điện thoại Băng Tuyết và xem. 3 người tiếp tục ngạc nhiên khi thấy tin nhắn từ 1 số lạ.

"Muốn biết có phải trò đùa hay không thì hãy chờ tới ngày mai sẽ biết."

Tin nhắn mới chỉ nhắn cách đây chưa đầy 1 phút. Tụi nó nhìn xung quanh, xem có ai xung quanh không nhưng chẳng có ai cả trừ 5 người tụi nó, Băng Hạ đứng lên mở cửa sổ ra rồi nhìn ra bên ngoài, xung quanh nhưng không thấy ai bên ngoài rồi Băng Hạ khóa cửa sổ lại cẩn thận.

- Tạm thời tụi mày với Rita đi gom các thành viên trong bang lại đã. - Băng Tuyết vừa nói vừa xem điện thoại.

- Còn mày? - Nhã Lệ nói.

- Tao có việc bận. Nhớ bảo vệ cái hộp cẩn thận đấy! - Băng Tuyết nói rồi đứng lên đi thẳng ra ngoài.

Băng Tuyết ra ngoài lấy mô tô rồi leo lên phóng đi. Cô hướng thẳng tới quán cà phê Feather ở trung tâm thành phố. Cô lái vào chỗ gửi xe của quán rồi đi vào trong quán. Băng Tuyết nhìn xung quanh tìm người hẹn với cô. Nhìn 1 vòng rồi Băng Tuyết tiến lại gần bàn có 2 người con trai đang ngồi, mỗi người 1 cái máy tính ngồi gõ liên tục.

- Các anh dừng được chưa? - Băng Tuyết đứng trước bàn nói.

- Em tới rồi à? Ngồi vào đây đi! - 1 người con trai ngồi vào cái ghế bên cạnh để nhường chỗ cho Băng Tuyết.

- Cảm ơn anh, Hàn Lâm. Có chuyện gì? - Băng Tuyết ngồi xuống.

- Phục vụ cho thêm 1 ly cà phê sữa. - người con trai ngồi trước mặt Băng Tuyết nói.

- Gấp làm gì? Cứ từ từ! - Hàn Lâm bên cạnh tiếp tục làm việc.

Băng Tuyết không nói gì thêm. Người phục vụ bê ra 1 ly cà phê đen, 2 ly cà phê sữa. Băng Tuyết cầm lấy ly của mình rồi cầm lên uống. Còn hai người kia tiếp tục làm việc với máy tính, không quan tâm đến Băng Tuyết đang ngồi đó.

- Nói nhanh! Không em về. - Băng Tuyết đặt ly cà phê xuống.

- Rồi! Rồi! Em nóng vội thế! - người con trai ngồi trước mặt Băng Tuyết nói.

- À! Em biết tên Hạo Nam mới chuyển vào lớp không? - Hàn Lâm nói.

- Em biết hán. - Băng Tuyết gật đầu.

- Hán có hành vi rất mờ ám. - người ngồi đối diện Băng Tuyết nói.

- Thế sao? - Băng Tuyết chẳng quan tâm đến vấn đề này.

- Em có nghe không vậy? - người đó chau mày.

- Em đang nghe mà. - Băng Tuyết thản nhiên nói.

- Có vấn đề gì sao? - Hàn Lâm nhìn Băng Tuyết.

- Có 1 đồng luôn ấy chứ! - Băng Tuyết trả lời - Em bận rồi! Muốn điều tra thì tự làm, em không tham gia.

- Sao? Em bận rồi à? Đang tính rủ thêm cho vui. - người đó tỏ vẻ buồn chán.

- Anh thôi đi! Việc em làm liên quan đến mạng người. - Băng Tuyết cảm ly cà phê lên nhấp 1 ít.

- Rồi! Em làm gì thì tùy. Rồi hết chuyện rồi. - Hàn Lâm tiếp tục làm công việc của mình.

- Ồ! Vậy thôi em đi về. Em chưa nấu cơm nữa. - Băng Tuyết nói rồi đứng dậy.

- Em nấu à? Tội tại anh qua nhà em. - người đó nói.

- Cậu đi 1 mình. Tớ bận rồi. - Hàn Lâm nói, mắt vẫn dán vào trong máy tính làm việc.

- Đi mà ~ - người con trai ngồi đối diện Hàn Lâm.

- Im đi! Tranh xa tớ ra. - Hàn Lâm đưa 1 tay chặn người con trai đó.

- Đi mà ~ - người đó vẫn cố.

Hàn Lâm lấy ra trong túi 1 quả táo và không thương tiếc ném vào trong miệng của người ngồi đối diện mình. Người đó thản nhiên cầm lấy quả táo đó và ăn ngon lành. Nhưng cả 2 người không biết Băng Tuyết đã rời khỏi đó từ lâu rồi, trong khi hai người đang cãi nhau. Hai người nhìn xung quanh không thấy Băng Tuyết liền quay lại công việc đang làm dở để làm tiếp.

Còn Băng Tuyết đang chạy đến bar và vào trong bar. 3 người kia đang đưa những người trong bang vào trong bar. Nhã Lệ đang đứng điểm danh lại tất cả người trong bang 1 lần nữa. Băng Tuyết đứng xem họ làm việc trong 1 góc khuất không ai chú ý đến. Từ đầu đến cuối, Băng Tuyết cứ đứng đấy không động tĩnh, mọi người không để ý đến cô. Đến khi 4 người kia hoàn thành xong công việc, Băng Tuyết mới bước lại gần.

- Mới đến hả? - Băng Hạ vui vẻ nói.

- Lòng leo quá! Tao đến lâu rồi! - Băng Tuyết nói - Mai cố gắng hơn.

- Ồ! - Lệ Xuân thờ ơ đáp lại.

- Sắp xếp cho họ ở lại xong rồi. - Rita nói, tay vẫn ôm khư khư cái hộp.

5 người cùng nhau vào căn phòng cách âm trong bar. 5 người cùng nhau bàn về kế hoạch ngày mai sẽ ứng chiến ra sao. Bên ngoài, mọi người trong bang vẫn hoạt động bình thường và họ được lệnh ở lại đây dù chẳng ai hiểu tại sao lại có lệnh như vậy. Họ không biết rằng tính mạng họ đang bị đe dọa và các tỷ mà bọn họ tôn kính đang cố gắng để không ai bị mất đi.

7 giờ tối.

Băng Tuyết đi ra ngoài để mua đồ ăn cho mọi người trong bang. Băng Tuyết ghé vào trong 1 quán cơm gần bar để mua. Vừa bước vào, Băng Tuyết thấy quán cũng khá đông khách, khi những người kia mua xong tới lượt cô.

- Còn bao nhiêu cơm gói hết vào cho tôi. - Băng Tuyết đặt lên bàn 3 tờ tiền có mệnh giá 500 ngàn.

- Được! Cô chờ tôi 1 tí. - người bán hàng vội nói.

Những người bên trong nghe thấy vậy vội vàng gom hết số thức ăn còn lại trong quán rồi gói lại thành những túi lớn. Băng Tuyết đứng ngoài chờ họ đóng gói hết số thức ăn lớn. Khoảng 15 phút sau, họ đưa cho cô mấy cái túi thức ăn lớn.

- Mai các người chỉ việc nấu cơm cho tôi, tôi sẽ trả gấp 3 lần. - Băng Tuyết đề nghị.

- Được chứ! - người chủ quán thấy có lợi lớn liền đồng ý.

- Tôi cần người mang giúp tôi. - Băng Tuyết liếc xem thái độ của người chủ quán.

Chủ quán liền cử bốn người xách những túi thức ăn to đi theo cô. Băng Tuyết cùng bốn người kia trở về bar. Đến trước cửa bar, Băng Tuyết kêu họ không cần đến họ nữa, kêu bọn họ đi về. Băng Tuyết gọi mấy người trong bang ra xách đồ ăn vào. Vừa gỡ những túi thức ăn ra, Rita mang lại cho mọi người 1 cái đĩa rồi từng người lấy phần ăn của mình. Băng Tuyết và 4 người kia cũng lấy phần của mình và ngồi vào 1 bàn ngồi ăn. Vì bang cũng không nhiều người lắm nên bang có đủ không gian để chứa hết số người này.

Cùng lúc đó, tại khu rừng ở ngoại ô thành phố.

"Pằng! Pằng! Pằng! Pằng!"

- Các người thật rắc rối. - 1 người con trai cất cây súng ngắn vào trong túi.

Người con trai đó tiến sâu vào trong khu rừng. Sau 1 hồi lòng vòng trong rừng sâu, cậu ta cũng tìm thấy căn biệt thự nằm sâu trong khu rừng. Cậu ta đột nhập vào trong căn biệt thự mà những người trong biệt thự không ai biết. Người con trai đó leo lên lan can của lầu hai. Vừa leo lên tới, bỗng 1 người con trai khác chặn cậu ta lại.

- Tại sao đến phòng Ngài ấy? - người con trai kia nói.

- Không liên quan đến cậu. - người con trai này nói.

Rồi hai người lao vào đánh nhau khiến Thiên Băng đang ngồi trong phòng thấy khó chịu. Thiên Băng đứng lên mở cửa ra, hai người đang đánh nhau nên khi Thiên Băng mở cửa ra, quyển sách cô yêu thích nhất bị thùng 1 lỗ lớn.

- Hai người biến khỏi lan can phòng tôi ngay. - Thiên Băng cầm quyển sách thùng 1 lỗ, lườm hai con người gây ra.

- Thiên Băng! Tôi có chuyện muốn nói với em - người con trai này nói.

- Được rồi! Thiên Minh! Người và Hạo Nam vào phòng đi. - Thiên Băng bước vào bên trong.

- Dạ! - Thiên Minh cúi đầu rồi đi theo Thiên Băng.

- Ồ! - Hạo Nam đáp lại rồi đi theo Thiên Băng.

Thiên Băng ngồi lên giường của mình, đối diện là hai người con trai đang nhìn nhau bằng ánh mắt tóe lửa. Thiên Băng cầm lấy quyển sách lên và ngồi đọc, thân nhiên để 2 người đó ngồi đó tự đấu mắt với nhau. Không khí trở nên rất yên tĩnh đến đáng sợ.

- Tôi có chuyện muốn nói với em - Hạo Nam lên tiếng trước.

- Sao? - Thiên Băng dời mắt khỏi quyển sách.

- Người em cần tìm đây. - Hạo Nam đưa cho Thiên Băng 1 tấm hình.

- Ồ! - Thiên Băng cầm tấm hình nhìn 1 hồi rồi đưa cho Thiên Minh - Nhờ cậu tìm.

- Vâng! - Thiên Minh đáp lại.

- Bớt cái kiểu như vậy đi! - Thiên Băng nhìn Thiên Minh.

- Dạ! - Thiên Minh đáp lại.

Thiên Băng liếc nhìn Thiên Minh, Thiên Minh vội vàng sửa lại cách đáp trả của mình. Sau 1 hồi lưỡng lự, Thiên Minh cũng đáp lại khiến Thiên Băng hài lòng gật đầu 1 cái.

- Cảm ơn anh. - Thiên Băng nhìn Hạo Nam nói.

- Để tôi tiễn bạn của Ngài về. - Thiên Minh đứng lên nói.

- Tôi muốn ở lại 1 đêm. - Hạo Nam liếc Thiên Minh.

Và chiếc tranh tiếp tục diễn ra. Còn Thiên Băng chẳng quan tâm tiếp tục đọc nốt quyển sách đang cầm trên tay. Đọc được vài trang, cô liếc nhìn hai con người như hai con trâu đang muốn húc nhau đến nơi. Thiên Băng cảm thấy không an toàn cho mấy quyển sách của mình nên Thiên Băng liền đuổi cả hai ra khỏi phòng và nói khi nào hai người hết "húc" nhau thì hãy vào rồi đóng cửa lại. Hai người tiếp tục đấu mắt.

- Tôi có thể đưa anh về. - Thiên Minh nhìn Hạo Nam.

- Tôi muốn ở lại. - Hạo Nam cương quyết.

Và cả hai lại lao vào đánh nhau khiến chấn động trước phòng Thiên Băng. Cả hai đánh nhau và khiến cửa phòng Thiên Băng thùng 1 lỗ lớn và 1 tủ sách của Thiên Băng đổ xuống và vài quyển sách lung lổ. Thiên Băng tức giận mở cửa phòng ra và cầm thanh kiếm của mình ngăn cản hai người đánh nhau.

- 10 quyển truyện tranh, 2 quyển truyện chữ, tủ sách lung lổ lớn và cánh cửa sập nát. Thấy đủ chưa? - Thiên Băng nổi giận.

Cả hai nhìn vào trong phòng của Thiên Băng và nhận thấy 10 quyển Conan đang nằm dưới đất. Cả hai nhìn biểu hiện của Thiên Băng không khác nào con quỷ hiện hình. Cả hai lo lắng không biết Thiên Băng sẽ xử lý ra sao vì bộ truyện Conan là thứ cô quý nhất, quý hơn cả anh trai mình. Thiên Băng lườm hai người và...

- Hai người nhanh chóng đi ra khỏi nhà tôi nhanh. Thiên Minh ra nhà cây ở 1 tháng cho tôi. - Thiên Băng tức giận quát hai người.

- Nhưng... - Thiên Minh mếu máo.

- Không nhưng nhị gì hết. Thực hiện ngay và luôn. - Thiên Băng lườm Thiên Minh.

"Rầm!"

Thiên Băng đóng cửa lại và dán 1 tờ giấy cho đi lỗ thủng trên cửa. Còn hai người đứng ngoài đầu mắt 1 hồi cả hai thực hiện yêu cầu của Thiên Băng. Thiên Minh vào trong phòng và chuẩn bị hành lí dọn ra ngoài nhà cây ở.

Quay lại bar Blood.

Sau khi ăn xong, mỗi người tự dọn dẹp và rửa đĩa của mình. Sau đó, lần lượt từng người vào trong vài trăm cái phòng tắm mà 5 người đã chuẩn bị sẵn. Cuối cùng, mọi người đi ngủ. Con gái được 5 người chuẩn bị giường sẵn đầy đủ còn con trai có 1 vài cái giường nhưng chẳng ai sử dụng mà bất cứ nơi nào trong căn phòng cũng có thể ngủ. Nơi con gái ngủ sạch sẽ bao nhiêu thì nơi con trai ngủ lộn xộn bấy nhiêu. Khi mọi người đều đi ngủ hết, Băng Tuyết vẫn thức đi tuần tra xung quanh phòng, cô vẫn chưa biết ai sẽ là nạn nhân đầu tiên nhưng cô cố gắng bảo vệ hết tất cả mọi người. Băng Tuyết kiểm tra cửa lần cuối rồi mới trở về giường của mình đi ngủ. Trong lòng cô đang thầm cầu nguyện rằng ngày mai đừng ai phải mất đi sinh mạng quý giá.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thư Siêu Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Chương 29

Sáng hôm sau.

Băng Tuyết thức dậy như bình thường, vào trong phòng thay đồ như thường lệ và đi học. Hôm nay, Băng Tuyết chở Rita đi học như hôm qua. Đến trường, Băng Tuyết nói Rita đi lên lớp trước còn cô vào trong gửi xe. Băng Tuyết đi ra khỏi nhà gửi xe rồi đi thẳng lên lớp. Cô bước vào trong lớp, cô ngồi vào chỗ của mình rồi quăng cặp lên bàn. Băng Tuyết trước khi đi học, đã dặn Duncan không cho ai ra khỏi bang trong khi không có sự cho phép của cô. Băng Tuyết nhìn sang 4 đứa đang cười nói kia mà chẳng biết tính mạng đang bị đe dọa. Đang suy nghĩ, máy tính của cô vang lên. Cô lờ máy tính và mở ra, lại là người hôm qua đã gửi những dòng tin nhắn đó cho cô.

"Yên tâm! Các cô không chết ngay đâu, thuộc hạ của các cô sẽ đi trước."

"Người là ai? Sao biết ta đang nghĩ gì?"

Băng Tuyết vội vàng nhấn lại.

"Kẻ thù. Đối với tôi tất cả đều có thể, chỉ là tôi có muốn hay không thôi."

Băng Tuyết đọc tin nhắn của tên đó rồi nhìn xung quanh, cũng không có ai đang nghi cả. Băng Tuyết lại đọc tin nhắn đó lần nữa rồi cất máy tính đi để không ai nhìn thấy tin nhắn của cô. Cô càng cảm thấy lo cho những người ở bar sẽ gặp nguy hiểm. Cô cố tỏ vẻ bình thường để 4 người kia không để ý nhưng trong lòng lại rất lo lắng. Bỗng có 1 tờ giấy được đặt trên bàn cô.

"Cô có cần tôi giúp đỡ gì không?"

"Không."

"Tôi với cô là đồng minh đấy!"

"Kệ cậu. Tốt nhất đừng xen vào."

"Nhưng liên quan đến mạng người."

"Không phải chuyện của cậu."

"Nhưng tôi có thể giúp."

"Được rồi! Tùy cậu."

"À! Khi nào rảnh qua nhà tôi lấy loại cây cuối cùng."

"Ồ!"

Băng Tuyết và Từ Thức chuyển qua chuyển lại 1 tờ giấy đầy chữ. Từ Thức biết chuyện là do vừa nãy đi vào lớp cậu thấy Băng Tuyết đang đọc tin nhắn, mặt cô nhìn thấy khá lo lắng nên cậu nhẹ nhàng bước lại gần và đọc hết những gì hiển thị trên màn hình. Cậu biết Băng Tuyết không cho mọi người biết vì

sợ sẽ lo lắng.

Tại quán bar.

- Duncan! Tôi đi ra ngoài mua ít đồ. - 1 người con trai nói.
- Kim Thành! Cậu cũng biết tỷ Sandy đã nói gì rồi mà. - Duncan lo lắng nói.
- Tôi đi 1 tí rồi về ngay thôi. Các tỷ không biết đâu. - người con trai tên Kim Thành nói.
- Ờ... - Duncan lưỡng lự.
- Tôi hứa 5 phút sau sẽ quay lại. - Kim Thành cố gắng thỏa thuận.
- Được thôi! - Duncan đồng ý.

Kim Thành đi ra khỏi bar và đi tới siêu thị gần bar. Bỗng có 1 người mặc áo đen nhảy xuống khỏi 1 cái cây và xuất hiện trước mặt Kim Thành. Kim Thành không quan tâm, né sang 1 bên và bước tiếp. Nhưng chưa bước được xa lắm, người mặc áo đen đó lại chặn trước mặt Kim Thành.

- Ngươi muốn gì? - Kim Thành lên tiếng hỏi.
- Muốn 1 thứ duy nhất từ ngươi. - người đó nói.
- Là gì? - Kim Thành nhìn tên đó.
- Chính là mạng ngươi. - người đó ngẩng lên và lao vào Kim Thành.

Quay lại trường.

"1 sinh mạng kết thúc."

Đó chính là tin nhắn mà Băng Tuyết đọc được trong máy của cô. Băng Tuyết nhìn ra ngoài cửa sổ lo lắng. Rita ngồi bên cạnh nhìn thấy sắc mặt lo lắng của Băng Tuyết cũng hiểu có chuyện không hay xảy ra rồi. Băng Tuyết nhắm mắt lại rồi trở về trạng thái lạnh lùng như bình thường. Cô tiếp tục hai tiết học của mình như bình thường.

Ra chơi.

Điện thoại của Băng Tuyết reo lên. Cô vội đi ra ngoài nghe điện thoại. Sau một lúc cô bước vào lớp vội vàng cất sách vở vào cặp rồi cầm cặp chạy ra khỏi lớp trước sự ngạc nhiên của mọi người trong lớp. Băng Tuyết chạy xuống nhà gửi xe lấy xe đạp rồi chạy thẳng đến bar. Duncan đang đứng chờ Băng Tuyết trước cửa. Băng Tuyết vừa tới bar, Duncan dẫn Băng Tuyết đến nơi gần với siêu thị. Và trước mặt hai người chính là 1 sát thủ trong bar, Kim Thành, xác người chết nằm ở vỉa hè. Vì con đường này hầu như không có người đi qua đây nên không ai phát hiện ra cái xác sớm hay nhìn thấy hung thủ. Theo như Duncan kể lại, Kim Thành đã ra khỏi bar vì muốn mua 1 ít đồ gì đó và nói 5 phút sau sẽ quay trở lại. Sau 10 phút không thấy cậu ta trở lại, Duncan đã rời khỏi bar để đi tìm, cậu ta phát hiện xác chết của Kim Thành đang nằm giữa đường và theo như phân tích thì do 1 cú đâm chí mạng vài tim còn lại không có bất kì vết thương nào khác nữa.

- Tôi dẫn cậu như thế nào? Cậu không nhớ được ư? - Băng Tuyết nhìn vào Duncan đang đứng bên cạnh.
- Em xin lỗi. - Duncan cúi đầu.
- Xin lỗi được ích gì? Thôi! Chuyện cũng lỡ rồi cậu xử lý đi và ghi nhớ chuyện này. - Băng Tuyết nói rồi đi thẳng vào về bar.

Băng Tuyết vừa bước vào trong bar, không khí lo lắng bao trùm khắp căn phòng. Khi Băng Tuyết bước vào, những người khác trong bar nhìn Băng Tuyết bằng ánh mắt lo sợ.

- Mọi người đừng lo lắng như vậy! Có thể là chuyện xảy ra ngoài ya muốn thôi. - Băng Tuyết cố an ủi mọi người trong bang.
- Tỷ có thể nói có chuyện gì đang xảy ra với chúng ta không? - 1 người trong bang lo lắng nói.
- Không cần biết. Nhưng cố gắng tránh nơi 1 mình, nên đi chung nhiều người. - Băng Tuyết nói.

Băng Tuyết lại 1 cái bàn, lôi cái laptop ra khỏi cặp rồi ném cặp sang ghế bên cạnh. Băng Tuyết mở laptop lên và làm việc còn đang dở của mình. 1 lúc sau, Duncan trở về bar và trấn an mọi người, điều khiến Duncan sợ chính là cái liếc mắt sắc lạnh của Băng Tuyết dành cho cậu. Duncan không dám nhìn vào góc phòng, nơi Băng Tuyết đang ngồi làm việc ở đó. Sau khi xử lý xong công việc, Băng Tuyết ngồi nhìn những người trong bang đang trở nên lo sợ. Băng Tuyết lại gần Duncan rồi nói gì đó và cậu đi theo cô vào trong 1 căn phòng khác trong quán bar.

- Cậu nên thắt chặt phòng bị. Từ ngày mai sẽ có 1 người trong chúng tôi ở lại. - Băng Tuyết nghiêm nghị nói.
- Em xin lỗi tỷ. Em sẽ cố gắng hơn nữa. - Duncan cúi đầu xuống rồi nói.

- Tốt nhất là thế! Vì cậu cũng trong vòng nguy hiểm đấy! - Băng Tuyết ngả người dựa vào phía sau.

- Sao? Dạ! Em sẽ cố gắng. - Duncan hơi ngạc nhiên rồi lại trở lại bình thường.

- Tôi xin lỗi. - Băng Tuyết nói.

- Người cần xin lỗi không phải tỳ. Những lời đó là của kẻ thù nói mới đúng. - Duncan cúi đầu u buồn nói.

Cả hai im lặng, không khí trở nên im lặng 1 cách đáng sợ. Mọi người trong bang ở bên ngoài thì lo lắng nhìn nhau mà không nói với nhau 1 câu nào. Khung cảnh ảm đạm như mọi người sắp chết đến nơi.

Trường học, ra về.

"Reng! Reng! Reng!"

Chuông reo lên, Rita vội cất sách vở vào trong cặp rồi nhanh chóng đi về. Ra tới cổng, cô chợt nhớ Băng Tuyết đã đi về trước nên đành phải đi bộ về. Đang đi giữa đường, Rita gặp Nhã Lệ đang chờ Băng Hạ và Lệ Xuân đang đi xe bên cạnh. Bỗng, Lệ Xuân quay lại và nhìn thấy Rita đang đi bộ về. Dù sao cũng về cùng 1 nơi nên Lệ Xuân quyết định chờ Rita về cùng. Đến bar, Rita đợi 3 người vào trong cất xe rồi cùng vào trong bar. Vừa mở cửa, 4 người đều nhìn thấy 1 không khí ảm đạm, điều mà chưa từng có ở nơi đây.

- Mọi người làm sao vậy? - Băng Hạ lo lắng lên tiếng hỏi.

- Kim Thành đã bị giết. - 1 người trong bang lên tiếng trả lời.

- Sao? Ai làm thế cơ chứ? - Lệ Xuân ngạc nhiên nói.

- Tại con đường tắt mà Kim Thành đi rất vắng vẻ nên không ai biết được chuyện gì đã xảy ra. - 1 người khác trong bang nói.

- Được rồi! Mọi người đừng lo lắng nữa. Nếu cứ như vậy sẽ không tốt cho mọi người. Rita ở đây bảo vệ mọi người. - Nhã Lệ nói.

3 người cùng nhau đi vào căn phòng Duncan và Băng Tuyết đang ở trong đó. Mở cánh cửa ra, 1 luồng khí lạnh bay ra khỏi căn phòng và thấy Duncan đang ngồi 1 góc phòng làm việc còn Băng Tuyết đang ngồi đọc sách ở ghế đối diện. 3 người cùng nhau bước vào và ngồi vào 1 ghế dài duy nhất còn trống chỗ. Băng Hạ, Nhã Lệ, Lệ Xuân và Duncan biết nhiệt độ trong phòng không tăng lên mà lại có dấu hiệu đang hạ xuống dưới âm độ

- Băng Tuyết! Ngừng hạ thấp nhiệt lại đi! - Băng Hạ lạnh tới run người.

- Mày làm tăng lên đi! - Băng Tuyết lạnh lùng nói, không thèm nhìn Băng Hạ.

- Mày là người làm hạ, làm sao tao tăng được hả con kia? - Băng Hạ tức giận nói.

- Bớt lại Băng Hạ! Mày càng nói, nó càng hạ nhiệt độ cho mày thành người băng luôn giờ. - Lệ Xuân quàng tay qua vai Băng Hạ - Thôi! Để tao ôm mày cho ấm

- Biến! Tao không cần. Ghê chết được. - Băng Hạ gạt tay của Lệ Xuân ra.

- Tao đi lấy đồ ăn trưa. - Băng Tuyết nói rồi gấp 1 quyển sách lại và đứng lên.

Băng Tuyết vừa bước ra khỏi căn phòng, căn phòng đột nhiên tăng độ 1 cách lạ thường. Cả 4 người trong căn phòng đều vui khi thấy nhiệt độ trong phòng đang tăng cao.

Băng Tuyết rời khỏi bar và đi đến quán cơm mà tối qua cô mua cho mọi người. Băng Tuyết vừa đến, chủ quán vội vàng nói mấy người giúp việc nhanh chóng cầm theo những cái tũa thức ăn lớn ra ngoài. Băng Tuyết đưa cho chủ quán 9 đồng tiền mệnh giá 500 ngàn rồi cùng mấy người giúp việc trong quán đó đi về bar. Băng Tuyết nói những người đó về trước rồi gọi mấy người trong bar ra cầm vào trong. Mọi người trong bar vẫn ảo não nhưng vẫn cố gắng lấy đĩa ra ăn cơm vì họ biết rằng nếu muốn đánh bại người khác trước hết mình phải khỏe trước đã.

- 4 người kia ra ăn cơm! - Băng Tuyết đứng ngoài cửa nói.

4 người mở cửa phòng rồi đi ra ngoài. 4 người cũng lấy phần của mình như bao người khác rồi vào trong phòng đó để vừa ăn vừa bàn chuyện được. Còn Băng Tuyết, cô cũng lấy phần của mình rồi cầm theo laptop 1 mình xuống căn phòng bí mật. Bước vào, Băng Tuyết lại gần chiếc ghế sofa rồi ngồi xuống, đặt phần ăn của mình lên bàn và mở máy tính lên. Không có tin nhắn mới, cô bắt đầu an tâm hơn rồi tiếp tục làm việc của mình. Cô vừa ăn vừa làm việc, cô đã quen với việc này khi ở nhà 1 mình. Bỗng Băng Tuyết thấy có cái gì đó kì lạ thì phải, cô nhìn xung quanh rồi ra chạm thử vào cánh cửa của nhà gửi xe. Băng Tuyết chạm vào rồi xuyên qua, nó như 1 tấm màn trong suốt nhưng cô có thể xuyên qua nó. Băng Tuyết gạt đầu 1 cái rồi quay trở lại bàn, làm việc của mình. Bỗng Băng Tuyết nhận được 1 tin nhắn, nó được gửi từ Ngài ấy.

"Băng Tuyết ơi ~!"

"Đừng mong em đồng ý. Em bận làm việc rồi!"

"Đi mà ~!"

"Miễn bàn! Em không quan tâm"

Băng Tuyết nhấn tin lại và sau đó cô không nhận thêm 1 tin nhắn nào nữa, cô tiếp tục hoàn thành công việc của mình. Ăn xong, cô để gọn đĩa qua 1 bên rồi tiếp tục làm công việc của mình vì công việc đối với Băng Tuyết quan trọng hơn. Băng Tuyết ngồi tiếp tục làm việc của mình.

- Băng Tuyết! Mày xuống dưới đây khi nào vậy? - Lê Xuân bước vào trong phòng.

- Hồi làm gì? - Băng Tuyết nói, mắt vẫn nhìn vào màn hình máy tính.

- Ăn xong không dọn mà vẫn làm việc được. - Lê Xuân nhìn vài cái đĩa được Băng Tuyết xếp gọn sang 1 bên.

- Tí tao làm xong rồi tao mang lên. - Băng Tuyết nói.

- Ồ! Tao đi ngủ đây! - Lê Xuân nói rồi vào trong phòng mình.

- Đúng là sâu ngủ. - Băng Tuyết nhìn Băng Tuyết.

- Đẹp cái biệt danh đó đi! - Lê Xuân nhìn Băng Tuyết bằng ánh mắt hình viên đạn.

- Thiên Băng gọi được còn tao không được là sao? - Băng Tuyết nói.

- Hừ! Mày mà quay lại là tao giết mày Thiên Băng! - Lê Xuân tức giận đi vào trong phòng.

"Rầm!"

Lê Xuân đóng cửa lại 1 cách thô bạo khiến cánh cửa cũng muốn gãy. Còn Băng Tuyết quay lại làm công việc của mình, Băng Tuyết nhìn vào cái tấm màn trong suốt 1 cái rồi tiếp tục làm việc của mình. Sau khi làm xong công việc đang dở của mình, Băng Tuyết đứng lên, cầm theo cái đĩa lên trên rồi cầm đi rửa. Rồi cô ra khỏi bar, lấy 1 chiếc mô tô rồi chạy đến nhà của Từ Thức. Tới nhà Từ Thức, cô nhấn chuông cửa rồi nhìn vào trong, cái "vườn bách thú" vẫn còn, 1 đám thú đang chạy xung quanh sân. Từ trong nhà, Từ Thức bước ra và mở cổng cho cô vào trong nhà. Băng Tuyết liếc nhìn đám động vật nhỏ khiến chúng sợ chạy đi trốn.

- Cô đừng liếc nữa. Cô không thấy chúng sợ lắm rồi à? - Từ Thức nhìn Băng Tuyết.

- Tôi ghét đám thú. - Băng Tuyết thản nhiên trả lời.

- Đồ ác độc. - Từ Thức liếc cô.

- Bây giờ mới biết à? - Băng Tuyết trả lời.

Cả hai không nói gì thêm, Từ Thức dẫn Băng Tuyết vào trong nhà rồi để cô ngồi trong phòng khách còn cậu lên lầu. 1 lúc sau, Từ Thức đi xuống, tay cầm theo 1 chậu cây.

- Nó hiếm lắm! Cô cầm cả chậu về luôn đi. - Từ Thức đưa cho Băng Tuyết.

- Ồ! Cảm ơn! - Băng Tuyết cầm lấy chậu cây.

- Xong rồi cậu về đi! - Từ Thức lo lắng nhìn đám thú.

- Không cần đuổi. Tôi về! - Băng Tuyết quay người bước đi.

- Nhanh lên! - Từ Thức hối thúc.

Băng Tuyết đi ra ngoài, đám thú đang chạy qua chạy lại. Cô vừa liếc 1 cái, đám thú liền chạy trốn hết vào những bụi cây xung quanh.

- Cô thôi dọa chúng được không? - Từ Thức bế 1 con chuột bạch đang sợ hãi lên.

- Tôi thích. - Băng Tuyết nói rồi đi thẳng ra cổng.

Băng Tuyết leo lên mô tô rồi chạy đi. Băng Tuyết chạy xe đến ngôi nhà của cô. Băng Tuyết dừng lại trước cửa rồi đem xe đi cất, cô vào trong nhà và lên phòng mình. Mở cửa phòng, cô bước vào trong rồi đóng cửa lại. Cô mở 1 cái tủ đựng những loại cây mà cô đã thu thập mấy ngày nay. Cô cầm chúng rồi xuống lầu và vào trong phòng khách. Băng Tuyết nhìn vào 1 trong những bông tuyết được treo trên tường, 1 đường hầm xuất hiện rồi cô bước xuống. Đến cuối đường hầm, cô nhấn mặt khẩu trên cửa, cánh cửa mở ra, cô bước vào trong và bật công tắc điện ngay gần cửa. Căn phòng được thấp sáng, căn phòng khá bụi vì lâu rồi cô chẳng xuống đây làm việc. Cô lau sạch 1 cái bàn rồi đặt số cây đó lên bàn và bắt đầu lau dọn phòng. Căn phòng này màu xanh, nền màu trắng, xung quanh phòng đặt rất nhiều kệ đựng đủ mọi loại thuốc. Có 4 cái bàn thủy tinh nằm ở giữa căn phòng, cái thứ nhất cô đặt 1 cái máy tính, cái thứ 2, cô để rất nhiều tư liệu được xếp gọn thành từng chồng, bàn thứ 3 cô để những dụng cụ làm việc, bàn thứ 4 là 1 cái bàn

trống mà cô vừa mới lau sạch để cô đặt những thứ cây của cô lên. Sau 1 tiếng đồng hồ, Băng Tuyết cũng lau dọn xong căn phòng. Cô ngồi vào ghế và bắt đầu làm việc.

Tại bar.

Lệ Xuân thức dậy ra khỏi phòng và nhìn thấy cái máy tính của Băng Tuyết vẫn còn nằm trên bàn. Cô liền cầm lấy nó và mang nó cất vào cặp Băng Tuyết rồi đi lên trên. Bỗng 1 người xuất hiện ngoài phía cửa, người đó đang muốn bước vào trong nhưng lại không thể vào được. Người đó làm đủ mọi cách nhưng vẫn không thể nào được. Cuối cùng, người đó bỏ cuộc và biến mất vì Nhã Lệ đi xuống.

6 giờ tối, tại nhà Băng Tuyết.

Băng Tuyết ngồi nghiên cứu đám lá cây đó, xung quanh là 1 đồng giấy lộn xộn rơi tứ tung trên sàn. Băng Tuyết mệt mỏi dựa người vào tựa lưng, hai ngón tay xoa xoa mắt cho đỡ mỏi. Băng Tuyết nhìn xung quanh phòng, cô mệt mỏi đứng lên xếp lại số giấy rơi tứ tung trên sàn rồi dọn dẹp tiếp những thứ không cần thiết nằm rải rác trên bàn. Băng Tuyết cất số lá, cánh cây đang nằm ngổn ngang trên cái bàn thứ 4 vào trong 1 cái tủ còn 1 ngăn trống. Cất xong, cô cầm lấy số thông tin cô nghiên cứu được lên rồi đi ra tắt điện trong phòng, đi ra khỏi phòng và đóng cửa lại. Băng Tuyết đi lên đường hầm rồi nhấn vào 1 viên gạch bên cạnh rồi cánh cửa đường hầm mở ra để cô đi lên. Vừa bước ra khỏi đường hầm, Băng Tuyết nhấn vào 1 bông tuyết và cánh cửa đường hầm đóng lại. Cô cầm số tờ giấy đó đi lấy mô tô và lái xe trở về bar. Đến bar, Băng Tuyết cất xe đi rồi cầm số tờ giấy đó vào trong bar, đi thẳng đến căn phòng bí mật và vào trong phòng của mình. Băng Tuyết mở 1 ngăn kéo ra rồi đặt số tờ giấy đó vào trong rồi đóng ngăn kéo lại. Rồi cô đi lên trên, đi đến quán cơm cô hay mua.

Vừa bước vào trong quán, Băng Tuyết rút ra 9 tờ tiền mệnh giá 500 ngàn đồng đưa cho chủ quán rồi cùng những người giúp việc ở đó đi trở về bar. Khi đến bar, những người đó đi về quán còn Băng Tuyết kêu mấy người trong bar ra lấy thức ăn vào. Băng Tuyết chia phần ăn cho mọi người trong bang rồi lấy phần của mình rồi đi vào 1 trong số phòng trong bar để ngồi ăn. Ăn xong, Băng Tuyết đi ra, cầm theo cái đĩa của mình rồi đi ra rửa. Băng Tuyết đợi mọi người trong bang tắm xong hết cô mới đi vào trong phòng tắm để đảm bảo an toàn cho mọi người.

9 giờ tối.

1 người bước vào trong bar, cậu ta khiến cả bar nhìn chăm chăm vào cậu, nhìn như người ngoài hành tinh. Mọi người xì xào gì đó vào tai nhau rồi rút vũ khí ra phòng thủ. 4 người đi ra ngoài khi nghe tiếng ồn ào ở bên ngoài vọng vào khiến họ không làm việc được.

- Có chuyện gì vậy? - Băng Hạ cất tiếng hỏi trước.

- Hắn ta tự dưng đi vào trong đây mà từ nãy giờ chẳng nói câu nào. - 1 người trong bang nói.

- Sao? - Lệ Xuân ngạc nhiên - Chào cậu! Cậu là Thiên Minh? Muốn đến nói gì đây?

- Đúng! Ngài muốn nói với mọi người rằng không cần lo, lớp bảo vệ đã được dựng lên để bảo vệ mọi người. Nhưng Ngài ấy lại không biết có thể ngăn việc giết người này hay không. - Thiên Minh nói.

- Rồi! Hết chưa? - Băng Tuyết lạnh lùng nói.

- Ồ! Hết rồi! Tại tiện đi qua đây nên mới ghé qua nói thôi. Tội đi đây chứ nếu không chắc tôi bị ở ngoài nhà cây cả năm quá! Tạm biệt! - Thiên Minh vội vàng rời khỏi đó.

Thiên Minh nhanh chóng rời đi, mọi người mới đầu vẫn hơi ngạc nhiên nhưng sau đó lại trở về như bình thường. Mọi người trong bang chuẩn bị đi ngủ, còn Băng Tuyết sau khi kiểm tra hết các cửa ra vào và cửa sổ liền đi xuống căn phòng bí mật rồi đi vào trong căn phòng riêng của mình để tiếp tục nghiên cứu về những loại cây đó.

Tại 1 nơi nào đó trong thành phố.

- Ngài ấy muốn mời Ngài về nói chuyện 1 lát. - 1 người con trai cúi đầu cung kính nói.

- Ta đã nói là không phải. - người con trai kia phủ nhận.

- Xin đừng làm khó tôi. Tôi chỉ làm việc theo mệnh lệnh thôi. - người con trai này tiếp tục nói.

- Được rồi! Dẫn ta đi! - người con trai kia nói.

- Để tôi đưa Ngài đi luôn cho nhanh. - người con trai này nói.

Rồi cả hai người biến mất khỏi căn phòng đó mà những người trong nhà đều không biết.

Tại căn biệt thự của Băng Tuyết.

- Tôi đưa người về rồi đây! - 1 giọng con trai vọng vào trong phòng của Thiên Băng.

- Không khóa! Tự vào! - Thiên Băng đang đọc truyện.

- Người Ngài muốn dẫn tới đây! - người con trai đó nói.
- Cảm ơn cậu. Thiên Minh! Cậu có thể ra ngoài. - Thiên Băng nói, mắt vẫn dán vào quyển truyện.
- Vâng! - nói rồi Thiên Minh biến mất.
- Tìm tôi có chuyện gì? - người con trai ngồi đối diện Thiên Băng nói.
- Hợp tác. - Thiên Băng gấp quyển truyện lại để sang 1 bên.
- Tôi không phải. - người con trai đó vẫn phủ nhận.
- Không? Chẳng lẽ viên ngọc đó tự phát sáng? Trả lời tôi đi, Hữu Trí. - Thiên Băng ngược nhìn người con trai đối diện cô.
- Có lẽ có hiểu nhầm. - Hữu Trí nói.
- Tôi biết cậu muốn che dấu thân phận thật để tránh rắc rối nhưng hiện giờ tôi cần cậu giúp. - Thiên Băng năn nỉ.
- Tôi không biết. - Hữu Trí nhìn ra ngoài cửa sổ hướng về nơi xa xăm.

Cậu đang nhớ lại chuyện của 5 năm trước. Cả dòng họ chìm trong biển lửa những người có thể thoát được đều bị giết 1 cách tàn nhẫn. Cậu là người duy nhất còn sống sót trong cuộc thảm sát đó và nhờ cậu lấy trộm 1 viên thuốc gia truyền của dòng họ Vũ mà cậu mới có thể ăn náu đến ngày hôm nay. Cậu không muốn cái thế giới cậu ghét cay ghét đắng. Thiên Băng nhìn thấy được nỗi u buồn trong ánh mắt của Hữu Trí.

- Nếu cậu không muốn thì thôi. Tôi chỉ muốn nói rằng lần này là người đã giết cả dòng họ nhà cậu. - Thiên Băng nhìn Hữu Trí.
- Được! Tôi đồng ý. Nhưng tôi không muốn uống loại thuốc từ hoa Blue Blood. - Hữu Trí nhìn Thiên Băng.
- Cậu chịu hợp tác là tốt rồi. - Thiên Băng gật đầu - Để tôi nói Thiên Minh đưa cậu về.
- Được! Làm phiền cô. - Hữu Trí nói.
- Thiên Minh! - Thiên Băng cất tiếng gọi.
- Tôi đây! - Thiên Minh xuất hiện trước mặt Thiên Băng.
- Đưa cậu ta về. - Thiên Băng ra lệnh cho Thiên Minh.
- Vâng! - Thiên Minh nói.

Sau khi Thiên Minh nói, hai người biến mất trước mặt Thiên Băng. Còn 1 mình cô ở trong phòng, Thiên Băng cầm lấy quyển sách tiếp tục đọc.

Tại căn phòng Băng Tuyết đang làm việc.

Băng Tuyết vươn vai 1 cái rồi tắt máy tính rồi cất tờ giấy trên bàn vào trong ngăn kéo. Băng Tuyết nhìn lên đồng hồ. 10 giờ 3 phút. Băng Tuyết rời khỏi phòng và đi lên phía trên để lại gần giường mình mà đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thư Siêu Quậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Chương 30

Sáng hôm sau.

Băng Tuyết thức dậy và đi học như mọi ngày. Hôm nay, Rita sẽ ở lại bar để đảm bảo mọi người sẽ được an toàn dù trong bar đều là tình anh. Băng Tuyết đi học từ sớm còn Lê Xuân, Băng Hạ và Nhã Lệ đi học cùng nhau. Đến trường, Băng Tuyết nhanh chóng cất xe rồi đi thẳng lên lớp. Lên đến lớp, Băng Tuyết ngồi vào chỗ của mình rồi lôi máy tính và 1 vài tờ giấy ra. Làm việc được 1 lúc, cô cảm thấy đói bụng vì đi học khá sớm lại quên không lấy phần bánh mỳ của mình cho vào cặp. Cô đóng máy tính lại, để những tờ giấy dưới máy tính để chúng khỏi bay rồi cô đi xuống căn tin. Sau khi Băng Tuyết rời khỏi lớp, 3 người kia bước vào lớp, vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ. Băng Hạ nhìn thấy những tờ giấy bị máy tính của Băng Tuyết đặt lên phía

trên. Băng Hạ thối mả, cầm nhữn tờ giấy đó lên đọc. Băng Hạ ngạc nhiên vì Băng Tuyết đang tìm thông tin của các loại cây khá khác lạ.

"Không lẽ là thuốc cho Thiên Băng?" - Băng Hạ nghĩ.

Hai người kia cũng lại gần và đọc tờ giấy Băng Hạ đang cầm trên tay. Hai người sau khi đọc, cũng có suy nghĩ giống Băng Hạ. Sau khi đọc xong, Băng Hạ cất chúng trở về chỗ cũ để Băng Tuyết không phát hiện. Bỗng máy tính của Băng Tuyết vang lên tiếng nhận tin nhắn, Băng Hạ thấy tò mò mở lên xem

"Đừng nghĩ chúng có thể ngăn được tôi, cô bé."

1 tin nhắn từ người lạ. 3 người đọc tin nhắn phía trên nữa. Vậy chuyện hôm qua Băng Tuyết đã biết trước nhưng vẫn không thể ngăn cản được. Không biết ai có thể tự tin qua mặt được Băng Tuyết như thế hay là Băng Tuyết đã quá lo là việc phòng thủ. Băng Hạ đóng máy tính lại rồi làm vẻ như là chưa biết gì cả, hai người kia cũng thế. Khoảng 15 phút sau, Băng Tuyết quay trở lại sau khi ăn xong bữa sáng của mình dưới căn tin. Băng Tuyết nhìn vào đồng giấy tờ của mình thấy nó hơi lệch sang bên phải rồi cô nhận thấy 3 người kia đã có mặt ở trong lớp nên cũng hiểu là 3 người đã đọc. Băng Tuyết mở máy tính mình lên, tin nhắn cũng bị 3 người đọc hết rồi. Nhưng Băng Tuyết vẫn coi như chẳng biết gì đọc tin nhắn rồi nhắn lại.

"Người đừng giết hại người vô tội nữa được không?"

"Chỉ cần liên quan đến cô ta đều là kẻ thù của ta."

"Vậy ta đối đầu với người đến cùng."

Băng Tuyết nhấn lại, sau đó không có hồi âm từ người đó nữa. Băng Tuyết tiếp tục việc nghiên cứu của mình. 1 lúc sau, chuông vào lớp reo lên, mọi người vào trong lớp khiến cả lớp rất ồn ào. Đối với Băng Tuyết, cô rất ghét sự ồn ào khi đang làm việc nhưng cô vẫn cố làm vì cô muốn hoàn thành loại thuốc này sớm nhất có thể. Thấy giáo vào lớp, Băng Tuyết không thêm quan tâm, tiếp tục làm công việc còn dang dở của mình.

Ra chơi.

Trong khi mọi người ra ngoài để đi chơi thì Băng Tuyết vẫn ngồi đó tiếp tục làm việc của mình. Băng Hạ, Lê Xuân và Nhã Lệ không muốn làm phiền Băng Tuyết làm việc nên cùng nhau đi ra ngoài. 1 lúc sau, Băng Tuyết nhận được 1 tin nhắn.

"Cô bé cũng khá thông minh nhưng ta vẫn sẽ mang đi 1 sinh mạng."

Băng Tuyết đọc tin nhắn đó rồi lấy điện thoại của mình lên rồi tìm số điện thoại của Rita và bấm nút gọi.

"Tút... Tút... Tút..."

Không ai nghe máy. Băng Tuyết thử gọi lại lần nữa nhưng không được. Tới lần thứ 4, mới có người bắt máy của cô.

- ...

- Trong bang sao rồi? Ổn chứ? - Băng Tuyết vội hỏi.

- ...

- Không! Chỉ hơi thôi. - Băng Tuyết nói rồi cúp máy.

Băng Tuyết cũng khá an tâm vì mọi người trong bang không sao hết. Cô tiếp tục làm việc của mình. Công việc nghiên cứu của cô cũng sắp xong rồi, bây giờ cô cần tổng hợp lại và tìm cách hợp lí để làm ra viên thuốc. 25 phút sau, chuông reo vào lớp vang lên. Mọi người nhanh chóng vào lớp và tiết học bắt đầu.

Tiết thứ 4.

Công việc Băng Tuyết đang làm gần như là sắp hoàn thành rồi, cô cần tìm cách tách những chất độc trong 1 loại cây mà cô cần. Bỗng điện thoại của Băng Tuyết reo lên, cô vội vàng đứng dậy đi ra ngoài nghe điện thoại trước sự ngạc nhiên của cả lớp và giáo viên đang giảng bài ở trên. 1 lát sau, Băng Tuyết bước vào lớp, vội cất đồ vào trong cặp rồi nhanh chóng ra khỏi lớp, không quên để lại 1 đơn xin nghỉ ở trên bàn. Lần này, cả lớp và giáo viên ngạc nhiên hơn nữa vì thái độ của Băng Tuyết trừ Băng Hạ, Lê Xuân và Nhã Lệ vì họ biết bang lại xảy ra việc gì đó nữa rồi.

Băng Tuyết vội vàng trở về bar. Khi vừa xuống xe, Băng Tuyết chạy vào trong bar và nhìn thấy những người trong bang đang rất sợ hãi nhìn nhau. Rita nhanh chóng đưa Băng Tuyết đến hiện trường xảy ra sự việc. Đến nơi mà tụi nó chuẩn bị cho những người trong bang tắm, mở cửa 1 căn phòng ra, 1 cái xác của người con gái hiện ra. Theo Rita kể lại, Thảo Vy, tên của người con gái đã chết này, nói đi vào trong đi tắm. 30 phút mà chưa thấy Thảo Vy đi ra, Rita đi gọi thì Thảo Vy nói là chưa xong. Khoảng 15 phút sau, Rita lại đi vào gọi lần nữa nhưng không có tiếng trả lời lại nên Rita vội vàng chạy vào trong xem thì cô thấy Thảo Vy đã chết. Băng Tuyết cũng không trách được Rita vì người lần này có lẽ rất mạnh.

- Dọn dẹp đi! - Băng Tuyết nói rồi đi xuống căn phòng bí mật.

Băng Tuyết đi vào trong phòng riêng của mình. Băng Tuyết lôi máy tính và mở lên. Cô thử tìm tên đó xem có kết quả gì không. Nhưng cuối cùng, đối với Băng Tuyết chỉ là 1 con số không, không thể kiếm 1 chút thông tin gì liên quan đến hắn, dù chỉ là hình dáng. Băng Tuyết mệt mỏi, ngã lưng ra sau để suy

nghĩ xem có ai trong diện khả nghi không nhưng chẳng có ai có thể làm chuyện đó chỉ bằng 1 đòn chí mạng đối với những người trong bang cô cả. Sau mỗi trận đấu, người trong bang thì nặng lắm chỉ gãy tay, gãy chân chứ chưa bao giờ bị mất đi người nào cả. Thế mà chỉ trong 2 ngày, 2 người trong bang lại chết mà chẳng rõ hung thủ là ai và không có vết thương nào ngoài 1 vết thương chí mạng. Băng Tuyết đau đầu suy nghĩ nhưng vẫn không ra ai có thể làm 1 chuyện như vậy.

Ở trường.

Sau khi Băng Tuyết rời khỏi lớp, tụi nó trở nên trầm lặng hơn và cả 3 thời gian trôi nhanh 1 chút để tụi nó có thể trở về bar. Cuối cùng, tiếng chuông ra về cũng vang lên, tụi nó nhanh chóng rời khỏi lớp để trở về bar. Vừa về đến bar, 3 người đã nghe được câu chuyện đã xảy ra ở bar khiến Băng Tuyết vội vàng về đây rồi. Họ cũng biết rằng Băng Tuyết cố gắng để bảo vệ mọi người nhưng vẫn không thể.

Căn phòng của Băng Tuyết.

Băng Tuyết vẫn đang tìm thông tin nhưng không thấy 1 ít thông tin gì liên quan đến người đó cả. Băng Tuyết quyết định mai sẽ ở lại để bảo vệ mọi người. Người có thể thoát khỏi những cái bẫy của Băng Tuyết lập đặt thì cũng không nhiều lắm, chỉ có tụi nó, Hàn Lâm và Ngải áy mới có thể vượt qua. Vậy người mà cô đang đối đầu rất mạnh và có lẽ cũng rất nguy hiểm. Băng Tuyết nhìn lên chiếc đồng hồ nhỏ đang ở trên bàn. 12 giờ 3 phút. Băng Tuyết cất máy tính vào trong cặp của mình rồi khóa lại cẩn thận rồi đứng lên đi ra khỏi phòng của mình. Băng Tuyết đi mua thức ăn cho mọi người trong bang như bình thường rồi lấy phần của mình và xuống dưới căn phòng vừa ăn vừa làm việc. Ăn xong, Băng Tuyết đặt đĩa của mình gọn qua 1 bên rồi tiếp tục làm việc.

4 giờ chiều.

Sau khi làm việc xong, Băng Tuyết đứng lên, cất máy tính đi rồi cầm đĩa của mình lên trên để rửa. Sau khi rửa và cất đĩa lên giá, Băng Tuyết đi ra ngoài lấy xe rồi phóng đi ra khỏi bar. Băng Tuyết phóng đến nhà của mình và dừng lại trước cửa nhà. Băng Tuyết dắt xe mang đi cất rồi mới đi vào trong nhà. Mở cửa phòng khách ra, Băng Tuyết bước vào trong rồi đóng cửa lại cẩn thận rồi kéo rèm cửa sổ để che lại. Sau khi khóa cửa sổ cẩn thận lại rồi cô bước vào trong và nhả vào 1 bông tuyết được treo trên tường và 1 đường hầm mờ ra. Cô đi xuống dưới rồi mở cửa căn phòng nghiên cứu của cô. Vì hôm qua cô đã lau chùi, dọn dẹp sạch sẽ căn phòng nên bây giờ cô chỉ cần lau sơ qua là nó đã khá sạch rồi. Băng Tuyết lau dọn sạch sẽ mọi thứ rồi bắt đầu việc nghiên cứu. Những thông tin cô đã thu thập trong mấy ngày qua, Băng Tuyết đã hoàn thành được việc lấy những chất cần thiết trong cây. Nhưng vẫn còn 1 loại cây đang nấn ngáy ngấn trên bàn và chưa có dấu hiệu đã được sử dụng vì Băng Tuyết vẫn chưa tìm được cách tách chất độc ra khỏi phần chất mà cô lấy ra. Băng Tuyết tiếp tục ngồi nghiên cứu việc tách chất độc ra nhưng hầu như vẫn không có cách tách hoàn toàn số chất độc đó ra, tỉ lệ phần trăm thành công còn chưa đến năm mươi phần trăm. Cô quyết định sử dụng cách có tỉ lệ thành công cao nhất để thử nghiệm. Cuối cùng ông trời cũng không phụ lòng người, sau khoảng 7, 8 lần thử nghiệm thì Băng Tuyết đã thành công tách chất độc ra khỏi các chất cần thiết 1 cách hoàn toàn. Bây giờ chỉ cần điều chế chúng thành thuốc nữa là xong. Và Băng Tuyết bắt tay ngay vào công việc để hoàn thành xong công việc cô đã bỏ ra rất nhiều thời gian rồi.

Tại bar.

Cả bang ngồi trong bar với sự giám sát chặt chẽ của Lê Xuân, Băng Hạ, Nhả Lê và Rita. Mọi người đang được bảo vệ an toàn tuyệt đối và không được rời tầm mắt của bất kì người nào trong 4 người đó để đảm bảo không ai biến mất 1 cách đột ngột. Mọi hoạt động trong bang vẫn diễn ra như bình thường và hầu hết mọi người đang cố gắng tập luyện để giỏi hơn hoặc ít nhất không phải mục tiêu tiếp theo kể cả Duncan, người được nhận xét là giỏi ngang với Rita. Với lại 4 người cũng không muốn chuyện ở bang làm phiền đến Băng Tuyết, tạo khoảng thời gian để Băng Tuyết không bận tâm đến chuyện của bang mà có thể hoàn thành việc chế tạo thuốc cho Thiên Băng. Mọi người trong bang cố gắng luyện tập đến 7 giờ tối, 4 người phải thúc giục mọi người tập trung bar để đảm bảo an toàn cho mọi người, chờ đến khi Băng Tuyết trở về.

Tại chỗ Băng Tuyết.

Băng Tuyết ngồi trong căn phòng nghiên cứu để điều chế viên thuốc. Công việc cũng sắp hoàn thành rồi, viên thuốc sắp được điều chế xong, chỉ cần thêm 1 ít chất vào nữa là viên thuốc đó được hoàn chỉnh. Sau khi viên thuốc đó được điều chế xong, Băng Tuyết nhìn lên đồng hồ treo tường. 7 giờ 12 phút. Thời gian trôi khá nhanh nên giờ cô đang vội vàng dọn dẹp mọi thứ trong căn phòng. Tuy đã điều chế xong viên thuốc nhưng Băng Tuyết vẫn để lại số cành cây còn dư vào trong tủ bảo quản và các chất còn dư vào trong 1 cái tủ ngay bên cạnh, không quên dán nhãn tên vào lọ. Sau khi mọi thứ trong phòng sạch sẽ trở lại, cô mới cầm lấy hộp đựng 1 vài viên thuốc cô mới điều chế, bước ra khỏi căn phòng rồi khóa lại cẩn thận và đi lên trên. Băng Tuyết nhả vào 1 viên gạch để cách cửa đường hầm mờ ra rồi đi lên. Ra khỏi được hầm, Băng Tuyết nhả vào 1 bông tuyết được gắn trên tường để đóng cánh cửa được hầm. Băng Tuyết kéo rèm ra, cô nhìn ra bên ngoài. Trời đã tối đen rồi, trăng cũng đã lên, trên trời, những ngôi sao đã sáng lên giữa vùng trời đen. Băng Tuyết ra ngoài, khóa cửa lại cẩn thận, lấy xe của mình ra rồi nhanh chóng phóng đi.

Băng Tuyết dừng lại trước quán con mà cô hay mua cho mọi người trong bang. Băng Tuyết lấy thức ăn và để lên xe của mình chờ về bar mà không cần người đưa về bar. Vừa xuống xe, Băng Tuyết liền gọi mấy người ra giúp cô mang thức ăn vào rồi cất xe của mình đi. Băng Tuyết như mọi lần, lấy phần của mình và lại 1 bàn nào đó ngồi ăn. Ăn xong, Băng Tuyết cầm lấy đĩa của mình đi rửa rồi cất gọn gàng đi. Băng Tuyết tiến lại gần chỗ 4 người kia đang đứng rồi bàn giao lại mọi chuyện trong bang, dặn dò cẩn thận mọi thứ rồi cầm theo cây súng ngắn màu bạc, mặc 1 áo khoác màu đen và để 1 hộp đạn cùng với hộp thuốc cô đã điều chế. Băng Tuyết đi ra khỏi bar, leo lên 1 chiếc mô tô và phóng nhanh đi.

Băng Tuyết dừng xe trước 1 cánh rừng nằm ở ngoại ô thành phố. Băng Tuyết đậu xe vào bên trong cánh rừng, khóa lại rồi đi vào sâu trong rừng. Đang đi nửa đường, cô nghe thấy 1 tiếng xào xạc ở bụi cây gần đó, cô lòi cây súng ra và cầm chắc trong tay và cẩn thận bước đi. Đằng sau cô, xuất hiện 1 bóng đen cứ đi theo, cô đi nhanh, nó cũng đi nhanh, cô đi chậm, nó cũng đi chậm theo. Đi được 1 lúc, Băng Tuyết không nghe thấy tiếng bước chân đi theo sau nữa, cô quay lại nhìn, xung quanh không có 1 thứ gì ngoài cây và chỉ có duy nhất 1 con cú đang đậu trên 1 cành cây khá xa chỗ cô. Đường tối, cô lại chỉ cầm theo 1 cây đèn pin và bây giờ cô đang tìm kẻ đã đi theo sau cô này giờ. Băng Tuyết quay đi quay lại vẫn không thấy, toan bước tiếp vào trong rừng. Mới đi được vài bước chân, bỗng...

"Bộp"

1 tiếng động phát ra sau lưng cô, 1 cánh tay vươn đến, đập vào vai Băng Tuyết 1 cái rồi đặt lên vai cô. Theo phản xạ, cô cầm cây súng chìa vào người đó và bắn 1 phát. Nhưng sau phát súng đó, cánh tay đó vẫn không hạ xuống và cũng chẳng có tiếng ngã xuống đất gì cả. Hơi thở càng gần cô hơn, cô bất giác quay người lại để nhìn và phát hiện...

- Cậu làm gì ở đây vậy, Hạo Nam? - Băng Tuyết bất ngờ lên tiếng.
- Cần tôi hộ tống đến biệt thự không? - Hạo Nam bỏ tay xuống khỏi vai Băng Tuyết.
- Tôi tự đi được. - Băng Tuyết nói rồi bước đi.

Băng Tuyết quay người lại và bước đi thẳng. Chưa đi được bao xa thì xuất hiện trước mặt cô là những con vampire E, người ngom chẳng khác nào 1 con thây ma, thậm chí còn kinh tởm hơn nữa. Băng Tuyết cầm cây súng của mình lên và bắn vài phát về phía chúng khi thấy chúng lao nhanh về phía cô. Nhưng 1 mình cô cũng khó có thể đánh bại hết 1 đám người không ra người mà ma cũng chẳng ra ma này. Đánh được 1 hồi, Băng Tuyết cũng thấm mệt nhưng cô không hiểu sao đám vampire này vẫn không ngừng tăng lên. Vì quá nhiều vampire nên cô cũng khó tìm thấy người đã tạo ra đồng này. Trên cái cây ngay chỗ Băng Tuyết đứng, 1 bóng đen xuất hiện trên 1 cành cây và giúp Băng Tuyết tiêu diệt chúng. 30 phút sau, con vampire cuối cùng cũng đã biến thành tro và không thấy có thêm bất kì 1 con nào nữa. Băng Tuyết thở dốc, trên cây gần đó cũng chẳng khác gì cô là mấy. Sau khi lấy lại được tinh thần, Băng Tuyết nhìn lên người đã giúp mình tiêu diệt bọn chúng. Người đó đang ngồi vắt vẻo trên cây ngay trên cô, đó cũng chính là Hạo Nam. Anh đang ngồi nghỉ 1 chút để lấy lại tinh thần đi tiếp.

- Cảm ơn đã giúp tôi. - Băng Tuyết nhìn Hạo Nam nói.
- Không có gì. Với lại tôi chỉ lấy ơn, không cần lấy bệnh cảm của cô. - Hạo Nam nhìn xuống chỗ Băng Tuyết đang đứng.

Băng Tuyết không nói gì thêm, nhanh chóng tiến về phía trước. Hạo Nam ngồi đó nhìn theo Băng Tuyết rồi khi cô đã đi khuất, anh mới nhảy xuống khỏi cây và đi về hướng đó. Băng Tuyết rẽ đám lá cây chắn đường ra và đi thẳng về phía trước, 1 căn biệt thự cổ kính xuất hiện trước mặt cô. Băng Tuyết bước vào trong căn biệt thự. Cô không đi vào bằng cửa sổ mà cô leo lên 1 cái cầu khá cao rồi nhảy vào bàn công của tầng 2 để tránh gặp những người làm trong nhà. Băng Tuyết mở cửa ra, vén tấm rèm lên và nhìn thấy Thiên Băng đang ngồi trên giường và nói chuyện với 1 người con trai ngồi đối diện, bên cạnh có 1 người con trai khác đang đứng, chắc là Thiên Minh. Băng Tuyết tiến vào thêm vài bước thì thấy người con trai đó không ai xa lạ, chính là người Hữu Trí.

- Thiên Băng! Tao đến đưa thuốc đến cho mày đây. - Băng Tuyết bước lại gần Thiên Băng rồi đưa cho Thiên Băng.
- Ồ! Cảm ơn. - Thiên Băng cầm lấy hộp thuốc - Ngồi xuống đây đi.
- Sao cậu ta ở đây? - Băng Tuyết thắc mắc nhìn Thiên Băng.
- À! Người còn sống sót duy nhất trong gia tộc đó. - Thiên Băng nói.
- Ồ! - Băng Tuyết đáp lại.

Từ ngoài cửa, 1 người khác bước vào, Thiên Minh đang đứng lặng lẽ bỗng liếc người đó bằng ánh mắt như muốn "ăn tươi nuốt sống", người đó cũng đáp lại bằng ánh mắt tương tự. Băng Tuyết nhận ra người đó chính là Hạo Nam và cô cũng có thể nhận ra là hai người đang có hiềm khích với nhau. Thiên Băng liếc nhìn hai con người đang nhìn nhau với ánh mắt tóe lửa bằng ánh mắt sắc lạnh và như muốn nói "Hai người muốn làm gì thì làm nhưng cấm động vào mấy quyển sách của tôi.". Hai người nhận thấy cái liếc, cả hai liền nhìn theo 2 hướng khác nhau. Thiên Băng cảm thấy hai người đã thôi cuộc "chiến tranh" ánh mắt với nhau thì Thiên Băng tiếp tục bàn kế hoạch với Hữu Trí đang ngồi chờ. Còn Băng Tuyết thì nói những chuyện bên ngoài kia cho Thiên Băng và Hữu Trí biết, vì nó rất hữu ích cho cuộc tác chiến của hai người.

- À! Hạo Nam! Anh đến đây làm gì? - Thiên Băng chợt nhớ đến người đang ngồi cách đó không xa.
- Hmm? À! Tôi đến đưa cho em cái chìa khóa của chiếc hộp Pandora. - Hạo Nam lấy ra trong túi 1 viên ngọc lam có hình thoi.
- Anh cầm đi, tôi cảm chưa chắc an toàn bằng anh. - Thiên Băng nhìn Hạo Nam.
- Yên tâm! Tôi sẽ giữ 1 bản sao, em giữ 1 bản sao và 1 viên này. - Hạo Nam lấy ra trong túi thêm 2 hộp đựng bên trong hai viên ngọc giống y hệt nó.
- Ủ! Cứ như vậy đi. - Thiên Băng cầm lấy 1 viên ngọc và 1 cái hộp đựng 1 bản sao.
- Vậy bây giờ chúng ta tiếp tục được chứ? - Băng Tuyết hỏi.
- Được! - Hữu Trí cất tiếng trả lời.

5 người trong phòng đua tiếp tục ngồi bàn kế hoạch đang còn dang dở của mình. Đến khoảng 10 giờ tối, cuộc bàn bạc kế hoạch kết thúc.

- Mày cầm mấy thứ này về đi. - Thiên Băng đưa ra cho Băng Tuyết 1 vài vũ khí.

Sau khi dặn dò tỉ mỉ, Băng Tuyết cầm lấy 1 cái bao đựng dao và 1 cái bao đựng cung tên, Thiên Băng còn đưa thêm 1 hộp đạn khi Băng Tuyết nói cô

đã sử dụng hết hai phần ba số đạn cho việc chiến đấu khi này. Sau khi Thiên Băng nói thêm gì đó với Hữu Trí, cô cùng cậu đi ra khỏi biệt thự. Bây giờ, trong phòng chỉ còn 3 người. Thiên Băng không nói gì, nằm trên giường và cầm 1 quyển Conan lên đọc. Còn 2 người con trai thì tiếp tục "đấu" mắt với nhau khá quyết liệt mà Thiên Băng chẳng quan tâm cho lắm. Sau khi đọc xong 1 quyển Conan, cô đang định bước lại gần tủ lấy quyển khác thì cảm thấy cuộc "đấu" mắt của hai người hình như không có dấu hiệu dừng lại, cô cảm thấy kệ sách của mình đang gặp một mối đe dọa rất là lớn liền lên tiếng đuổi hai người ra khỏi phòng.

- Hôm nay tôi sẽ ở lại. - Hạo Nam nói.

- Anh nên về nhà đi. - Thiên Minh ngăn cản.

- Tại sao? - Hạo Nam hỏi ngược lại.

- Anh không thuộc về nơi đây. - Thiên Minh đáp lại.

Rồi hai người lại tóe lửa nhìn nhau. Thiên Băng liếc hai người rồi lại lo lắng nhìn cái tủ sách thân yêu và bộ truyện Conan yêu thích của cô. Thiên Băng không nỡ để hai người làm tổn hại những đồ trong phòng mình nhưng cũng chẳng rảnh để ngăn cản việc hai người sẽ đánh nhau chí chóe trong phòng. Hiện giờ hai người đang cãi nhau, vừa nhìn vào là nếu không có Thiên Băng ngồi ở đây thì có lẽ căn phòng của cô trở thành bãi chiến trường quá.

- Thôi! Muốn cãi nhau, đánh nhau gì ra ngoài kia kìa. - Thiên Băng chỉ ra bên ngoài cửa sổ.

Hai người dừng cuộc cãi nhau lại và Thiên Băng nhanh chóng đuổi hai người về. Thiên Minh bị Thiên Băng dọa sẽ cho cậu ở trên 1 tháng nữa còn Hạo Nam, cô nói cậu nếu còn cãi nhanh nữa thì cậu đừng mong bước vào biệt thự của cô nữa bước. Thiên Minh nhanh chóng trở về căn nhà gỗ của mình còn Hạo Nam trở về nhà của mình.

Chỗ Băng Tuyết.

Sau khi rời khỏi khu rừng, Băng Tuyết lái xe phóng đi, trở về thành phố. Nhanh chóng, Băng Tuyết dừng lại trước cửa bar. Băng Tuyết cất xe đi rồi cầm lấy chìa khóa để mở cửa đi vào trong. Mở cửa ra, Băng Tuyết thấy không gian rất yên ắng, cô bước vào trong rồi khóa cửa lại cẩn thận. Giờ này mọi người trong bang đều đã đi ngủ nên cô nhẹ nhàng đi vào trong phòng tắm để tắm rửa và thay đồ lại. Sau đó, Băng Tuyết đi kiểm tra kĩ các cửa ra vào và cửa sổ để chắc chắn các cửa đều được khóa cẩn thận rồi mới về chỗ mình nằm. Cô đi nhẹ nhàng hết mức để tránh làm những người khác thức giấc. Cô mở ngăn kéo của cái tủ gần nơi mình nằm 1 cách nhẹ nhàng rồi cất những thứ Băng Tuyết đưa cho cô vào rồi khóa lại. Cô nhìn xung quanh, đều thấy mọi người đang ngủ ngon lành nhưng trong lòng cô lại lo lắng. Cuộc chiến tranh này bắt đầu khá sớm để tránh việc mọi người hi sinh vô ích và số người thiệt mạng cũng giảm bớt. Nhưng liệu mọi người có chuẩn bị kịp? Câu hỏi khiến Băng Tuyết đau đầu từ khi rời khỏi căn biệt thự của Thiên Băng. Những cái suy nghĩ tiêu cực khiến Băng Tuyết mệt mỏi, nhanh chóng khiến Băng Tuyết chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thư Siêu Quậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Chương 31

Sáng hôm sau.

Băng Tuyết thức dậy từ rất sớm, cô đi chuẩn bị bữa sáng cho mọi người trong bang. Vừa chuẩn bị xong bữa sáng, cô đi gọi mọi người dậy để ăn sáng. Mọi người khi nghe Băng Tuyết gọi liền nhanh chóng đi làm vệ sinh cá nhân rồi thay đồ và đi ra phòng ngoài. Băng Tuyết dọn đồ ăn lên từng bàn khiến họ ngạc nhiên bởi bình thường Băng Tuyết chỉ mua đồ ăn ở ngoài chứ không có tự tay làm bữa sáng. Thế nhưng chẳng ai dám thắc mắc vì chẳng ai dám lên tiếng khi nhìn thấy vẻ mặt sắt đá đó. Băng Tuyết dọn lên xong liền lấy phần ăn của mình, lại gần 1 bàn ăn để ngồi ăn sáng. Hôm nay, Băng Tuyết quyết định ở lại trong bar và 4 người còn lại cũng ở lại theo vì cả 4 đều thắc mắc kẻ làm ra chuyện này. Sau khi ăn sáng xong, Băng Tuyết cầm lấy đĩa của mình mang đi rửa rồi lại 1 cái bàn có thể quan sát mọi hoạt động của mọi người trong bang, cầm quyển sách lên đọc, đôi khi nhìn lên xem có thiếu ai không. 4 người kia thì chọn chỗ ngồi khác nhau, đương nhiên là các chỗ ngồi có thể quan sát hết bar và chẳng ai nói nhau câu nào, ai cũng làm việc riêng của mình. 1 tiếng sau, vẫn bình thường, chẳng có chuyện gì xảy ra cả. 2 tiếng sau, vẫn thế, mọi người trong bang tiếp tục làm việc mà chẳng có ai mất tích hay đi tới nơi không có người. 3 tiếng sau, vẫn thế, mọi người vẫn hoạt động bình thường như mọi khi. Bỗng 1 người trong bang lại gần cô và nói rằng cô ta muốn ra sân để luyện tập. Băng Tuyết cho cô ta đi, còn mình thì khi cô ta đã đi khuất liền bám theo ngay phía sau. Đến sân tập, cô gái đó bắt đầu luyện tập còn Băng Tuyết trốn ở nơi gần đó và xem có chuyện gì xảy ra không. Đúng như dự đoán, 1 người con trai mặc áo đen, quần đen, đi 1 đôi bata màu đen, đeo 1 cái mặt nạ đen che hết nửa khuôn mặt, xuất hiện gần nơi cô gái đó đang luyện tập. Băng Tuyết bình tĩnh chờ xem chuyện gì xảy ra tiếp theo. Băng Tuyết nhìn thấy hai người nói với nhau được vài câu, cô gái đó lao vào đánh tên đó, người con trai đó né được tất cả những đòn đánh đó. 1 lúc sau, người con trai đó phản công và trực tiếp cầm con dao nhắm thẳng vào tim của người con gái đó để kết liễu bằng 1 đòn chí mạng như mọi lần làm với những người khác. Và...

"Phập"

1 ít máu bắn ra, con dao đó dính 1 màu đỏ tươi của máu, nhưng lại chẳng có tiếng ngã xuống đất và điểm bị đánh trúng cũng chẳng phải tim. Đương nhiên, khi thấy người con gái đó gặp nguy hiểm Băng Tuyết liền chạy lại và làm lệch hướng của con dao, tuy không làm chết người nhưng cũng làm cô gái đó bị thương nhẹ ở chân và cô cũng bị thương ở cánh tay khi dùng cánh tay để đỡ và làm lệch hướng con dao. Tên đó nhếch mép, hần biến mất trước tầm nhìn của cô.

- A... A... A... - 1 tiếng là vang lên sau lưng Băng Tuyết.

Theo phản xạ, Băng Tuyết quay người lại và nhìn thấy cô gái đã ngã nằm giữa 1 vũng máu lớn. Băng Tuyết ngạc nhiên trước cảnh tượng mà cô nhìn thấy trước mắt. Tên đó đang đứng trước cái xác và bàn tay của hắn dính đầy máu đỏ tươi, mùi tanh của máu bắt đầu bốc lên.

- Cô bé đừng cố gắng nữa. Cô không giúp gì được bọn chúng đâu. - tên đó đứng trước mặt Băng Tuyết nói.

- Ta nhất quyết sẽ bảo vệ họ tới cùng dù ta biết là có thể không bảo vệ được tất cả. - Băng Tuyết nhìn hắn bằng ánh mắt cương quyết.

Tên đó không nói gì thêm nữa, hần biến mất trước mắt cô và chẳng để lại 1 dấu tích gì hết. Băng Tuyết ngồi xuống nhìn cái xác bất động trước mặt mình, cô càng cảm thấy mình thật vô dụng, thật bất lực khi thấy cô gái đó bị tấn công mà chẳng làm gì được cả. Băng Tuyết ngồi 1 lúc rồi cô lấy cái điện thoại trong túi mình ra và nhấn số Rita và gọi.

- Rita! Đi xuống phòng tập. Nhanh lên!. - Băng Tuyết nói khi nghe thấy Rita bắt máy.

Rita vội vã đứng lên rồi bước xuống phòng tập sau khi Băng Tuyết tắt máy. Khi này nghe điện thoại của Băng Tuyết, Rita đã nghe thấy giọng nói âm trầm của Băng Tuyết khi cô gọi điện cho mình. Và khi đến phòng tập luyện, cô hiểu vì sao Băng Tuyết lại âm trầm như thế. Băng Tuyết trước giờ chưa bao giờ không bảo vệ được ai. Tuy nhìn mặt Băng Tuyết rất lạnh nhưng chẳng bao giờ bỏ rơi người khác khi thấy người đó gặp nạn cả, cô luôn đứng ở chỗ nào đó để quan sát và bảo vệ tất cả mọi người trong bang khỏi nguy hiểm. Khi nhìn cái xác là cô biết Băng Tuyết đã cố gắng bảo vệ Thanh Thảo, tên cô gái đã được Băng Tuyết cố gắng bảo vệ, nhưng có lẽ tên đó quá mạnh khiến Băng Tuyết vẫn không cứu được cô gái này vì trên chân cô gái này có 1 vết thương khá nhẹ và cánh tay của Băng Tuyết cũng đã bị thương, nếu như 2 người trước thì chỉ có duy nhất 1 vết thương chí mạng mà thôi. Hiện giờ, Rita biết Băng Tuyết đang tự trách không thể cứu được cô gái này, còn tận mắt nhìn thấy cái chết của cô gái này mà cô lại chẳng ngăn cản được.

- Tỳ không cần tự trách đâu. Tỳ đã cố gắng bảo vệ cô ấy rồi. - Rita lại gần Băng Tuyết an ủi.

- Tôi không sao. - Băng Tuyết trở lại vẻ lạnh lùng, vô tâm thường ngày.

Băng Tuyết quay người bước đi, để lại cái xác để Rita tự xử lí. Rita biết Băng Tuyết tỏ ra lạnh lùng để mọi người không lo lắng chứ cô biết Băng Tuyết đang chịu đựng rất nhiều. Cô biết những chuyện đó là do cô là người đi theo tụi nó rất lâu rồi, cô đều hiểu được tụi nó thích gì và muốn gì nhưng tụi nó lại rất ít khi tỏ ra bên ngoài, dù cô lúc nào cũng thấy tụi nó bình thường. Băng Tuyết đi xuống căn phòng bí mật và vào trong phòng riêng, rửa vết thương ở tay cho sạch để tránh bị nhiễm trùng, băng nó lại cẩn thận rồi thay chiếc áo phông tay ngắn thành chiếc áo sơ mi trắng tay dài mà cô thích mặc để che đi vết thương. Xong xuôi, Băng Tuyết đi lên trên và lại chỗ mình ngồi lúc đầu và cầm quyển sách lên và tiếp tục đọc. Sau khi xử lí xong mọi chuyện ở dưới phòng tập, Rita đi lên, nhìn thấy Băng Tuyết đã thay chiếc áo khác liền biết cô đã băng chỗ bị thương lại rồi, cô cũng không dám nói ra vì sợ sẽ ảnh hưởng đến tinh thần của mọi người trong bang. Đọc được vài trang, Băng Tuyết cất quyển sách úp quyển sách lên bàn và đi lấy laptop của mình rồi ngồi làm việc. Có lẽ Hàn Lâm và tên kia biết hiện giờ cô đang rất bận nên giao rất ít công việc cho cô làm. Tuy nói là rất ít nhưng cũng phải 2, 3 tiếng sau cô mới hoàn thành công việc mình được giao. Đến khi cô nhìn lên đồng hồ và nhận thấy đã trưa rồi. 12 giờ 30 phút rồi còn gì. Băng Tuyết cất laptop của mình đi và đi ra ngoài mua bữa trưa cho mọi người trong bang.

Đến quán cơm quen thuộc, cô đưa tiền cho chủ quán rồi cùng mấy người giúp việc đi về. Về tới quán bar, Băng Tuyết gọi mấy người trong bang ra giúp cô mang vào như mọi lần. Cũng may là lúc đó cô sử dụng tay trái để làm lệch hướng dao chứ không thì chắc mọi người trong bang đã phát hiện cô bị thương rồi. Cô lấy phân ăn và lại bàn, ngồi xuống rồi ngồi ăn, có tỏ ra bình thường để không bị phát hiện. Băng Tuyết ăn xong liền cầm đĩa tính xuống rửa thì Rita đã cầm lấy đĩa của cô để vào trong rửa sau khi thì thầm vào tai Băng Tuyết với lí do để vết thương không bị phát hiện vì khi rửa chén Băng Tuyết sẽ phải xán tay áo lên và sẽ bị nhìn thấy vết thương. Băng Tuyết quay lại bàn ngồi xuống rồi tiếp tục đọc quyển sách đang bị lật úp xuống mặt bàn để đánh dấu trang đang đọc. Nhưng người khác cũng hoạt động bình thường.

Đến chiều, mọi người trong bang lại cùng nhau đi xuống phòng tập để tập luyện, đương nhiên là dưới sự giúp đỡ của tụi nó. Tụi nó đang cố gắng giúp mọi người trong bang có thể tăng được trình độ chiến đấu. Còn Băng Tuyết, tuy rằng đang bị thương nhưng vẫn cố gắng tỏ ra bình thường, vẫn giúp mọi người luyện tập để tăng sức mạnh vì cô chẳng muốn mất bất cứ ai nữa. Rita lo lắng nhìn Băng Tuyết, Rita biết Băng Tuyết đang tỏ bình thường nhưng cô chắc Băng Tuyết đang cảm thấy đau vì phải hoạt động, còn có thể khiến vết thương rách thêm. Đang tập luyện, Rita nhìn thấy áo sơ mi của Băng Tuyết xuất hiện 1 vết máu đỏ tươi liền chạy lại chỗ Băng Tuyết và vội có cần Băng Tuyết giúp 1 việc liền cùng Băng Tuyết rời khỏi phòng tập. Rita đưa Băng Tuyết xuống dưới căn phòng bí mật để rửa rồi băng vết thương lại.

- Em nghỉ tý không nên... - Rita chưa kịp nói hết câu.

- Thời gian không đủ để tôi nghỉ ngơi nữa rồi. - Băng Tuyết ngắt lời Rita bằng 1 câu khó hiểu.

- Nhưng tý cũng cần có sức khỏe. - Rita cố gắng thuyết phục.

- Tôi hiểu. Nhưng tôi cần bảo vệ những người quan trọng của tôi. - Băng Tuyết quay mặt hướng ra ngoài cửa sổ.

- Vậy tý chỉ nên hoạt động nhẹ thôi. - Rita nói.

- Nếu được thì cô có thể giúp tôi che giấu mọi người. - Băng Tuyết quay sang nhìn Rita.

- Nếu đó là điều tỷ muốn. - Rita nói rồi đứng lên đi ra ngoài.

Băng Tuyết thay cởi bỏ chiếc áo sơ mi trắng đã bị dính máu và thay bằng 1 chiếc áo sơ mi cũng khá giống cái trước. Sau khi thay đồ xong, Băng Tuyết đứng lên và đi lên phòng luyện tập ở phía trên. Băng Tuyết đi vào với vẻ mặt lạnh lùng như bình thường và tiếp tục giúp người khác luyện tập dù cánh tay của cô càng ngày càng nhói đau hơn. Nhưng vì lần này Rita băng khá chặt nên tạm thời không ai phát hiện cô đang bị thương. Còn Rita thì luôn đứng với khoảng cách khá gần để quan sát Băng Tuyết, tránh bị mọi người phát hiện Băng Tuyết bị thương. Mọi người luyện tập với nhau đến tối, lúc mà tụi nó bắt mọi người phải dừng tay lại và bắt buộc phải đi tắm rửa, thay đồ để ăn bữa tối. Còn Băng Tuyết như bình thường, đi đến quán cơm gần đó để mang cơm về cho mọi người trong bang. Cũng như mọi lần, về đến bar, cô gọi 1 vài người ra mang chúng vào trong rồi cô lấy phần của mình lại 1 bàn trong góc để ăn. Ăn xong, cô mới cầm cái đĩa lên thì Rita giành lấy cái đĩa trên tay Băng Tuyết rồi vào trong rửa. Băng Tuyết để Rita làm rồi lại bàn Lê Xuân, Băng Hạ và Nhạ Lệ đang ngồi để giao mọi chuyện trong bang cho 3 người rồi đi ra ngoài, lấy chiếc mô tô quen thuộc của mình và phóng đi.

Băng Tuyết trở về căn nhà của mình, cất chiếc mô tô đi rồi vào trong phòng khách, bật điện lên. Băng Tuyết nhấn vào 1 công tắc được treo trên tường, 1 đường hầm xuất hiện, cô bước xuống dưới rồi mở cánh cửa đến phòng nghiên cứu của cô. Băng Tuyết đứng trước 1 cái tủ đựng khá nhiều hộp có kích cỡ khá giống nhau nhưng trên mỗi hộp đều có ghi tên hay ký tự khác nhau. Cô nhìn lướt qua cái tủ này và cảm thấy hộp màu đen ở gần cuối cùng lên và mở ra. Bên trong chiếc hộp trống rỗng, vì mỗi lần điều chế, Băng Tuyết chỉ điều chế nhiều nhất là 10 viên nên có lẽ cô đã dùng hết chúng rồi. Băng Tuyết đóng chiếc hộp lại và tiếp tục tìm trong căn phòng, tìm mãi mà Băng Tuyết chẳng thấy còn viên thuốc đẩy nhanh tiến trình tái tạo lại các tế bào đâu cả, chiếc hộp đựng chúng thì trống rỗng, chẳng còn viên thuốc nào. Băng Tuyết lại gần tủ đựng các thứ dùng để điều chế nhưng cũng hết sạch, có lẽ vì quá lâu Băng Tuyết không kiểm tra lại kho thuốc nên nó mới không còn gì ở đây. Nếu bây giờ cô đi trong đêm thì lại quá nguy hiểm, còn nếu để sáng mai đi thì ít nguy hiểm hơn nhưng cô lại không yên tâm cho mấy người trong bang vì tính mạng của họ đang bị đe dọa nghiêm trọng, với lại tay cô đang bị thương. Bỗng 1 ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu của Băng Tuyết, trong đầu cô xuất hiện nhà của Từ Thức. Cũng đúng, nhà Từ Thức có trồng 1 vườn cây thuốc lớn, trong đó có tất cả những loại cây mà cô cần để điều chế thuốc, có lẽ cô nên đến nhà cậu ta 1 chuyến. Nghĩ 1 hồi, Băng Tuyết đi ra khỏi căn phòng đó và đi lên trên, không quên đóng cửa đường hầm lại rồi ra khỏi nhà. Băng Tuyết khóa cửa lại cẩn thận rồi mới lấy xe của mình và phóng đi.

Băng Tuyết dừng lại trước cổng nhà của Từ Thức. Cô xuống xe rồi nhấn chuông cửa.

"Kính kông! Kính kông!"

Từ Thức vội chạy từ trong nhà ra mở cổng, cậu ngạc nhiên vì trước mặt mình chính là Băng Tuyết. Băng Tuyết nhìn Từ Thức, chẳng hiểu sao cậu lại ngạc nhiên như thế.

- Tôi có phải người ngoài hành tinh đâu. - Băng Tuyết lên tiếng.

- Tôi đâu nói cô là người ngoài hành tinh. - Từ Thức đáp lại.

- Thế cậu nhìn tôi chăm chăm còn gì? - Băng Tuyết lại chiếc xe của mình và dắt nó vào trong.

- HẢ? À! Tôi chỉ hơi ngạc nhiên thôi. - Từ Thức gỡ đầu rồi đóng cổng lại sau khi Băng Tuyết đã dắt xe vào bên trong.

- Không cần ngạc nhiên. Tôi đến đây là muốn xin cậu ít cành cây thôi. - Băng Tuyết dựng xe trước cửa nhà Từ Thức.

- Làm gì? - Từ Thức thắc mắc.

- Đương nhiên là điều chế thuốc rồi, không lẽ tôi mang chúng về đóng khung treo tường à? - Băng Tuyết quay lại nhìn Từ Thức.

- Ồ! Cô cứ lấy đi. - Từ Thức dẫn Băng Tuyết vào trong vườn.

- Cảm ơn. - Băng Tuyết nói rồi tiến vào trong.

Băng Tuyết lấy 1 vài cành cây mà cô cần rồi cô bước ra ngoài, đang định leo lên xe và đi về thì Từ Thức gọi cô lại và nói với cô vào trong nhà. Băng Tuyết chưa hiểu gì, cô bước vào bên trong nhà của Từ Thức rồi cô ngồi xuống ghế trong phòng khách, chờ Từ Thức chạy lên trên lầu lấy thứ gì đó. 1 lúc sau, Từ Thức chạy xuống với chiếc laptop trong và cậu mở lên. Cậu mở 1 tệp tin lên rồi đẩy qua cho Băng Tuyết xem.

- Thông tin của cái tên mà cô đang tìm. Tôi đang tính gửi mail cho cô. - Từ Thức vừa đẩy qua, vừa nói.

- Sao cậu biết? - Băng Tuyết đọc những thông tin cô thấy trên màn hình.

- Tôi có thể biết tất cả, chỉ là tôi muốn biết hay không thôi. - Từ Thức thản nhiên nói.

- Cậu nói y như tên đó. - Băng Tuyết nói.

- Thế à? - Từ Thức ngạc nhiên trả lời.

- Ồ! Cậu gửi mail cho tôi đi. - Băng Tuyết đẩy máy tính lại cho Từ Thức.

- Được rồi! - Từ Thức bắt đầu gõ trên bàn phím.

- Nhưng sao cậu biết địa chỉ mail của tôi? - Băng Tuyết nhìn Từ Thức thắc mắc.

- Chẳng phải tôi đã nói rồi hay sao. Tôi biết tất cả, chỉ là tôi muốn biết hay không thôi. - Từ Thức nói, mắt vẫn nhìn vào màn hình.

- Ồ! Thôi tôi về đây! Cảm ơn cậu nhé! - Băng Tuyết đứng lên.

Băng Tuyết đi ra ngoài, dắt xe của mình đi ra mở cổng, cô đi ra ngoài, đóng cổng lại rồi mới leo lên xe phóng đi, trở căn nhà của mình. Về tới nhà, Băng Tuyết cất xe đi rồi bước vào trong phòng khách, bước xuống đường hầm và vào trong căn phòng dùng để nghiên cứu. Băng Tuyết bắt tay vào công việc điều chế, cô chỉ điều chế 1 vài viên trước, ngày mai cô sẽ điều chế thêm nhiều hơn để phòng trường hợp khẩn cấp. Băng Tuyết cất số thuốc vừa mới điều chế vào trong hộp có dán nhãn tên của loại thuốc đó rồi cầm lấy 1 viên thuốc và lấy ly nước uống. Băng Tuyết rời phòng, khóa cửa lại, nhấn vào 1 viên gạch rồi đi lên và đóng cửa hầm lại. Băng Tuyết đóng cửa hầm lại rồi ra ngoài, lấy chiếc mô tô của mình và phóng đi.

Băng Tuyết không trở về bar ngay mà chạy đến khu rừng ngoại ô thành phố và tiến vào trong. Đang đi, bỗng có tiếng động trên cây phía sau cô, Băng Tuyết lấy ra trong túi ra khẩu súng ngắn màu bạc và cầm chặt. Băng Tuyết cứ đi, tiếng động lại cứ phát ra sau lưng cô. Bỗng 1 tiếng động ngừng hẳn, 1 bóng đen xuất hiện trước mặt cô, bóng đen cứ tiến lại gần cô. Băng Tuyết không tiến cũng không lùi, chìa thẳng súng về phía đó và sẵn sàng bắn bất cứ lúc nào. Bóng đen đó không ngăn ngại, cứ tiếp tục tiến đến lại gần cô, cho đến khi chiếc đèn pin trên tay cô rơi thẳng vào tên đó và nhìn thấy rõ người đó. 1 người mặc áo phông đen, quần jean đen, đi đôi bata màu đen, chiếc mặt nạ màu đen che hết 1 nửa khuôn mặt khiến Băng Tuyết ngạc nhiên. Quá giống với tên sáng nay cô gặp, cái tên đã giết chết cô gái tên Thanh Thảo mà cô đã cố gắng bảo vệ, không phải là giống mà chính là hắn, chính là kẻ thù của cô. Hắn càng ngày càng tiến gần, Băng Tuyết chìa súng vào người hắn.

"Pằng!"

Đúng là viên đạn đã được bắn ra. Đúng là viên đạn đã bắn trúng người hắn. Đúng là hắn đã bị thương. Và điều đó chứng tỏ hắn chính là vampire vì viên đạn chỉ làm bị thương vampire. Nhưng điều ngạc nhiên là hắn không biến thành tro. Không, nói đúng hơn là vết thương đã lành lại và như chưa có chuyện gì xảy ra trừ việc áo thun của hắn bị thủng lỗ. Hắn vẫn tiến lại gần cô hơn.

- Cô bé! Khá lắm! Nhưng hình như cô ta không nói rằng viên đạn này vô dụng với ta nhỉ? - Tên đó nhếch mép.

- Người muốn gì? - Băng Tuyết bình tĩnh nói.

- À! Cô đang đến nhà của cô ta đúng không? Hãy gửi lời chào của ta đến cô ta và nói với cô ta, ta rất muốn sớm gặp cô ta đấy. - tên đó dừng lại.

- Người là ai? - Băng Tuyết hỏi.

- Ta là kẻ thù của cô ta. Ta với cô ta giống nhau. - tên đó nói rồi biến mất.

Băng Tuyết vẫn chưa hết ngạc nhiên. Nếu như hắn nói thì hắn cũng giống Thiên Băng, hắn thuộc dòng thuần còn lại trong thế giới của vampire. Băng Tuyết tiếp tục đi tiếp vào trong rừng, tiến thẳng đến căn biệt thự của Thiên Băng. Lần này cũng giống như lần trước, cô nhảy lên cành cây và nhảy vào ban công của tầng 2 và lần này cũng có 3 người trong phòng đang bàn việc.

- Có tiến triển gì không Thiên Băng? - Băng Tuyết bước vào trong phòng.

- Có. Mà mày tới đây làm gì? - Thiên Băng quay lại nhìn Băng Tuyết.

- Hỏi thăm sức khỏe với lại có 1 người muốn tao gửi lời chào đến mày đấy. - Băng Tuyết ngồi xuống bên cạnh Thiên Băng.

- Ai? - Thiên Băng hỏi.

- Người họ Lục. - Băng Tuyết đáp lại.

- Mày đã gặp hắn? Có nguy hiểm gì không? - Thiên Băng nói.

- Tao khỏe. Tao gặp hắn lúc vào đây. Tới đâu rồi. - Băng Tuyết quay về vấn đề đang bàn.

- 3 ngày nữa bắt đầu. - Hữu Trí ngồi đối diện nói.

- Sớm quá không? Mọi người trong bang có vẻ chưa sẵn sàng kịp. - Băng Tuyết lo lắng nói.

- Kết thúc càng sớm càng tốt. - Thiên Băng nói.

- Cô nên cố gắng giúp họ luyện tập, có thể mai tôi cũng đến giúp. - Hữu Trí nói.

- Cảm ơn. - Băng Tuyết nhìn Hữu Trí.

- Đó là trách nhiệm của tôi. - Hữu Trí nói.

- Ừm! Vậy 8 giờ sáng gặp ở bar Blood. - Băng Tuyết nói.

3 người tiếp tục bàn về kế hoạch cho cuộc chiến sắp tới cho đến 10 giờ đêm.

- Được! Thôi! Muộn rồi tôi về đây. Thiên Băng! Chào. - Hữu Trí nói rồi đứng lên và biến mất khỏi căn phòng.

- Tao cũng về đây. Chào! - Băng Tuyết đứng lên và đi ra về.

Băng Tuyết nhảy qua ban công, đứng trên cành cây rồi cô nhảy xuống đất và đi thẳng ra ngoài để trở về. Băng Tuyết đi ra, lái mô tô của mình trở về trung tâm thành phố, trở về quán bar quen thuộc. Về đến bar, Băng Tuyết cất xe đi và lấy chìa khóa mở cửa, bước vào rồi khóa lại. Cũng như mọi lần, Băng Tuyết đi tắm, thay đồ rồi đi kiểm tra tất cả các cánh cửa ra vào và cửa sổ. Sau khi chắc chắn mọi cánh cửa đều được khóa cẩn thận, Băng Tuyết đi xuống căn phòng bí mật và vào trong phòng riêng của mình để tránh làm phiền người khác khi họ đang ngủ. Băng Tuyết mở cửa phòng mình ra, bước vào, đóng cửa lại rồi bật điện trong phòng lên. Băng Tuyết lại gần cái máy tính nằm trên cái bàn ở giữa phòng. Băng Tuyết ngồi xuống cái ghế dựa rồi mở cái máy tính của mình lên. Cô mở mail của mình lên, và đọc mail mà Từ Thức đã gửi cho cô.

"Tên: Lục Nam Phong

Tuổi: 18 tuổi

Giới tính: Nam

Lí lịch: thuộc dòng họ Lục, là 1 vampire thuần chủng. Đã từng bị cách li với thế giới bên ngoài và cả thế giới vampire vì 1 lí do gì đó không rõ.

Nơi ở: Không rõ

... "

Băng Tuyết đọc chúng, cô không ngờ Từ Thức có thể điều tra được những thông tin như vậy. Cô càng tò mò không biết cậu có lí lịch như thế nào mà cậu có thể điều tra ra những thứ như thế này. Với những thông tin này, Băng Tuyết có thể biết được 1 ít thông tin của hắn, giờ cô có thể nắm bắt được hắn để chuẩn bị cho cuộc chiến 3 ngày tới. Băng Tuyết sau khi đọc hết và ghi nhớ chúng vào đầu, cô nghĩ chúng cũng có thể giúp cô trong chiến đấu. Băng Tuyết tắt máy tính đi và đi ngủ tại phòng đó vì cô lười phải lên trên rồi lên phòng ngoài của bar mới có thể đi ngủ.

Note: Em mong mấy chế nhận xét các chương em viết dù đáp án cũng được. Em sẽ thu nhận tất cả ý kiến để rút kinh nghiệm và để viết truyện ngày càng hay hơn nữa. Em cảm ơn các chế đã ủng hộ em. *cúi đầu*

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thư Siêu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Chương 32

Băng Tuyết vẫn thức dậy sớm như mọi ngày. Hôm nay cô cũng vào bếp để làm bữa sáng cho mọi người. Nhưng hôm nay, cô không cần phải đi gọi từng người trong bang dậy mà mọi người đã tự thức dậy và đi làm vệ sinh cá nhân. Băng Tuyết làm bữa sáng xong liền bê ra đặt lên các bàn, cô cũng cầm lấy bàn của mình ra 1 bàn trong góc và chờ mọi người lên. Sau khi điểm danh hết mọi người, mọi người trong bang cùng nhau ngồi ăn sáng. Băng Tuyết ăn xong liền đứng lên rửa đĩa của mình rồi cất đi. Băng Tuyết cho mọi người hoạt động bình thường. 8 giờ, cánh cửa quán bar được mở ra, mọi người vội vàng cầm lấy vũ khí chắc trong tay và sẵn sàng chiến đấu. 1 người cứ thản nhiên bước vào trước sự phòng bị của nhiều mọi người trong bang.

- Cậu đến đúng giờ nhỉ? Hữu Trí? - Băng Tuyết đứng lên lại gần Hữu Trí.

- Tôi không muốn đến muộn. Giờ bắt đầu thôi! - Hữu Trí dừng lại trước mặt Băng Tuyết.

- Đây là Hữu Trí. Cậu ta sẽ giúp chúng ta luyện tập nên mong mọi người hợp tác với cậu ta. - Băng Tuyết giới thiệu.

Mọi người trong bang thấy cậu ta là người mà Băng Tuyết có quen biết liền cất vũ khí đi. Băng Tuyết gọi mọi người trong bang xuống phòng tập luyện. Mọi người đều đi xuống, mọi người đều được hướng dẫn và tập luyện để nâng cao trình độ chiến đấu. Nhưng chưa bao lâu, 1 người con trai đã xin đi lên trên, người con trai đó tên là Nam Phương. Băng Tuyết không yên tâm khi để cậu ấy đi 1 mình nên quyết định lên đi theo ngay phía sau, cậu ta không hề biết Băng Tuyết đi ngay phía sau. Băng Tuyết cứ đi theo sau, cậu ta đi lên, vào trong bếp và lấy 1 ly nước ra uống. Bỗng, cũng như hôm qua, 1 người xuất hiện trước mặt cậu ta, chính là tên Nam Phong đó, cũng có 1 cuộc đối thoại ngắn diễn ra, cậu ta cũng lao vào hắn và hắn tránh hết được các đòn. Nhanh chóng, Nam Phương bị hạ và cậu văng ra xa, hắn lần này cũng dùng con dao, nhắm thẳng vào tim mà lao tới. Không 1 tiếng động vang lên, không có máu chảy ra, không có tiếng ngã xuống và Băng Tuyết còn chưa kịp chạy tới chỗ của cậu ta. Cô nhìn chăm chăm vào người đang đỡ cho Nam Phương đang run sợ ngồi dưới đất.

- Không sao chứ? Hữu Trí! - Băng Tuyết đứng lên lại gần Hữu Trí.
- Tội ỏn. Cô nên đưa cậu ta đi. - Hữu Trí nói, luôn nhìn hấn để đề phòng người trước mặt.
- Liệu có... - Băng Tuyết ngập ngừng.
- Ồn mà! Đi nhanh lên! - Hữu Trí ngắt lời Băng Tuyết.

Băng Tuyết đưa người đang run rẩy ngồi dưới sàn kia nhanh chóng rời khỏi đó. Trong căn phòng chỉ còn Hữu Trí và Nam Phong.

- Người còn sống sao? Mạng lớn quá nhỉ, Hữu Trí? - Nam Phong nhếch mép nhìn Hữu Trí.
- Ta phải sống để báo thù nữa chứ. - Hữu Trí nhìn Nam Phong bằng ánh mắt đầy lửa hận.
- Nhưng trước đó ta sẽ kết liễu người. - Nam Phong lao vào Hữu Trí.

Hai người đánh nhau, cả hai đều bất phân thắng bại vì cả hai đều thuộc dòng thuần. Ở 1 chỗ gần đó, Băng Tuyết đang nấp gần đó để xem tình hình. Còn dưới phòng tập, chưa ai phát hiện ra sự vắng mặt của 3 người kẻ cả tội nó. Băng Tuyết ngồi nấp ở đó khá lâu, hai người cứ đánh qua đánh lại, không ai bị thương cả, trên người cả hai đều chẳng có 1 tí vết thương nào cả. Căn phòng bếp ngày càng bừa bộn, mọi thứ đều bị đổ vỡ và nó ngày càng trở nên tồi tệ hơn. Hai người cứ lao vào đánh nhau, Băng Tuyết thì chẳng thể nào can ngăn được hai người đang đánh nhau thế kia. Bỗng, 1 người con gái xuất hiện, hai người con trai đang hùng hổ đánh nhau thì bị cô gái ấy ngăn cản 1 cách ngoạn mục. Băng Tuyết cũng ngạc nhiên vì sự xuất hiện của cô gái này.

- Muốn chém muốn giết thì đợi 3 ngày nữa. Tôi không muốn người khác bị thương. - người con gái đó đứng giữa hai người.
- Có ai ở đây đâu mà cô lo quá vậy? - Nam Phong tiến lại gần.
- Băng Tuyết! Tao nghĩ mày rời khỏi được rồi đó. - người con gái đó nói - Và anh cách xa tôi ra, Nam Phong.
- Cô nóng thế! Cô có phải Thiên Băng không đấy? - Nam Phong lùi lại 1 bước.
- Anh im miệng đi! Và anh rời khỏi đây giùm. - Thiên Băng nói rồi đi thẳng.
- Được thôi! 3 ngày sau gặp lại. - Nam Phong nói rồi biến mất.

Sau khi Thiên Băng đi thì Nam Phong cũng đi mất, còn Hữu Trí thì cũng nhanh chóng đi xuống dưới phòng tập luyện. Băng Tuyết thì sau khi trấn an được Nam Phong thì cô cũng cùng cậu ta đi xuống dưới phòng tập. Thiên Băng bước xuống trước sự ngỡ ngàng của mọi người trong bang vì cô đã lâu rồi không xuất hiện. Thiên Băng đặt cái túi mà cô cầm từ nãy giờ xuống, mở ra.

- Trên mỗi vũ khí đều có ghi tên, tự lấy đi. - Thiên Băng lùi lại vài bước để mọi người có thể lấy- Lệ Xuân! Băng Hạ! Túi này nhận được vũ khí mới chưa?
- Chưa. - cả hai đồng thanh.
- Chết! Tao quên để tao đi lấy. - Băng Tuyết đứng ngay đấy vội vàng đi lên phòng ngủ.

1 lúc sau, Băng Tuyết trở lại với trên tay có hai bao. Băng Tuyết đưa cho mỗi người 1 bao. Cả hai cùng mở ra, của Lệ Xuân là những con dao bạc được xếp ngay ngắn, còn của Băng Hạ là những cái cung tên bạc được sắp xếp gọn gàng. Lệ Xuân cầm lên 1 con dao và phi thử vào tấm bia tập bắn, con dao được ghim đúng tâm tâm bia, nhưng chưa đầy 1 phút, con dao đã tan ra và không nhìn thấy nó ở đó nữa. Lệ Xuân ngạc nhiên khi nhìn thấy như vậy, Băng Hạ cũng rất ngạc nhiên và chạy lại kiểm tra. Đúng như tụi nó nhìn thấy, trên tấm bia không có gì ngoài 1 vết thủng trên tấm bia, Băng Hạ tìm mãi cũng chẳng thấy con dao bạc Lệ Xuân phóng ra đâu cả.

- Đừng tìm nữa. Nó biến mất rồi. - Thiên Băng nhìn Băng Hạ đang loay hoay tìm con dao.
- Sao biến mất được? - Băng Hạ đứng thẳng lên nhìn Thiên Băng.
- Nó là 1 loại dao 1 khi đã phóng ra thì chưa đầy 1 phút nó sẽ biến mất. - Thiên Băng nói.
- Ồ! - Băng Hạ tiến lại gần chỗ tụi nó đứng.

Sau khi mọi người nhận được vũ khí của mình, mọi người bắt đầu tập sử dụng nó. Lệ Xuân, Băng Hạ, Nhã Lệ, Băng Tuyết, Thiên Băng và Hữu Trí đã biết sử dụng hết rồi nên giúp những người khác tập luyện để làm quen với những vũ khí mới. Tất cả cùng nhau luyện tập, mọi người đều đã dần quen với những vũ khí mới. Đến trưa, Băng Tuyết đi mua đồ ăn như mọi khi nhưng lần này có Thiên Băng đi theo.

- Mày chưa nói à? - Thiên Băng nói.
- Chưa. - Băng Tuyết lắc đầu.

Cả hai không nói gì thêm. Đến quán cơm quen thuộc, Băng Tuyết bước vào trả tiền như mọi lần rồi lấy đồ ăn về như mọi lần. Đến bar, những người

trong bang nhanh chóng đi ra và cầm theo thức ăn vào bên trong. Băng Tuyết lấy phần ăn của mình rồi đi vào bên trong 1 căn phòng cách âm. Thiên Băng và Hữu Trí nhanh chóng lấy phần ăn và đi theo Băng Tuyết, 3 người kia cũng tò mò đi theo phía sau. Thiên Băng và Hữu Trí bước vào trong căn phòng Hữu Trí vừa bước vào và đóng chặt cửa lại để bên ngoài không nghe thấy rồi lại gần 2 ghế trống để ngồi và đặt phần ăn của mình lên bàn.

- Cô không tính nói sao? - Hữu Trí lên tiếng trước.
- Tôi sợ mọi người không kịp thích ứng. - Băng Tuyết nói.
- Tao không nghĩ vậy đâu. - Thiên Băng chống cằm nhìn Băng Tuyết.
- Ồ! Vậy tí tao sẽ nói. - Băng Tuyết gất đầu.
- Nói sớm để mọi người có thể chuẩn bị. - Hữu Trí nói.

Cả 3 không nói gì thêm, cùng ăn bữa trưa trong yên lặng. Ăn xong, 3 người lần lượt đi ra ngoài và mang đi rửa chén. Vừa bước vào trong nhà bếp, cả 3 mới sực nhớ sáng nay đánh nhau mà chưa kịp dọn và bây giờ, 1 bãi chiến trường xuất hiện trước mắt, những người trong bang đang cùng nhau dọn chúng dù họ chẳng biết có chuyện gì xảy ra. 3 người cũng vội vàng cùng những người khác dọn dẹp bãi chiến trường đó. Vì có nhiều người cùng nhau làm nên chẳng mấy chốc căn phòng trở nên sạch sẽ và nó trở nên giống như trước. Sau đó, mọi người lần lượt rửa sạch đĩa của mình. Tụi nó tập hợp mọi người vào trong căn phòng ngoài của bar và thông báo 3 ngày nữa họ sẽ phải chiến đấu. Ai trong bang cũng ngạc nhiên với thông báo đột ngột như thế này. Cũng vì thế mà mọi người được lệnh phải tăng cường luyện tập hơn nữa để chuẩn bị cho cuộc chiến đấu nói đúng ra chẳng cần sức chút nào. Mọi người đều không biết chứ còn Thiên Băng và Hữu Trí thì rất rõ điều đó, Nam Phong rất mạnh, cực kì mạnh là đằng khác, lúc sáng, hắn chưa dùng hết 1 nửa sức mạnh đã có thể làm căn phòng bếp trở nên như thế. Cũng vì thế, mà cần phải mọi người phải bảo vệ chìa khóa và chiếc hộp Pandora càng xa hắn càng tốt, tốt nhất là hắn không được giữ nó vì mọi chuyện chắc chắn sẽ trở nên rất tồi tệ nếu tên đó có được chiếc hộp. Sau khi giờ nghỉ trưa, mọi người bị bắt ép tiếp tục tập luyện còn Băng Tuyết thì xin nghỉ để điều chế thuốc. Mọi người trong bang được nghỉ ngơi thoải mái trong vòng 30 phút vì Hữu Trí cần phải bổ trí thêm 1 ít máy móc trong phòng tập luyện.

- Xong rồi! Xuống đi! - Hữu Trí bước tới cửa nói lớn.

Mọi người nhanh chóng di chuyển xuống dưới phòng tập luyện. Mọi người đều ngỡ ngàng khi thấy trong vòng nửa tiếng đồng hồ, Hữu Trí đã có thể bổ trí được rất nhiều máy móc. Theo như Hữu Trí nói thì đây đều là thiết bị sử dụng để mọi người chiến đấu thử trong vòng 15 phút, lực chiến sẽ được thiết bị của cậu ấy nâng dần lên. Sau khi giới thiệu sơ qua, Thiên Băng chia mọi người trong bang thành từng nhóm lần lượt chiến đấu để thử độ ăn ý và những người khác đứng ở ngoài quan sát những người đó chiến đấu vì Hữu Trí đã tạo ra 1 tấm lưới trong suốt để bảo vệ mọi người khỏi các đòn tấn công của những người bên trong. Theo phân chia, mọi người lần lượt vào trong chiến đấu.

Chỗ Băng Tuyết.

Băng Tuyết trở về căn nhà quen thuộc của mình, Băng Tuyết dừng xe lại trước cửa sau đó dắt xe vào trong. Cô vào trong nhà, đi xuống phòng nghiên cứu và lại gần tủ đựng những chất còn dư mà tối qua cô lấy được ra điều chế.

Quay trở lại bar.

Tụi nó vẫn đứng bên ngoài và cập nhật lực chiến và phòng thủ của từng người bước vào trong phòng chiến đấu thử. Theo những thứ tụi nó cập nhật thì có thể giúp mọi người tập có thể hiệu quả hơn. Thiên Băng và Hữu Trí ghi lại những gì máy phân tích đưa ra thông tin vừa từng thành viên sau khi nhóm đó vượt qua thử thách. 3 người kia thì quan sát cách chiến đấu của từng người, tìm ra ưu điểm và khuyết điểm để dễ dàng luyện tập. Sau khi tất cả đều đã vượt qua thử thách, 5 người cầm những tờ giấy, cùng nhau vào 1 căn phòng trống để bàn bạc kế hoạch để chuẩn bị cho cuộc chiến. Mọi thứ đều được 5 người chuẩn bị 1 cách chặt chẽ, cách giúp mọi người mọi người luyện đều đã được phân chia rõ ràng. 5 người đi ra khỏi phòng và tập hợp mọi người trong bang xuống phòng luyện tập. Mọi người được 5 người chia thành 5 nhóm khác nhau, 5 người chia nhau mỗi người huấn luyện 1 nhóm đã định trước. Mỗi nhóm được tụi nó dẫn ra những khu riêng theo phân định từ trước để luyện tập tùy theo những gì tụi nó thu nhận được từ những thông tin phân tích.

Chỗ Băng Hạ.

Nhóm của Băng Hạ là những người thuộc diện chiến xa và phòng thủ tốt. Hiện Băng Hạ đang cho từng người ra đấu thử với cô để cô xem cách phòng thủ của mọi người để phát huy chúng. Vì là chiến xa nên cô cần giúp mọi người phát triển được tài thiện xạ của từng người. Tuy là phòng thủ tốt nhưng hầu hết đều bị cô hạ nhanh chóng vì lực chiến thấp, chưa phát huy hết tài thiện xạ của 1 xạ thủ.

Chỗ Nhã Lệ.

Nhóm của Nhã Lệ là những người cận chiến, lực chiến cao. Những người này tuy lực chiến cao nhưng phòng thủ không tốt nên cô phải dần dần giúp những người đó có thể phòng thủ tốt. Cô muốn cân bằng cả lực chiến và phòng thủ vì cận chiến không chỉ cần trình độ chiến đấu cao mà còn cần đến phòng thủ để tránh những vết thương không đáng có.

Chỗ của Lệ Xuân.

Nhóm của Lệ Xuân là những xạ thủ, lực chiến cao. Những người này là xạ thủ tầm xa nhưng thủ quá yếu, tuy nhiên lợi thế của họ có là tầm xa nên phải phát huy hết mọi kĩ năng của 1 xạ thủ để có thể tránh những đòn tấn công dù xa hay gần. Lệ Xuân còn dạy thêm cho họ cách dùng dao vì đa số đều dùng súng, dùng dao thì có thể đánh cả xa, cả gần nên cũng cần biết chút ít để có thể phòng thủ tốt.

Chỗ của Hữu Trí.

Nhóm của Hữu Trí là những cận chiến, phòng thủ tốt. Hiện cậu phải giúp họ nâng cao lực chiến vì họ đã quá phòng thủ, tuy không bị thương nhưng nếu không đánh được đối thủ thì cũng chưa chắc đã thắng. Cậu luyện tập cho mọi người bằng cách cho từng người chiến đấu để giúp họ nâng lực chiến lên vì cậu cũng cũng có kỹ năng cận chiến.

Chỗ của Thiên Băng.

Nhóm của Thiên Băng là những người còn lại, họ không có ưu điểm gì hết. Nói đúng hơn bọn họ đều là những tân binh nên khả năng chiến đấu và phòng thủ đều thấp, trong đó những người chiến xa và cận chiến đều có đủ. Bây giờ, Thiên Băng phải hướng dẫn lại từ đầu cho những người đó.

Cả 5 người đều là những người hướng dẫn giỏi cùng với sự nỗ lực của mỗi người nên mọi người nhanh chóng nâng sức mạnh lên. Tuy tiến triển như thế là khá tốt nhưng để có thể chiến thắng cuộc chiến này cần sự nỗ lực hơn nữa của mỗi người.

7 giờ tối, trong phòng tập.

Mọi người trong phòng tập tất cả đều đã rất mệt, mồ hôi tuôn ra như tắm. Nhưng trái với mọi người trong bang, tụi nó vẫn còn sức để chiến đấu mấy trận nữa, trên mặt cũng ướt đẫm mồ hôi nhưng vẫn không thấy sự mệt mỏi. Cũng đúng thôi, mỗi người trong tụi nó đều đã phải trải qua quá trình luyện tập còn khốc liệt hơn nhiều ở tổ chức để có được sức mạnh như ngày hôm nay. Cuộc tập luyện kết thúc khi thấy Băng Tuyết đang đứng trước cửa và Băng Tuyết lên tiếng bắt buộc tụi nó phải cho mọi người nghỉ ngơi. Tụi nó dùng tay lại và nhìn lên đồng hồ. 7 giờ 3 phút. Trong tụi nó không ai nghĩ rằng đã muộn như vậy nên nhanh chóng hồi thúc mọi người mau đi tắm rửa, thay đồ để còn lên ăn cơm. Khi Băng Tuyết đi về, cô đã ghé qua quán cơm thường ngày để mua bữa tối cho mọi người rồi nên mọi người sau khi tắm có thể ăn cơm ngay. Còn Hữu Trí, sau khi cuộc luyện tập kết thúc liền nhanh chóng trở về nhà mà không nói một lời nào. Sau khi ăn cơm xong, mọi người trong bang vẫn hoạt động như bình thường nhưng có lẽ hôm nay mọi người đã tập luyện khá nhiều nên thời gian đi ngủ của mọi người sớm hơn thường ngày. Đợi mọi người đi ngủ hết, Băng Tuyết đi kiểm tra các cửa, xem chúng đã được khóa chặt chưa. Sau khi chắc chắn mọi thứ, Băng Tuyết đi xuống phòng bí mật. Vừa bước xuống liền thấy 4 người đã ngồi làm việc ở bàn giữa căn phòng.

- Chiếc hộp ỏn chứ? - Thiên Băng nhìn Băng Tuyết.

- Ổn! Ít nhất là hiện giờ nó vẫn ổn. - Băng Tuyết ngồi xuống cạnh Băng Hạ.

- Tụi tao bảo vệ mà sao không ổn. - Băng Hạ nói.

- Tao lại mong ngược lại. - Thiên Băng thì thầm.

- Hả? Nói to lên cho tụi tao nghe với chứ? - Lệ Xuân ghé tai sát Thiên Băng.

- Không có gì. - Thiên Băng nói, đồng thời đẩy mặt Lệ Xuân ra.

- Tụi tao sẽ bảo vệ tốt nó mà. Yên tâm! - Nhả Lệ cười nói.

Tụi nó ngồi nói chuyện vui vẻ, tụi nó đang cố gắng tạo không khí vui vẻ thay vì không khí ảm đạm lo cho cuộc chiến. Đến tối muộn, tụi nó mới đi ngủ.

Note: Em xin lỗi vì chương này em viết ngắn hơn mấy chương trước vì chương này khá ít ý tưởng. Mong mấy chế nhận xét cho em ý kiến để em rút kinh nghiệm.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thư Siêu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Chương 33

3 ngày sau.

Hôm nay, mọi người trong bang đều dậy từ rất sớm vì hôm nay, trận chiến đấu của họ bắt đầu. Mọi người nhanh chóng có mặt ở 1 khu rừng cách trung tâm thành phố khoảng 17 km. Ở đây, hầu hết được bao bọc bởi cây rất rậm rạp, rất có lợi cho việc lẩn trốn. Mọi người có mặt ở đây, trên tay đều cầm theo vũ khí và luôn ở trạng thái sẵn sàng chiến đấu vì ai cũng biết chỉ cần lơ là 1 giây cũng có thể chết ngay lập tức. 1 lát sau, có 7 người đi tới, dừng lại phía sau cả bang, mọi người trong bang đều quay lại, nhìn 1 cách phòng thủ.

- Bình tĩnh nào! Chúng tôi không phải kẻ thù đâu. - 1 người trong 7 người đó nói.

- Mọi người bình tĩnh lại đi. - Nhã Lệ cười - Đây là đồng minh của chúng ta.
- Không phải vì liên tục bị làm phiền bởi tên đó, chúng tôi chẳng rảnh làm đồng minh của mấy người. - 1 người trong 7 người đó cao ngạo nói.
- Cao Kỳ! Cậu dám nói thế sao? Được thôi! Cậu có thể về. - Lệ Xuân quay mặt đi.
- Ấy! Bình tĩnh! Bình tĩnh! Đừng nóng thế chứ Lệ Xuân! - Cao Kỳ vội nói.
- Vui vẻ nhĩ? - 1 giọng nói vang lên phía sau lưng mọi người.

Mọi người quay lại nhìn, ai cũng có vẻ rất phòng thủ vì hẳn chính là Nam Phong, người đã giết vài người trong bang và cũng chính là lí do mà mọi người đứng tại đây. Nam Phong 1 mình đứng đối diện với tụi nó, cười khinh thường.

- Đồng đủ nhĩ? - Nam Phong nói.
- Nhanh đi! - Băng Tuyết nói.
- Được! Ra đi! Những đứa con của ta. - Nam Phong nhảy lên cành cây gần đó.

Mọi người vẫn chưa kịp nhận biết thì 1 toán bọn vampire E xuất hiện như những thầy ma. Chúng điên cuồng lao vào mọi người trong bang như muốn cắn xé tất cả. Nhưng mọi người đều không đầu hàng, cầm chặt vũ khí trong tay, chiến đấu cật lực vào chúng, vận dụng tất cả những gì đã học được từ những người tài giỏi nhất. Trong khi mọi người đang nỗ lực chiến đấu với bọn vampire thấp hèn này thì tụi nó đuổi nhanh chóng đuổi theo Nam Phong đến 1 nơi cách xa nơi đó, đến Băng Tuyết thính nhất còn chẳng nghe thấy tiếng động ở nơi đó.

- Đến đây là được rồi. Bắt đầu thôi! - Nam Phong quay lại nhìn tụi nó.
- Được! - Băng Tuyết lạnh lùng nói.

Cuộc chiến chính thức bắt đầu. Tuy tụi nó cố gắng tấn công Nam Phong nhưng hẳn không bị dính bất cứ đòn nào, đã thế, hẳn còn giữ được vẻ mặt bình thản đến lạ thường. Được 1 lúc, ai cũng dừng tấn công và phải công nhận hẳn rất mạnh, đến nỗi mà chưa làm hẳn bị thương mà mình đã bắt đầu mệt rồi. Tụi nó chuyển sang ám sát chứ không đánh trực diện. 5 người trốn vào các cây xung quanh. Tụi nó vừa trốn, đám con trai xuất hiện, 7 người cũng đánh trực diện nhưng tên đó chẳng trầy xước gì mà 7 người con trai kia đã mệt đến sắp gục hết rồi. Tuy rằng Băng Tuyết và Từ Thức đều nắm được phần nào thông tin của hẳn nhưng vẫn không làm hẳn bị thương nổi. Tụi nó, âm thầm lúc hẳn đang chiến đấu, sẵn sàng phục kích hẳn. Đúng lúc 7 người kia dừng tay, tụi nó từ những chỗ nấp, liên tục tấn công vào mục tiêu trước mặt. Lúc dừng lại, có lẽ vì quá đột ngột nên quần áo của Nam Phong rách vài chỗ, nhưng không ngờ hẳn lại chẳng có bất cứ vết thương nào trên người. 12 người đều bắt đầu đuổi sức, nhưng Thiên Băng và Hữu Trí thì ra đánh trực diện vì biết những thứ đó chẳng có tác dụng với hẳn. Và cuối cùng cũng có tác dụng, hai người đã khiến hẳn đuối sức vì lúc tái tạo tế bào thì hẳn đã sử dụng rất nhiều năng lượng lại đấu với hai vampire thuần nưã nên cũng hao rất nhiều năng lượng. Đến lúc hai người dừng lại, 10 người còn lại liên tục tấn công vào hẳn khiến hẳn không trở tay kịp, cũng trúng khá nhiều. Và cứ thế tiếp tục, Nam Phong bị dồn vào đường cùng vì mất rất nhiều năng lượng. Nam Phong tức giận, cầm ra 1 thanh kiếm, hai người kia cũng nhanh chóng lấy thanh kiếm đeo bên người ra. Cuộc chiến 2 đánh 1 nhưng Nam Phong luôn đỡ được đòn tấn công của 2 người và hai người cũng không cho thanh kiếm đó đâm trúng vì chỉ cần 1 nhát vào tim thì dù là dòng thuần cũng không chống đỡ được. Khi hai người dừng lại, như một phản xạ, 10 người kia nhanh chóng tấn công vào Nam Phong, tuy lần này tấn công rất dồn dập nhưng hẳn hầu như tránh được tất cả nhờ thanh kiếm cầm trên tay.

Trong khi hai người kia đang nghỉ dưỡng sức, Nam Phong nhanh chóng né hết tất cả các đòn tấn công từ những người khác. Nam Phong thấy có 1 kẻ hở trong đòn tấn công dồn dập này nên đã dựa vào kẻ hở đó, như tia chớp, Nam Phong tiến lại đằng sau Thiên Băng và đánh cô ngất 1 cách dễ dàng.

- Tạm biệt! Muốn cứu nó thì đến nhà kho bỏ hoang cách đây 3 km. - Nam Phong nói rồi vác Thiên Băng lên - À! Không ai được đến ngoài 4 cô bạn của cô ta.

Những người khác vẫn còn chưa hiểu gì thì đã không thấy Nam Phong và Thiên Băng rồi, ngay cả Hữu Trí đứng gần đấy nhất mà cũng bất ngờ. 11 người lại gần nhau rồi trở về nơi mà mọi người trong bang đang chiến đấu. Khi quay trở lại, thấy mọi người vẫn đang chiến đấu với bọn vampire E. Tất cả cùng nhau tiêu diệt hết phần vampire còn lại. Mọi người ngồi xuống nghỉ mệt, không biết rằng trong bang thiếu đi 1 người. Trong khi đó, tụi nó lấy điện thoại của mình ra và tìm các nhà kho bỏ hoang hoang cách đây 3 km. Các nhà kho bỏ hoang cách 3km chỉ có duy nhất chỉ có 1 cái nằm ở phía Nam. Tụi nó âm thầm di chuyển nhanh chóng rời khỏi nơi đó và đi đến căn nhà hoang.

Tại nhà kho bỏ hoang phía Nam.

Trong nhà hoang chỉ có 2 người, 1 người con trai đứng trước 1 người con gái bị trói chặt ngồi phía dưới. Hai người đang nói gì đó. Sau khi cô gái đó gật đầu, hẳn mang cô gái đó đặt ở phía sau 1 cái thùng lớn có thể che khuất được cô gái đó. Cô gái đó chính là Thiên Băng, còn người con trai kia không ai khác, chính là Nam Phong. Nam Phong đứng chờ đợi tụi nó đến đây để cứu Thiên Băng. Cả hai cùng hồi hộp đợi kết quả của cuộc cá cược vừa bàn. Và đúng như tính toán, không lâu sau...

"Rầm!"

Nhã Lệ đập đổ cánh cửa của nhà kho. Nam Phong nhìn thẳng những người trước mặt mà không thấy 1 chút gì cho thấy hẳn đang lo sợ cả. Tụi nó bước vào trong nhà kho. Điều đầu tiên tụi nó làm chính là nhìn xung quanh khắp căn phòng để tìm Thiên Băng.

- Cô ta không có ở đây đâu. Khởi tìm - Nam Phong nói.
- Nó đâu? - Băng Hạ lo lắng nói.
- Hiện cô ta không có ở đây và chẳng có ở bất cứ nơi nào. - Nam Phong tiến lại vài bước.
- Ý ngươi là sao? - Lệ Xuân không hiểu ý hấn nói.
- Cô ta đã bị tôi kết liễu rồi. Ha ha ha! - Nam Phong cười lớn - À! Vì cô ta đã chết nên ta cũng sẽ không làm hại các cô nữa. Các cô về đi.
- Cái gì? - Nhã Lệ bàng hoàng.
- Được! Chúng ta sẽ đi. - Băng Tuyết vô cảm nói.
- Mày nói gì vậy? - Lệ Xuân không tin vào tai mình.
- Được! Đi đi! - Nam Phong cười đắc thắng.
- Nhưng sau khi tôi giết anh. - người Băng Tuyết tỏa ra sát khí ngùn ngụt.
- Được rồi! Cô thắng. - Nam Phong lại gần cái thùng cũ kĩ.
- Hả? Là sao? - Nhã Lệ, Băng Hạ và Lệ Xuân đồng thanh.
- À! Chỉ là cá cược thôi. - Thiên Băng đứng lên.
- Tôi sẽ làm đúng điều kiện. - Nam Phong nói.

Thiên Băng cười lạnh, nhanh chóng du chuyển ra xa nơi Nam Phong đứng. 4 đưa kia vẫn chưa hiểu gì hết thì Thiên Băng đã nói với tụi nó ra ngoài. Sau khi 4 người rời khỏi đó, chỉ còn Thiên Băng và Nam Phong trong nhà kho đó.

- Bắt đầu thôi! - Nam Phong nói.
- Được! Bắt đầu! - Thiên Băng lạnh lẽo nhìn Nam Phong nói.

Hai người bắt đầu lao vào đánh nhau với vận tốc nhanh. Bên ngoài, 4 người nghe thấy tiếng của hai thanh kiếm chạm vào nhau liền mở ra xem bên trong. Nhưng khi mở ra, tụi nó chỉ nghe thấy tiếng chạm của hai thanh kiếm còn nó phát ra ở đâu thì 4 người không rõ vì hai người di chuyển rất nhanh. Đầu được 1 lúc vẫn không phân thắng bại, hai người lùi ra xa đối phương. Nam Phong đứng thẳng lên.

- Kịch hay sắp bắt đầu rồi. - Nam Phong cười.

Tụi nó vẫn chưa hiểu gì thì cánh cửa phía sau Nam Phong mở ra, 1 người con trai bước vào. Tụi nó nhìn chăm chăm vào người con trai phía sau Nam Phong. Vì người này là 1 người thân cận nên khiến Nhã Lệ, Băng Hạ và Lệ Xuân cực kì ngạc nhiên, không ngờ lại như vậy, Băng Tuyết đã chuẩn bị sẵn tinh thần có người phản bội nên chẳng có vẻ mặt ngạc nhiên, còn Thiên Băng thì chẳng tỏ ra bất kì trạng thái gì nhưng trong lòng Thiên Băng thì đang cười thầm. Người con trai đó chính là Duncan.

- Sao cậu lại ở đây? - Băng Hạ ngạc nhiên.
- Tôi theo phe của anh trai tôi là lẽ thường thôi. - Duncan lạnh lùng nói.
- Sao cậu lại làm thế? - Lệ Xuân cảm thấy rất thất vọng.
- Đương nhiên là tôi giúp anh trai tôi. Mọi chuyện xảy ra đều do tôi tạo điều kiện để nó xảy ra. - Duncan vẫn tỏ vẻ lạnh lùng.
- Sao có thể chứ? - Nhã Lệ nói.
- Thế họ tên tôi là gì? - Duncan nói với Nhã Lệ.
- Đường Hoàng Dương. - Nhã Lệ trả lời.
- Sai rồi! Tên tôi là Lục Dương. - Duncan nói.
- Thôi! Tới đây thôi! Đưa cho anh nào. - Nam Phong quay cậu em trai của mình nói.
- Đây. - Duncan đưa cho Nam Phong cái hộp Pandora mà Rita mang theo và 1 viên đá hình thoi màu lam.

Thiên Băng vừa thấy chiếc hộp liền nhanh chóng tiến lại gần Băng Tuyết, đưa 1 tờ giấy và rời khỏi đó ngay lập tức.

- Cô ta sợ rồi à? - Nam Phong nhìn thấy vậy liền nói.
- Thiên Băng đâu? - Lệ Xuân nhìn chỗ Thiên Băng vừa mới đứng.
- Đi rồi. - Băng Tuyết nói.
- Thế còn chúng ta? - Băng Hạ nhìn Băng Tuyết hỏi.
- Các cô phải ở lại đây. - Duncan nói rồi nhanh chóng di chuyển đi đóng cửa.
- Tôi sẽ cho các cô thấy sức mạnh thực sự. - Nam Phong nói lớn.

Nam Phong đặt viên đá vào vào trong cái khe có duy nhất trên chiếc hộp. Chiếc hộp mở ra, 1 ánh sáng trắng xuất hiện.

- Khi chiếc hộp Pandora được mở bởi viên đá Pandora thì 1 lượng lớn sức mạnh hắc ám bên trong sẽ thoát ra ngoài và hắn sẽ hấp thụ hết số sức mạnh hắc ám đó. - Băng Tuyết đọc tờ giấy Thiên Băng đưa.
- Bây giờ phải làm sao? - Lệ Xuân hốt hoảng nói.
- Để tao coi. - Băng Tuyết vội nói.

Băng Tuyết chưa kịp đọc tiếp thì Nam Phong đã tấn công tụi nó, nhưng tụi nó nhanh chóng né được đòn tấn công nhờ phản ứng nhanh nhạy mà tụi nó đã tập luyện được. Hiện giờ, tụi nó đang trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc. Tụi nó phải công nhận rằng sức mạnh lúc trước tụi nó còn chưa đánh bại được, lần này hắn còn mạnh hơn trước, tụi nó chỉ còn cách tránh mà thôi. 1 lúc sau, vì hắn đã cố thêm 1 lượng sức mạnh lớn nên tốc độ của hắn vẫn bình thường còn tụi nó thì tốc độ đã giảm đi rất nhiều. Thấy tụi nó sắp gục nhưng các đòn tấn công của Nam Phong vẫn không giảm các đòn tấn công. Tụi nó phải tách ra làm 4 phía để giảm lượng tấn công.

Chỗ của Thiên Băng.

Sau khi rời khỏi nhà kho, Thiên Băng nhanh chóng di chuyển đến nơi mà mọi người trong bang đang nghỉ ngơi. Vừa tới nơi, Thiên Băng thấy mọi người đang ngồi tập trung lại 1 chỗ. Thiên Băng nhẹ nhàng đi đến chỗ mà Hữu Trí đang đứng rồi nói nhỏ với Hữu Trí gì đó rồi cả hai nhanh chóng di chuyển. Hai người không trở về nhà kho bỏ hoang ấy mà đi thẳng đến căn biệt thự mà nhiều vampire đang ở. Cả hai vào trong phòng Thiên Băng, mỗi người cầm lấy 1 chiếc laptop rồi gõ liên tục.

Căn nhà hoang.

- Ha ha ha! Sức mạnh mới này thật tuyệt đúng không? - Nam Phong cười lớn - Yên tâm! Ta sẽ làm đúng điều kiện đó. Ta sẽ không hại các cô đâu.

Tụi nó mệt đến nỗi tụi nó ai cũng đứng thở dốc. Bây giờ, tụi nó tưởng chừng chỉ cách Thần Chết chưa đầy 1 bước chân. Tụi nó bắt đầu nghi ngờ Thiên Băng, người mà tụi nó luôn tin tưởng, kể cả người tin Thiên Băng là Lệ Xuân cũng đang nghi ngờ Thiên Băng.

"Tại sao Thiên Băng có thể để tụi nó lại với con quái vật này chứ? Lại thêm 1 người phản bội tụi nó nữa sao? Không lẽ trên đời không còn ai để tụi nó tin tưởng được sao?"

Rất nhiều câu hỏi khác xuất hiện trong đầu tụi nó, hầu hết đều là trách móc Thiên Băng. Tụi nó đang rơi vào tình trạng thất vọng tràn trề và hố sâu của tuyệt vọng. Bỗng chiếc hộp xuất hiện 1 tia sáng, mọi sức mạnh của Nam Phong bị hút vào trong. Sau khi hút hết sức mạnh, chiếc hộp phóng ra 1 luồng đáng có sức mạnh to lớn trải rộng. Nam Phong và Duncan hóa thành tro trong phút chốc. Ánh sáng trắng đó tắt, chiếc hộp đóng lại như trước, mọi thứ xảy ra quá nhanh khiến tụi nó vẫn còn chưa hiểu gì hết và vẫn chưa tin vào những thứ tụi nó thấy trước mắt. Băng Hạ lại gần cầm chiếc hộp đó lên, còn Băng Tuyết chợt nhớ đến tờ giấy Thiên Băng đưa, lập tức mở ra và đọc tiếp.

- Nhưng nếu chiếc hộp Pandora được mở ra bởi viên đá Pandora chứa viên đá Hope thì nó sẽ ban cho người mở 1 sức mạnh cực lớn. Sau 30 phút, chiếc hộp sẽ thu hồi sức mạnh đó và phát ra tia sáng tiêu diệt người mở cùng với mọi ma quỷ trên thế giới trong nháy mắt. - Băng Tuyết đọc.

- Vậy... - Lệ Xuân ngáp ngừng.

Băng Hạ cầm viên đá lên xem nhưng chẳng có bất cứ viên đá nào nằm bên trong đó cả. 4 người nhanh chóng rời khỏi đó và trở về nơi mọi người trong bang đang nghỉ ngơi. Vừa tới, tụi nó nhìn thấy mọi người đang ngồi chờ tụi nó. Tụi nó hỏi thúc mọi người mau chóng trở về bar.

Đến bar, mọi người nhanh chóng soạn mọi đồ đạc mang về để trở về nhà vì tụi nó ra lệnh. Sau khi mọi người trong bang trở về hết, tụi nó đi tìm Thiên Băng khắp nơi trừ căn phòng riêng ở phòng bí mật vì không rõ mật khẩu của phòng Thiên Băng. Tụi nó tìm hết mọi nơi nhưng vẫn không thấy. Tụi nó đến nhà riêng của Thiên Băng. Vừa mới mở cánh cửa, những cái bẫy liền hoạt động, chủ thể là tụi nó đã đoán ra Thiên Băng không có ở nhà vì cô sẽ cho nhận dạng tụi nó để tránh tụi nó gặp khó khăn khi vào trong nhà. Tụi nó trở về nhà của từng người.

6 giờ tối tại nhà của Lệ Xuân.

"Reng! Reng! Reng!"

Tiếng chuông điện thoại của Lệ Xuân reo lên, Lệ Xuân vội cầm lấy điện thoại nghe máy.

-...

- Còn sống sao? Tao tưởng mày chết ở cái xô xinh nào đó rồi chứ? - Lê Xuân nói nửa thật, nửa đùa.

-...

- Ồ! Tự nhiên. - Lê Xuân trả lời.

-...

- Tiễn vong. - Lê Xuân nói rồi cúp máy.

Chưa đầy 5 phút sau, tiếng chuông cửa vang lên, Lê Xuân vội chạy xuống mở cửa. Mở cửa ra, cô ngạc nhiên vì trước mặt cô là Hữu Trí và Cao Kỳ.

- Sao cậu lại ở đây? - Lê Xuân nhìn Hữu Trí hỏi.

- Bạn cô mời. - Hữu Trí trả lời.

- Sao? - Lê Xuân ngạc nhiên - À! Mời vào nhà.

Hai người bước vào trong nhà, Lê Xuân vào trong bếp để nấu bữa tối. Cánh cửa nhà bếp vừa mở ra, trước mặt Lê Xuân xuất hiện 1 người đang thản nhiên uống nước.

- Sao mày ở đây vậy, Thiên Băng? Vào bằng cửa nào thế? - Lê Xuân đóng cửa nhà bếp lại.

- Cửa sổ phòng mày chưa đóng. - Thiên Băng thản nhiên uống nốt li nước.

- Không vào nhà 1 cách bình thường được à? - Lê Xuân nhìn Thiên Băng.

- Có lẽ. - Thiên Băng trả lời.

- Mày ngồi yên để tao làm bữa tối. - Lê Xuân rửa tay.

- Tao xin lỗi. - Thiên Băng cúi đầu xuống.

- Về việc gì? - Lê Xuân lấy nguyên liệu từ trong tủ lạnh ra.

- Về những gì tao đã làm, tao đã không ở cạnh tụi mày lúc tụi mày gặp khó khăn. - Thiên Băng tay nắm chặt li nước.

- Có phải đó chính là kế hoạch của mày? - Lê Xuân bắt đầu làm bữa tối.

- Ừm! Xin lỗi. - Thiên Băng tiếp tục nói xin lỗi.

- Mày không có lỗi, chỉ tại tụi tao không hiểu cho mày, đã thế còn trách mày, tụi tao còn chưa xin lỗi mày nữa mà. - Lê Xuân cười nhẹ.

- Ừm! - Thiên Băng gật đầu.

Cả hai không nói gì thêm, Lê Xuân làm bữa tối nhưng không muốn Thiên Băng giúp vì cô biết tài nấu ăn của cô. Thiên Băng vừa mới nói giúp Lê Xuân làm bếp, Lê Xuân liền đuổi Thiên Băng ra ngoài vì cô không muốn tốn tiền sửa lại nhà bếp. Thiên Băng ra ngoài ngồi chờ với hai người kia.

- Xong rồi! Vào đi. - Lê Xuân ló đầu ra khỏi nhà bếp.

3 người cùng vào trong nhà bếp. Lê Xuân ngồi xuống, Thiên Băng liền ngồi xuống cạnh Lê Xuân rồi tới Hữu Trí và Cao Kỳ ngồi vào chỗ trống còn lại.

- Sao mày mời tên kia tới vậy? - Lê Xuân nhìn vào tảng băng đối diện mình.

- Tại hắn giúp tao nhưng mới làm rớt tiền rồi nên tao mời tới đây. - Thiên Băng nhìn Lê Xuân.

- Ồ! Ăn com đi. - Lê Xuân cầm đũa mình lên.

4 người ăn com trong yên lặng vì chẳng ai buồn nói với nhau câu nào. Ăn com xong, Lê Xuân, Cao Kỳ và Hữu Trí dọn dẹp bàn ăn còn Thiên Băng thì bị đuổi ra ngoài vì Thiên Băng chính là "kẻ thù không đội trời chung" của cái nhà bếp. Lê Xuân cũng muốn Thiên Băng giúp lắm chứ nhưng nhớ tới có lần Thiên Băng giúp dọn dẹp mà cô phải tốn 1 khối tiền lớn chỉ để sửa sang lại mọi thứ và tân lại cả nhà bếp. Sau khi dọn dẹp xong xuôi, Hữu Trí và Cao Kỳ trở về nhà, Lê Xuân vừa bước ra thấy Thiên Băng đang ngồi bấm điện thoại.

- Viên đá này làm gì có viên đá nào khác như mày ghi trong tờ giấy. - Lê Xuân đưa ra 1 viên đá hình thoi.

- Đi theo tao. - Thiên Băng đứng lên.

Thiên Băng đi ra bên ngoài, Lệ Xuân cũng đi theo sau. Thiên Băng cầm lấy viên đá trên tay Lệ Xuân và giơ lên cao. Ánh trăng xuyên qua viên đá, xuất hiện 1 viên đá nhỏ, hình mặt trăng màu trắng nằm bên trong viên đá màu xanh lam.

- Thấy rồi chứ? - Thiên Băng quay sang nhìn Lệ Xuân.

- Ừm! - Lệ Xuân gật đầu - Nhưng việc này bỏ tại tao ở lại, nếu tại tao bị thương nặng hay chết thì sao?

- Tao nghĩ rồi nên tao mới cá cược với hắn vì tao biết hắn rất coi trọng danh dự của mình. Vì thế, tại mày sẽ không sao. - Thiên Băng nói.

- Sao mày biết hắn rõ vậy? - Lệ Xuân nhìn Thiên Băng.

- Nói chuyện này thì khá rắc rối nên mày đừng nên hiểu thì hơn. - Thiên Băng quay mặt đi.

- Ồ! - Lệ Xuân nói.

- Thôi! Muộn rồi. Tao về đây. - Thiên Băng nhét viên đá vào túi.

Thiên Băng trở về nhà mình. Lần này cô đi bộ chứ không đi xe. Đang đi trên đường, Thiên Băng nghe thấy tiếng nói của ai đó, giọng khá giống với Rita nên cô quyết định đứng nấp gần đó để nghe. Cô nhìn thấy 1 đám con trai đang vây quanh 1 người con gái, người con gái đó chính là Rita. Thiên Băng không có ý định sẽ ra giúp mà chỉ đứng nhìn hành động của cô từ xa.

Note: Mọi người cứ thoải mái nhận xét. Yên tâm, em không vì mọi người chê mà bỏ truyện này đâu. Mong mọi người tiếp tục ủng hộ em *cúi đầu*. Chào tạm biệt mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thư Siêu Quậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Chương 34

Chương 34

Nói hết rồi! Vào chuyện thôi! Mong các chế tiếp tục ủng hộ.*cúi đầu*

- Con ranh kia! Mày có trả nợ không thì bảo. - 1 tên to con trong đám đó nói.

- Tôi nói rồi, tôi và bà ta không có quan hệ thì mắc gì tôi chẳng phải trả. - Rita lạnh lùng.

- Nhưng người mượn là tên mày. - tên to con đó giơ 1 tờ giấy lên.

- Con đàn bà không biết xấu hổ. - Rita tức giận nói.

- Giờ đưa tiền đây. - tên đó tiếp tục nói.

- Tôi không muốn trả. - Rita nhìn bọn chúng bằng ánh mắt sắc lạnh.

- Vậy tại mày lên cho tao. - tên đó nói.

Rita cười lạnh 1 cái. Chưa đầy 10 phút sau, những tên đó bị hạ gục và nằm la liệt dưới đất.

- Tôi không muốn liên quan đến bà ta. - Rita nhìn những tên nằm dưới đất.

Rita đi thẳng đến chỗ Thiên Băng đang đứng. Cô ngạc nhiên, Thiên Băng đã thấy hết rồi sao.

- Làm tốt lắm! - Thiên Băng đặt tay lên vai của Rita.

- Cảm ơn tí. - Rita nói.

- Về nhà đi. Con gái đừng đi quá tối thế chứ? - Thiên Băng nói.

- Thế tí là con trai à? - Rita nhìn thẳng Thiên Băng.
- Tôi đang về đây. - Thiên Băng nói - Về cẩn thận.

Thiên Băng quay người đi thẳng, Rita cũng đi trở về nhà của mình.

Sáng hôm sau.

Hôm nay tụi nó quyết định quay trở lại trường học. Mọi thứ đều được Băng Tuyết sắp xếp ổn thỏa hết trong vòng 1 ngày. Rita trở về trường cũ học còn Thiên Băng vẫn đi học như bình thường. Thiên Băng vừa quay lại và cảm giác đầu tiên của cô là...

"Bị bỏ rơi rồi!" - ý nghĩ đầu tiên trong đầu Thiên Băng.

Đúng vậy! Cô mới nghỉ mấy ngày thôi mà cô đã bị mọi người lãng quên 1 cách phũ phàng. Nhã Lệ và Từ Thức thì thân nhau tới mức chẳng quan tâm đến tụi nó, cô cũng bị coi thành không khí. Từ Thức, người mà theo cô biết là mắc chứng sợ con gái mà nói chuyện với Băng Tuyết thân nhiên như nói với 1 thằng con trai, nhưng hầu hết câu chuyện cô nghe được toàn liên quan đến y học. Còn Cao Kỳ thì không gì để nói vì là thanh mai trúc mã của Lệ Xuân nhưng nói chuyện thân nhau cứ như cặp tình nhân như thế này thì cô chưa thấy. Hạo Nam là người quan tâm cô nhất cũng đang cắm cúi vào cái máy tính làm việc. Còn Băng Hạ thì thôi khỏi nói vì chỉ cần nhìn thôi là cô đủ hiểu rồi vì hiện Băng Hạ đang...

- Anh nói lại cho tôi nghe đồ óc lợn. - Băng Hạ hét vào tai Hán Phong.
- Tai cô điếc à? Đồ con heo! - Hán Phong cũng không thua kém.
- Ai heo hả? Đồ óc lợn! - Băng Hạ hét.
- Cô đó. Ăn nhiều nặng như heo. - Hán Phong đáp lại.
- Thôi! Hai người dừng lại được không? - Khắc Duy cản hai người lại.
- Được thôi! Nếu Khắc Duy đã nói thế thì tớ sẽ dừng lại không chấp với đồ óc lợn nữa đâu. - Băng Hạ cười nhìn Khắc Duy.
- Cô nói gì hả? Đồ con heo kia? - Hán Phong tức giận nói.
- Tôi nói đồ óc lợn chứ đâu nói anh. Sao anh phản ứng ghê vậy? - Băng Hạ lè lưỡi nhìn Hán Phong.
- Cô... cô... - Hán Phong cứng họng.
- Tạm biệt, đồ óc heo. - Băng Hạ nói rồi đi ra ngoài.
- Cậu đi đâu vậy? Sắp vào lớp rồi đó. - Khắc Duy chạy theo Băng Hạ.
- Đồ trọng sắc quên bạn. - Hán Phong hét lớn theo Khắc Duy.
- Không chỉ có em tao bỏ mày đâu, còn tao nữa đó. - Quang Khánh đặt tay lên vai Hán Phong.
- Hôm nay bão cấp 4 à? - Hán Phong hoảng hốt - Không cần cạy miệng cũng tự nói.
- Sao ngạc nhiên vậy? Tao nói nhiều lắm à? - Quang Khánh thản nhiên nói.
- Bình thường mày có nói 1 câu quá 7 chữ đâu chứ. - Hán Phong nói.
- Tao chỉ nói quá 2 chữ thôi mà. - Quang Khánh vẫn giữ nguyên vẻ mặt bình thản đó.

Thế đó, Thiên Băng phải ngồi đọc truyện cho qua giờ rồi. Đọc chưa bao nhiêu thì cô đã nằm gục xuống bàn đi ngủ vì trước cuộc chiến cô ngủ khá ít, hôm nay còn phải dậy sớm nên giờ con buồn ngủ đã hạ gục cô.

1 cái gì đó chọc vào người Thiên Băng. Thiên Băng khó chịu mở mắt. Trước mặt cô là Băng Hạ đang lấy bút chọc chọc vào người cô và cô đang bị tụi nó bao vây.

- Nói cho tao nghe kế hoạch ngày hôm qua là sao hả? - Băng Hạ bắt đầu tra khảo.

- Haizzz! Tao bị hấn bắt, cái đấy là ngoài ý muốn nhưng tao vẫn bám sát kế hoạch từ trước đã bàn với Hữu Trí, muốn thành công nên tao không nói với tụi này. - Thiên Băng nói - Nhưng để đảm bảo an toàn cho tụi này nên tao cá cược tính mạng của tao. Nếu tụi này sợ chạy trốn thì tao sẽ chết, ngược lại, tụi này quyết tâm giúp tao trả thù thì tao thắng và tụi này sẽ không bị làm hại. Khi hấn có được chiếc hộp thì tao phải gọi Hữu Trí và khởi động màng chắn để bảo vệ đồng loại của tao. Vì không biết nơi hấn sẽ mở chiếc hộp nên tao phải đi khắp thế giới để tạo màng chắn, dù 2 người làm mà cũng tốn thời gian lắm chứ. Nếu tới lúc đấy tao mới lắp đặt màng chắn thì chỉ trong 30 phút chưa chắc đã xong mà có xong thì ánh sáng kia có thể phá vỡ làm chứ. Tao xin lỗi đã đẩy tụi này vào nguy hiểm.

- Thế mày có quan hệ gì với tên đó. - Lệ Xuân tra khảo Thiên Băng.

- Không muốn nói. - Thiên Băng lắc đầu.

- Nói đi! Nói đi! - Nhã Lệ hối thúc.

"Rằm!"

- Cô không được nói. - Hữu Trí đập bàn Thiên Băng.

- Ồ! Tôi sẽ nói. - Thiên Băng nhìn Hữu Trí rồi nhìn tụi nó.

- Im ngay! - Hữu Trí bịt miệng Thiên Băng.

- Yên tâm! Tôi không cũng chẳng muốn nói. - Thiên Băng gỡ tay Hữu Trí ra rồi nói - Tao đi ngủ.

Chưa đầy 5 giây sau, Thiên Băng nằm gục xuống bàn để ngủ. Băng Tuyết thì chỉ muốn nghe cái kế hoạch nên quay về chỗ mình sau đó. Còn 3 đứa kia thì bám theo để nghe cái chuyện mà Thiên Băng không muốn kể. Chuyện này tụi nó nghĩ cô không muốn nói vì Hữu Trí nhưng thực ra Thiên Băng không muốn nói là vì nó là 1 phần quá khứ mà cô không muốn để người khác biết. Các tiết tiếp theo Thiên Băng cũng ngủ nốt dù bên tai luôn nghe thấy tiếng cãi nhau của Băng Hạ và Hán Phong.

Ra về.

Tụi nó cất sách vở vào trong cặp. Nhã Lệ với Lâm Từ cùng nhau đi về trước, Băng Hạ đi về cùng với Khắc Duy nhưng vẫn vừa đi vừa cãi nhau với Hán Phong. Lệ Xuân và Cao Kỳ đang tính đi về thì Lệ Xuân bị kéo lại.

- Gì thế? - Lệ Xuân quay lại hỏi.

- Tao qua nhà ăn ké nha. - Thiên Băng thả tay ra.

- Tại sao? - Lệ Xuân thắc mắc.

- Tao làm rớt ví tiền rồi. - Thiên Băng nói.

- Có phải cái này? - 1 cánh tay từ phía sau giờ trước mặt Thiên Băng.

- Phải! Nhưng cậu nhặt được ở đâu? - Thiên Băng quay lại nhìn người đứng sau mình.

- Khu rừng của người sói. - Hữu Trí thân nhiên trả lời.

- Cảm ơn. - Thiên Băng cầm lấy ví tiền rồi quay sang Lệ Xuân - Không cần làm phiền mày nữa. Tao về trước. - Thiên Băng nói rồi nhanh chóng đi về.

- Ờ? Ồ! - Lệ Xuân nhìn Thiên Băng.

- Về thôi! - Cao Kỳ khoác vai Lệ Xuân đi về

Nhà của Rita.

Băng Tuyết đến nhà Rita vì nghe nói tối qua cô gặp chuyện. Vừa mới đứng trước cửa chưa kịp nhấn chuông thì Băng Tuyết đã nghe thấy tiếng cãi nhau ồn ào trong nhà. Cô quyết định đi vòng qua bên cửa sổ phòng khách để có thể dễ dàng nghe hơn.

- Bà nói lại cho tôi nghe. Đứng là không biết xấu hổ. - Rita không kiềm chế được cơn tức giận.

- Chẳng phải con kiếm được rất nhiều tiền sao? - Người phụ nữ ngồi đối diện Rita nói.

- Tôi không trả nợ giúp bà dù chỉ 1 đồng. - Rita bình tĩnh lại nói.

- Con là con gái ta mà lại thấy mẹ mình gặp khó khăn không chịu giúp sao? - người phụ nữ đó tiếp tục nói.

- Tôi sao? Bà nhận lầm người rồi. Tôi và cả anh trai tôi không hề có quan hệ gì với bà. - Rita khinh bỉ nói.

- Con... Được! Con không giúp cũng không sao. Ta sẽ đi tìm Hán Phong. - người phụ nữ đó đứng lên.

- Tôi cấm bà lại gần anh hai tôi. - Rita trừng trừng nhìn người phụ nữ đó.

- Ta nghĩ nó không ích kỉ như con đâu. - người đàn bà đó đi thẳng ra ngoài.

- Con đàn bà chết tiệt! - Rita tức giận thật sự.

Rita vội vàng chạy ra ngoài, lấy xe của mình và nhanh chóng phóng đi đến nhà Hán Phong. Băng Tuyết đứng bên ngoài cũng đơ thành đá. Không ngờ vừa mới đến đã gặp người phụ nữ không một chút xấu hổ đó, mà người đó lại là mẹ của Rita. Không chỉ Rita cảm thấy ghét bà ta mà còn cả tụi nó vì chính tụi nó đã cứu Rita khỏi hoàn cảnh tồi tệ lúc đó. Băng Tuyết nhanh chóng lấy xe của mình chạy trở về nhà.

Tại nhà Hán Phong,

"Kính kong! Kính kong! Kính kong!"

1 người phụ nữ đứng trước cửa nhà Hán Phong. Hán Phong vội chạy từ trên lầu xuống để mở cửa. Cánh cửa vừa mở ra, Hán Phong ngạc nhiên nhìn người phụ nữ đứng trước mặt mình. Người đó chính là mẹ anh, người đã bỏ rơi anh từ 5 năm về trước.

- Mẹ? Đến đây làm gì? - Hán Phong bất giác thốt lên.

- Gần đây ta bị kẹt tiền, con có thể cho ta mượn 1 ít tiền được không? - người phụ nữ đó nói.

- Bà không xứng đáng làm mẹ. - Rita tiến lại gần.

- Em? Sao em lại đến đây? - Hán Phong ngạc nhiên nhìn Rita.

- Hừ! Vì bà ta mà hôm qua em gặp rắc rối, anh đừng cho bà ta mượn tiền. - Rita đứng đối diện Hán Phong.

- Con không tính mời ta vào trong nhà sao? - người phụ nữ đó nói.

- Anh đừng quên bà ta bỏ rơi chúng ta như thế nào. Em nghĩ anh hiểu rồi chứ? - Rita nhìn người phụ nữ bằng ánh mắt khinh bỉ.

- Con không giúp ta sao? - người phụ nữ đó nói.

- Bà? Nếu là người khác tôi sẽ không ngần ngại nhưng bà là ngoài lệ. Mời bà về cho. - Hán Phong lập tức tức giận sau khi nghe Rita nói.

Đúng vậy! Cậu chưa quên cái cảm giác bị bỏ rơi vào 5 năm trước. Cái quá khứ tồi tệ mà cậu chẳng muốn nhắc lại 1 tí nào. Thế mà lại bị khơi lại bởi người phụ nữ đã hất mình ra khỏi người 1 cách không thương tiếc, còn thẳng chân đá Rita ra khỏi người khi cô bé cố níu giữ, nhìn lại 1 lần, không thêm liếc mắt luôn ấy chứ! Hận! Anh hận người phụ nữ này. Thế mà giờ này người phụ nữ này lại đứng trước mặt cậu để mượn tiền.

- Con nghe lời của đũa bất hiếu này ư? - người phụ nữ đó hỏi - Đúng là lúc trước ta sai nhưng con cũng không nhẫn tâm thế chứ?

- Sao? Bà nói còn hay hơn hát đây! Mà sao bà lại nghĩ em tôi là con bất hiếu, vốn dĩ chúng tôi làm gì có mẹ, chúng tôi là trẻ mồ côi mà. - Hán Phong tỏ thái độ khinh thường người trước mặt.

- Con... Sao con cũng như nó? Không quan tâm đến việc sống chết của ta sao? - người phụ nữ đó nói.

- Lúc bố chúng tôi mất bà quan tâm sao? Thôi! Bà về đi! - Hán Phong nói rồi quay sang Rita - Em muốn vào nhà chơi 1 lát không?

- Được! - Rita cười.

Rita vào trong nhà, còn Hán Phong thì sau khi Rita vào trong nhà liền đóng cửa, không thèm liếc người đứng bên ngoài 1 cái. Rita vào trong phòng khách ngồi, Hán Phong vào trong bếp lấy cho Rita 1 ly nước.

- Em uống đi! - Hán Phong đặt ly nước trước mặt Rita.

- Cảm ơn anh! - Rita cầm lấy ly nước - Anh nghĩ sao? Em sợ bà ta lại quay lại.

- Kệ bà ta đi! Em... - Hán Phong nói.

- Hán Phong! Có bị làm sao không? - Khắc Duy từ ngoài chạy vào.

- Tao khỏe hơn voi. Sao? - Hán Phong quay lại nhìn.

- Tao vừa nãy có nghe thấy tiếng mày cãi nhau nên tao xuống hỏi xem người đó có bị làm sao không thôi à? - Khắc Duy thản nhiên ngồi cạnh Hán Phong.

- Mày biến lên trên giùm tao. Lần nào mày cũng đợi tao đánh nhau xong rồi xuống hỏi thăm người bị tao đánh trong khi thằng bạn mày đứng bên cạnh mà chẳng hỏi lấy 1 câu. - Hán Phong liếc Khắc Duy.

- Tao còn đến hỏi thăm, còn hơn anh tao nhá. - Khắc Duy cười cười nói.

- Thôi! Em về nha hai anh. - Rita đứng lên.

- Về cẩn thận! - Hán Phong nói.

Rita đi thẳng ra ngoài cửa và lấy xe chạy trở về căn nhà của mình. Cái quá khứ kinh khủng đó lại quay trở lại trong đầu Rita.

11 giờ tối, tại bar.

Rita chuẩn bị đi về nhà vì có người khác giúp cô quản lý rồi. Rita khoác áo khoác của mình lên và xách túi của mình rồi đi về. Hôm nay cô không đi xe vì lúc đến bar mới phát hiện là hết xăng mà cây xăng lại khá xa nhà nên cô bắt taxi đi đến bar. Đang đi bỗng có 1 cánh tay từ phía sau vươn lên, lấy 1 cái khăn màu trắng bịt miệng cô. Vì quá bất ngờ nên cô chưa kịp phản kháng lại, cái khăn lại tẩm thuốc mê khiến cô bắt đầu chìm vào giấc ngủ. Trước khi chìm vào giấc ngủ cô còn nghe thấy tiếng đánh nhau ngay đây, không lẽ là các tỷ muốn cứu cô.

Rita mở mắt, cô nhìn thấy 1 người phụ nữ đứng trước mặt cô, người mà cô đã từng gọi là mẹ. Rita không thể nói 1 tiếng nào vì đã bị bịt miệng bằng 1 miếng băng keo, tay chân cô bị trói chặt, cô không thể nhúc.

- Yên tâm! Anh con sẽ đến ngay thôi, ta hết cách rồi, con ráng chịu thêm tí nữa thôi. - người phụ nữ trước mặt Rita nói.

Cô không muốn anh mình vì cô lại giúp con đàn bà vô liêm sỉ này. Nếu ở đây có các tỷ ở đây thì có lẽ mọi chuyện sẽ đơn giản hơn rồi.

- Con đang nghĩ mấy con đó có thể cứu con sao? 1 lũ yếu ớt. Chúng đang nằm đây này. - người phụ nữ chỉ về phía tụi nó bị trói.

"Sai rồi! Có lẽ bọn chúng chơi bản rồi." - Rita nghĩ.

Chắc anh trai cô chưa kịp đến thì chắc nơi đây không còn nguyên vẹn rồi quá. Chỉ cần 1 người tỉnh dậy thì chắc chắn họ không còn con đường sống. Rita thấy Băng Hạ bắt đầu tìm cách cởi dây trói, rất nhẹ nhàng khiến họ không nhìn thấy, được 1 lúc thì dây trói ở tay đã cởi được. Sau đó, 4 người kia cũng tỉnh dậy, vì là 1 vampire nên Thiên Băng dễ dàng làm đứt dây trói ở tay rồi cởi dây trói ở chân 1 cách nhẹ nhàng, đúng lúc Băng Hạ cũng đã cởi xong dây trói ở chân. Nhưng người kia vẫn chưa nhìn thấy vì tụi nó nằm ở chỗ khá tối trong căn phòng. Dây trói của tụi nó nhanh chóng được cởi bỏ hết và nhanh chóng di chuyển. 1 lúc sau, Băng Hạ đứng trước mặt người phụ nữ đó, thân nhiên cởi dây trói cho Rita.

- Tụi mày đâu hết rồi. Cản nó lại! - người phụ nữ đó nói lớn.

Nhưng dù đã ra lệnh nhưng vẫn chẳng 1 động tĩnh gì, chẳng ai chạy ra cản Băng Hạ cởi dây trói.

- Bà đang nói đồng này. - Lệ Xuân chống 1 tay vào những người đã ngất xếp chồng lên nhau.

- Sao.... có thể... - người phụ nữ đó không tin vào mắt mình.

- Bà đã sai lầm khi bắt chúng tôi. - Nhã Lệ nói.

Tụi nó nhìn nhau rồi gật đầu 1 cái. Nhã Lệ và Băng Hạ lao vào người phụ nữ đó và trói chặt bà ta lại. Sau khi trói xong, cánh cửa mở ra, Hán Phong xuất hiện, anh nhìn chẳng hiểu chuyện gì xảy ra.

- Em không sao chứ? - Hán Phong vội chạy lại chỗ Rita đứng.

- Anh chậm quá đấy! - Rita nhìn Hán Phong.

- Về thôi! Buồn ngủ lắm rồi. - Băng Hạ vươn vai.

Tụi nó trở về nhà của mình để đi ngủ.

Tại nhà Rita.

Rita mệt mỏi trở về nhà, cởi áo khoác rồi treo lên giá, đặt túi xách lên bàn. Rita thay đồ ngủ rồi lên giường và chìm vào giấc ngủ ngay lập tức vì quá mệt.

----- Giấc mơ của Rita -----

- Mẹ! Mẹ! - 1 cô gái 12, 13 tuổi đang cố níu giữ mẹ mình.

Nhưng người phụ nữ đó thẳng tay hất ngã cô bé, không thèm ngó ngang gì cô. Cô bé ôm lấy chân mẹ mình. Cô bé mong mẹ mình có thể quay lại nhìn cô 1 cái, nhưng không, bà thẳng chân đá cô bé văng vào tường 1 cách tàn nhẫn. 1 cậu bé lại gần ôm chặt lấy người mẹ, nhưng cũng bị bà hất văng ra. Người phụ nữ đó tiến lại gần 1 người đàn ông nhìn khá giàu có, đứng bên cạnh 1 chiếc BMW sang trọng, bên cạnh ông còn có 1 cặp song sinh khoảng 5 tuổi nữa. Cô bé nhìn mẹ mình đi theo người đàn ông khác, dù cản lại cũng không cản được, cậu con trai bên cạnh cũng bất lực nhìn theo người phụ nữ bạc tình đó. Cô bé đó chính là Rita, cậu con trai bên cạnh là Hán Phong và ngày người phụ nữ đó bỏ họ đi cũng chính là ngày giỗ 1 năm của bố Rita. Rita đứng lên chạy đi rất xa, cô không muốn quay đầu để nhìn lại phía sau. Khi dừng lại cô mới phát hiện mình đã đi lạc sau đó 1 vài chuyện không hay xảy ra với cô.

Bỗng cô bật người dậy, cái quá khứ đó lại 1 lần tái hiện trong đầu cô. Rita nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời sắp lên rồi. Cô đi xuống khỏi giường, thay đồng phục. Từ khi được Băng Tuyết và Thiên Băng giúp đỡ, Rita đã quyết tâm sẽ quên đi cái quá khứ tồi tệ đó và đi theo tụi nó. Cô đi ra khỏi phòng tắm, đeo cặp lên và ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thư Siêu Quậy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Chương 35

2 tháng sau.

Tụi nó vẫn đến trường đi học như bình thường sau kì thi cuối kì vừa mới diễn ra. Chuông vào lớp vang lên, mọi người trong lớp vẫn ồn ào nói chuyện. Bỗng lớp trưởng của tụi nó vội vàng chạy vào trong lớp.

- Ê! Tụi mày nghe nói gì chưa? - lớp trưởng nói lớn.

- Chưa! Tin gì? - 1 đứa trong lớp đứng lên nói.

- Chưa hả? Mà cũng có tin gì đâu mà nghe. Tao giỡn mà! - lớp trưởng cười cười bước xuống chỗ mình.

- Mày bị khủng hả? Làm tụi tao hết hồn.

- Mày bị bệnh điên kinh niên à? Khùng vừa thôi!

- Mày uống thuốc chưa? Hết rồi thì nói tao mua cho.

Cả lớp cùng nhau nhảy vào chửi lớp trưởng xối xả.

- Ê! Bình tĩnh! Giờ tao thông báo chuyện quan trọng nè. - lớp trưởng nói.

- Mày mà nói không ra hồn thì tao giết.

- Ồ! Ồ! Nghe tin này vui lắm! - lớp trưởng cười tươi.

- Nói lẹ đi bà, bà muốn con tiến xuống đánh cò, uống trà với bác Vương không? - Băng Hạ bực mình với lớp trưởng.

- Từ từ con, bà còn yêu đời lắm! Với lại bà cũng không biết đánh cò tướng đâu. Nghe tin gì chưa? - lớp trưởng cười cười nói.

- Nói lẹ không tao giết. - 1 vài đứa đồng thanh nói.

- Ấy! Ấy! Bình tĩnh! Bình tĩnh! Trường ta... - lớp tỏ vẻ nghiêm túc - sẽ tổ chức đi chơi. - lớp trưởng cười tươi.

- Thật hả? Đi đâu thế?

- Thật! Tao nghe mấy bà cô nói là đi chơi nhưng chưa biết là đi đâu, phải đợi họp xong đã. - lớp trưởng thành thật nói.

- Năm cuối rồi đứa nào cũng phải đi nghe chưa? Đứa nào không đi tao giết. - lớp phó đứng trên bục giảng hùng hổ nói.

- Vâng! Thưa ngài! - cả lớp đồng thanh.

- Cả bọn Băng Hạ cũng phải đi, cấm ở nhà. - lớp trưởng đứng kế bên lớp phó chỉ về phía tụi nó.

- Tao ở nhà đấy thì sao? - Lê Xuân đứng lên.

- Cả lớp qua nhà lôi đi. - lớp trưởng thân nhiên nói.

- Mày giám? - Lê Xuân hỏi lại.

- Sao không dám? Cả lớp chứ đâu phải 1 mình tao. - lớp trưởng cười trả lời lại Lê Xuân.

- Xuống! Xuống! Cô vào! - thằng ngồi gần cửa vội vàng nói.

Sau câu nói đó, lớp trưởng và lớp phó nhanh chóng trở về chỗ của mình, cả lớp ổn định lại hàng lối của lớp. Cô giáo bước vào lớp, tiết học bắt đầu dù chẳng ma nào nghe.

Tiết đầu trôi đi, tới tiết thứ hai, cô giáo không lên lớp nên cả lớp bắt đầu ồn ào.

- Loa loa! Nghe đây! Nghe đây! Hoàng tử... í lộn! Trường ta sẽ tổ chức đi chơi. - lớp trưởng đứng trên bục giảng nói.
- Tụi tao biết rồi! - 1 thằng quay lên nói.
- Thông tin quan trọng! Thông tin quan trọng! Làm ơn quay lên và giữ trật tự! - lớp phó trật tự đứng lên nhìn cả lớp.
- Thông báo đi bà nội, tốn thời gian của con cháu nhiều lắm rồi! - Băng Hạ lên tiếng.
- Theo như cục trưởng bộ thông tin lớp ta... - lớp trưởng nói.
- Cục trưởng bộ thông tin oi! Làm ơn vào vấn đề chính nhanh lên! Tao giết mày bây giờ. - Nhã Lệ nhìn đũa đang đứng trên bục nói.
- Ấy! Từ từ coi nào! Theo cục trưởng bộ thông tin của lớp ta là... - lớp trưởng nói.
- Nhanh lên! Mày tin tụi tao giết mày không hả? - cả lớp đồng thanh trừ 4 tầng băng chỉ nhìn lớp trưởng bằng ánh mắt sắc lạnh.
- Cả lớp bình tĩnh! Vấn đề chính đây! Theo như tao nghe thấy thì lần này đi chơi xa, đi chơi 3 ngày 2 đêm. Về chuẩn bị trước đi. - lớp trưởng thông báo.
- Ồ! - 1 vài đũa đáp lại.

Chuông ra chơi vang lên, cả lớp nhanh chóng đi ra khỏi lớp. Băng Hạ, Lệ Xuân và Nhã Lệ xuống căn tin, còn Băng Tuyết và Thiên Băng ở trên lớp. Thời gian nhanh chóng trôi đi.

Chuông reo vào tiết 5 vang lên. Cả lớp vào chỗ ngồi nghiêm chỉnh, cô giáo chủ nhiệm lớp bước vào lớp.

- Chắc các em đều biết trường ta sắp tổ chức đi chơi. - cô giáo đứng trên bục giảng nói - Thứ bảy tuần sau các em phải có mặt đầy đủ ở trên trường để khởi hành, ai đến muộn là khởi đi và các em được nghỉ cả 1 tuần sau.

- Yeah...! - Cả lớp hét lớn.

- Cô còn 1 thông báo nữa. 2 ngày trước lễ tốt nghiệp của các em, trường tổ chức 1 lễ hội, các lớp đều phải mở 1 gian hàng riêng và mời người thân nhà các em đến dự. - Cô giáo nói - Các em tự bàn với nhau muốn làm gì?

- Muốn làm cái gì nào cả lớp? - lớp trưởng đứng lên, quay xuống nhìn cả lớp nói lớn.

- Mở quán cà phê. - 1 đũa đứng lên.

- Mở quán ăn đi! - 1 đũa giơ tay.

- Diễn kịch đi! - 1 đũa nói lớn.

Và rất nhiều ý kiến khác nhau được nêu lên. Cuối cùng, cả lớp quyết định viết các ý kiến ra 1 tờ giấy nhỏ và lớp trưởng đại diện bốc thăm.

- Chúng ta sẽ... - lớp trưởng mở 1 tờ giấy và đọc - Ủa? Sao không có chữ? Đũa nào viết hả?

- Mày hỏi ngu. Đương nhiên là 1 trong 4 tầng băng rồi. - lớp phó học tập đi lên cốc đầu lớp trưởng.

- Ồ! Đúng rồi ha! Bốc lại. - lớp trưởng tiếp tục bốc lại 1 lần nữa.

- Lần này là... - lớp trưởng đọc lên - Không ý kiến? Mày viết đúng không Lệ Xuân! Lần sau khỏi viết luôn nhá!

- Lại đi! - 1 đũa nói lớn.

- Ồ! Lần này là... - lớp trưởng đọc - Nhà ma, của Vũ Thiên!

- Nhà ma à? Nghe hay đấy! - lớp phó học tập nhìn người ngồi sát cửa ra vào.

- Đương nhiên! Tao mà! - Vũ Thiên cười tươi.

- Tự mãn vừa thôi ông. - cô gái tên Mỹ Duyên ngồi bên cạnh Vũ Thiên liếc nhìn cậu.

- Quyết định xong! - lớp trưởng gom đồng giấy lại - Ê! Lao công! Vứt giùm đi! - lớp trưởng nhìn 1 đũa trong lớp.

- Tao cảm mày gọi cái tên đó. - người đó đứng lên cầm lấy đồng giấy rồi ra ngoài.

"Reng...Reng...Reng..."

Tiếng chuông reo lên, các học sinh nhanh chóng xách cặp ra về. Tụi nó hầu như chẳng quan tâm đến chuyến đi chơi này nhưng lại chẳng muốn cả lớp chạy qua làm phiền nên đành phải đi. Tất cả đều trở về để chuẩn bị cho chuyến đi chơi.

Sáng thứ 7, tại trường học.

- Cả lớp nghe tao điểm danh. - lớp trưởng hét lớn.

- Được! Nhanh lên! - cả lớp đồng thanh.

Lớp trưởng cầm lấy danh sách lớp và bắt đầu điểm danh. Sau khi điểm danh xong, lớp trưởng nhìn lại danh sách 1 lần nữa và thấy 1 người chưa đến.

- Băng Hạ tới chưa? - lớp trưởng nhìn cả lớp.

- Chưa thấy. - lớp phó học tập nói lớn ở cuối hàng.

Lớp trưởng nhìn lại đồng hồ đeo tay của mình. 6 giờ 30, vẫn còn nửa tiếng. Lớp trưởng liền lấy điện thoại gọi cho Băng Hạ.

"Tút... Tút... Tút..."

- Alô! - Băng Hạ nói với giọng chưa tỉnh ngủ.

- 10 phút nữa mà không có mặt thì cả lớp "kéo quân" qua nhà mày. - lớp trưởng nói rồi cúp máy.

Không cần đến 10 phút, theo như đồng hồ của lớp trưởng thì mới 7 phút 23 giây sau Băng Hạ đã có mặt ở trường, mồ hôi ướt đầm mặt cô thờ dốc như vừa mới tham dự 1 cuộc thi chạy về. Đến 7 giờ, mọi người theo lên chỗ ngồi đã được lớp trưởng bàn bạc với 3 lớp phó sắp xếp.

- Mày bị khủng à? Sao cho tụi tao ngồi đầu? - Băng Hạ bực mình nói - Lại còn ngồi gần cái tên óc lộn này nữa.

Băng Hạ phản ứng khá mạnh vì lớp trưởng xếp cô ngồi ở hàng ghế thứ 3 bên tay trái, bên cạnh là Khắc Duy, bên trên là lớp phó học tập và lớp phó trật tự, còn bên dưới lại là Quang Khánh và Hán Phong.

- Cô nói ai là óc lộn hả? Đồ con heo kia! - Hán Phong lập tức phản ứng với câu nói của Băng Hạ.

- Tội nói anh đó, đồ óc lộn. - Băng Hạ quay xuống nhìn Hán Phong.

- Tội mà óc lộn thì óc cô chắc còn ngu hơn con lợn. - Hán Phong ngồi xuống, thản nhiên nói.

Cuộc đấu khẩu bắt đầu mà chẳng ai quan tâm vì cảnh này họ thấy nhiều rồi, hầu như lúc nào cũng cũng thấy, kết quả luôn là Khắc Duy vào cuộc can ngăn thành công. Vì có sĩ số ít nên lớp tụi nó phải đi cùng với lớp A2, lớp A1 ngồi bên trái còn lớp A2 ngồi bên phải. Lớp tụi nó có số nam hơn số nữ chỉ có 2 người nên lớp trưởng đã sắp xếp mỗi chỗ gồm 1 trai, 1 gái trừ chỗ của Hán Phong là 2 trai. Chỗ ngồi của tụi nó được xếp cũng không ngoại lệ, Băng Hạ và Khắc Duy ngồi ở hàng thứ 3, Hán Phong và Quang Khánh ngồi ở hàng phía sau, Nhã Lệ và Lâm Từ ngồi phía sau hàng của Hán Phong, Lê Xuân và Cao Kỳ ngồi ở hàng thứ 6, Thiên Băng ngồi sau Lê Xuân cùng với Hữu Trí, Băng Tuyết và Lâm Từ ngồi ngay sau hàng của Hữu Trí. Trên xe, tụi nó hầu như chẳng quan tâm đến việc đi chơi này vì nếu không bị ép thì tụi nó chẳng ai đi. Thấy cô ở trên xe tổ chức các trò chơi nhỏ nhưng tụi nó lại không hề để ý hay có ý định tham gia mà chỉ ngồi làm việc riêng. Băng Hạ thì vẫn còn buồn ngủ nên lăn ra ngủ từ lúc nào cũng không biết, đến quãng đường xóc, cô dựa hẳn vào người Khắc Duy ngồi bên cạnh. Lê Xuân với Cao Kỳ nói chuyện rất hợp nhau đến nỗi chẳng quan tâm xung quanh nói gì, dù sao họ cũng là thanh mai trúc mã nên cũng chẳng phải chuyện lạ. Nhã Lệ với Lâm Từ nhìn không khác gì 1 cặp tình nhân nhưng đối với lớp A1 thì chẳng có gì đáng để nói. Băng Tuyết thì nói nhiều hơn trước và đối tượng nói chuyện chính là Từ Thức, mọi vấn đề vẫn liên quan đến y học. Còn Thiên Băng ngồi im lặng, không nói gì mà cũng chẳng làm gì, chỉ ngồi nhìn xung quanh.

- Ê! Thiên Băng! Quan hệ của mày với tên Nam Phong lúc trước là gì thế? - Lê Xuân quay xuống nhìn Thiên Băng.

- Tao tưởng mày quên rồi. Ờ thì... - Thiên Băng nhìn Lê Xuân.

- Cô không được nói! - Hữu Trí liếc Thiên Băng bằng ánh mắt sắc lạnh.

- Tội tưởng cậu quên cái... - Thiên Băng chưa kịp nói hết câu đã bị Hữu Trí bịt miệng.

- Không có gì hết! - Hữu Trí vừa nói vừa liếc Thiên Băng.

- Sao vậy? Sao không cho nó nói? - Lê Xuân quay sang Hữu Trí nói.

- Cô mà nói là tôi giết! - Hữu Trí vẫn không bỏ tay ra khỏi Thiên Băng.

- A ỏ ay a! - Thiên Băng bực mình cố đẩy tay Hữu Trí ra.

- A! Xin lỗi! - Hữu Trí vội bỏ tay ra khỏi Thiên Băng.

Lệ Xuân nhìn thấy vậy thì cười khúc khích.

- Cười chi mô? - Thiên Băng nhìn Lệ Xuân đầy nghi hoặc.

- Không được cười! - Hữu Trí đe dọa.

Lệ Xuân cố nhịn cười, quay lên trên cùng với Cao Kỳ, vừa quay lên, cô tiếp tục cười khúc khích. Sau vài tiếng đi xe, cuối cùng chiếc xe dừng lại, hai lớp xuống xe. Bước xuống, trước mặt cả trường là 1 bãi cỏ rộng lớn.

- Các em sẽ cắm trại tại đây! - cô giáo lớp A1 nói.

- Hà? - toàn bộ đồng thanh.

Sau đó tụi nó được biết rằng tất cả không được ở khách sạn bốn hay năm sao mà được ở khách sạn "ngàn sao". Mọi người đều phải tự dựng lều riêng, mỗi lều có 2 người, nam nữ tùy ý.

"Lại bị bỏ rơi." - suy nghĩ duy nhất của Thiên Băng lúc này.

Nhà Lệ với Lâm Từ lúc nào cũng đi với nhau, chắc không chung lều được rồi. Lệ Xuân với Cao Kỳ thì đã cùng nhau dựng lều, không chung lều được. Băng Hạ thì đang rất vui về đi cùng Khắc Duy, cậu ta còn xách đồ giùm Băng Hạ. Thiên Băng thấy Băng Tuyết đang đứng 1 mình nhưng chưa kịp lại gần thì Băng Tuyết đã cùng Từ Thức đi lấy lều. Thiên Băng cũng đi lấy lều rồi lại gần chỗ tụi nó đang dựng lều.

- Chưa tìm được người ở cùng lều à? - Lệ Xuân nhìn Thiên Băng một mình đang dựng lều.

- Ủ! Tụi mày bỏ tao hết rồi! - Thiên Băng quay sang nhìn Lệ Xuân.

- Thằng Hữu Trí cũng chưa tìm được người ở cùng kìa. - Cao Kỳ chỉ Hữu Trí đang đi lấy lều - Ê! Hữu Trí!

- Cái gì? - Hữu Trí lại gần Cao Kỳ.

- Mày qua bên này với Thiên Băng cho nhanh nè! - Cao Kỳ quay sang nhìn Thiên Băng.

- Tôi có thể? - Hữu Trí quay sang nhìn Thiên Băng.

- Sao cũng được. - Thiên Băng tiếp tục dựng nốt cái lều.

- Tôi giúp cô. - Hữu Trí lại gần giúp Thiên Băng.

Sau mấy chục phút, cả trường đều đã dựng xong lều của mình và vào trong lều cất đồ đạc. Theo như thông báo, sau khi cất đồ đạc, mọi người tập trung để điểm danh và nghe 1 số thông tin, say đó có thể tự do đi lại. Thiên Băng tiến lại gần Băng Tuyết.

- Sao tụi mày có cặp hết rồi mà không nói tao? - Thiên Băng nói với Băng Tuyết.

- Tao chưa có. - Băng Tuyết quay sang nhìn Thiên Băng.

- Cái tên Từ Thức là gì? - Thiên Băng hỏi.

- Bạn bè bình thường. - Băng Tuyết trả lời.

- Con thân hơn đứa bạn thân như tao. - Thiên Băng nói giọng đầy nghi ngờ.

- Tao đâu có. - Băng Tuyết chối ngay lập tức.

- Thôi bỏ qua đi! - Thiên Băng nói.

- Ồ! - Băng Tuyết đáp lại.

Cả hai im lặng quan sát xung quanh. Băng Tuyết cũng cảm thấy càng ngày càng nói chuyện nhiều với Từ Thức, chứ bình thường cô chẳng nói chuyện nhiều như thế. Chẳng mấy chốc, trời đã tới trưa, cả trường tập hợp lại và mỗi người được phát 1 hộp cơm. Tụi nó với 7 anh chàng kia lại gần 1 cây cổ thụ có bóng rợp. Nhà Lệ trải 1 tấm bạt lớn ra mặt đất, 12 người ngồi vào và lấy phần cơm của mình ra ăn. Sau khi ăn xong, tụi nó để gọn mấy hộp cơm sang 1 bên rồi ngồi quây lại để nói chuyện. Tới khoảng 3 giờ chiều, mỗi lều đều phải tự vào khu rừng gần đó kiếm nguyên liệu và tự làm đồ ăn, thầy cô chỉ đi tuần để đảm bảo không ai lạc quá sâu.

Chỗ của Băng Hạ.

Băng Hạ và Khắc Duy đi kiếm nguyên liệu, hầu hết mọi nguyên liệu đều do Khắc Duy làm hết. Cả hai khá vui vẻ khi làm việc chung.

Chỗ của Lệ Xuân.

Cả Lệ Xuân và Cao Kỳ đang đua nhau xem ai lấy được nhiều nguyên liệu để làm đồ ăn. Lợi thể hiện đang nghiêng về Lệ Xuân vì cô đã thực tập rất nhiều ở trong rừng, nhiều khi còn khắc nghiệt hơn thế này.

Chỗ Nhã Lệ.

Nhã Lệ không phải làm gì nhiều vì Lâm Từ đã giành làm hết từ việc kiếm nguyên liệu đến việc nhặt củi. Nhưng theo thỏa thuận thì Nhã Lệ sẽ phải nấu ăn thay chỉ việc kiếm nguyên liệu để nấu.

Chỗ Băng Tuyết.

Cả hai đều khá giỏi về sinh học nên nguyên liệu mà 2 người tìm đều là những nguyên liệu rất giàu dinh dưỡng. Cả hai vừa tìm, vừa nói chuyện khá vui vẻ.

Chỗ của Thiên Băng.

Cả hai đều muốn tiết kiệm thời gian nên Hữu Trí là người nấu, ghi hết nguyên liệu ra 1 tờ giấy rồi chia đôi thành 2 phần để nhanh chóng hoàn thành bữa tối. Bây giờ, hai người đã sắp hoàn thành việc tìm kiếm nguyên liệu để nấu ăn rồi.

Khi mặt trời đã lặn, tất cả đều đã có mặt ở lều của mình để nấu ăn. Nồi và gạo đã được thầy cô đặt sẵn trước lều, mỗi lều đều được nhận 1 lượng gạo vừa đủ cho hai người. Sau khi ăn xong, Lệ Xuân vội vàng chạy qua lều của Thiên Băng vì lều ngay kế bên.

- Thiên Băng! Băng Hạ không có ở đây, cả Khắc Duy cũng không thấy. - Lệ Xuân vội mở cửa lều.

- Sao hốt hoảng thế? - Băng Tuyết đứng phía sau Lệ Xuân.

- Băng Hạ biến mất, để tao đi tìm. - Thiên Băng đứng lên, tay cầm theo cây đèn pin.

- Tôi đi với cô. Đây là địa bàn của bọn người sói. - Hữu Trí cũng đứng lên và cầm theo 1 cây đèn pin.

- Cậu điều tra kĩ thế? - Lệ Xuân ngạc nhiên.

- Để đảm bảo an toàn. - Hữu Trí trả lời rồi đi thẳng ra ngoài.

Hai người vừa mới bước ra khỏi lều, liền thấy Hán Phong và Quang Khánh cũng đang định vào trong rừng. Thiên Băng nhìn Lệ Xuân, Lệ Xuân hiểu ý liền gọi Cao Kỳ cần 2 người lại để tránh thêm người đi lạc.

Chỗ của Băng Hạ.

Sau khi lấy xong nguyên liệu, Băng Hạ và Khắc Duy muốn trở ra ngoài nhưng đi mãi vẫn không thấy đường ra. Cả hai tiếp tục đi, đến trời tối, Băng Hạ và Khắc Duy dừng lại. Khắc Duy kiểm thêm 1 vài cành cây, chất thành 1 đống rồi lấy thêm 1 vài cành cây chắc hơn dùng để xiên những nguyên liệu tìm được thành xâu. Băng Hạ thì ngồi 1 bên, cố gắng tạo lửa vì cô cũng từng trải qua chuyện này. Sau khi tạo được lửa, Khắc Duy và Băng Hạ dùng những xâu mà Khắc Duy đã xiên và bắt đầu nướng. Đang lúc cả hai nướng đồ ăn, Khắc Duy nghe thấy có tiếng động xào xạc bên trong bụi cây gần nơi họ đang ngồi, cậu vội vàng cầm lấy cái cây to bên cạnh và đứng lên tiến dần về phía đó. Khắc Duy tiến lại và phát hiện...

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thư Siêu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Chương 36

Khắc Duy cầm chặt cành cây đó trong tay, nhẹ nhàng bước đến gần bụi cây. Cậu vén đám lá ra và phát hiện, 1 con sói đang tiến lại gần chỗ hai người. Khắc Duy vội dùng cành cây đó đốt lên thành 1 ngọn đuốc và cố gắng xua đuổi con sói. Nhưng con sói đó không quay đầu chạy mà tiếp tục tiến tới gần Khắc Duy, nó nhảy lên, chuẩn bị cắn Khắc Duy thì...

Khắc Duy cầm chặt cây đuốc. Con sói đang nhảy lên bỗng dừng lại, nó quay đầu lại phía sau, nhìn vào 2 người đang tiến lại gần. Bỗng, 1 ánh sáng lóe lên, con sói đó không còn thấy đầu nữa mà thay vào đó là 1 người con trai khá đẹp trai.

- Đến đây làm gì? - người con trai đó nói giọng khá khó chịu.
- Đến đón bạn. Làm phiền cậu sao? Wolfy? - giọng 1 người con gái cất lên.
- Thế à? Chán thế! - Wolfy tỏ vẻ chán nản - Nếu là bạn của 2 người thì đưa họ đi đi.
- Không cần cậu phải nói. - người con trai kia cất giọng.
- Thiên Băng? Hữu Trí? Sao hai người ở đây? - Băng Hạ đứng phía sau Khắc Duy nói - Cậu ta là ai?
- Đến đón hai người. - Thiên Băng nhìn Băng Hạ.
- Tôi đi đây! - Wolfy nói rồi nhanh chóng chạy đi.
- Khắc Duy! Lại ăn đi! - Băng Hạ kéo Khắc Duy lại chỗ đồng lửa.

Thiên Băng và Hữu Trí cũng lại gần chỗ đồng lửa đó. Băng Hạ và Khắc Duy ngồi ăn phần đồ ăn mà Băng Hạ vừa mới nướng xong, còn Thiên Băng và Hữu Trí đứng nhìn từ phía để đảm bảo an toàn. Sau khi 2 người ăn xong, Hữu Trí cùng Thiên Băng dẫn hai người trở về lều trại. Vừa mới bước ra khỏi khu rừng, cả bốn đều nhìn thấy tụi nó và người ở cùng lều đang đứng nhìn ở bìa rừng. Hữu Trí và Thiên Băng trở về thẳng lều của mình, để lại 2 người đang "chìm" giữa những lời hỏi han của tụi nó và vài người khác.

Đang nửa đêm, 1 người đến đánh thức Thiên Băng và Hữu Trí thức dậy. Cả hai mở mắt ra, nhìn người đánh thức hai người dậy.

- Chuyện gì thế, Hán Phong? - Thiên Băng nhìn Hán Phong.
- Tôi lượt hai người canh. - Hán Phong nói.
- Máy giờ đổi lượt? - Hữu Trí cất tiếng hỏi.
- Sau 2 giờ là tới lượt lều của Cao Kỳ. - Hán Phong nói rồi đứng lên đi ra ngoài.

2 người chán nản đi ra ngoài, thay phiên nhảy ngủ vì bị thức giấc quá đột ngột. Cả hai cầm lấy 1 chai nước và rửa mặt cho tỉnh táo lại rồi mỗi người cầm lấy 1 ly cà phê đã được pha sẵn để trên bàn. Đi đến chỗ ngồi canh, Hữu Trí và Thiên Băng chẳng ai nói nhau câu nào, chỉ cầm lấy 1 ly cà phê và uống từng ngụm một. Cả hai đều quá quen với sự im lặng này rồi nên chẳng ai thấy khó chịu gì cả, hai người đều đang đuổi theo những suy nghĩ riêng của mình. Bỗng 1 ngọn gió lạnh thổi đến, 1 bóng người xuất hiện. Hữu Trí và Thiên Băng cùng nhìn về hướng đó, ánh mắt chẳng có 1 tia ngạc nhiên nào với sự xuất hiện của người đó.

- Lâu rồi không gặp. - người đó bước tới.
- Không có Wolfy, không cần tỏ ra lạnh nhạt như thế. - Hữu Trí nhìn người đó.
- Hey! Lâu rồi không gặp hai người. Hai người nói gì mà không có tôi thế! - Wolfy không biết từ đâu xuất hiện.
- Mới gặp chưa đầy 5 tiếng. - Thiên Băng đáp lại.
- Có chuyện gì sao? Ralph? - Hữu Trí nhìn 2 người bằng ánh mắt đầy nghi hoặc.
- Không! Tôi chỉ muốn hỏi thăm chút thôi. - Ralph đứng trước mặt Hữu Trí - Với lại lâu rồi không so tài nhỉ?
- Đúng đây! Hay làm luôn đi. - Wolfy haog hứng nói.
- Trước đó tôi nhờ hai cậu một việc. - Thiên Băng nhìn Ralph.
- Việc gì? - Ralph nhìn Thiên Băng.
- Canh giữ, chúng tôi đi ngủ. - Thiên Băng nói.
- Tôi không phải nô lệ của hai người. - Ralph từ chối ngay lập tức.
- Vậy quay về nhà và để chúng tôi yên. - Hữu Trí nói.
- Vậy tôi ngồi đây. - Wolfy nhanh chóng ngồi xuống cạnh Hữu Trí.

Còn Ralph nhanh chóng trở về nhà. Cả ba ngồi im lặng, không ai nói ai câu nào. Chưa ngồi được 5 phút, Wolfy bắt đầu cảm thấy khó chịu vì Wolfy không thích yên tĩnh cho lắm.

- Này! Hai người sao im thế? - Wolfy quay sang nhìn 2 người.

Hai người chẳng quan tâm đến việc Wolfy đang ngồi đó, tiếp tục ngồi đó và uống ly cà phê. Wolfy cảm thấy bức mình, liền đứng lên và đi thẳng vào trong rừng. Thiên Băng và Hữu Trí tiếp tục đó uống tiếp ly cà phê. 2 tiếng sau, 2 người đứng lên và vào trong lều của Lệ Xuân. Thiên Băng ném 1 cái gối vào người Lệ Xuân thay vì gọi cô dậy 1 cách đàng hoàng, còn Hữu Trí lại rất nhẹ nhàng, thì thầm 1 chữ vào tai Cao Kỳ. Lệ Xuân bị công kích 1 cách đột ngột nên cô mở mắt nhìn người dám phá giấc ngủ, còn Cao Kỳ đang ngủ say, bỗng bị 1 giọng nói lạnh lẽo truyền vào tai như từ thần khiến cậu buộc phải mở mắt.

- Chuyện gì thế? - Lệ Xuân mơ màng nói.

- Ra canh. - Thiên Băng nhìn Lệ Xuân.

- Tiếp là lượt lều Băng Tuyết. - Hữu Trí nói.

Hai người nhanh chóng trở về lều của mình, tiếp tục đi ngủ. Còn Lệ Xuân và Cao Kỳ đang ngủ bị đột ngột đánh thức, đành phải tiếp tục ra ngồi canh. Sau 2 giờ, hai người vào trong lều của Băng Tuyết để đánh thức 2 người dậy. Lệ Xuân chẳng dám ném gối như Thiên Băng mà chỉ đến gần và đánh thức nhẹ nhàng vì quấy rối giấc ngủ của Băng Tuyết khá nguy hiểm, còn Cao Kỳ lại gần Từ Thức, đá đá vài cái vào người cậu, chỉ cần thấy có vật động vào người là lập tức Từ Thức thức dậy.

- Còn sớm mà ~! - Từ Thức nói giọng vẫn còn chưa tỉnh hẳn.

- Ra canh nhanh lên. - Cao Kỳ nói.

Rồi Cao Kỳ và Lệ Xuân trở về lều của mình để ngủ tiếp hai tiếng còn lại. Sau khi 2 người kia ra khỏi lều, Băng Tuyết thuận tay cầm lấy chai nước khoáng gần đó, mở ra rồi đổ thẳng lên đầu Từ Thức. Sau khi bị đổ nước, Từ Thức dần tỉnh táo.

- Tỉnh chưa? - Băng Tuyết mở miệng hỏi.

- Rồi. Cô ra ngoài canh trước đi, tôi thay quần áo xong sẽ ra ngay. - Từ Thức cầm lấy ba lô của mình và bắt đầu lục tìm quần áo.

- Ừ! Nhanh lên! - Băng Tuyết đứng lên và nói.

Băng Tuyết đi ra ngoài trước, để lại Từ Thức bên trong từ từ thay đồ. 1 lúc sau, Từ Thức lại chỗ ngồi canh, cậu đã nhìn thấy Băng Tuyết đã ngồi đó sẵn rồi, cậu nhanh chóng bước đến và ngồi xuống ngay bên cạnh.

- Này! - Băng Tuyết đưa cho Từ Thức 1 ly cà phê.

- Cảm ơn. - Từ Thức cầm lấy ly cà phê.

Hai người ngồi canh cho đến khi mặt trời mọc, hai người mới trở về lều để chuẩn bị tập trung. Thầy cô đi từng lều để gọi mọi người dậy, nhưng lớp A1 lại thức dậy từ sớm như một thói quen. Trong khi những lớp khác chưa kịp thức dậy thì lớp A1 đã xếp xong hàng lối rồi. Sau khi tất cả các lớp tập trung đầy đủ, thầy cô điểm danh mọi người để đảm bảo mọi người đã tập trung đông đủ.

- Hôm nay, chúng ta sẽ chơi 1 trò chơi sau khi các em ăn sáng xong, các em chuẩn bị nhanh lên, 7 giờ tập trung tại đây. - cô tổng phụ trách đứng trên bục nói - Giải tán!

Sau khi nhận được hiệu lệnh, cả trường nhanh chóng trở về lều của mình để nhận phần ăn sáng. Tụi nó cùng nhau tập trung lại 1 nơi để cùng nhau ăn. Đến 7 giờ, tất cả mọi người trong trường đều tập trung ở chỗ cũ, cô tổng phụ trách đứng lên.

- Các em nghe đây! Hôm nay, các em sẽ tham gia 1 trò chơi tên là mật thư, nhưng các em phải vận dụng tất cả kiến thức trong các năm học vừa qua để vượt qua, đặc biệt là các bạn A1 mật mã sẽ khó gấp đôi. Nếu lớp nào thắng, lớp đó sẽ được 1 chuyến đi du lịch 1 tuần, mọi chi phí đều do nhà trường lo. - cô tổng phụ trách nói - Các em hãy đến gặp chủ nhiệm của các em để nhận mật thư. Lớp A1 ở lại 1 chút.

- Chuyện gì nữa? - Băng Hạ chán nản nói.

- Các em trở về lều, mang theo những thứ mà thầy cô đã chuẩn bị cho các em vì các em phải vất vả hơn các bạn. - cô tổng phụ trách nói.

- Muốn đi chơi không? - Lệ Xuân quay xuống nhìn cả lớp.

- Muốn chứ! - Vũ Thiên hào hứng.

- Tất cả đều phải tham gia nếu không muốn gặp rắc rối. - lớp trưởng đe dọa.

- Tao về lều. - Băng Hạ xoay người hướng về lều.

- Cứ đi! Cái này sẽ được đưa lên trang của trường. - lớp trưởng đưa Băng Hạ xem 1 tấm hình khiến Băng Hạ xanh mặt- Yên tâm! Tao có hết của cả lớp nên không thằng nào được bỏ về. - lớp trưởng nhét tấm ảnh đó vào trong 1 cái hộp có mã khóa.

- Xé! - Băng Tuyết dí súng vào đầu lớp trưởng.

- Ấy! Chỉ cần tụi mày chịu tham gia, mang chiến thắng về cho lớp là được. - lớp trưởng vẫn bình tĩnh nói.

- Hừ! Được! Nhớ giữ lời. - Băng Tuyết hạ súng xuống.

Lớp trưởng đi về chỗ chủ nhiệm lớp để lấy mật thư rồi tiến lại gần tụi nó rồi mở ra. Tên 1 công thức hóa học duy nhất trên 1 tờ giấy lớn.

"AgNO3"

- Cô còn đưa thứ khác không? - Từ Thức nhìn lớp trưởng nói.

- Không! - lớp trưởng trả lời.

- Bà đùa à? - Từ Thức bực mình - Hữu Trí đi mua đi.

Hữu Trí nhanh chóng rời đi. Chưa đầy 5 phút, cậu quay lại với 1 lọ thủy tinh nhỏ trên tay. Hữu Trí đưa cho Băng Tuyết đã cầm sẵn 1 cái chén nhỏ, cô đổ chất lỏng trong lọ thủy tinh đó ra. Từ Thức cầm lấy tờ giấy, nhúng vào rồi lấy ra. 1 lát sau, 1 dòng chữ hiện ra.

"Key: ... thư = Mật.

Mật = ... thư

Code:

... ở; ... tới; nhìn...; ... cốt; ... nhiều; xung ...; cuối ...; lá ...; ít..."

Trong khi lớp tụi nó đang đọc mật thư thì các lớp khác đã giải xong mật mã đầu tiên rồi. Các lớp đều có giáo viên chủ nhiệm đi theo sau để tránh có người đi lạc, duy chỉ lớp A1 là không ai phụ trách đi theo.

- Cờ đỏ? - Băng Hạ thốt lên - Đi kiểm thôi tụi mày.

Cả lớp A1 trở về lều lấy đồ rồi bắt đầu đi tìm cây cờ đỏ, vì không có hướng dẫn cụ thể nên thời gian đi tìm hơi lâu. Sau 1 hồi loay hoay đi tìm, tụi nó cũng nhìn thấy 1 cây cờ đỏ, người tìm thấy chính là lớp phó lao động. Cậu liền nhanh chóng cầm lấy điện thoại và nhắn tin. Tin nhắn được gửi đi không bao lâu, cả lớp A1 đều có mặt.

- Để tao đếm đã. - lớp trưởng nói - Được rồi! Đủ!

Xung quanh cây cờ không có bất cứ thừa gì ngoài lá và lá. Bỗng tụi nó phát hiện 1 chiếc lá chuối nằm dưới lớp lá rụng che hết hai phần ba chiếc lá. Hoài Thương lại gần cầm chiếc lá đó lên và nhìn. Chẳng có bất cứ chữ nào hay hình vẽ trên chiếc lá chuối đó, không có bất kì cái gì cả.

- Ê! Có lá thư! - Hà Giang lên tiếng.

Hà Giang cầm lấy lá thư được nhét bên trong lá cờ, mở ra. Nhưng bên trong chẳng có gì, không 1 mảnh mồi nào cả. Bỗng 1 Quang Khánh cầm lấy 1 đèn pin nhỏ trên người, bật lên rồi soi lá chuối. Ánh sáng tím làm cho dòng chữ trên lá chuối hiện ra.

"Key: Nhảy cóc 3 bước.

Code:

Chúng tôi đang đi trên đường đầy cây và chẳng cách xa nơi này.

Cách tôi chẳng quá 3 mét từ cái cây cao ở phía Đông."

- Chẳng liên quan. - Băng Hạ đọc chiếc lá.

- Đông à? - Băng Tuyết nói.

- Đây! - Thiên Băng đưa ra cho mọi người 1 bó cây bằng nhau được buộc vào nhau.

Thiên Băng gỡ sợi dây ra, mở 1 mẫu giấy được quấn quanh cây gậy đầu tiên. 1 tờ giấy trắng không có chữ. Những người khác trong lớp cũng cầm lấy 1 cây và mở ra, có 4 mẫu giấy có chữ còn lại là giấy trắng. Các mảnh giấy trắng thì được tụi nó hơ lửa, soi đèn, nhúng vào nước, nhúng vào trong cả dung dịch AgNO3,... nhưng vẫn không hiện lên chữ. Còn 4 mẫu có chữ tụi nó tìm được như sau:

Mảnh 1:" 3. ASEP-TCES-WHNT"

Mảnh 2:" 1. ESXI-NCDE-ETNT"

Mảnh 3:" 4. JISH-DRNE-DDOO"

Mảnh4:" 2. ESXI-NCDE-MODE"

Từ Thức ghi lại hết 4 mẫu giấy, nhưng lại không có chìa khóa. Tụi nó cũng chẳng tìm thấy chìa khóa ở trong đồng cây, cả lớp đi đến cái cây Thiên Bằng tìm thấy đồng cây gậy đó. Cả lớp đi quanh cây để tìm chìa khóa để giải nhưng không thấy, trong lúc đó, Từ Thức và Băng Tuyết thử sửa dụng các bảng khóa để giải mã nhưng đều không ra được ý nghĩa.

- Đơn giản thế! - Băng Tuyết nói lớn khiến cả lớp quay lại nhìn.

- Tìm được chìa khóa hay giải được rồi? - Nhã Lệ quay lại hỏi.

- Ra rồi. - Băng Tuyết đưa tờ giấy cô đang cầm trên tay.

Cả lớp xúm lại cùng đọc, cả lớp cũng không ngờ lại dễ đến thế. Tờ giấy đó ghi như sau:

"Trên mặt đất có chỉ dẫn đến nơi tiếp theo."

Đọc xong tờ giấy, mọi người cùng nhìn xuống đất, đưa mắt tìm manh mối. 1 người mũi tên hiện ra, cả lớp nhanh chóng di chuyển theo mũi tên, hết mũi tên này đến mũi tên khác xuất hiện, đến khi mũi tên trên mặt đất biến mất. Đi thêm vài bước, cả lớp nhìn thấy 1 chiếc hộp, được khóa chặt bằng mật mã chữ và số, xung quanh hộp không có bất cứ thứ gì, bỗng Băng Hạ lại gần chiếc hộp và nhấn chữ "lớp A1". Đột nhiên, chiếc hộp mở ra, mật thư bên trong được Băng Hạ lấy ra ngoài.

- Sao thông minh đột xuất vậy? - Lệ Xuân nghi ngờ hỏi Băng Hạ.

- Hà? Tao đoán đại mà. - Băng Hạ ngậy thơ nhìn Lệ Xuân.

- Bỏ tay! - Lệ Xuân nói.

Băng Hạ mở tờ giấy ra, cả lớp tập trung nhìn vào tờ giấy.

"Key: Em bỏ nhà đi.

Code:

THEEACES NEUOCEWSE"

- Mở bản đồ xem đi. - Vũ Thiên lập tức nói.

- Ồ! - lớp trưởng lấy bản đồ ra.

Cả lớp đi theo sự chỉ dẫn của lớp trưởng đi đến thác nước mà bản đồ ghi. Đến thác nước, không có manh mối để đi tiếp, tụi nó không biết tiếp theo phải làm sao. Bỗng tấm bản đồ trên tay lớp trưởng rơi xuống nước, lớp phó trật tự đang đứng gần đấy nên nhanh chóng cầm lấy tấm bản đồ và...

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thư Siêu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Chương 37:

- Ê! Manh mối này! - lớp phó trật tự đột nhiên nói lớn.

Cả lớp A1 quay lại nhìn lớp phó trật tự. Cậu giơ tấm bản đồ lên, có 1 đường vẽ xuyên qua thác nước. Vậy là trong thác nước có hang động. Cả lớp nhanh chóng chạy đến vách đá và bắt đầu leo lên, lần lượt từng người nhảy vào trong thác nước, nơi mà tấm bản đồ có đánh dấu. Quả thật, bên trong thác nước có 1 hang động, đứa nào nhảy vào người cũng ướt như chuột lột. Sau khi tập hợp đủ, lớp A1 quay lại nhìn và thấy có tới những 3 lối đi, không đứa nào biết lối đi nên chia làm 3 nhóm để tìm lối đi. Mỗi nhóm cầm lấy 1 sợi dây thừng, cột vào 1 cục đá to để tránh không tìm được đường ra và mỗi người cầm trên tay 1 cây đèn pin.

Nhóm thứ nhất gồm lớp trưởng, 3 lớp phó, Vũ Thiên, Hà Giang và Hoài Thương đi lối bên trái. Cả 7 người đi, đi mãi mà không thấy lối ra bỗng Hà Giang đâm phải 1 cục đá. Bỗng, từ trên đầu của 7 người rơi xuống 1 thứ gì đó, lúc soi đèn pin vào nhau, 7 người nhìn thấy người mình và những người khác đều dính bột màu hồng mà đã pha nước.

- Máy ông bà đó đùa à? - lớp trưởng bực mình nói.

Rồi nhóm đó đi tiếp. Đi đến cuối cùng là ngõ cụt đành phải vòng ra.

Nhóm thứ 2 gồm Hán Phong, Khắc Duy, Quang Khánh, Cao Kỳ, Từ Thức, Lâm Từ và Hữu Trí đi lối ở giữa. 7 chàng trai đi rất sâu vào trong đường tối đó mà vẫn chưa thấy lối ra, nhưng vẫn tiếp tục đi tiếp. Nhưng đi chưa được bao lâu, Hán Phong dẫm phải 1 viên đá và kết quả cũng khá giống nhóm 1. Cả 7 anh chàng đều hứng rất nhiều quả bóng nước, nhưng bên trong không đơn thuần là nước thường mà rất nhiều bột màu đủ màu sắc khác nhau. Đi đến cuối đường là ngõ cụt nên cả 7 phải quay đầu lại.

Nhóm thứ 3, gồm tụi nó và 1 người con trai khác trong lớp tên là Nhật Hoàng đi ở nhóm cuối. Lần này, Băng Hạ dẫm phải 1 viên đá, tụi nó có cảm giác chẳng lành nên nhảy lùi về phía sau. Nhưng lần này, tuy cách viên đá đó cũng khá xa nhưng vẫn dính bầy, lần này có phạm vi rất rộng khiến ai cũng dính. Tuy vẫn là bong bóng nước nhưng bên trong chứa đầy bột mì đã trộn với nước khiến người của tụi nó rất bẩn. Nhưng may mắn là đi đến gần cuối đường tụi nó đã nhìn thấy ánh sáng, có nghĩa là đây là lối ra. Lê Xuân nhanh chóng liên lạc với 2 nhóm kia và nói họ nhanh chóng đi tới. Rất nhanh, chưa tới 10 phút, tất cả đều có mặt, ai trong lớp đều nhìn rất đặc biệt, ai ai cũng bị dính bột từ đầu đến chân. Lớp A1 nhanh chóng di chuyển ra khỏi nơi đó, tiếp tục hoàn thành cuộc chơi.

Những chặng đường tiếp theo, các mật thư được giấu ở những nơi khá đặc biệt như dưới hồ sâu đầy lá hay hang của những chú thỏ; hoặc những nơi khó lấy như hang rắn hay bên trong thân cây, nơi gần tổ ong. Đó chỉ là 1 phần, còn rất nhiều trở ngại nguy hiểm khác nhau khiến họ xử lý muốn hụt hơi. Đây không còn là 1 cuộc chơi mà giống như 1 cuộc phiêu lưu, nếu không phải vì những bức ảnh "dìm" của từng người trong lớp mà lớp trưởng đang giữ thì chắc cả lớp đã bỏ về trại từ lâu rồi. Hiện giờ, cả lớp A1 rất giống những chú chuột cống, rất bẩn và nhếch nhác. Ở mật thư cuối cùng, sau khi trải qua bao gian lao khổ cực, lớp A1 cuối cùng cũng đến với mật thư cuối cùng nhưng khổ nổi, trước mặt tụi nó là 1 chiếc hộp không có ổ khóa mà cũng chẳng có chìa khóa hay các thứ tương tự. Tất cả đang cố gắng mở được chiếc hộp nhưng dùng cả đá đập còn chẳng ra chứ nói chi sức người mở.

- Máy ông bà đó chơi tụi mình à? Không chìa khóa, không hướng dẫn. - lớp phó lao động đang dần mất bình tĩnh.

Bỗng nhiên, Lê Xuân vuốt 1 mặt chiếc hộp liền thấy phần đó di chuyển, cô tiếp tục vuốt những mặt còn lại của chiếc hộp và nhận thấy có 1 lỗ nhỏ vừa ngón tay út. Lê Xuân đặt ngón tay út vào, nhấn vào nút bên trong và chiếc hộp được mở ra, cô cảm mật thư ra.

- Lấy được rồi! - Lê Xuân nói lớn khiến cả lớp quay lại.

1 bảng vuông đầy các chữ cái và 1 bảng trắng bằng với bảng chữ có đục một vài chỗ và dấu hiệu duy nhất trên tấm bảng bị đục lỗ là:

"T = 6; H = 5; Z = 4; A = 2"

Cả lớp A1 bắt đầu vận óc suy nghĩ xem chúng có ý nghĩa gì. Từ Thức cầm lấy hai cái bảng và ghép lại với nhau 4 lần rồi ghi lại những chữ cái đó nhưng chẳng ghép được, chẳng ra được chữ nào hết. Cậu cũng thắc mắc rằng chúng có bị lừa hay thấy cô cố tình chơi họ vậy.

- Tao hiểu rồi! - Băng Hạ cầm lấy hai bảng đó và ghép.

- Thôi khỏi! Tôi làm xong rồi, giải được giải đi. - Từ Thức thấy quyền sở cho Băng Hạ.

Tờ giấy đó ghi như sau:

"TDDIRNH - HTREENR - ZNUISAR - AOWOTTS"

- "A = 2" là chữ ở, "H = 5" là chữ trên. - Thiên Băng chỉ vào quyền tay.

- "T = 6" là chữ đỉnh, "Z = 4" là chữ núi. - Băng Tuyết tiếp lời Thiên Băng.

- Hợp ý nhau khiếp. - Lê Xuân nhìn 2 người.

- Cuối cùng là leo lên đỉnh núi kia á! - Băng Hạ nhìn núi cao trước mặt.

Cả lớp A1 nhìn theo hướng Băng Hạ nói, tụi nó bắt đầu tuyệt vọng. Nếu chỉ có một hai người thì Thiên Băng và Hữu Trí còn kéo theo được chứ 18 thì hai người cũng chịu thua.

- Cần giúp đỡ không? - 1 giọng nói quen quen vang lên.

- Cần lắm chứ! - Hữu Trí quay lại nhìn.

- Cậu là người hôm qua à? - Băng Hạ đang cố nhớ lại.

- Cô còn nhớ à? - Wolfy cười cười - Trí nhớ tốt đấy! À! Ralph - Wolfy gọi lớn.

- Gì? - Ralph bực mình tiến lại.

- Hai cậu, mỗi người 4. Nhanh! - Thiên Băng nói rồi cầm lấy tay Băng Tuyết và Băng Hạ.

Sau khi sẵn sàng, cả 4 di chuyển với tốc độ ánh sáng lên gần đỉnh núi, nơi khá rậm rạp. Đến đó, Ralph và Wolfy chia tay với lớp tụi nó, lớp A1 leo đoạn đường còn lại đến đích đến. Rẽ đám lá ra, ánh sáng rọi xuống người mọi người lớp tụi nó, những vết bùn đã khô hết và bột màu cũng đã khô, nhìn lên bầu trời đã về chiều rồi. Các thầy cô ngạc nhiên nhìn tụi tôi chăm chăm chẳng khác nào người ngoài hành tinh.

- Cô tưởng tụi em phải về muộn nữa cơ chứ! - cô tổng phụ trách nhìn tụi nó cố nhịn cười.

- Cảm ơn các cái bẫy. - Băng Hạ lạnh nhạt trả lời.

- Đồ thay và chỗ thay ở phía sau, các em mau thay đi. - thầy hiệu phó chỉ vào phía sau.

Cả lớp A1 quăng lại trên mặt đất những thứ không cần thiết rồi đi vào trong theo sự hướng dẫn của cô tổng phụ trách. Lớp tụi nó mỗi người cầm lấy 1 bộ đồ thể dục của trường cùng với đôi giày bata sạch để thay. Không lâu sau, lớp A2 cũng nhanh chóng về đích.

- Chúng ta về nhất rồi! - lớp trưởng lớp A2 hào hứng nói.

- Lớp em về thứ 2, sau lớp A1. - cô tổng phụ trách dập tắt sự vui mừng của lớp A2.

- Thế họ đâu rồi cô? - lớp phó học tập của lớp A2 lên tiếng hỏi.

- Vào trong thay quần áo rồi. - cô tổng phụ trách nói tiếp.

- Đúng là tiểu thư, công tử, mới có đi 1 tí đã không chịu được bản. - 1 thành viên lớp A2 tỏ vẻ chế giễu.

- Hừ! Chúng tôi còn chịu đến cuối đường, còn các cậu chắc bỏ cuộc từ sớm. - lớp phó học tập lớp A1 bước ra sau khi đã thay đồ gọn gàng.

- Cô tưởng chúng tôi không khổ? - 1 thành viên khác của lớp A2 lên tiếng phản bác.

- Ê! Lao động! Mang quần áo của mày ra cho tụi nó xem chút đi. - lớp phó học tập lớp A1 nói to vào bên trong.

- Tao cảm mày gọi tao là lao động. - lớp phó lao động bực mình bước ra.

Lớp phó lao động ném quần áo lúc đi thám hiểm xuống. Trên quần áo rất sặc sỡ, nào là bùn, bột màu, cỏ may, bột phấn,... còn có cả máu nữa chứ. Đương nhiên là không phải máu của tên lớp phó lao động, đó là máu của con sư tử lớp tụi nó gặp trong rừng, bị tụi nó giết khi đang cố gắng tấn công tụi nó.

- Tụi mày giết người à? Chứ sao có máu? - 1 thành viên khác của lớp A2 nói.

- Của nó. - Nhả Lê kéo từ trong bụi cây ra 1 cái xác của con sư tử.

- Giờ tới lượt tụi tao xử mày. - các thành viên của lớp A1 bực tức lên tiếng nhìn lớp trưởng.

- Tao nghĩ tụi mày không dám đâu. - lớp trưởng cười cười bình tĩnh nói.

- Tại sao không? "Chúng" bị phi tang rồi còn gì tụi tao phải sợ? - Băng Hạ nhìn lớp trưởng bằng ánh mắt rực lửa.

- Tụi mày tưởng tao phi tang cái hộp thật à? - lớp trưởng tỏ vẻ rất nguy hiểm - Trong điện thoại tao còn, chiếc hộp kia tao đưa cho cái tên vừa nãy rồi.

- Mày giám? - cả lớp A1 hét lên.

- Tao còn nó, tao không sợ tụi mày bắt nạt. - lớp trưởng lộ bản mặt gian tà - Chỉ cần tao bấm nút gửi nữa thôi thì tao không sợ cả trường không biết.

- Mày được lắm! Biết thế tao không tham gia để chịu khổ rồi! - Băng Hạ phát tiết nhìn lớp trưởng.

- Tao mà! Tụi mày nên nhớ còn chuyến đi chơi nữa đấy! Quyết định chưa? - lớp trưởng nhanh chóng chuyển chủ đề.

- Đi Pháp đi! - Hoài Thương lên tiếng trước.

- Pháp có gì hay? Đi Anh đi mày! - Vũ Thiên nói.

- Tao đi Anh hoài rồi. Đi Hawaii đi! - Băng Hạ nói.

1 cuộc cãi nhau bùng nổ. Cái lớp từ trước giờ được biết đến là lớp của các học sinh ưu tú, luôn chỉ biết cạnh tranh thứ hạng của nhau, nhưng bây giờ, họ biết thêm rằng chỉ vì quyết định đi chơi mà cả lớp cãi nhau ồn ào đến nỗi, các lớp khác từ xa đã nghe tiếng cãi nhau.

- Luật cũ đi! - lớp trưởng nói lớn.

- Được! Chơi luật cũ. - lớp phó trật tự cầm lấy quyền sở của Từ Thức và bắt đầu xé.

Cuộc cãi vã dừng lại, lớp A1 bắt đầu sử dụng cách bốc thăm như mọi lần. Khi lớp trưởng bốc thăm, cả lớp đứng vây quanh, hồi hộp đứng xem.

- E hèm! Lá thăm là... - lớp trưởng đứng trên 1 tảng đá và nói - Không ý kiến? Lại là mày nữa hả Lê Xuân! Tao đã nói bao nhiêu lần rồi, không có ý kiến khỏi ghi.

- Lại đi, lại đi! - cả lớp hô.

- Lần này là... - lớp trưởng làm cả lớp hồi hộp - Phiếu trắng.

- Lại! Lại! - cả lớp hô hào.

- Phiếu trắng tiếp. Lại phiếu trắng. - lớp trưởng bắt đầu chán nản - Cuối cùng, quyết định là... - lớp trưởng nói khiến cả lớp ngộp thở - Đi Hawaii của Băng Hạ.

Lớp A1 sau khi chọn xong địa điểm thì bắt đầu ngồi "buôn dưa lê với nhau" các lớp còn lại hoàn thành cuộc chơi còn lại. Sau khi các lớp tập hợp đông đủ, các thầy cô điểm danh lại để chắc chắn không ai vắng mặt.

- Được rồi! Chúng ta về trại nào. - cô tổng phụ trách nói - Đi theo đường của lớp A1.

- Cô đùa à? Mấy con rắn rết đó chưa giết hết đâu. - lớp phó trật tự lớp A1 vội nói.

- Cô không đi đường khác được à? Lớp nào muốn đi phiếu lưu thì đi, lớp chúng em không đi. - lớp trưởng lớp A1 phản bác.

- Đi xong chắc chết quá!

- Cô đi một mình đi!

- Không bao giờ tụi em đi con đường đó đâu.

- Dù nó ngắn nhất nhưng nguy hiểm chết người. Xém bị con sư tử này ăn thịt đấy!

- Cô nghĩ đi 1 đoàn lớn như vậy an toàn á! Cô thấy mấy con rắn trong rừng chưa?

Lớp A1 hết người này đến người khác phản bác khiến các lớp khác nghĩ lớp A1 nhát gan mới không dám đi chứ không biết những chuyện cả lớp đó phải trải qua suốt quãng đường.

- Các người nhát gan mới vậy đúng chứ? Chúng tôi không tiểu thư như các người đâu. - 1 người lên tiếng nói.

- Tiểu thư? Được! Chúng em sẽ dẫn các bạn ấy đi xem thử. - Lê Xuân cười lạnh.

- Ê! Nhanh lên! Chuẩn bị đi nào! - lớp trưởng nói, nhìn vào đám đồ họ ném lúc họ mới tới nơi.

- Có chuyện gì tụi em không chịu trách nhiệm. - Nhật Hoàng nói, nhìn cô tổng phụ trách.

- Được! - cô tổng phụ trách gật đầu.

Người đó đúng là biết đánh vào điểm yếu duy nhất của lớp A1, chính là thể diện. Chỉ cần 1 câu nói đó mà thay đổi được quyết định của cả lớp. Lớp A1 đi trước dẫn đường, các lớp khác cố gắng đi theo sau, bên cạnh là thầy cô, cuối cùng là cô tổng phụ trách để tránh có học sinh bị rớt lại.

- Cẩn thận bước đi đấy! - lớp phó trật tự của lớp A1 lên tiếng cảnh báo.

Đang đi, lớp A1 vẫn đi 1 cách thân nhiên dù phía dưới có rất nhiều tiếng la hét rất chói tai. Đơn giản vì lớp A1 đã đi và né hết những cái bẫy nên bây giờ nhưng người này bị sập bẫy là chuyện bình thường. Qua được các cái bẫy thì tới con đường bùn lầy rất trơn như đổ dầu ra đất vậy. Rất nhiều người bị ngã, bùn bắn dính hết lên quần áo nhưng lớp A1 không bị bắn bởi có kinh nghiệm từ lần trước rồi. Tiếp theo là tới dòng sông lớn, chỉ có 1 thân cây bị lớp tụi nó cưa nằm ngang để đi qua. Từng người 1 bước qua, trừ lớp nó lại chẳng ai bước qua được bởi quá gấp gáp khó giữ thăng bằng. Đi khoảng vài bước là tới hang ổ của những con rắn, tụi nó luôn cẩn thận đi qua vì biết ở đây rất nhiều rắn. Ít nhất thì trên đường này không ai bị thương nhưng người bị dọa thì lại đây.

- Này! Các người dẫn đường không thể? - 1 người lên tiếng hỏi.

- Tôi nói bạn nghe này, chúng tôi không biết rõ đường ở đây, nếu không đi theo đường chúng tôi đã đi chẳng phải là tự sát sao? Chúng tôi nói từ đầu là rất nguy hiểm nhưng có ai nghe đâu. Tuy nó rất ngắn nhưng đi đường an toàn nhất là con đường các bạn đi lúc đầu ấy chứ. - lớp phó học tập lạnh nhạt nói.

- Bạn từng thấy ai đang sống vui vẻ, hạnh phúc, tự dung muốn nhảy vực tự vẫn không lí do không? - lớp phó lao động đi cuối cùng lớp A1 nói - Trong trường hợp này, lớp tôi mà dẫn các bạn đi sai đường chẳng phải rước họa vào thân sao? Bạn thấy khu rừng này chẳng phải rất nguy hiểm sao?

- Chuẩn bị sẵn sàng nha mọi người! - Băng Hạ nói lớn về phía sau.

Vừa dứt lời, 1 con trăn rất to và dài bò về chỗ tụi nó rất nhanh. Mọi người bắt đầu hoảng loạn chỉ có lớp A1 vẫn bình tĩnh, chạy thật nhanh về phía trước. Bò được khoảng vài chục mét, con trăn đó quay đầu lại không đuổi theo nữa, lớp A1 dừng lại, quay lại nhìn thấy mọi người trên mặt đều có nét hoảng sợ. Sau khi mọi người trong trường đã bình tĩnh lại, lớp A1 mới dẫn đường đi tiếp. Quảng đường tiếp theo cũng chẳng dễ dàng vượt qua. Cuối cùng, cả trường cũng đến được cái hang bên trong thác nước. Đi bên trong, đám bột mì trộn nước đã khô lại nên cũng đỡ bắn bao nhiêu rồi. Lớp A1 bật đèn pin lên và đi theo con đường đó, không nguy hiểm nhưng tới chỗ màn nước thì lại chẳng ai dám nhảy qua.

- Chúng em giao lại cho các thầy cô. Chúng em ra ngoài trước. - lớp phó lao động quay lại nói.

Lớp A1 từng người 1 nhảy qua màn nước và đáp xuống ở tảng đá cao rồi cẩn thận leo xuống. Mọi người trong trường không ai dám nhảy như lớp A1 hết, thầy cô phait vén màn nước để mọi người nhìn thấy rõ điểm đáp xuống. Trong khi đó, lớp A1 đang ngồi chơi đùa ở phía dưới 1 cách rất vui vẻ. Cũng không lâu lắm, cả trường cũng nhảy qua màn nước và có mặt ở dưới đất nơi lớp A1 đang nghỉ ngơi.

- Đi tiếp nào! - lớp trưởng lớp A1 nói.

Không quan tâm đến những người xung quanh nữa vì tới quảng đường này đã hết nguy hiểm rồi. Về tới trại, mọi người bắt đầu ngồi nghỉ mệt. 30 phút sau, mọi người tập trung lại để bắt đầu tuyên dương và bắt đầu lửa trại vì cũng trời đã khá nhem tối.

- Lớp về nhất là lớp A1. - thầy hiệu phó nói - Các em hãy cho các bạn ấy 1 tràng vỗ tay.

Trong suy nghĩ mọi người đều rất thán phục lớp A1, chẳng những giải mã rất nhanh những mật thư còn vượt qua nguy hiểm như thế, nếu là họ chắc đã bỏ cuộc từ sớm rồi. Tất cả mọi người đều vỗ tay, tiếng vỗ tay vang xa mấy trăm mét.

- Các em có dự kiến muốn đi đâu? - cô tổng phụ trách cười nói.

- Hawaii! - lớp trưởng đại diện nói.

Mọi người được chỉ huy theo nhóm đi nhặt những thứ có thể cháy đến nơi đã được chỉ định. Nơi đó là 1 khoảng đất trống rất rộng, có thể làm 1 sân vận động ở đây luôn ấy chứ, còn cách khá xa rừng cây, dưới đất không có cỏ nên cũng khá an toàn. Sau khi xếp xong tháp lửa thì trời cũng đã tối hẳn, các học sinh trở về lều để thay những bộ đồ mà thầy cô đã chuẩn bị sẵn. Đến 8 giờ tối, mọi người nhanh chóng tập trung thành vòng tròn theo lớp và làm 1 số nghi thức rồi đổ lửa trại lên. Lớp A1 được đại diện lên nhảy lửa. Sau đó, các hoạt động khác được diễn ra, cuối cùng, khi lửa tàn, mọi người chia tay nhau trở về lều để ngủ, chuẩn bị ngày mai đi về.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thư Siêu Quậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Chương 38

Sáng sớm hôm sau, các học sinh trong trường đều thức dậy, ăn sáng và được cho phép đi dạo vào rừng 1 chút nhưng chẳng ai dám đi vào trong rừng khi nhớ lại cảnh đi rừng hôm qua. Tất cả chỉ đi dạo xung quanh hoặc đi về lều để sắp xếp lại lều. Đến 11 giờ, tất cả cùng nhau ra ăn cơm, nghỉ ngơi 1 chút đến khoảng 2 giờ chiều lên xe đi về trường. Về tới trường, cả học sinh và giáo viên mệt bơ phờ, chỉ mau chóng về nhà để nghỉ ngơi lấy lại sức.

Ngày hôm sau, sáng sớm tại nhà Băng Hạ.

"Reng... Reng... Reng..."

- Alô? - Băng Hạ mệt mỏi bắt máy.

- Đến trường đi! - giọng của lớp trưởng vang lên trong điện thoại.

- Làm chi? Mới đi trại về đủ mệt rồi mà. - Băng Hạ vẫn nói bằng giọng ngái ngủ.

- 1 lên, 2 tao cho "nó" lên trang của trường. - lớp trưởng đe dọa.

- Tao cấm mày! Tao lên ngay. - Băng Hạ tỉnh ngay lập tức.

- Vậy mới là bé ngoan chứ! - lớp trưởng nói.

- Ngoan con khi! Tao cấm mày đăng. - Băng Hạ nói rồi cúp máy.

Băng Hạ bước xuống giường với 1 vẻ mặt đầy sát khí, cầm theo quần áo vào trong phòng tắm thay đồ. 1 lát sau, cô bước ra ngoài, vẫn mang 1 vẻ mặt sát khí bước xuống nhà bếp. Cửa bếp vừa mở ra, cô nhìn thấy anh mình đang nhìn cô chăm chăm như 1 sinh vật lạ từ trời rơi xuống.

- Hôm nay đừng ra đường nhé Băng Hạ. - anh Băng Hạ nhìn Băng Hạ nói.
- Sao? - Băng Hạ tròn mắt nhìn anh mình.
- Hôm nay, trời chắc sẽ mưa to, gió lớn, có lốc xoáy. - anh Băng Hạ cười cười nói.
- Mới sáng anh đã coi dự báo thời tiết rồi hả? - Băng Hạ vẫn ngây thơ.
- Không! Anh thấy lần đầu tiên ngày nghỉ mà em dậy sớm hơn 8 giờ nên cảnh báo em trước. - anh Băng Hạ vẫn cười.
- Anh đi chết đi. - Băng Hạ đẩy anh mình té ghế.

Anh Băng Hạ té xuống, nằm bất động trên sàn. Băng Hạ không quan tâm, đi lấy phần ăn sáng của mình ra bàn ngồi ăn. Đến khi cô ăn xong bữa sáng, rửa đĩa sạch sẽ rồi nhưng anh cô vẫn nằm dưới đất bất động. Cô lo lắng nhìn anh mình, lấy chân đẩy đẩy người anh trai, vẫn không động tĩnh. Cô bắt đầu lo lắng cực độ.

- Anh! Anh sao vậy? - Băng Hạ lo lắng hỏi.
- Chết rồi! - 1 giọng con trai vang lên.
- Hả? Chết rồi á! Làm sao? Làm sao đây? - giọng Băng Hạ chứa đầy lo lắng - Hay phi tang chứng cứ?
- Thật ác độc. - giọng nói đó lại vang lên.
- Anh! Em xin lỗi. - Băng Hạ cảm thấy hối hận - Ủa? Mà sao có giọng nghe giống giọng anh thế? - Băng Hạ vẫn ngây thơ hỏi.
- Số mạng anh vẫn lớn mà sao chết được. Em vẫn ngây thơ lắm! - anh Băng Hạ ngồi bật dậy.
- Lần sau nhớ chết luôn đi nhá! - Băng Hạ đi ra ngoài.

"Rầm!"

Băng Hạ đóng mạnh cửa, lấy mô tô chạy nhanh đến trường. Lái xe vào trong cổng trường, tuy là ngày nghỉ nhưng trong sân trường cũng có khá nhiều học sinh đang đi đi lại lại trong sân trường. Cô cũng giống như họ, có mặt ở trường vì muốn chuẩn bị cho lễ hội sắp tới, chẳng ai muốn thua lớp A1 cả. Với lại lớp nào cũng muốn ít nhất được hạng ba vì sẽ được thưởng rất nhiều tiền, tha hồ ăn trong ngày sơ kết. Băng Hạ xe vào trong nhà gửi xe, cất xe rồi ra ngoài rồi đi vào sân bên trong, ở cuối cùng của sân. Vừa bước tới, Băng Hạ đã thấy lều to đã được dựng xong, chỉ cần trang trí bên trong nữa là xong.

- Đến muộn thế! - lớp trưởng quay lại nhìn Băng Hạ - Tao chuẩn bị hết rồi, vào làm đi.
- Ồ! - Băng Hạ đáp lại.

Băng Hạ nhanh chóng đi vào trong, bắt đầu cùng mọi người trang trí bên trong. Đang trang trí, cả lớp cùng nhau đi ra ngoài để mua thêm chút đồ trang trí, chỉ có lớp phó lao động ở lại trông coi lều.

- Sao lại là tao? - lớp phó lao động phản bác.
- Mà thích hợp nhất rồi còn gì? Ở đây, cảm thấy mắc. - lớp phó học tập nói rồi đi thẳng ra ngoài.

Lớp A1 nhanh chóng đi đến 1 nhà sách gần đó, mua mấy tấm bìa to, những đồ trang trí kinh dị. Thanh toán xong, mỗi người trong lớp đều xách 1 túi to đi ra ngoài, trở về trường.

Vừa bước vào trong lều, tụi nó liền thấy những tấm bìa được tụi nó cắt ghép cẩn thận bị thùng 1 vài lỗ, vài lều bị rách 1 vài chỗ, nhìn xung quanh cũng không thấy lớp phó lao động. 1 lát sau, lớp phó lao động bước vào, ngạc nhiên nhìn xung quanh rồi quay sang nhìn các thành viên khác của lớp A1 đang nhìn cậu bằng ánh mắt lạnh lẽo.

- Tao chỉ mới ra ngoài đi vệ sinh thôi mà, tao không biết. - lớp phó lao động vội biện minh.
- Càng tốt! Càng kinh dị! - Băng Hạ cười.

Không cần biết ai phá hoại nhưng lớp A1 cũng cảm ơn người đó đã tạo thêm cơ hội để tạo nhà ma càng thêm kinh dị. Đồng đồ trên tay mỗi người được đặt xuống đất và mỗi người nhanh chóng trang trí những phần còn lại. Trước hết là treo mấy cây đèn pin lên cao cho sáng rồi đóng cửa lều, bịt hết các chỗ bị rách trên lều và tiếp tục trang trí nốt phần còn lại trong lều. Cũng không lâu lắm, những miếng bìa bị thùng đã được khắc phục và làm cho rừng rợn. Đến trưa, lớp phó lao động bị cả lớp phạt đi mua bữa trưa cho cả lớp và phải sử dụng tiền của mình vì cái tội để người ta phá lều mà không biết.

Mấy chục phút sau, lớp phó lao động đi vào, tay xách 4 túi lớn, 2 túi đựng hai mươi hộp cơm, còn lại toàn là bánh, kẹo, trái cây... do từng thành viên yêu cầu.

- Ăn cho hết đi nhá! - lớp phó lao động đặt 4 cái túi lớn xuống, nhìn khá mệt mỏi và tức giận - Đứa nào ăn không hết, tao cấm về.

- Yên tâm! Tụi tao ăn hết cho mày xem. - Băng Hạ tự tin nói.

- Được! Ăn đi! - lớp phó lao động nhìn Băng Hạ thách thức.

- Tao không khách sáo. - Băng Hạ nói.

Sau câu nói của Băng Hạ, mọi người trong cùng ngồi xuống 1 tấm bạt được trải sẵn ra đất, sắp đồ ăn ra. Các thành viên trong lớp tranh nhau đồ ăn, vì rất hiếm khi có 1 bữa chịu bỏ tiền ra bao cả lớp nên phải ăn thật nhiều. Chẳng mấy chốc, thức ăn trên bạt đã gần hết, rất nhanh sau, chẳng còn thấy gì ngoài những hộp rỗng, vỏ trái cây, ly nhựa chỉ còn đá,... nằm la liệt trên đất. Vì không muốn mất hình tượng lớp học ưu tú nên mỗi người tự đứng lên, gom hết rác lại và mang bỏ vào sọt rác. Lớp A1 quay lại lều và 1 lần nữa, cả lớp lại thấy lều bị phá, đất bị xới lên. Tuy rất lộn xộn nhưng những ý tưởng khác phục lại khiến cho lều càng trở nên thật sự kinh dị hơn. Sau khi xong xuôi phần khắc phục, cả lớp tiếp tục trang trí. Đến tối mịt, các thành viên mới bước ra khỏi lều. Xung quanh chẳng còn lớp nào ở lại, chắc lớp nó về muộn nhất rồi, chỉ thấy mỗi phòng bảo vệ là còn sáng đèn.

- Ê! Mày có cái mày nào khiến nội bắt xuất, ngoại bắt nhập không? - Băng Hạ quay sang nhìn Thiên Băng.

- Có! Đợi tao. - Thiên Băng nói rồi biến mất.

Khoảng vài phút sau, Thiên Băng quay lại chỗ cả lớp đang đứng, trên tay cầm theo 4 hộp sắt hình chữ nhật nhỏ và 1 cái laptop. Thiên Băng đặt 4 hộp vào bốn góc cách góc lều khoảng 2 tấc, sau đó ngồi xuống bắt đầu đánh máy.

- Trừ lớp A1 không ai có thể vào. - Thiên Băng nhấn Enter.

- Có cần tao giúp không? - Băng Tuyết nói.

- Mày nên làm thêm 1 màng bảo vệ nữa cho chắc. - Thiên Băng quay lại nhìn Băng Tuyết.

Băng Tuyết liền lấy từ trong người ra 1 lọ thuốc nhỏ như thể cô biết trước sẽ dùng nó. Cô đi xung quanh lều, rải thứ thuốc đó xuống đất, khi quay lại điểm xuất phát, cô lăm băm đọc cái gì đó, 1 ánh sáng tím phát ra, bao quanh cái lều rồi dần dần biến mất không để lại bất cứ 1 dấu tích nào.

- Xong! Về thôi! - Băng Tuyết nói rồi đi thẳng.

Nhưng không may, khi ra cổng, bảo vệ đã về và cổng đã bị khóa chặt lại. Tuy không muốn nhưng tụi nó phải để hết xe lại trong trường, chắc không xe của ai bị lấy đâu vì trường bảo vệ khá chặt. Cả lớp A1 leo tường ra ngoài, tuy chưa bao giờ leo tường trường nhưng ít nhất lớp A1 cũng có kỹ năng đã được luyện tập từ trước nên việc này dễ như ăn cháo vậy. Mọi người chia tay nhau đi về nhà nghỉ ngơi để mai còn lên sớm trang trí tiếp.

Ngày hôm sau, khi cả lớp A1 tập hợp đầy đủ trong lều và đã bắt tay vào việc trang trí. Bỗng loa phát thanh của trường vang lên.

- Mời các em lớp A1 lên phòng thầy hiệu trưởng.

- Cái ông hiệu trưởng muốn gì nữa đây? - Lê Xuân khá thắc mắc.

Cả lớp nhanh chóng di chuyển lên phòng của thầy hiệu trưởng. Cánh cửa phòng thầy hiệu trưởng mở ra, 20 người bước vào.

- Có chuyện gì thế thầy? - lớp trưởng lớp A1 nói.

- Hôm qua lớp các em về muộn nhất? - thầy hiệu trưởng đặt câu hỏi.

- Đúng! Vì có 1 số việc phải làm. - Hà Giang đại diện nói.

- Có lớp nói các em phá hoại gian hàng của người ta, đã thế còn ăn cắp vào tối qua. - thầy hiệu trưởng nghiêm túc nói.

- Đứa à? Cái lớp này còn thiếu thôn gì? - Băng Hạ nói.

- Trừ lớp các em thì chẳng ai biết gia thế của các em. Họ chỉ biết đến chỉ số IQ cao và những ngôi nhà nhỏ các em ở thôi. - thầy hiệu trưởng đan hai tay vào nhau và chống lên bàn - Trước mặt thì họ tỏ vẻ kính nể nhưng đằng sau chưa biết có chuyện gì đâu, có lẽ họ xem các em chỉ như những thằng còn đồ đầu đường xó chợ mà thôi.

- Những điều thầy nói chúng em hiểu. - lớp phó học tập nhẹ nhàng nói - Chúng em muốn biết lớp đó.

- Lớp A2 và A5. - thầy hiệu trưởng đáp.

- Lũ chuột nhất đáng chết! - Vũ Thiên tức giận nói.

- Sẽ phạt ra sao? - Băng Tuyết nhìn thầy hiệu trưởng.

- Không được mở gian hàng trong ngày lễ, chỉ được đi lễ tổng kết, các phần thưởng đều bị cắt, chuyển phần thưởng sang lớp bị hại. - thầy hiệu trưởng nói.

- Thảo nào. - Hoài Thương nói.

- Vậy chúng em về nhà nghỉ ngơi, trước ngày lễ hội diễn ra sẽ mang chứng cứ đến. - lớp trưởng nói - Xin phép thầy, chúng em về. - lớp trưởng đi về đầu tiên.

Các thành viên khác cũng nhanh chân nối đuôi nhau đi ra ngoài, mang 1 vẻ buồn buồn rất tự nhiên nhưng đó chỉ là diễn kịch. Nói thật ra thì cả lớp biết chắc rằng khi nghe tin lớp A1 không tham dự lễ hội, các lớp khác sẽ ra an ủi cả lớp, sau lưng thì cười mừng vì mất 1 đối thủ nặng kí.

- Các bạn lớp A1 vì phạm quy nên sẽ không được tham dự lễ hội này. Nếu mang được chứng cứ chứng tỏ sự trong sạch mới được tham dự.

Sau khi máy phát thanh vang lên, lớp A1 lần lượt từng người bước xuống sân mang vẻ mặt buồn buồn. Mọi người nhanh chóng lại gần, chia buồn vài câu đại loại như: "Đừng buồn nữa! Không sao đâu mà!" hay "Mọi chuyện sẽ ổn thôi!". Đối với những người khác thì đó là niềm an ủi, còn với lớp A1 thì đó chẳng khác nào những câu hát nghe trong rạp, nghe xong rồi thôi. Ra đến ngoài cổng, cả lớp vào lấy xe của mình ra và chạy ra khỏi cổng trường.

- Hey! Còn sớm mà! Đi chơi đi tụi mày. - lớp phó học tập lái mô tô ra.

- Về nhà lấy tiền đi chơi xả láng hôm nay đi. - Băng Hạ đề nghị.

- Ok! Gặp nhau ở Galaxy Nguyễn Du nha mấy đứa. - lớp trưởng nói rồi nhanh chóng phóng xe đi.

Cả lớp nhanh chóng phóng xe trở về nhà, lấy tiền, thay đồ.

Đúng 8 giờ, 20 chiếc xe lao nhanh trên đường, tuy nơi xuất phát khác nhau nhưng tất cả đều hướng thẳng đến cùng 1 nơi, rạp chiếu phim Galaxy Nguyễn Du. Gần như cùng 1 lúc, 20 chiếc xe cùng dừng lại trước cổng rạp chiếu phim, cùng chạy vào chỗ gửi xe. Sau khi tập hợp đông đủ, Băng Tuyết đưa mỗi người 1 tấm vé xem phim. Tất cả cùng nhau đi trong căn phòng có gắn bảng điện tử hiện lên dòng chữ "Ấm ảnh kinh hoàng 2", 20 tấm vé Băng Tuyết mua chính là phim này, 1 bộ phim kinh dị. 2 hàng ghế đầu đều bị lớp A1 chiếm trọn, ngồi chuẩn bị xem phim. Vài phút sau, phòng chiếu tắt hết đèn, máy chiếu bắt đầu khởi động. Từng phút hồi hộp bắt đầu, tất cả đều rất chăm chú nhìn vào màn hình lớn phía trước. Những tiếng hét vang lên khi những con ma xuất hiện trong cuộc điều tra của nữ chính và 1 số hoàn cảnh khác (em mới đọc cốt truyện thôi nên có thiếu sót gì mong các chế bỏ qua), nhưng nhìn mặt tụi nó vẫn tỉnh bơ như chẳng có gì đáng sợ xuất hiện cả.

Sau 1 tiếng rưỡi (em đoán vậy) xem phim, tất cả đi ra khỏi rạp chiếu phim, vừa đi vừa bàn luận về phim vừa coi. Điểm đến tiếp theo của tụi nó là công viên giải trí. Vừa bước vào cổng, cả lớp chẳng quan tâm đến những người xung quanh, bắt đầu lấy tiền ra, mỗi đứa đi 1 hướng. Chẳng mấy chốc đã đến trưa, lớp A1 hẹn nhau ở 1 nhà hàng trong công viên giải trí.

- Đề tao điểm danh. - lớp trưởng đứng trên hô to.

Sau khi điểm danh, lớp tụi nó nhanh chóng di chuyển vào trong nhà hàng, chiếm trọn 5 bàn ăn trong nhà hàng rất gần nhau. Những người phục vụ choáng váng với những phần ăn của cả lớp, chỉ có 20 người nhưng gọi gần hết cái menu. Trong nhà bếp vội vàng làm những món ăn tụi nó gọi.

- Ê! Đi chơi vui không? - Băng Hạ lên tiếng hỏi.

- Vui con khi! Tao toàn bị đuổi không hà. - Vũ Thiên bĩu môi nói.

- Sao bị đuổi? - Hà Giang quay sang hỏi.

- Ờ thì... tại tao chơi gấp thú, tính tặng tụi mày làm quà kỉ niệm. Mà mới gấp được con thứ 127 người ta đuổi đi vì lần nào tao gấp cũng trúng. - Vũ Thiên nói giọng đầy tiếc nuối - Tao qua chơi bắt thú để nhận xu, tao được nguyên 1 bọc luôn nè! - Vũ Thiên giơ lên 1 bọc lớn đầy xu.

- Mày còn đỡ, tao bị đuổi khi đang xem mấy con thú đấy! - lớp phó lao động tỏ vẻ buồn rầu.

- Sao thế? - lớp phó trật tự ngồi bên cạnh quay sang hỏi.

- Tao đi xem mấy con thú, đến chuồng con sư tử, tao nhìn thấy nó đang đi. Đột nhiên nó quay lại, nó nhìn tao chăm chăm rồi lao về phía tao, tao hoảng quá cầm súng bắn 1 phát vào chân nó vì nhớ đến con sư tử hôm trước. - lớp phó lao động kể lại - Con sư tử đó giờ què rồi, còn tao vừa bị la vừa bị ném ra khỏi chỗ đó.

- Chia buồn! - lớp phó trật tự vỗ vai lớp phó lao động.

- Người ta chưa bắt mày vì tội sử dụng súng trái phép là may rồi, ở đó còn than với chả thờ. - Lê Xuân liếc lớp phó lao động.

- Con Băng Tuyết mới phá hoại nhất. - Nhã Lê nói.

- Tại nó cầm chân tao không chịu buông ấy chứ! - Băng Tuyết biện minh.

- Sao? - Hoài Thương quay sang nhìn.

- Cô ta vào trong nhà ma cùng với tao, Nhã Lệ, Từ Thức, Hữu Trí và Thiên Băng. Khi con ma đó nắm chân Băng Tuyết không chịu buông, cô ta thắng tay bẻ con ma đó thành mấy khúc. May là hình nộm chứ không chắc có án mạng rồi. - Lâm Từ hồi tưởng lại - Thiên Băng cũng bẻ 1 con, Hữu Trí cũng bẻ vài con. Con Nhã Lệ thì đi hù mấy người già ma. Cuối cùng, thấy thiệt hại quá nhiều nên họ đuổi chúng tôi ra ngoài rồi đòi tiền bồi thường.

- Tại nó bay trúng đầu tao. - Thiên Băng lên tiếng biện minh.

- Mấy con đó thấy ngựa mất thì bẻ. - Hữu Trí thản nhiên nói.

- Tụi mày đúng chuẩn bọn phá hoại. - Lệ Xuân nhìn 6 người bằng ánh mắt kinh hãi.

Mãi nói chuyện, cả lớp chẳng ai nhận ra thức ăn được mang lên từ bao giờ chẳng ai trong lớp biết. Lúc cả lớp để ý, các món ăn trên bàn đã bắt đầu nguội. Mọi người nhanh chóng cầm đũa lên và bắt đầu ăn vì ai cũng đói. Tốc độ ăn của cả lớp khiến cho người khác nhìn chằm chằm, đồ ăn trên bàn với đi với tốc độ chóng mặt. Lúc thanh toán, số tiền cũng khá lớn.

- Mấy bé! Tiền! - lớp trưởng xòe tay ra.

- Đây! - cả lớp nhanh chóng đặt lên tay lớp trưởng phần tiền như nhau.

Sau đó, lớp A1 vào trong khu trò chơi điện tử, tụi nó vào trong ngòai chơi. Đến tối, tụi nó vác về 1 đồng quà, mấy bọc tiền xu về vì ai trong lớp cũng chơi rất giỏi việc chơi trò chơi. Những ngày sau cũng thế, các lớp khác nhìn thấy lớp A1 vui chơi, có khi còn gắp cả trong những quán bar vào đêm khuya, trong các casino lớn nhỏ chơi bài, không hề thấy lớp A1 có vẻ gì muốn lấy lại trong sạch cho lớp cả,

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thư Siêu Quậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Chương 39

Ngày diễn ra lễ hội trường, các học sinh trong trường đều tất bật chuẩn bị, điều họ luôn muốn chính là cái hạng nhất cuối cùng này. Tất cả mọi người trong thành phố, cả gia đình của các học sinh đều được mời đến tham dự kể cả gia đình của các thành viên lớp A1. Đến giờ khai mạc, các lớp khác không thấy lớp A1 đến thì mừng thầm, trong đầu nghĩ rằng lớp A1 sẽ không được tham dự. Trong các lớp, lớp vui nhất có lẽ là lớp A2 và lớp A5 vì không những hạ được 1 đối thủ nặng kị, còn được hưởng 1 chuyến đi chơi miễn phí. Sau khi công bố khai mạc lễ hội, các lớp bắt đầu mở gian hàng của lớp mình và phục vụ khách đến gian hàng, không ai để ý đến cái lều đơn độc nằm ở cuối cùng các dãy gian hàng. Không ai hay biết những người chủ của cái lều đó đã có mặt ở đó để chuẩn bị mở cửa, đơn giản vì họ leo rào vào mà. Thật sự thì họ cũng chẳng muốn thế đâu, chuyện là thế này.

Sáng sớm, trước cửa nhà Băng Hạ rất ảm ỉ, cực kì ảm ỉ nữa là đằng khác. May cho họ là những người trong khu đó đã đi hết rồi nên không phải nghe những câu phàn nàn. Cửa sổ phòng Băng Hạ mở ra, Băng Hạ mở màn ló đầu ra ngoài.

- Có chuyện gì thế? Mới sáng sớm phải để cho người khác ngủ nữa chứ! - Băng Hạ nhăn mặt nhìn đám loi nhoi phía dưới.

- Con khi nhà mày, tao chả rảnh đứng trước nhà mày đâu nhá! Mày biết mấy giờ rồi không còn bảo sớm hả? - lớp trưởng bực mình nhìn lên chỗ Băng Hạ.

- Mới có 5 giờ mà! - Băng Hạ chẳng nhìn đồng hồ mà đáp ngay.

- Con điên! 6 giờ 45 rồi đó mẹ. Mẹ xuống ngay hay chúng con lên đưa xuống? - lớp phó học tập nói lớn.

- Há? Tao xuống liền! - Băng Hạ tỉnh ngủ, đóng cửa sổ lại.

Chưa đầy 5 phút, Băng Hạ chạy xuống lầu, kéo anh trai cô chạy xuống lầu. Băng Hạ mở cửa ra, lôi anh trai mình ra ngoài rồi khóa cửa lại cẩn thận nhìn những đứa đứng phía sau.

- Giờ đi bằng gì? - Băng Hạ nhìn lớp trưởng hỏi.

- Tụi tao đến đây bằng taxi thì giờ đi bằng taxi chứ bằng cái gì? - lớp trưởng nhìn về phía 3 cái taxi đứng phía xa.

- Vậy đi nhanh lên! - Băng Hạ nói rồi nhanh chóng tiến lại phía taxi.

20 thành viên lớp A1 và anh Băng Hạ nhanh chóng được đưa đến trường. Thế nhưng khi bước xuống, cả lớp nhìn cổng trường với vẻ tiếc nuối. Cổng cao, to trước mặt tụi nó đã đóng lại, người được mời chỉ cần nói với bảo vệ là có thể vào nhưng các học sinh mà đi trễ thì quay đầu lại và thẳng tiến về nhà. Vì thế, anh Băng Hạ giờ thiếp mời lên là vào được còn cả lớp A1 đi về phía hàng rào lần trước leo về. Tất cả đều nhanh chóng leo vào bên trong, chạy nhanh về phía lầu của lớp mình, đứng phía sau lầu gỡ hết mấy màng chắn ra rồi vào trong, lấy mấy bộ đồ đã được chuẩn bị sẵn vì trường cho phép không cần mặc đồng phục. Tất cả đều chuẩn bị sẵn sàng, chỉ còn 1 việc cuối cùng là kiểm 1 khách đầu tiên và người đi tìm là Nhã Lệ.

- Chị gì ơi! Chị giúp em 1 tí được không? - Nhã Lệ giữ áo người đang đứng gần mình nhất.

- Được! Em muốn chị giúp gì nào? - cô gái đó quay lại nhìn Nhã Lệ.

- Chị thấy cái lầu đằng kia không? Chị giúp em bê ít đồ được không? - Nhã Lệ chỉ về phía lầu của lớp tụi nó.

- Được! Chị giúp em - cô gái đó gật đầu.

Nhã Lệ dẫn cô đến chỗ lầu, mở cửa lầu ra, bên trong tối thui, cô gái đó bước vào cùng Nhã Lệ. Nhã Lệ nhanh chóng lẩn vào tấm bìa gần cô nhất. Cô gái đó quay lại, không nhìn thấy Nhã Lệ liền tiến lại định mở cửa lầu nhưng..

- Á... Á... Á... - tiếng la vang xa ra ngoài.

Mọi người xung quanh nghe thấy tiếng la, 1 số người chạy lại xem, mở cửa lầu, mọi người đều không thấy ai, tiến vào trong. Cửa lầu đóng lại, có cái gì đó bay lượn lơ trên đầu đám người đó, những tiếng động như hai thanh kiếm chà xát vào nhau, nhóm người liền quay lại chỗ cửa lầu, mở ra nhưng lại chẳng ai làm miếng vải đó nhúc nhích. Nhóm người đó đành phải đi tiếp trong sợ hãi. Những đồ vật nhỏ đáng sợ được tụi nó càng tăng thêm mức độ kinh dị. Đang đi, nhóm người gặp 1 con búp bê cao 3 tấc, trên người đầy máu, chiếc váy cô dâu bị nhuộm máu đầy đỏ tươi, trên tay cầm 2 con dao, tiến lại gần nhóm người, tiếng cười lạnh lẽo vang lên. Nhóm người đi giật lùi, họ sợ sệt, đổ rất nhiều mồ hôi lạnh. Bỗng con búp bê đó biến mất nhưng thay thế vào đó là 1 người cao hơn 1 mét rưỡi, trùm áo khoác màu đen, tay vác trên vai 1 cái lưỡi liềm, hằn lờ lững trên không, tiến lại gần nhóm người. Trong khi hoảng loạn, 1 người đứng đờ tại chỗ, tén đồ lơ lửng trên không, tiến càng ngày càng gần, giờ lưỡi liềm trên cao và...

- Á...! HẢ? - người đó đờ thành tượng đá nhìn thẳng phía trước.

Cái lưỡi liềm đi xuyên qua người đó, người đó biến mất. Nhóm người đó cứ nghĩ tất cả những thứ nhìn thấy đều là ảo giác nên cứ tiếp tục đi tiếp không sợ hãi nữa. Nhưng không ngờ rằng đồ thật, đồ giả lẫn lộn với nhau khiến nhiều khi họ hù hèn. Cuối cùng, khi họ đi đến cửa lầu, vén cửa lầu lên, đi ra ngoài. Nhóm người đó ngạc nhiên khi nhìn thấy 4 học sinh đang đứng phía sau, ở giữa là 1 thùng tiền.

- Mọi người thấy sao? Nếu thấy xứng đáng thì đặt tiền vào trong thùng đây còn nếu thấy không xứng đáng thì cứ việc quay lại lễ hội, không cần trả tiền.
- lớp trưởng đại diện nói.

Nếu như các lớp khác thì dù hay dù dở cũng phải trả tiền nhưng đối với lớp A1 thì xứng đáng thì trả tiền, không xứng đáng thì không cần miễn cưỡng. Từng người trong đám người đó bỏ số tiền được ghi sẵn ở đó vào trong thùng rồi để tên, số điện thoại và địa chỉ lại dù chẳng biết làm gì.

Nhóm người đó quay lại lễ hội.

Từ nãy giờ hình như thấy cô gái vào trong lầu đầu tiên. Sau khi cô gái đó ngắt đi, Nhã Lệ kéo cô ấy vào ra khỏi đó bằng đường sau rồi đến chỗ chuẩn bị sẵn để Nhã Lệ đặt lên. Vài phút sau, cô gái đó mờ mắt, ngồi dậy nhìn xung quanh, ánh mắt dừng lại ở chỗ Nhã Lệ.

- Là em? Mà sao chị lại ở đây? - cô gái đó nhìn Nhã Lệ với ánh mắt rất thắc mắc.

- Cảm ơn chị đã giúp tụi em kiếm khách, chúng em sẽ trả công chị bằng chuyến đi Hawaii 1 tuần cùng tụi em. - Nhã Lệ nhẹ nhàng nói - Xin lỗi chị nhiều!

- Không có gì! Nhưng đúng là đáng sợ thật đấy! Mà thôi chị đi đây. - cô gái đó đứng lên.

- Chào chị! - Nhã Lệ cười - Mà chị đừng nói với ai là chỗ này có người nha!

- Ủ! Chị biết rồi! Chị đi đây! - cô gái đó cười rồi đi thẳng.

Nhã Lệ quay lại chỗ thám cò mà cả lớp đang bận rộn làm việc. Vũ Thiên đảm nhiệm việc quan sát xem mọi người bước vào để tránh bị lộ màng chắn, Nhật Hoàng thì đảm nhiệm việc quan sát bên trong để tạo hiệu ứng cho đúng lúc. Hoài Thương và Hà Giang luôn sẵn sàng nghe hiệu lệnh để bật những con rối và điều khiển đúng cách. Lệ Xuân, Cao Kỳ và Hữu Trí điều khiển những ảo ảnh đó theo hiệu lệnh của Nhật Hoàng. Băng Tuyết và Từ Thức tạo ra các hiệu ứng ghê rợn bằng hóa chất và các âm thanh. Thiên Băng điều khiển sự đóng mở của cửa lầu để tránh việc họ quay đầu lại thoát ra ngoài hay đi đến cuối đường mà không đi được ra bên ngoài. Nhã Lệ, Lâm Từ, Băng Hạ và Hán Phong đi mời khách bằng nhiều cách khác nhau và tạo khuôn mặt giả để những người khác không biết là lớp A1 tham gia. Còn Quang Khánh, Khắc Duy có nhiệm vụ trốn sau những tấm bìa, sau khi những con rối đi vào, hai người chỉnh lại cho giống ban đầu để hù lượt tiếp theo và quét ít tương đồ lên để nhìn giống máu tươi. Còn lớp trưởng, 3 lớp phó thì đứng ở cuối lầu thu tiền những người đi ra khỏi lầu. Khách của lớp A1 ngày càng nhiều, những người vào trước nói những người khác. Vì tính tò mò nên rất nhiều người muốn tham gia thử, nhiều người đi mấy lần luôn ấy chứ.

- Ê! Đứa nào rảnh mua nước cho tao với! - Lệ Xuân hét về phía mấy đứa đang đứng thu tiền.

- Lao động! Đi đi! - lớp phó trật tự quay sang nói.

- Tao cảm mày gọi tao là Lao Động. - lớp phó lao động bực mình nói.

Mấy tiếng ngồi dưới trời nắng là đủ thiêu đốt tụi nó rồi, không ai dám ngồi gần vì sợ bị phát hiện nhưng ngồi xa thì chẳng có tí bóng mát nào. Tất cả quan sát mọi thứ ở xa trừ Vũ Thiên núp ở bụi cây gần đó và mấy đứa đi mời khách đã được hóa trang. 1 lát sau, lớp phó lao động quay lại, trên tay cầm hai bọc nước khoáng lớn.

- Ra lấy đi! - lớp phó lao động đặt xuống gần chỗ cả lớp.

Lớp phó lao động vừa quay đi, cả đám không ai báo ai, nhanh chóng cầm lấy 1 chai nước về chỗ điều khiển của mình để tránh làm chậm trễ gây thiệt hại cho cả lớp thì bị cả lớp giết chết không chừa. Đến trưa trời trưa trật rồi mà số khách của tụi nó không giảm đi tí nào cả, tuy bụng tụi nó đang "biểu tình" từ này đến giờ nhưng vẫn không thể rời khỏi chỗ. Chỉ khổ mỗi lớp phó lao động phải chạy đi chạy lại để mua bữa trưa cho cả lớp. Đến khoảng 1 giờ trưa, lều "ma" của lớp A1 tạm đóng cửa để tụi nó ăn cơm lấy lại sức làm việc. Ăn xong, dọn dẹp mọi thứ cất gọn 1 chỗ rồi tiếp tục vào vị trí làm việc của mình. Việc kiếm tiền của tụi nó diễn ra rất suôn sẻ, không ai biết lều "ma" nhiều người tham quan nhất lại chính là của lớp A1, kể cả những người khách than quan vì trước lều không có ghi tên lớp và tụi nó không mặc đồng phục. Lớp A1 hoạt động âm thầm trong bóng tối vì muốn nhìn thấy khuôn mặt hóa đá của mọi người trong trường và khuôn mặt mặt của hai lớp hăm hại tụi nó với cái tội danh vô lại đó. Đêm nay tụi nó phải ăn mừng cho sự chiến thắng 1 cách thật hoành tráng khi đã rửa sạch cái tội danh khiến tụi nó bị cấm tới trường mấy ngày nay.

Khi tia nắng cuối cùng tắt, bầu trời chìm trong màn đêm vô tận, đó cũng là lúc lễ hội bế mạc. Khách đều đi về hết, các gian hàng đều dọn dẹp để đóng cửa. Riêng lớp A1 vẫn không xuất hiện, cả đám nằm luôn trên bãi cỏ đó, mấy cái laptop chồng lên nhau, nằm gọn qua 1 bên, những thứ linh tinh khác tụi nó dùng khi làm việc cũng bị vứt lung tung, bọc rác đồ ăn của cả lớp vẫn nằm đó, không có dấu hiệu bị dịch chuyển. Cả 1 ngày mệt mỏi, làm việc liên tục với cái máy tính, chạy đi khắp nơi khiến tụi nó nằm ngủ 1 cách ngon lành.

Sau khi các gian hàng đều dọn dẹp sạch sẽ, đóng cửa đàng hoàng, các học sinh của các lớp nhanh chóng di chuyển đến trước khán đài để nghe kết quả. Tất cả các lớp xếp hàng gọn gàng, lớp nào cũng có mặt, trừ lớp A1 là không có mặt. Màn hình lớn trước mặt cả trường hiện lên top mười các lớp có doanh thu cao nhất.

"Top mười doanh thu của các lớp:

Hạng 1: ?

Hạng 2: ?

Hạng 3: ?

Hạng 4: Lớp A8

Hạng 5: Lớp C3

Hạng 6: Lớp C6

Hạng 7: Lớp B4

Hạng 8: Lớp B1

Hạng 9: Lớp A3

Hạng 10: Lớp A10"

Các lớp không có tên trong danh sách thì rất mong chờ vào 3 dấu chấm hỏi còn lại trên màn hình. Thầy hiệu trưởng, thầy hiệu phó, cô tổng phụ trách bước ra, đứng trên khán đài trước mặt cả trường. Thầy hiệu trưởng bước lên bục phát biểu, hai thầy cô còn lại đứng hai bên thầy.

- Các em có phải rất muốn xem 3 thứ hạng còn lại đúng không? - thầy hiệu trưởng đứng nói.

- Vâng ạ! - cả trường đồng thanh hô.

- Được! Chúng ta cùng nhìn lên màn hình. - thầy hiệu trưởng nói.

Tất cả cùng hồi hộp nhìn lên màn hình lớn trước mặt, cầu xin cho lớp mình rơi vào 3 hạng còn lại trên bảng. Dấu chấm hỏi ở hạng 3 biến mất, chữ "Lớp" xuất hiện, các lớp hồi hộp nhìn tên lớp ở phía sau. "A5". Lớp A5 la lên vì vui sướng, hạng 3, thứ hạng đó đã đủ để các lớp khác vui mừng rồi. Dấu chấm hỏi thứ hai biến mất, tất cả tiếp tục hồi hộp chờ đợi, vẫn chữ "Lớp" hiện lên gây hồi hộp, cái tên lớp xuất hiện nữa thôi là 1 lớp có tên sẽ hô lên hào hứng. "A2". Tất cả các lớp ngạc nhiên, lớp A1 đã không được tham gia, lớp xuất sắc thứ 2 trong toàn trường lại không đạt được thứ hạng cao nhất thì đó là chuyện kì lạ. Hiện giờ thì lớp A2 đang đứng như trời trồng, hóa thành tượng đá trong phút chốc. Gian hàng của họ rất đông khách mà, có khi đông nhất trong trường luôn ấy chứ. Thế mà lại chỉ đứng thứ hạng thứ hai, thứ hạng thứ hai trong toàn trường. Bây giờ, thứ khiến cả trường thắc mắc nhất là lớp đứng thứ nhất của trường là ai. Dấu chấm hỏi ở bên cạnh hạng 1 biến mất, vẫn chữ "Lớp" nhanh chóng xuất hiện. Chữ "A" xuất hiện bên cạnh chữ "Lớp", cả ba hạng đầu đều thuộc về khối A, chỉ còn lại A4, A6, A7 và A9, không biết lớp nào đứng hạng 1 đây. Thế nhưng họ lại không ngờ tới chữ số hiển trên màn hình.

"Hạng 1: Lớp A1"

Phía dưới bắt đầu xì xầm lớn nhỏ, nhưng tất cả chỉ xoay quanh 1 lớp mang rất nhiều dấu chấm hỏi, lớp A1. Nhưng nhìn xung quanh, họ không hề nhìn thấy 1 ai trong lớp A1 trong cả buổi lễ hội.

- Mời đại diện các lớp ở 3 hạng đầu lên nhận giải thưởng. - thầy hiệu trưởng nói.

Lớp trưởng lớp A2 và A5 cùng bước lên trên khán đài, chỉ còn lại 1 mình lớp A1 là không thấy tăm tích. Các lớp khác ở dưới bắt đầu chê bai lớp A1, bảo lớp A1 là đút lót tiền cho thầy hiệu trưởng, do thầy hiệu trưởng thiên vị... những câu nói khó nghe khác nữa.

- Mời đại diện lớp A1 lên khán đài. - thầy hiệu trưởng nhắc lại lần nữa.

Lại bắt đầu xì xầm, bên dưới tiếp tục những cuộc bàn tán về lớp A1.

- A! Xin lỗi nha! Tại ngủ quên nên tụi em tới trễ. - giọng lớp trưởng vang lên từ phía xa.

Tất cả ngạc nhiên quay lại nhìn các thành viên trong lớp A1. Lớp tụi nó nhanh chóng xếp hàng, ổn định hàng lối trong vài giây. Lớp trưởng lớp A1 quay lên phía trên, đi thẳng lên trên khán đài rộng lớn có vài người đứng trên đó. Thầy hiệu trưởng trao phần thưởng cho 3 người, các phần thưởng đúng theo thứ hạng mà 3 người đạt được trong hôm nay.

- Lớp A1 sao có thể quay lại? - lớp trưởng lớp A2 tỏ vẻ bất mãn.

- Haizzz! Chúng tôi đang định giải quyết với các cậu trong êm đẹp nhưng nếu vậy thì... - lớp trưởng lớp A1 nói, giọng chứa đầy khinh bỉ - bằng chứng của các cậu đâu?

- Đây! - lớp A2 đưa ra.

1 cái hộp đựng đĩa, lớp trưởng lớp A1 cầm lấy rồi đưa cho cô tổng phụ trách bật lên. Màn hình lớn hiện lên 1 cảnh 2 người, nếu đứng từ xa thì nhìn hai người đó rất giống lớp phó học tập và lớp phó lao động của lớp A1. 2 người đó đang lén lút vào lều lớp A2 và A5. 1 lúc sau, 2 người bước ra và cầm theo 1 số thứ của lớp A2. Cả trường không hiểu tại sao lớp A1 lại muốn xem cái đĩa này, chẳng phải cái này khiến lớp A2 và A5 có lợi thế sao?

- E hèm! - lớp trưởng lớp A1 hắng giọng - Các bạn nghe tôi phân tích đây. Các bạn nhìn kĩ xem, có lẽ quần áo thì bình thường giống chúng tôi nhưng hai đôi giày họ đang mang thì sao nào? Chẳng phải là đồ hiệu mua mấy triệu sao? Chúng tôi không nhiều tiền để phung phí như họ đâu.

- Nói dối! Hôm trước tôi thấy mấy người ở sòng bạc. - lớp trưởng lớp A2 phản bác.

- Ô! Chuyện đó à? Đó là do hôm trước chúng tôi đi chơi được nhiều quà nên bán bớt đi. Số tiền cùng được kha khá nên mới gom lại để vào đó. Ai ngờ vào sòng bạc cũng kiếm được khá nhiều tiền. - lớp trưởng thần nhiên đáp.

- Hừ! Chỉ có đôi giày thì làm sao chứng minh được gì? - lớp trưởng lớp A5 vẫn bình tĩnh nói.

- Ô! Thế sao? - lớp trưởng lớp A1 cười - Ê! Lao động! Lấy cho tao! - lớp trưởng hét lớn xuống phía dưới.

- Con khi nhà mày! Tao cảm mày gọi tao là lao động. - lớp phó lao động bức mình phi thẳng lên trên cho lớp trưởng.

- Thanks! - lớp trưởng chụp lấy - Thế sao chúng tôi tìm được những thứ này ở lều 2 người? - lớp trưởng giơ lên 2 bộ tóc giả.

- Có thể là các người mua để giáng họa cho chúng tôi. - lớp trưởng lớp A2 nói.

- Aizzz! Các người ngoan cố thật! - lớp trưởng lớp A1 nói - Cả chúng cứ mà cũng không nhận mình làm sai. Haizzz! Hết rồi! Chẳng còn quái chứng cứ nào nữa. - lớp trưởng A1 tự thì thầm

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thư Siêu Quậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Chương 40

- Còn gì nữa không? Lấy ra luôn đi! - lớp trưởng lớp A5 tỏ vẻ thách thức.

Bên dưới thấy lớp trưởng lớp A1 im lặng, bắt đầu ồn ào nói xấu. Lớp trưởng lớp A1 cũng chẳng còn gì trong tay, bây giờ chỉ trông cậy vào đám bên dưới tìm được gì đó để áp đảo tình hình này. Bỗng lớp trưởng sực nhớ còn 1 thứ nữa, thứ có thể áp đảo được tình hình này và...

"Vút"

- Mày tính ám sát tao à? Thiên Băng! - lớp trưởng lớp A1 quay lại, chụp lấy cái usb bị phóng lên.

- Chắc vậy! - Thiên Băng thản nhiên đáp lại.

- Cận cảnh luôn đó! - Băng Hạ nói lớn lên.

- Haizzz! Tao cũng mệt lắm rồi! - lớp trưởng nhìn lớp A1 nói rồi đưa cái usb đó cho cô tổng phụ trách.

Màn hình hiện lên rõ mặt của 2 người, rõ từng chi tiết. Hành động này cũng chỉ do 2 người này làm

- Đám A1 ngu ngốc! Tao dám chắc lần này tụi nó sẽ không được tham gia. - 1 người nói.

- Chắc chứ? Đám đó chỉ số IQ cao chót vót sợ tụi nó tìm ra đó! - người kia nói.

- Diễn tiếp đi! Mệt quá! - người này nói tiếp.

2 người rời khỏi chỗ đó. Hết phần phim đó. 2 lớp trưởng kia thì hóa đá nhìn lên màn hình, bên dưới bắt đầu ồn ào, còn lớp A1 tỏ vẻ quan tâm đến mọi thứ xung quanh nhưng trong lòng đang cười hả hê vui sướng. Lớp A1 mới chỉ cho coi 1 phần, còn 1 phần nhỏ nữa muốn cho mọi người xem nhưng chắc có lẽ không cần đến nữa rồi.

- Sao... Sao tụi mày có thể... - lớp trưởng lớp A2 lắp bắp.

- Không nên biết. - lớp trưởng lớp A1 cười lạnh.

Đương nhiên mọi thứ đều trong kế hoạch của tụi nó rồi. Thật ra chuyện là thế này:

Vào buổi trưa ngày đầu tiên đến trang trí đó, sau khi ăn cơm, tất cả đi vứt rác, chỉ có mỗi Hữu Trí là nằm ngủ trên cành cây. Cả lớp đi được 1 lúc thì Hữu Trí nghe ở phía dưới có tiếng ồn liên miên mở mắt và nhìn xuống phía dưới. Ở gốc cây có 2 người đứng đó, Hữu Trí nghe được từ đầu đến cuối câu chuyện và đương nhiên cậu ghi âm hết vào trong điện thoại để nói lại cho cả lớp nghe. Đợi hai người đó rời đi, Hữu Trí mới nhảy xuống khỏi cây và nhanh chóng trở về lều. Thấy mọi người đã ở trong lều, tất cả đóng kín hết các cửa, bịt kín các lỗ hổng, bật đèn pin lên, cậu mở đoạn ghi âm đó cho mọi người cùng nghe. Nghe xong đoạn ghi âm, mọi người đã hiểu mọi chuyện sắp diễn ra, theo phân chia nhanh chóng tìm ra được chứng cứ. Băng Tuyết, Lê Xuân, Nhã Lê và Băng Hạ nhanh chóng đột nhập vào trong lều lớp A2 lúc vắng người để gắn camera nhỏ nhưng đủ để quay hết gian hàng. Từ Thức, Cao Kỳ, Lâm Từ và Khắc Duy đột nhập vào trong lớp A5 để đặt camera. Thiên Băng và Hữu Trí thì xâm nhập vào camera của trường để xóa những dấu vết của lớp, thay vào đó là 1 đoạn phim ngắn đã chuẩn bị từ trước, vì ai cũng biết là lớp A2 và A5 sẽ kiểm tra camera trường. Còn những người khác cũng có vai trò rất quan trọng, chính là đánh lạc hướng các thành viên hai lớp đó để đủ thời gian cho những người khác lắp đặt camera và chuẩn. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, các thành viên nhanh chóng trở về lều để tiếp tục trang trí tiếp. Nhưng chẳng hiểu sao mà tới khi cảm thấy đói bụng, các thành viên mới trở về nhà mà cái kế hoạch kia đã hoàn thành xong. Và ngày hôm sau, đúng như dự tính, cả lớp bị gán cái tội danh trộm cắp, nhưng đã diễn thì phải diễn cho trót, cả lớp A1 bắt đầu rủ nhau đi chơi nhiều hơn nhưng tới về nhà lại cắm đầu vào làm mấy cái ảo ảnh để đặt vào trong lều. Cái hôm trước ngày lễ hội diễn ra, tụi nó nhanh chóng di chuyển mấy cái máy vào trong lều rồi chuẩn về mà không ai biết.

Hiện tại thì 2 lớp A2 và A5 vẫn chưa hoàn hồn lại được còn lớp khác lại xì xào bàn tán.

- Các người cứ từ từ giải quyết với nhau nha! Tôi xuống đây! - lớp trưởng lớp A1 quay đầu định bước xuống, nhưng lại quay đầu lại - À! Lần sau có cái trang thì nhớ đi đôi giày rẻ tiền nha! Tụi tôi không có đủ điều kiện như mấy người đâu. Chúng tôi chỉ sử dụng hàng chợ rẻ tiền thôi! - lớp trưởng cười lạnh, quay đầu bước xuống.

2 lớp trưởng còn lại đều đi xuống, trước những tiếng xì xào bàn tán của các lớp khác. Cuối cùng, các lớp theo hướng dẫn của thầy ra về.

Ngày hôm sau, các lớp lên trường sơ kết lớp và đi dọn dẹp sân trường. Hiện giờ các lớp đang sơ kết lớp trừ 1 lớp.

- Aizzz! Chán quá đi! - Băng Hạ nằm dài ra bàn.

Cô giáo đứng trên nói này giờ mà trong lớp chẳng ai nghe cô nói gì. Cuối năm rồi, tới giờ lớp A1 này bộc lộ tính cách thật rồi, cả năm phải làm học sinh ngoan khiến tụi nó rất mệt mỏi. Hiện giờ tình cảnh là cô nói mặc cô và trò nói kệ trò, từ đầu đến cuối không biết cái lớp này nghe được bao nhiêu chữ nữa không biết. Cô nói được giữa chừng, không thấy ai nghe cô liền dừng lại, không nói nữa vì nói tiếp cũng chẳng mà nào nghe.

- Các em xuống dọn sân trường dọn dẹp cùng mọi người đi. - cô giáo nói.

Sau câu nói đó, các thành viên trong lớp ưỡn ẹo đi xuống dưới sân trường. Đối với các lớp khác thì trang trí lâu, tháo dỡ thì nhanh, nhưng đối với lớp A1 thì ngược lại, lúc làm thì nhanh lắm còn hiện giờ thì tốc độ làm còn hơn sên bò. Hầu hết mọi thứ đều được cả lớp cất gọn vào bọc để tí phân chia còn mấy móc thì của ai thì tự cầm về. Mấy móc tuy không nhiều nhưng các thao tác gỡ ra rất phức tạp. Trong khi các lớp khác đã dọn dẹp xong hết chuẩn bị dỡ giàn hàng thì lớp A1 chỉ mới tháo xong được hơn 1 nửa mấy móc bên trong. Đến lúc lớp A1 ra khỏi lều thì các lớp khác đã xong hết và về từ lúc nào

rồi. Dờ lều xuống, tụi nó cuộn lều lại, cột hết những cái cọc lại rồi dựng lên 1 bên. Dọn xong xuôi, tụi nó chia nhau mấy cái trang trí kính dị tụi nó mua và làm.

- Đi ăn liên hoan thôi! - Băng Hạ hào hứng nói.

- Mời cô giáo đi luôn không? - Nhã Lệ hỏi.

- Cô đi rồi, mời kiểu gì? - lớp trưởng nói.

Cả lớp xách đồ ra ngoài cổng. Bây giờ tụi nó mới thấy tụi nó dọn quá lâu, hiện giờ là cánh cổng cao to đóng chặt trước những khuôn mặt tiều tuỵ của các thành viên lớp A1. Tất cả kéo nhau vào phòng bảo vệ, bác bảo vệ đi mất tiêu rồi, đành phải vào trong lục chìa khóa. Tìm mãi trong phòng bảo vệ, Lệ Xuân tìm thấy chiếc chìa khóa mở cổng. Nhanh như chớp, tất cả chạy vào trong lấy xe, lấy luôn cả xe của Lệ Xuân ra. Lệ Xuân mở cửa cho mọi người ra ngoài, sau đó khóa cổng lại cẩn thận, trả chìa khóa lại chỗ cũ rồi tềo ra bên ngoài, chỗ cả lớp đang đứng chờ. Tất cả chạy về nhà cất đồ, thay quần áo khác vì tất cả đang mặc đồng phục.

30 phút sau, các thành viên lớp A1 đã tập hợp đầy đủ ở trước cổng trường và cãi nhau ầm ĩ. Ai đi qua cũng quay lại nhìn tụi nó với ánh mắt kì lạ, chẳng lẽ tụi nó là chuyện gì khác thường sao? Cãi nhau 1 hồi, quyết định cuối cùng vẫn thuộc về vận may mà thôi. Lớp trưởng bắt đầu bắt thăm.

- Quyết định cuối cùng là đến Saigon Garden. - lớp trưởng cầm 1 lá thăm lên, đồng dục đọc lớn.

- Let's go! - Vũ Thiên nói và phóng đi trước.

Những người khác cũng nhanh chóng nối đuôi nhau thẳng đến địa điểm đã chọn, Saigon Garden. Tụi nó đi gửi xe, đi bộ từ đó đến Saigon Garden. Trước mặt cả lớp là 1 toà nhà lớn, xung quanh trồng rất nhiều cây xanh, đúng với cái tên "khu vườn". Còn khá sớm nên tụi nó kéo nhau vào trong quán có bảng hiệu "The Coffee Bean & Tea Leaf". 20 người vào trong quán, ngồi vào 5 bàn gần nhau. Phục vụ đưa tụi nó menu, chỉ cần liếc sơ qua, lớp trưởng đáp lại ngay.

- 1 Mocha, 1 Malibu Dream, 2 Americano cho bàn số 3. 1 Hot Chocolate và 3 Hot Hazelnut Latte cho bàn số 4. 2 Hot Dark Chocolate và 2 Espresso cho bàn số 8. 1 Vanilla, 1 White Chocolate, 1 Hot White Coffee và 1 Berry'd Treasure cho bàn số 13. 4 Black Forest cho bàn số 14. - lớp trưởng nói hết từng bàn.

- 1 bàn thêm 4 bánh Chocolate Mousse. - lớp phó tiếp lời.

- Xin quý khách chờ 1 lát. - người phục vụ đó cúi đầu rồi đi vào trong.

Cả lớp bắt đầu nói chuyện phiếm. Đến khi thức uống và bánh được bê lên thì tụi nó mới bắt đầu dừng lại và thưởng thức cái bánh và đồ uống của mình. Ai trong tụi nó cũng biết được giá của cái những thứ này nhưng chẳng ai quan tâm, cái này thì chẳng là gì đối với đám này. Ăn uống xong hết, cả lớp thanh toán tiền, mỗi phần của tụi nó cũng chẳng ít, đưa nào cũng hơn 100 ngàn.

Bây giờ, tất cả đi khám phá xung quanh chỗ đó, chụp hình tự sướng liên miên, vì ở đây có những tòa nhà khá đẹp khiến tụi nó bị cuốn hút. Mọi ngõ ngách trong Saigon Garden đều được tụi nó khám phá hết.

Cuối cùng, tụi nó vào trong Eve Flowers tham quan. Đủ các loại hoa được sắp xếp 1 cách ngăn nắp và đẹp mắt. Những bình hoa, giỏ hoa đã được cắm sẵn để trang trí nhìn cũng đẹp. Nhưng dù đẹp đến đâu thì chẳng ai mua, hoa là để ngắm, trang trí nhưng rơi vào tay mấy đứa không biết "thương hoa tiếc ngọc" này thì không đầy 2 phút là vào sọt rác rồi. Đi xung quanh, ngắm hết gian hàng hoa, tất cả bắt đầu cảm thấy đói. Cũng đúng thôi, chạy khắp nơi, xem hết mọi ngõ ngách nên giờ đói cũng phải thôi. Tất cả kéo nhau đến nhà hàng trong đó ăn.

Bước vào trong nhà hàng, bên trong rất sang trọng, tụi nó nhanh chóng vào trong 1 phòng ăn. 20 người ngồi xuống, gọi hết tất cả những gì có trong menu, đơn giản vì dạ dày đám này là dạ dày không đáy. Khi thức ăn được dọn lên, tất cả đều nhanh chóng cầm đũa lên và khi cánh cửa phòng đóng lại, bên trong không có người ngoài, đứa nào đứa nấy bắt đầu tranh giành đồ ăn của nhau. Cuộc đại chiến đồ ăn bắt đầu rất cuồng nhiệt, hầu hết lớp đều tham gia kể cả những tăng bang. May cho tụi nó là phòng cách âm nên âm thanh không lọt được ra bên ngoài, đôi khi có thức ăn bay ra ngoài, còn ai mà gấp chúng thức ăn các tăng bang chuẩn bị gấp thì 1 ánh nhìn rất "thân thiện" khiến người đó nhanh chóng rút đũa lại. Đến khi tất cả ăn xong, tất cả dừng lại, căn phòng không còn nguyên vẹn như ban đầu nữa, bên trong chính là 1 bãi chiến trường đúng nghĩa. Nhưng chẳng ai trong tụi nó quan tâm, đi thẳng ra ngoài như chưa có chuyện gì xảy ra. Thanh toán tiền xong, lớp A1 đi ra ngoài, lấy xe ra. Khi cả lớp có mặt đầy đủ, lớp trưởng lên tiếng.

- Đi đâu nữa đây

- Đi chơi ở công viên lần trước đi, tụi mình vẫn còn đồng này để xử lý nữa nè. - Vũ Thiên giờ tụi đứng đồng xu lên.

- Tao tưởng mày quảng đi rồi. - Hoài Thương nhìn Vũ Thiên.

- Sao quảng được. Nó cũng là tiền mà. - Vũ Thiên cười - Đi gấp gấu bông đi bán như lần trước cho vui không?

- Cũng được đó! Đi đi! - Băng Hạ hào hứng.

Tất cả chạy xe đến công viên giải trí lần trước, chui vào trong khu trò chơi. Tất cả cùng đi gấp thú. 10 phút sau, những con thú bông được gấp ra cũng khá nhiều, nhưng số tiền xu vẫn chưa hết, đơn giản vì có vài đứa đang chơi mấy trò kiếm xu. Khi thấy số thú cũng được kha khá rồi thì tất cả đứng lên ra quầy đổi xu.

- Chị ơi! Ở đây có đổi xu lấy tiền không? - Hà Giang cầm túi xu đến chỗ quầy đổi xu.
- Không, em! - người đứng ở quầy vội nói khi nhìn thấy trên tay đứa nào đứa nấy 1 đồng thú bông và cô bé kia đang cầm 1 túi lớn.
- Chán quá! Lại vác về. - Hà Giang quay lại nhìn cả lớp.
- Đừng buồn! Không đổi được thì cho người ta luôn đi bà, may mắn thiếu tiền. - Vũ Thiên nhìn Hà Giang.
- May thiếu tiền nổi à? - Nhật Hoàng liếc Hà Giang.
- Được rồi! Được rồi! Đừng nhìn tao như thế chứ! - Hà Giang quay lại quầy đổi xu - Tặng đó! - nói xong, Hà Giang nhanh chóng rời đi.

Cô gái đứng ở quầy đổi xu nhìn tụi nó bằng ánh mắt kì lạ. Còn lớp A1 sau khi rời khỏi đó liền kéo nhau đi chơi mấy trò chơi ở đó.

Đầu tiên là đi tàu lượn siêu tốc. Mới lúc đầu đi thì bình thường, chẳng có gì cả, lúc đi xuống là tình cảnh này. 1 số người đi cùng lớp tụi nó xanh mặt, nôn lên nôn xuống trong khi lớp A1 ung dung bước xuống, vui vẻ cười đùa nói chuyện. Tiếp theo, tất cả đến nhà ma, nhưng có điều là chưa kịp mua vé đã bị đuổi vì sợ bị thiệt hại như lần trước. Sau đó, tất cả dẫn nhau đến khu vui chơi "thăm" con sư tử bị bắn gãy chân. Nhưng vừa bước vào, con sư tử liền nhào về phía tụi nó như muốn "ăn tươi nuốt sống" tụi nó, có vẻ như vết thương ở chân của nó đã lành rồi nên đi ra ngoài mất công không kiếm chế được lại cho nó 1 phút nữa thì chắc bị cắn vào luôn quá. Đi lòng vòng, tụi nó chơi hết trò này tới trò khác nhưng vẫn chưa thấm thía gì, tất cả giờ nhìn vẫn còn sung sức lắm.

Khi trời bắt đầu tối, tụi nó mới rời khỏi đó vì chơi hết trò chơi. Nhưng trên tay vẫn còn 1 đồng thú bông nên tụi nó quyết định đến khu chợ đêm mở sạp bán thú nhồi bông. Chắc ít ai tưởng tượng được 1 đám công tử tiểu thư muốn 1 sạp ngồi bán thú nhồi bông. Nhưng thực tế là họ đang ngồi cùng 1 đồng thú nhồi bông được bày ra trên sạp được trải bạt sạch sẽ.

- Giá rẻ! Giá rẻ! 25 ngàn 1 con, 25 ngàn 1 con dê! Mua đi! Mua đi! - lớp trưởng cầm loa nói.
- Cô đi chú bác mua về cho con cháu nó chơi đi! - lớp phó rao.
- Ông đi qua, bà đi lại, mua giùm cho con 1 con đi! - lớp phó trật tự nói lớn.

Và rất nhiều câu rao khác tương tự thế, dù sao cũng bán 1 lần nên tụi nó cũng rất quen với việc này rồi. Những con thú nhồi bông của tụi nó rất đẹp, giá lại rẻ, khiến từ người già đến trẻ nhỏ đều thích. Mọi người đều nghĩ tụi nó sẽ lỗ sau vụ này nhưng không ai biết rằng số thú bông này tụi nó chẳng bỏ ra tí tiền nào hết, không tốn lấy 1 xu. Chẳng mấy chốc, số thú bông trên sạp đều được bán hết, cả lớp cầm tiền vào 1 sòng bạc.

Bước vào trong sòng bạc sang trọng, sau khi đổi tiền thành xèng rồi tiến vào trong. Với bộ quần áo đơn giản, bộ mặt ngây ngô, ngồi vào 1 bàn đang đánh bài, mọi ánh mắt của bàn đó nhìn về phía đám đó, tỏ ra khinh thường đám người trước mặt.

- Muốn chơi gì? - người đàn ông trước mặt tụi nó nói.
- Ủa? Ông hỏi tôi hả? - Lệ Xuân chỉ vào mặt mình.
- Hỏi lạ! Ngoài cô có ai để tôi hỏi? - người đàn ông đó vẫn thản nhiên nói.
- Có rất nhiều người a! Có mấy người đứng sau ông này, cái anh chia bài này, mấy bạn tôi này nên sao tôi biết ông nói tôi? - Lệ Xuân tỏ vẻ ngây thơ - Tiến lên.

Nghe xong, cái anh chàng mặc đồ phục vụ bắt đầu chia bài cho 2 người, cả hai đặt cược hết số tiền của mình. Lệ Xuân cầm lấy phần bài của mình lên, che đi khuôn mặt của mình. Khuôn mặt của Lệ Xuân tóe lên 1 tia gian tà, bắt đầu xếp bài lại rồi nhanh chóng trở lại khuôn mặt ngây ngô như chưa từng chơi bài. Người đàn ông đó cười đắc thắng, thắng tay chơi như muốn "đề bẹp" những lá bài trên tay Lệ Xuân. Nhưng đâu có dễ vậy, Lệ Xuân nhìn nhìn, lúc đầu vẫn tỏ vẻ ngây ngô chưa biết chơi, đánh lạc hướng tất cả. Như 1 diễn viên thực thụ, không bao giờ để lộ sơ hở trên khuôn mặt đầy giả tạo này. Lúc đầu, phải để ông ta vui sướng, lên tới thiên đàng với cái chiến thắng ảo ảnh. Sau đó, từ từ hạ ông ta 1 cách không thương tiếc, phải để ông ta rơi từ 9 tầng mây xuống 18 tầng địa ngục. Đó mới là cách chơi bài của Lệ Xuân. Trong khi đang hưởng thụ chiến thắng trên thiên đàng vui sướng, số bài trên tay ông ta đã vơi gần hết, còn Lệ Xuân bắt đầu khởi động chiến thuật của mình, với số lá bài gấp đôi ông ta. Các đường đi của ông ta lần lượt bị Lệ Xuân chặn, nếu nhìn theo số lá bài thì người đàn ông kia đang rất có lợi thế nhưng nếu nhìn kĩ lại thì ông ta đang bị Lệ Xuân chèn ép. Và cuối cùng đương nhiên là kết quả cuối cùng là của Lệ Xuân. Lệ Xuân cười khá tươi, cầm lấy số xèng đó bước đi sang bàn khác. Tất cả đều sử dụng cách như nhau để cho người đối diện phải rút xuống khỏi thiên đàng. Khi kiếm được kha khá, tất cả kéo nhau ra ngoài, đổi lại thành tiền rồi kéo nhau đi ăn 1 bữa hoành tráng rồi về nhà nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thư Siêu Quậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Chương 41

Ngày lễ tốt nghiệp diễn ra rất suôn sẻ, trừ chuyện lớp A1 ngồi hàng ghế đầu mà nghe mấy bài diễn văn dài mấy chục ngàn chữ đó đến nỗi ngủ gật. Sau đó, đương nhiên là cả lớp bị giáo huấn tới 1 tiếng đồng hồ vì chuyện đó.

Và ngày lớp A1 mong đợi nhất là hôm nay, ngày mấy đứa đi Hawaii chơi. Sáng sớm, tất cả rất hào hứng, chưa tới giờ mà tất cả đều có mặt ở sân bay, kể cả đứa có giờ "cao su" nhất là Băng Hạ cũng đã có mặt cùng cả lớp. Sau đó mấy phút, chị gái giúp tụi nó kéo khách hôm nọ cùng đến, nhưng tụi nó đi riêng. Còn khá sớm, tất cả kéo nhau qua 1 quán cà phê gần đó uống nước chờ tới giờ. Khi tất cả đều uống xong ly nước của mình, ngo lên đồng hồ. Tất cả vội vàng thanh toán tiền rồi xách theo hành lý nhanh chóng rời khỏi quán, tiến nhanh vào trong làm thủ tục, gửi hành lý vì còn khoảng 15 phút nữa là bay. Cuối cùng, tụi nó cũng yên vị được trên máy bay đang chuẩn bị cất cánh. Khi máy bay đã bay lên cao, tụi nó mới thoải mái, nằm ngủ vì hào hứng quá nên có nhiều đứa đêm không ngủ được.

Mấy tiếng sau, cả lớp thức dậy, mỗi đứa 1 việc chẳng ai nói ai câu nào. Tới bữa thì các tiếp viên mang đồ ăn cho mọi người. Cả lớp vẫn lặng lẽ, ngồi ăn hết phần ăn của mình rồi tiếp tục việc đang làm. Đến khi máy bay hạ cánh, mười mấy tiếng đồng hồ ngồi trên máy bay khiến cả lớp đau người ê ẩm. Tất cả rời khỏi sân bay, đi lấy hành lý của mình và đến khách sạn trường đã đặt phòng.

Bước vào bên trong khách sạn có tên là "Halekulani Hotel", lớp trưởng ổn định lại lớp, điểm danh rồi đi lapa chia khóa phòng. Trường không đặt phòng đơn mà lại chọn phòng đôi cho lớp và phải ở theo sự sắp xếp của nhà trường. Sau khi chia cặp, lớp trưởng đưa cho từng cặp chìa khóa phòng rồi tất cả vào thang máy để về phòng. Tất cả chia tay nhau trở về phòng rồi chuẩn bị ăn tối.

Tại phòng Lệ Xuân.

Lệ Xuân xếp đồ vào trong tủ gọn gàng, bên cạnh là Cao Kỳ cũng đang sắp xếp đồ đạc vào trong tủ. 1 lát sau, Cao Kỳ xếp xong trước nên cầm lấy quần áo và đi tắm trước, còn Lệ Xuân sau khi đã sắp xếp xong quần áo, liền nằm lên giường nghịch điện thoại chờ Cao Kỳ tắm xong. Bỗng cửa phòng tắm mở hé.

- Tiểu Xuân! Lấy giùm tớ khăn tắm! - giọng Cao Kỳ trong phòng tắm vọng ra.

- Cậu mấy tuổi rồi hả? Có cái khăn tắm cũng quên. - Lệ Xuân đặt điện thoại xuống giường.

Cô lại gần tủ rồi lục, lục hết các ngăn mãi không tìm thấy cái khăn tắm đâu liền lên tiếng hỏi.

- Cậu để cái khăn tắm ở đâu thế? Tớ tìm mãi không thấy. - Lệ Xuân vừa lục vừa nói.

- Cậu tìm tiếp đi! - giọng Cao Kỳ vang lên.

Và...

- Á...! - Lệ Xuân la lên.

- Cậu bé miệng thôi! Lũng màng nhĩ của tớ rồi này! - Cao Kỳ đứng đằng sau bịt lỗ tai lại.

- Ủa? Khăn tắm ngay trên người cậu? - Lệ Xuân quay lại nhìn Cao Kỳ - Cậu đùa tớ hả?

- Haizzz! Cậu vẫn còn lơ là phòng thủ quá! Tớ đứng đây này giờ ở đây mà! Kiểu này làm sao làm sát thủ được thế! - Cao Kỳ thả người tự do nằm trên giường của Lệ Xuân.

- Cậu đùa thế hả? - Lệ Xuân tức giận cầm theo quần áo vào trong - Tớ đi tắm đây.

Lệ Xuân vào trong phòng tắm, đóng cửa phòng tắm lại còn Cao Kỳ ở bên ngoài lau tóc cho khô. Cậu thuận tay cầm lấy điện thoại của Lệ Xuân lên xem. Mấy năm rồi vẫn không đổi, lúc nào cũng chơi toàn trò đánh nhau của con trai dù cậu vẫn chẳng thấy noa có cái sức hút gì mà mạnh đến thế. Đặt điện thoại của Lệ Xuân xuống, cậu nằm thẳng lên giường của Lệ Xuân 1 cách thản nhiên.

- Á...! Tiểu Kỳ! Tiểu Kỳ! Cứu tớ với! Tiểu Kỳ! Tiểu Kỳ! - Lệ Xuân la toáng lên trong phòng tắm.

Cao Kỳ nghe thấy tiếng la liền nhanh chóng mở cửa phòng tắm ra. Lệ Xuân đang đứng ở 1 góc phòng tắm, người quần khăn tắm, bên dưới có 1 con rết đang bò về phía cô. Cao Kỳ vội cầm lấy chai dầu gội đầu, cậu liên tục đập mạnh chai dầu gội đầu xuống đất để giết con rết. Giết được con rết, cậu cầm lấy vôi hoa sen làm trôi xác của con rết đi.

- Xong! Tớ không ngờ 1 sát thủ lại như thế! - Cao Kỳ quay sang nhìn Lệ Xuân.

- Sao chứ? Ai cũng có nỗi sợ riêng thôi! - Lệ Xuân biện minh.

- Rồi! Được rồi! Tắm nhanh lên! Tớ chờ cậu ở bên ngoài. - Cao Kỳ nói rồi bước ra ngoài, không quên đóng cửa phòng tắm.

Cao Kỳ bước ra ngoài, nằm lên trên giường Lê Xuân ngủ 1 cách ngon lành chờ Lê Xuân tắm xong.

Tại phòng Băng Hạ.

Băng Hạ ở trong phòng tắm rửa, để lại hành lý của mình cho Khắc Duy dọn dẹp giùm. Cậu cũng chẳng nói gì, vẫn giúp Băng Hạ dọn đồ vào trong tủ. Khi Băng Hạ bước ra khỏi phòng tắm, Khắc Duy thì đang ngồi trên giường của Băng Hạ đọc sách, Băng Hạ chẳng có vẻ gì ngạc nhiên, nằm xuống giường và... ngủ. Khắc Duy thaya Băng Hạ đã tắm xong liền cầm theo quần áo vào trong phòng tắm để tắm.

Tại phòng Nhả Lê.

Nói thật ra thì hai người này chung phòng thì cũng chẳng khác 1 cặp vợ chồng trẻ là mấy. Hai người này ở trong phòng thay phiên nhau đi tắm rồi ngồi nói chuyện khá vui vẻ.

Tại phòng Băng Tuyết.

Phòng này khá yên lặng nhưng cũng không tới nỗi âm u. Hai người ở cùng 1 phòng khá hòa thuận, ai muốn làm gì thì làm, chẳng ai quan tâm ai hết.

Tại phòng Thiên Băng.

Phòng hai người này mới gọi là đáng sợ, không khí âm u kinh khủng. Người ngoài bước vào chắc chắn sẽ quay đầu đi ra ngay lập tức, ở lại đây 1 giây cũng khiến người đó ngộp thở rồi. Âm khí từ hai người này tỏa ra rất nhiều. Thiên Băng nghịch điện thoại còn Hữu Trí ngồi đọc sách.

"Cốc! Cốc! Cốc!"

Thiên Băng ngẩng mặt lên nhìn Hữu Trí như muốn nói "Anh ra mở cửa đi kìa!". Hữu Trí nhìn thấy anh mắt đỏ liền gấp quyển sách lại, để lên bàn, đứng lên và đi ra mở cửa. Cậu ta đối thoại vài câu với người ngoài đó. 1 lát sau, Hữu Trí bước vào trong phòng, đóng cửa lại.

- Chuẩn bị xuống. - Hữu Trí nhìn Thiên Băng.

- Cậu tắm trước đi. - Thiên Băng vẫn chăm chú vào điện thoại.

- Ồ! - Hữu Trí hờ hững đáp lại.

Hữu Trí cầm quần áo đi vào phòng tắm, còn Thiên Băng vẫn ngồi trên giường chơi game. Đến khi Hữu Trí bước ra khỏi phòng tắm, Thiên Băng vẫn ngồi chơi game.

- Đi tắm đi! - Hữu Trí cầm khăn lau tóc, ngồi vào giường bên cạnh.

- Ồ! - Thiên Băng vẫn cố chơi thêm tí nữa.

Hết ván, Thiên Băng mới tắt điện thoại rồi lấy quần áo đi vào trong phòng tắm. Mấy phút sau, Thiên Băng bước ra khỏi phòng tắm, rồi ngồi xuống giường của mình. Cô đang định cầm điện thoại lên chơi tiếp thì Hữu Trí kéo thẳng ra ngoài đến phòng Lê Xuân.

"Cốc! Cốc! Cốc!"

- Cái gì? - Lê Xuân mở cửa.

- Xuống ăn tối. - Thiên Băng trả lời.

Lê Xuân đang định đóng cửa thì Thiên Băng chặn lại rồi thì thầm vào tai Lê Xuân. Nghe xong, Lê Xuân cười cười rồi đóng cửa lại. Thiên Băng và Hữu Trí qua phòng Băng Tuyết.

"Cốc! Cốc! Cốc!"

- Chuyện gì thế? - Từ Thức mở cửa.

- Ăn tối. - Hữu Trí chỉ thốt ra 2 chữ.

- Băng Tuyết! Ăn tối. - Từ Thức quay mặt vào nhìn Băng Tuyết.

- Ồ! - Băng Tuyết gấp quyển sách lại.

Băng Tuyết đặt quyển sách ngay lên giường rồi bước ra với chỗ 3 người đang đứng. Cả 4 cùng nhau đi xuống ăn tối. Vừa bước xuống cửa khách sạn, 4 người nhìn thấy cả lớp đang đứng đó chờ. Sau khi tập hợp đủ, cả lớp kéo nhau vào trong nhà hàng, vào trong 1 phòng ăn cho thoải mái chứ ở ngoài thì tụi nó luôn sợ người khác nhìn vào, mất tự nhiên. Vào trong phòng ăn, tụi nó bắt đầu thoải mái hơn, không sợ bị soi mói, hào hứng gọi hết cái menu. 1 lúc sau, phục vụ mang đồ ăn vào rồi đi xuống, cả lớp mới bắt đầu cuộc "đại chiến" đồ ăn. Lần này cũng không khác những lần trước là mấy, đồ ăn bị tranh dành giữa 20 người, nhưng cuối cùng thì chúng cũng được 20 người ăn sạch. Ăn xong, tất cả đứng lên đi thanh toán tiền rồi trở về phòng của mỗi người để nghỉ ngơi để sáng hôm sau đi chơi.

Tại phòng Lệ Xuân.

- Lệ Xuân! Lệ Xuân! Cậu có nghe tớ nói không thế! - Cao Kỳ bực mình nhìn Lệ Xuân.

- Ồ! Cậu tự quyết định đi, mệt quá! - Lệ Xuân vẫn không rời mắt khỏi máy tính.

- Cậu... Đang làm gì mà chăm chú thế? - Cao Kỳ tiến lại gần giường Lệ Xuân.

Cậu ngồi ngay bên cạnh chỗ Lệ Xuân đang ngồi, nhìn vào màn hình máy tính. Lệ Xuân đang chơi game, là game nhập vai. Cấp và lực chiến của nhân vật rất cao, nhân vật đang làm nhiệm vụ vợ chồng với 1 nhân vật con trai khác, nhân vật của Lệ Xuân là vợ còn tên kia là chồng.

- Cậu... Kết hôn với ai thế? - Cao Kỳ ngạc nhiên hỏi.

- Ồ thì... bạn. - Lệ Xuân đáp lại.

- Thằng nào thế? - Cao Kỳ lại hỏi.

- Cậu hỏi làm gì? - Lệ Xuân thắc mắc quay sang nhìn Cao Kỳ.

- Ồ thì... Cậu cứ cho tớ biết đi! - Cao Kỳ nói.

- Nè! Đừng nói cậu đang ghen nhé! - Lệ Xuân cười đáp lại.

- Sao... Sao tớ phải ghen? - Cao Kỳ cúi mặt xuống nói.

- Viết rõ trên mặt kia! - Lệ Xuân nhìn vào trong màn hình - Con Thiên Băng đó! Mà nick này cũng chẳng phải của tớ, nick của Thiên Băng, nick của tớ đưa cho Thiên Băng kéo rồi.

- Ồ! - Cao Kỳ gật đầu.

- Haizzz! Không ngờ cậu cũng thích ăn giấm chua đấy! - Lệ Xuân gõ lạch cạch nhắn tin với người trong bang.

- Không có! Tớ không có ghen mà! - Cao Kỳ phản bác.

- Được rồi! Cậu không ghen. Được chưa? - Lệ Xuân cười nói.

Cao Kỳ ngồi bên cạnh Lệ Xuân nhìn cô chơi. Ngồi được 1 lúc thì cậu cũng hiểu ra, nick của Thiên Băng có cấp không cao bằng Lệ Xuân nhưng lực chiến lại cao hơn của Lệ Xuân, còn nick của Lệ Xuân thì ngược lại, tuy là 1 nhân vật có cấp cao nhưng lại khá yếu. Cậu còn thấy bang của Lệ Xuân đang chơi chẳng có nhiều người, nói chính xác là không quá 10 người. Băng Tuyết cũng chơi, lực chiến của Băng Tuyết khá thấp, hầu như không biết nâng lực chiến. Ngồi được 1 lúc, Cao Kỳ bắt đầu buồn ngủ, cậu về giường mình đi ngủ trước còn Lệ Xuân tiếp tục chơi.

Tại phòng Băng Tuyết.

Từ Thức ngồi đọc sách ở sofa còn Băng Tuyết đang ngồi chơi máy tính. Cô khá chăm chú vào màn hình, đọc những tin nhắn của người trong bang, chăm chú đến nỗi Từ Thức ngồi ngay bên cạnh từ lúc nào cũng không biết.

- A! Cô cũng chơi game này hả? - Từ Thức nói.

- Ừ! - Băng Tuyết chỉ đáp lại 1 từ.

- Kết hôn đi! - Từ Thức cảm máy tính của mình lên.

- Để mai đi! Vào bang nào chưa? - Băng Tuyết vừa gõ máy tính vừa nói.

- Chưa. Tôi không thích hoạt động bang. - Từ Thức lắc đầu.

- Vào bang tôi đi. - Băng Tuyết vẫn chăm chú nhìn màn hình.

- Tới chỗ Nguyệt Lão đi. - Từ Thức nói.

- Ồ! - Băng Tuyết đáp lại.

Hai người cùng nhau ngồi chơi.

Tại phòng Thiên Băng.

Thiên Băng và Hữu Trí mỗi người 1 máy, ngồi chơi game. Cả hai im lặng chơi, Thiên Băng đang sử dụng nhìn Lệ Xuân điều khiển nick của mình chiến

đầu với kẻ thù không đội trời chung của cô, hầu như gặp ở đâu đều đánh nhau. Đang đánh giữa chừng, tên đó thoát ra ngoài, Thiên Băng và Lệ Xuân tiếp tục làm nhiệm vụ. Đúng lúc đó, Hữu Trí đứng lên và nằm lên giường bên cạnh giường Thiên Băng.

- Cậu chơi cái này. - Thiên Băng xoay máy tính sang cho Hữu Trí xem.
- Ủ! - Hữu Trí chỉ đáp 1 tiếng.
- Cậu là tên này? - Thiên Băng mở danh sách kẻ thù lên rồi di con trỏ vào tên 1 người.
- Ồ! Sao thế? - Hữu Trí nhìn Thiên Băng hỏi.
- Trái đất thật tròn. - Thiên Băng nói rồi xoay máy tính lại chơi tiếp.
- Ý cô là...? - Hữu Trí hơi nhàu mày.
- Tôi là người đó. - Thiên Băng trả lời, không nhìn Hữu Trí.
- Trái đất tròn thật! - Hữu Trí chỉnh nhiệt độ thấp xuống rồi kéo chăn lên.

Thiên Băng tiếp tục chơi, còn Hữu Trí nằm ngủ. Sau khi kết thúc nhiệm vụ vợ chồng với Lệ Xuân thì cô cũng tắt máy và đi ngủ, dù sao cũng đã hơn 10 giờ rồi.

Sáng hôm sau, tại phòng Băng Hạ, rất âm ỉ.

- Hai con lười! Dậy đi! - lớp trưởng đập cửa phòng.
- Sắp cháy khách sạn của người ta rồi! Đừng nướng nữa! - Lệ Xuân đập cửa.
- Mới sáng sớm! Làm gì thế? - Khắc Duy mở cửa ra - Mọi người đừng ồn thế chứ!
- Được rồi! Tôi biết vợ cậu đang ngủ nhưng dậy nhanh lên còn đi ăn sáng. - Nhã Lệ cười cười nói.
- Ai là vợ tôi chứ? - Khắc Duy hơi đỏ mặt.
- Cậu lấy con heo đó về thì khổ lắm đấy! - Hán Phong nói.
- Ai da! Mới sáng sớm đã có chuyện gì thế? - Băng Hạ mắt nhắm mắt mở bước xuống giường.
- Gì gì nữa? Mau vào trong rửa mặt, thay đồ lại đi! - lớp phó đẩy Băng Hạ vào trong phòng.

5 phút sau, Băng Hạ bước ra khỏi phòng với vẻ mặt tươi tỉnh dù vẫn còn 1 chút mệt mỏi trên mặt. Cả lớp xuống dưới để ăn sáng. Lần này cả lớp không vào trong nhà hàng mà chỉ vào trong 1 quán cà phê. Vì mới sáng sớm nên cũng không có nhiều người ở trong quán lắm nên tụi nó thoải mái chọn chỗ. Tất cả đều có phần ăn giống nhau vì giờ là buổi sáng nên tụi nó không kén ăn lắm, chỉ cần 1 tách cà phê và 1 loại bánh nào đó là đủ. Sau khi phần ăn được đưa ra, tụi nó chỉ lặng lẽ ăn xong phần ăn của mình, chứ không ồn ào nói chuyện như mọi khi. Ăn xong, cả lớp đứng lên thanh toán rồi đi ra ngoài. Có lẽ đã nạp đủ năng lượng vào buổi sáng nên cả lớp bắt đầu ồn ào nói chuyện trừ 1 số người chẳng hề muốn mở miệng.

Đi 1 lúc, tất cả cuối cùng quyết định đi mua sắm vì muốn đi tắm biển mà chẳng đứa nào có đồ bơi. Đến trung tâm thương mại ở đó, cả lớp chia làm hai nhóm đi mua đồ, 1 nhóm nam, 1 nhóm nữ. Nhóm nữ tiến thẳng đến nơi bán đồ tắm còn nhóm nam đi quanh khu trung tâm thương mại đó, chẳng muốn mua gì cả.

Nhóm nữ đi vào trong khu mua đồ tắm biển. Cả nhóm gần hết cả khu đó mà mua lại chẳng bao nhiêu. Cả nhóm như vậy là do 1 phần vì muốn mua thứ mình thích, 1 phần lại vì tụi nó ít tiền. Tuy nhà của mỗi thành viên trong lớp đều là nhà giàu nhưng từ khi vào trường đó, tất cả đều phải tự lực cánh sinh, đều phải kinh doanh mà không có bất cứ sự giúp đỡ nào của gia đình nên giờ sử dụng tiền này vào việc này lại thấy tiếc. Sau 1 hồi lựa đi lựa lại, lựa tới lựa lui, cuối cùng cả nhóm mới đi thanh toán và ra khỏi khu đó.

- Tiếc tiền quá! - Hà Giang nhìn túi đồ tờ về khá tiếc tiền.
- Tiền làm ra giờ cảm thấy cứ tiếc tiếc làm sao đó. - lớp phó học tập nhìn đồng hồ trên tay.
- Trời! 1 năm tụi mày làm được mấy trăm mà giờ lại mới bỏ ra có chút xíu đã tiếc. - Băng Hạ quay lại nhìn đám đang than thở tiếc tiền ở phía sau.
- Thật tình! Mày không biết tiếc nhưng tui tao biết tiếc chứ! Nghĩ lại cũng tiếc quá! - Hoài Thương nhìn cái túi tiền cũng tờ về tiếc.
- Lâu lâu mới đi chơi mà, số tiền tui mày có không hết sau vụ này đâu mà lo. Cùng lắm bị bắt về thôi mà. - Lệ Xuân cười.
- Tiết kiệm! Phải tiết kiệm! - lớp trưởng thì thầm như niệm chú.
- Tao không muốn về, phải tiết kiệm mới được. - Hà Giang nói.

- Tiền túi này tiết kiệm 3 năm học rồi chưa đủ hả? - Băng Hạ nhìn cả đám lo sợ việc hết tiền.
- Tao thà ở đây chứ không về nhà đâu. - Hoài Thương nói - Tự do của tao!
- Nhà cái con khi! Địa ngục thì có! - lớp trưởng nói.
- Chuẩn không cần chỉnh, chỉnh là hết chuẩn. - Băng Hạ giờ ngón cái về phía lớp trưởng.
- Á! - Nhã Lệ la lên - A! Anh Thiên Hoàng à?
- O? Nhã Lệ? Hừm? Mấy đứa đều ở đây à? - Thiên Hoàng ngạc nhiên.
- Tụi em đi chơi, còn anh? - Lệ Xuân trả lời.
- Anh đi làm việc cùng với hai người nữa. - Thiên Hoàng chỉ về phía hai người đang tiến lại chỗ nhóm này.

"Ám tối tận đây sao?" - Thiên Băng và Băng Tuyết có cùng suy nghĩ khi nhìn thấy hai người đó.

Hai người đó chính là...

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thư Siêu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Chương 42

Hai người đó tiến lại gần chỗ nhóm tụi nó đang đứng. Họ chính là Hàn Lâm và người con trai nữa.

"Sao xui thế trời?" - Băng Hạ, Lệ Xuân và Nhã Lệ cùng ý nghĩ.

- Chào! - 2 người đó đồng thanh.
- Chào! - Thiên Băng và Băng Tuyết đáp lại.
- Chào Ngải! - Băng Hạ, Lệ Xuân và Nhã Lệ đồng thanh nói.

Còn những người còn lại đứng đờ không biết phải đáp lại như thế nào, 1 người là thầy giáo dạy Toán mà tụi nó quen gọi là thầy giáo hắc ám, còn 1 người lại là 1 tên con trai lạ hoắc chẳng biết, đã thế còn thấy Băng Hạ, Lệ Xuân và Nhã Lệ gọi là "Ngải". Nhã Lệ và Thiên Hoàng thì thầm gì đó vào tai nhau cái gì đó rồi Nhã Lệ hóa đá. Trong khi Thiên Băng và Băng Tuyết nhìn chằm chằm hai người với ánh mắt sắc lạnh. Sau đó, Nhã Lệ và Thiên Hoàng tiếp tục thì thầm gì đó mà không ai nghe thấy.

- Thân mật quá rồi đây Nhã Lệ! - tiếng Lâm Từ phát ra từ xa.
- Chỉ thì thầm 1 chút thôi mà, cậu có cần làm quá lên không? - Nhã Lệ nhăn mặt nhìn Lâm Từ.
- Làm quá? Tớ thấy cậu quá sức thân mật với hắc thì có. - Lâm Từ đáp lại.
- Tao nghĩ thấy mùi giấm chua đâu đây thì phải. - Lệ Xuân khều khều Băng Hạ nói.
- Ủ! Tao cũng thấy mà nguyên 1 bình giấm to dùng luôn. - Băng Hạ nhìn hai người cãi nhau.
- Về phòng. - Băng Tuyết nói rồi đi trước.

Những người khác cũng tiếp bước Băng Tuyết trở về phòng, còn nhóm Hàn Lâm rời khỏi đó. Trở về phòng, nhóm nữ lôi những bộ đồ mua được cất vào trong tủ, còn đám con trai thì mang đi bai nhiêu về vẫn còn nguyên.

Tại phòng Băng Hạ, Băng Hạ đang ném thẳng những cái túi lên giường, cầm lấy điện thoại nằm lên giường đọc truyện. Khắc Duy bước vào trong phòng, nhìn thấy Băng Hạ liền lắc đầu chịu thua, vứt đồ lung tung vậy mà thần nhiên nằm đọc truyện.

- Cậu phải cất đồ trước đi chứ! - Khắc Duy ngồi lên giường của mình.
- Hừm? Để sau đi! Hay cậu giùm tớ cất vào tủ đi! - Băng Hạ vẫn chăm chú đọc truyện.
- Chuyện này thì không được! Cậu tự cất vào trong tủ đi. - mặt Khắc Duy hơi đỏ lên.
- Sao thế? Mọi lần cậu giúp tớ được mà? - Băng Hạ ngược mặt nhìn Khắc Duy - Cậu bị sốt à? - Băng Hạ sờ trán Khắc Duy.
- Không! Tớ không sao. Cậu cất xong đồ kia rồi đọc tiếp cũng được mà. - Khắc Duy trở lại bình thường, giờ tay xoa đầu Băng Hạ.
- Thôi! Được rồi! Tớ sẽ cất. - Băng Hạ bước xuống giường.

Băng Hạ sắp từng cái 1 vào trong tủ 1 cách ngăn nắp. Cô chẳng hiểu sao cậu mọi lần giúp sắp xếp quần áo vào trong tủ có sao đâu nhưng lần này bắt cô phải tự làm. Băng Hạ chẳng bao giờ để ý những chuyện phức tạp như thế này nên nhanh chóng gạt bỏ những suy nghĩ đó ra khỏi đầu. Xếp xong, Băng Hạ trở về giường ngồi đọc truyện tiếp.

Tại phòng Nhã Lệ, Nhã Lệ đang xếp đồ vào trong tủ còn Lâm Từ thì đang ngồi trên giường đọc sách. Sau vụ cãi nhau, hai người này chẳng ai nói ai câu nào. Hai người này khá cứng đầu, chẳng ai chịu nói xin lỗi trước khiến sự việc trở nên rối hơn, lại chẳng chịu ngồi xuống nói rõ với nhau. Không khí yên lặng ngày càng trở nên đáng sợ, ai nhìn vào cũng phải tránh xa cho an toàn.

Tại phòng Băng Tuyết.

Sau khi cất xong đồ xong, Băng Tuyết cầm lấy máy tính và mở lên.

- Từ Thức! Cậu lên đi! - Băng Tuyết gõ lạch cạch trên máy tính.
- Ừ! Đang lên. - Từ Thức cầm lấy máy tính và mở lên.

Băng Tuyết và Từ Thức cùng nhau vào game, di chuyển nhân vật đến chỗ của Nguyệt Lão, kết bạn, tặng hoa rồi kết hôn khiến kênh Thế Giới xôn xao 1 phen vì 1 người rất mạnh lại đi kết hôn với 1 kẻ vô danh chưa từng được ai biết đến. Bây giờ mới 9 giờ, tới 11 giờ rưỡi mới rước kiệu hoa nên còn rất nhiều thời gian để chuẩn bị.

Tại phòng Thiên Băng.

Thiên Băng vừa bước vào phòng, quăng mất túi đồ lên giường, chẳng quan tâm chúng như thế nào, cầm lấy máy tính rồi mở lên. Hữu Trí bước vào phòng, ngồi lên giường, cầm máy tính bật lên. Cả hai chẳng nói gì, cùng vào game. Hai nhân vật gặp nhau trong thành, rất nhiều người vây lại để xem trận đấu bất phân thắng bại này. Thế nhưng nhân vật của Hữu Trí đi ngang quan chỗ nhân vật của Thiên Băng rồi đi mất, điều này khiến kênh Thế Giới tiếp tục xôn xao.

- Ôm à? - Thiên Băng quay sang nhìn Hữu Trí.
- Không. - Hữu Trí đáp lại.
- Sao không PK? - Thiên Băng tiếp tục hỏi.
- Không thích. - Hữu Trí thờ ơ trả lời - Sao? Cô muốn PK với tôi?
- Không hẳn. - Thiên Băng nhìn vào màn hình laptop - Nhưng vẫn muốn phân thắng bại.

Hai người cũng không nói thêm gì nữa. Bỗng, Thiên Băng nhận được 1 lời mời kết bạn của KT, chính là nhân vật của Hữu Trí. Thiên Băng hơi ngạc nhiên nhưng cũng chấp nhận lời mời kết bạn rồi tiếp tục làm nhiệm vụ. Sau đó, 1 tin nhắn của Hệ Thống là cho kênh Thế Giới lại dậy sóng 1 lần nữa.

"KT đã tặng 1314 hoa hồng xanh cho QB"

- Sốt rồi? - Thiên Băng quay sang nhìn Hữu Trí.
- Không. - Hữu Trí đáp lại - Sao?
- Kết bạn và tặng hoa. - Thiên Băng cảm thấy rất khó hiểu.
- Thích. - Hữu Trí chỉ đáp lại 1 từ.
- Cần tôi gọi người tới không? - Thiên Băng hỏi.
- Làm gì? - Hữu Trí nhún mày khó hiểu.
- Đưa đến bệnh viện. - Thiên Băng thân nhiên đáp.

- Cô lấy bệnh của Băng Hạ? - Hữu Trí nói.
- Tôi? Không. - Thiên Băng trả lời.
- Thế tại sao? - Hữu Trí hơi nhú mày.
- Hôm nay cậu cư xử lạ hơn mọi khi. - Thiên Băng đáp lại, mắt nhìn vào trong màn hình.
- Tôi không sao. - Hữu Trí nói rồi nhìn vào màn hình.

Cả hai lại tiếp tục chìm vào im lặng.

11 giờ, tại phòng Nhã Lệ.

- Nhã Lệ! Lâm Từ! Đi ăn trưa nào! - giọng lớp trưởng vang lên.
- Chờ tao chút! - giọng Nhã Lệ vọng ra khỏi phòng.
- Lâm Từ! Lâm Từ! Dậy đi ăn trưa kìa! - Nhã Lệ lay người Lâm Từ.
- Hừm? Ăn trưa sao? - Lâm Từ mở mắt.
- Nhanh lên! Cậu không thấy đói sao? - Nhã Lệ đứng thẳng người lên.
- Ủ! Chờ tớ 1 chút. - Lâm Từ bước xuống giường.
- Tớ chờ. - Nhã Lệ ngồi xuống giường của mình.

Lâm Từ đi vào trong phòng tắm, Nhã Lệ ngồi lên giường của mình chờ. Sau khi Lâm Từ bước ra, cả hai cùng bước ra khỏi phòng.

- Hai vợ chồng nhà mày lâu quá đấy! - lớp phó học tập lên tiếng.
- Ai là vợ chồng hả? - Nhã Lệ hơi đỏ mặt.
- Hai người mới cãi nhau đã hòa rồi sao? - Vũ Thiên cười nói.
- Ủ! - Lâm Từ cười đáp lại.
- Vợ chồng với nhau mà, phải vậy chứ! - lớp phó lao động vỗ vai Lâm Từ.
- Chúng tôi chưa kết hôn, đừng đùa thế chứ! - cả hai đồng thanh.
- Tao đói rồi. Đi ăn thôi! - Băng Hạ nói.
- Đi ăn thôi! - Hà Giang nói rồi đi trước.

Cả lớp nhanh chóng rời đi vì ai cũng đói rồi. Tất cả vào trong nhà hàng ăn trưa, vào trong phòng ăn đã đặt trước, cả lớp ngồi xuống ghế. Sau khi thức ăn được dọn lên, cả lớp bắt đầu cuộc "đại chiến" thức ăn. Ăn xong, Băng Tuyết lấy điện thoại ra xem giờ. 11 giờ 26 phút, còn 4 phút nữa. Băng Tuyết đứng lên, nhanh chóng kéo Từ Thức lên phòng. Thiên Băng thấy lạ liền xem đồng hồ, liền hiểu, nhanh chóng đứng lên đi theo Băng Tuyết. Cả lớp đứng lên ra thanh toán tiền rồi về phòng.

Lệ Xuân về phòng của mình, vào game. Đúng lúc đăng nhập xong, rước kiệu hoa đã bắt đầu đi được không xa lắm. Cô điều khiển nhân vật của mình đứng vào chỗ như bao người khác xem rước kiệu. Cao Kỳ vừa mới vào, thấy Lệ Xuân đang ngồi chơi liền ngồi vào bên cạnh xem cô chơi.

Phòng Thiên Băng.

Hữu Trí bước vào phòng, thấy Thiên Băng đang ngồi trên giường chơi máy tính liền biết cô đang chơi game đó. Hữu Trí ngồi lên giường của mình, cầm lấy máy tính, mở lên rồi đăng nhập vào game. Cậu vào trong game, thấy Thiên Băng đang đứng trong đám người đông đúc, kiệu của Từ Thức và Băng Tuyết đã sắp tới gần chỗ hai người đang đứng. 1 lúc sau, có 1 tin nhắn từ 1 người chơi game.

"[TG] ThúNhỏ: Hai người đừng phá nát bữa tiệc của người ta như mấy lần trước nữa, KT, QB."

Hữu Trí liền nhắn lại.

"[TG] KT: Chúng tôi giờ là bạn, không đánh nhau nữa."

"[TG] QB: Tôi với cậu chưa phân thắng bại sao có thể dừng lại? Chỉ là hôm nay không thích hợp."

Thiên Băng liền nhăn lại.

"[TG] KT: Được! Sau khi họ bãi đường đến Viêm Ma Quật chúng ta so tài."

"[TG] QB: Tôi sẽ đến."

Sau đoạn tin nhắn của Thiên Băng và Hữu Trí trên kênh Thế Giới, mọi người liền mừng thầm vì cặp này phải gọi là rất may mắn. Bình thường, hai người này 1 ngày đánh nhau ít nhất 2 trận, ở đâu thì chẳng ai biết, đều do 1 người thấy rồi gọi các người khác đến coi. Những cặp nào mà xui xẻo, trùng ngày hai người so tài trong thành thì sau khi bãi đường thành thân là tiệc nát. Đối với hai người thì bất cứ đâu cũng có thể so tài dù sau đó thì một số người phải hồi sinh vì bị trùng đòn của 1 trong hai người. Hôn lễ diễn ra vui vẻ, mọi người đều ở lại lấy điểm chúc phúc còn hai người kia nhanh chóng đi đến Viêm Ma Quật.

Nơi này chẳng có cây xanh, những cây đều bị thiêu rụi, đất nứt nẻ. Hai người chọn ở đây vì dù sao những người khác đang dự tiệc thì ở đây là vắng nhất. Số lần so tài thì rất nhiều nhưng số lần thắng thua của cả hai bên đều chỉ đếm trên đầu ngón tay vì rất nhiều lí do khác nhau khiến cuộc so tài dừng lại. Hiện giờ thì hai người đã bắt đầu đấu.

"[TG] Từ Thức: Cảm ơn hai người đã không phá nát hôn lễ của chúng tôi."

"[TG] KT: Gì cũng được. Để tôi tập trung đánh nhau đi."

"[TG] QB: Im lặng! Đang so tài miễn bàn chuyện khác."

Đang đấu, hai bên đã mất khá nhiều máu, Hữu Trí đột nhiên thoát ra ngoài. Thiên Băng ngạc nhiên nhìn Hữu Trí đứng lên, đi đến phòng tắm.

- Cậu không đợi đấu hết được à? - Thiên Băng nhìn Hữu Trí.

- Chán. - Hữu Trí đáp lại - Cô vẫn chưa chán?

- Tôi muốn phân thắng bại. Kết quả vẫn hòa. - Thiên Băng nói.

- Vậy tôi cho cô thắng là được chứ gì? - Hữu Trí thờ ơ nói.

- Đấu công bằng. - Thiên Băng khó chịu nói.

- Không rảnh. Tôi không rảnh tranh đấu với cô hoài đâu. - Hữu Trí nhìn thẳng Thiên Băng - Cô không chán với việc đó sao?

- Không muốn hòa. - Thiên Băng đặt máy tính xuống bên cạnh.

- Tôi công nhận cô thắng, được chưa? - Hữu Trí nói rồi mở cửa phòng tắm.

- Tôi sẽ đi tìm đối thủ khác. - Thiên Băng nói rồi cúi xuống tiếp tục chơi.

Hữu Trí hơi nhăn mặt khó chịu rồi xoay người đi vào trong phòng tắm. Đến lúc Hữu Trí bước ra, Thiên Băng vẫn nằm chơi, khuôn mặt tỏ vẻ khá vui.

- Có gì mà vui thế? - Hữu Trí lại gần chỗ Thiên Băng ngồi.

- Liên quan đến anh? - Thiên Băng nói.

- Chỉ hỏi thế thôi. Tăng băng biết cười là 1 chuyện là đấy. - Hữu Trí về phía giường, nằm xuống giường.

- Anh hôm nay nói nhiều quá nhỉ? - Thiên Băng nói, mắt chăm chú nhìn màn hình.

- Cô cũng thế thôi. - Hữu Trí cười như không.

Thiên Băng nhìn vào màn hình, khuôn mặt ánh lên tia vui vẻ. Hữu Trí nằm bên kia hơi nhú mày, đứng lên, bước đến chỗ giường của Thiên Băng rồi ngồi xuống. Nhìn vào màn hình, cậu nhìn thấy Thiên Băng đang nói chuyện với tên Hạo Nam. Hữu Trí cứ im lặng nhìn hai người nói chuyện.

Tại phòng Nhã Lệ.

- Tổ nói rồi, tổ với anh Thiên Hoàng không có gì hết. Cậu đừng như thế được không? - Nhã Lệ nghiêm túc nói chuyện với Lâm Từ.

- Được! Lần này tổ tin cậu. Nhưng tổ nói thật chẳng thích cậu gần với tên đó. - Lâm Từ nói.

- Tổ chỉ hỏi 1 số chuyện quan trọng thôi vì anh ấy đi cùng với Ngài ấy. - Nhã Lệ giải thích.

- Mà tổ cũng khá thất vọng đấy! Dù sao nói thật ra tổ rất ít tiếp xúc với Ngài ấy mà. - Lâm Từ cũng tỏ ra khá thất vọng - Mà sao trông hai người kia có vẻ khó chịu khi thấy Ngài ấy.

- Không chừng họ cũng là bộ đôi sát thủ mà trong tổ chức hay nói đến. Tuy không biết tên của bộ đôi sát thủ đó nhưng cũng có thể là hai người bọn họ vì họ cũng từng là 1 bộ đôi sát thủ nổi tiếng mà. - Nhã Lệ nói.

- Cũng có khả năng. Thôi! Tớ ra ngoài có chút việc. Tớ đi đây. Bye! - Lâm Từ bước xuống giường, giơ tay lên chào rồi bước ra ngoài.

4 giờ chiều, tại phòng của lớp trưởng.

Băng Hạ đứng trước cửa phòng lớp trưởng, gõ cửa liên tục. Lớp trưởng bước ra mở cửa với 1 vẻ mặt rất khó chịu.

- Cái gì? - lớp trưởng nói.

- Ê! Đi xem núi lửa đi. - Băng Hạ hớn hờ nói.

- Về phòng! Tao không đi. - lớp trưởng nói xong liền đóng cửa lại.

- Ấy! Ấy! Khoan đã! Từ từ! - Băng Hạ cố gắng ngăn lớp trưởng đóng cửa lại.

- Biến lẹ cho tao. - lớp trưởng nói rồi đóng cửa.

Cánh cửa đóng lại, Băng Hạ di chuyển sang phòng bên cạnh, phòng của Hà Giang. Băng Hạ gõ cửa, lần này cửa mở khá nhanh.

- Chuyện gì thế? - Hà Giang mở cửa nói.

- Đi xem núi lửa không? - Băng Hạ cười hỏi Hà Giang.

- Ừm... T... Đau! - Hà Giang chưa kịp nói xong liền bị Vũ Thiên đáp thẳng 1 cái gối vào đầu - Chuyện gì thế hả tên khùng kia? Sao lại đáp gối vào đầu bà hả?

- Ngốc! Giao tính mang cho cái đĩa hậu đậu kia làm gì? Muốn gặp bác Vương rồi hả? - Vũ Thiên lật lật cuốn tạp chí.

- Tên kia! Mì nói ai là tên hậu đậu hả? - Băng Hạ nổi giận.

- Từ Hà Giang ra thì còn ai ở đây hậu đậu thế? - Vũ Thiên tỉnh bơ nói.

- Tao muốn giết mày quá! - Băng Hạ như muốn lao vào trong phòng.

- Thôi! Cậu nói người khác đi chung đi. À! Chồng cậu đâu? - Hà Giang vười cười nói.

- Chồng? Tớ đã kết hôn khi nào đâu? - Băng Hạ vẫn chưa hiểu ý của Hà Giang.

- Khắc Duy chẳng phải là chồng cậu sao? Hai cậu thân nhau quá còn gì, cậu được Khắc Duy chiều tới thế mà, chẳng lẽ cậu ta không phải chồng cậu? - Hà Giang nói, miệng vẫn giữ nguyên nụ cười.

- Hà? Không phải đâu! Cậu ấy đây phải là chồng tớ, chúng tớ chỉ là bạn thôi. - Băng Hạ chối ngay lập tức - Với lại cậu ấy bận việc đi ra ngoài rồi, ở phòng 1 mình chán lắm.

- Cố gắng đi! - Hà Giang vỗ vai Băng Hạ rồi đóng cửa.

Băng Hạ lại đi sang phòng kế bên, phòng của Hoài Thương. Băng Hạ gõ cửa phòng. Lần này Nhật Hoàng mở cửa phòng.

- Chuyện gì? - Nhật Hoàng hỏi.

- Có Hoài Thương ở đây không? - Băng Hạ hỏi.

- Cô ấy đi ra ngoài rồi, muốn nói gì thì tự gọi cho cô ấy. - Nhật Hoàng trả lời như 1 cái máy.

- Rồi! Tôi biết rồi. - Băng Hạ gật đầu rồi bước đi.

Sau khi Băng Hạ đi, Nhật Hoàng liền đóng cửa. Băng Hạ đến phòng của Nhã Lệ. Băng Hạ gõ cửa phòng, Nhã Lệ vội ra mở cửa.

- Gì thế Băng Hạ? - Nhã Lệ ngạc nhiên hỏi.

- Đi chơi với tao đi. - Băng Hạ nói.

- Đi đâu? - Nhã Lệ hỏi.

- Xem núi lửa. - Băng Hạ cười cười.

- Tao không đi đâu. - Nhã Lệ nói.

- Sao thế? - Băng Hạ chớp chớp mắt, cố gắng kéo Nhã Lệ đi chơi.

- Xin lỗi! Chiều này vô dụng với tao và tao không muốn đi. - Nhã Lệ nói rồi đóng cửa.

Băng Hạ thất vọng đi qua phòng bên cạnh, phòng của Lệ Xuân. Băng Hạ gõ cửa phòng và Lệ Xuân ra mở cửa.

- Chuyện gì? - Lệ Xuân nhìn Băng Hạ.

- Đi xem núi lửa với tao đi. - Băng Hạ cầm lấy tay Lệ Xuân lắc lắc.

- Đi bằng gì? - Lệ Xuân hỏi.

- Trực thăng. - Băng Hạ cười.

- Ai lái? - Lệ Xuân cảm thấy có gì đó không ổn.

- Tao. Yên tâm đi! Tao lái thử 1 lần rồi, không chết người đâu. - Băng Hạ vui vẻ nói.

- Cao Kỳ! Tới giờ hẹn rồi, đi thôi! - Lệ Xuân cố tỏ ra bình tĩnh.

Cao Kỳ nghe được cuộc nói chuyện của Lệ Xuân, liền hiểu vì sao Lệ Xuân nói vậy. Cậu đứng lên giả vờ đến gần Lệ Xuân, đóng kịch cùng Lệ Xuân. Băng Hạ đến các phòng khác nhưng đều bị từ chối. Cuối cùng, Băng Hạ đến phòng của Thiên Băng. Cô vừa mới gõ cửa liền được Hữu Trí mở cửa.

- Thiên Băng! Bạn cô. - Hữu Trí quay vào trong nói rồi lại chỗ sofa ngồi đọc tiếp quyển sách đang đọc dở.

- Gì? - Thiên Băng ngược mặt nhìn Băng Hạ.

- Mà rảnh không? - Băng Hạ lên tiếng hỏi.

Băng Hạ nhìn thấy bầu không khí hai khá trái ngược nhau. 1 bên tỏ ra 1 loại âm khí u ám, 1 bên lại thấy được tia vui vẻ. Băng Hạ càng ngày càng không hiểu hai người này.

- Mà nghĩ còn sớm? - Thiên Băng hỏi Băng Hạ.

- Há? - Băng Hạ cúi xuống nhìn điện thoại - Sắp tới bữa tối rồi sao?

- Ủ! Ở đây đi, tí xuống luôn. - Thiên Băng nói rồi vỗ vỗ vào chỗ bên cạnh.

- Ủm! - Băng Hạ tỏ vẻ buồn buồn nằm xuống bên cạnh chỗ của Thiên Băng.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thử Siêu Quậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Chương 43:

Tối tối, cả lớp tập trung lại đi xuống nhà hàng ăn tối. Cuộc chiến thức ăn vẫn diễn ra như bình thường. Ăn xong, tụi nó vẫn đi tính tiền như mọi lần. Chỗ quầy thanh toán, cả lớp gặp nhóm người của Hàn Lâm đang đứng thanh toán tiền. Lâm Từ nhìn thấy Thiên Hoàng liền tỏ vẻ không vui vì nhớ đến chuyện cơ sảng. Cả lớp ai cũng nhận ra chuyện đấy. Bỗng điện thoại của Lệ Xuân vang lên, cô liền nhanh chóng đi vào trong nghe điện thoại. Tụi nó ai cũng tỏ vẻ mừng rỡ nhanh chóng thanh toán tiền rồi ra ngoài chờ. Khi mọi người ra khỏi cửa, Thiên Hoàng kéo Nhã Lệ lại rồi thì thầm gì đó vào tai Nhã Lệ. Mọi cử chỉ đều được thu vào tầm mắt của Lâm Từ. Hiện giờ thì Lâm Từ rất muốn lao vào 2 người, xé tên Thiên Hoàng ra trăm mảnh ngay lập tức nhưng nếu làm vậy thì chắc Nhã Lệ không nhìn mặt cậu nữa quá. Nghĩ đến thế, Lâm Từ lơ đi, coi như không nhìn thấy gì hết vì nếu còn nhìn tiếp chắc cậu xé xác tên đó thật quá. Bỗng Lệ Xuân bước ra với vẻ mặt bàng hoàng.

- Tụi mình chết rồi. - Lệ Xuân bỗng dưng nói 1 câu khiến cả đám chẳng hiểu gì.

- Chết? Cái gì mà chết, tụi tao còn sống sờ sờ sao chết được. - Băng Hạ vội nói.

- Về khách sạn tao mới nói được. - Lệ Xuân đáp lại.

Cả đám trở về khách sạn, Nhã Lệ sau khi trò chuyện cùng Thiên Hoàng cũng trở về khách sạn cùng tụi nó. 5 người tụi nó tập trung ở phòng Lệ Xuân còn Cao Kỳ bị đuổi ra khỏi phòng với lý do không liên quan đến cậu.

- Vào vấn đề chính. - Nhã Lệ nhanh chóng nói.

- Chuyện là những người trong bang bị bắt không lý do, với điều kiện sau chuyến đi chơi phải bay qua Anh. - Lệ Xuân nói.

- Cái... - Băng Hạ thốt lên.

- Không có chuyện của tao. - Thiên Băng nói rồi định đứng lên.

- Chuyện của mày là lớn nhất đó Thiên Băng. - Lệ Xuân nhìn Thiên Băng với vẻ mặt nghiêm trọng.

- Đừng nghiêm trọng hóa. - Thiên Băng quay lại nhìn Lệ Xuân.

- Tao không nghiêm trọng hóa. - Lệ Xuân đáp lại - Chuyện này lát sẽ có người nói với mày.

- Đùa? - Thiên Băng cao giọng.

- Thật! - Lệ Xuân nói giọng chắc nịch.

- Tao về. - Băng Tuyết đứng lên.

- Ủ! Hết chuyện rồi. - Lệ Xuân gật đầu.

4 người ra khỏi phòng. Cao Kỳ nhanh chóng bước vào phòng, khóa cửa lại rồi tra khảo Lệ Xuân nhưng Lệ Xuân chẳng hé cho Cao Kỳ biết 1 từ.

Tại phòng Từ Thức.

Băng Tuyết vừa bước vào phòng, thấy vẻ mặt Từ Thức buồn buồn liền ngồi xuống bên cạnh gặng hỏi. Từ Thức liền nói cậu sắp phải đi sang Nga để công khai danh phận, nếu không về sẽ bị tịch thu hết đồ đạc vật nhỏ của cậu. Nói thực cậu chẳng muốn về chút nào, mấy cái chuyện này chẳng cho cậu bất cứ hứng thú nào dù đây là điều ai trong gia tộc cũng muốn có trong tay. Băng Tuyết cũng hiểu vì cô cũng đang trong cái tình trạng đó đây, luôn muốn tự do nhưng lại bị ràng buộc. Băng Tuyết muốn từ chối mấy cái chức vụ cao quý này nhưng ông cứ bắt phải chấp nhận nó. Giờ cô với cậu lại thấy thêm điểm chung nữa rồi.

Tại phòng Nhã Lệ.

Nhã Lệ bước vào phòng, Lâm Từ im lặng nhìn cô.

- Sao thế? - Nhã Lệ lo lắng hỏi.

- Sao cậu cứ thích gán cái tên đó? - Lâm Từ lập tức nói.

- Tên đó? Ý cậu là anh Thiên Hoàng á? - Nhã Lệ hỏi.

- Chứ còn tên nào nữa. - Lâm Từ nhún vai nói.

- Cái này tớ không thể nói với cậu nhưng chắc chắn với cậu là tớ với anh ấy chẳng có quan hệ gì ngoài anh em và đồng nghiệp. - Nhã Lệ nói.

- Thật? - Lâm Từ vẫn nghi ngờ.

- Thật mà! Vì thế cậu cũng đừng ghen bóng ghen gió thế nữa. - Nhã Lệ cười nhìn Lâm Từ.

- Ủ! Không có là được rồi. - Lâm Từ cũng cười đáp lại Nhã Lệ.

Tại phòng Băng Hạ.

Băng Hạ bước vào phòng, Khắc Duy liền hỏi Băng Hạ có việc gì nhưng Băng Hạ không trả lời. Biết Băng Hạ không muốn trả lời nên Khắc Duy không hỏi nữa, ngồi xuống giường và đọc sách, Băng Hạ vào trong phòng tắm đi tắm.

Tại phòng Thiên Băng.

Thiên Băng bước vào trong phòng, tiến lại giường mình và mở máy tính lên chơi game. Hữu Trí ở giường bên cạnh cũng ngồi chơi game như cô. Đến khoảng 9 giờ, Thiên Băng cất máy đi, cầm quần áo vào trong đi tắm. Sau khi Thiên Băng bước ra, Hữu Trí cũng bước vào trong tắm. Cuối cùng cả hai cùng tắt đèn đi ngủ. Đang nhắm mắt ngủ, Thiên Băng cảm nhận có 1 người tiến gần cô, 1 bàn tay vươn ra. Thiên Băng nhanh chóng chụp lấy bàn tay đó, vặn ngược ra sau.

- Ai? - Thiên Băng bật dậy, nhìn người trước mặt - Thiên Minh?
- Chào Ngài! Xin lỗi đã làm Ngài thức giấc. - Thiên Minh nói.
- Người đến đây làm gì? - Thiên Băng thả tay Thiên Minh ra.
- Hai anh em nhà họ Lục vẫn còn sống. Và anh Ngài nói muốn gặp Ngài. - Thiên Minh nói.
- Vẫn còn sống à? - Thiên Băng cười lạnh - Phiền phức thật!
- Hết chuyến đi này phiền Ngài đến Anh ngay lập tức. - Thiên Minh nói.
- Được! Về nói với anh tôi là tôi sẽ đến sớm nhất có thể. - Thiên Băng gật đầu.
- Chúc Ngài ngủ ngon. Chào Ngài! - Thiên Minh nói rồi biến mất.

Thiên Băng bước xuống đóng cửa sổ lại mà cũng chẳng hiểu vừa nãy Thiên Minh vô phòng bằng cách nào. Sau đó, cô nằm đi ngủ mà không biết có người đã nghe thấy hết câu chuyện của giữa cô và Thiên Minh.

Sáng hôm sau, tất cả thức dậy, đến nhà hàng ăn như bình thường. Sau đó, ai về phòng nấy thay đồ ra tắm biển.

1 lát sau, tụi nó có mặt đông đủ ở bãi biển. Tất cả đều đã thay đồ tắm để tắm biển trừ hai người, chính là Băng Tuyết và Thiên Băng. Băng Tuyết mặc chiếc áo sơ mi cùng quần jean đen, đi đôi giày bệt màu đen, còn Thiên Băng mặc chiếc áo phông trắng cùng với quần jean xanh đen, đi đôi giày bệt màu đen. Cả hai ngồi trên bãi biển, 1 người đọc sách, 1 người chơi game chẳng để tâm đến cả lớp đang đứng nhìn 2 người như người ngoài hành tinh.

- Sao không thay đồ? - Băng Hạ tiến lại hai người hỏi.
- Không thích! - Băng Tuyết trả lời, mắt vẫn chăm chú đọc sách.
- Tụi mày tính ngồi đây không xuống à? - Lê Xuân hỏi.
- Không! - Thiên Băng trạc lời, mắt dán vào màn hình điện thoại.
- Vậy... - Từ Thức cười gian rồi thì thầm vào tai Băng Tuyết.
- Im! - Băng Tuyết vội bịt miệng Từ Thức sau khi nghe cậu nói.
- Sao? Có đi thay không? - Từ Thức cười cười.
- Được! Cậu im. - Băng Tuyết trừng mắt nhìn Từ Thức.

Sốc. 1 từ để tả gương mặt của tất cả mọi người trong lớp. Họ thật không ngờ Băng Tuyết, 1 tăng băng có trái tim sắt đá, chưa bao giờ thấy cô bị đe dọa bởi bất cứ lý do gì vì mọi thứ đều được cô đi trước 1 bước. Thế mà hiện giờ, trước mắt họ là 1 Từ Thức nhát gái, thì thầm 1 thứ gì đó khiến Băng Tuyết nghe theo răm rắp. Khi Băng Tuyết đi vào trong, còn Thiên Băng vẫn ngồi đó chơi game.

- Ê! Thiên Băng! Không tính đi thay đồ à? - Lê Xuân nhìn Thiên Băng.
- Không! - Thiên Băng vẫn không dời mắt khỏi điện thoại.

Bỗng điện thoại phát ra tiếng nhận tin nhắn, Thiên Băng mở ra xem, nét mặt hơi bất ngờ nhưng cũng trở lại bình thường.

- Cậu đe dọa tôi? - Thiên Băng nhìn về phía Hữu Trí.
- Tôi? Đe dọa? Không! Chỉ thông báo thôi. - Hữu Trí cười lạnh.
- Im lặng là vàng, cậu biết chứ? - Thiên Băng chìa súng về phía Hữu Trí.
- Vậy cô bóp cò đi, tôi sẽ bật mí bí mật này. - Hữu Trí nói.
- Cậu... Tùy cậu! - Thiên Băng ngồi xuống, chơi game.
- Cái gì thế Hữu Trí? - Cao Kỳ đứng kế bên quay sang hỏi.
- Đọc đi! - Hữu Trí đưa điện thoại cho Cao Kỳ.

Cao Kỳ vừa mới cầm lấy, chưa kịp đọc thì..

"Pằng!"

1 viên đạn bay xuyên qua điện thoại, sượt qua vai Cao Kỳ. Điện thoại không hoạt động tiếp nữa, chỉ còn 1 màn hình đen và 1 lỗ ở trên màn hình. Còn Cao Kỳ vẫn còn bàng hoàng, không di chuyển được. Mọi người đưa mắt về phía người đang ngồi chơi game kia, ngay bên cạnh cô chính là 1 khẩu súng. Họ đoán chắc cái bí mật này cũng kinh khủng lắm mới khiến Thiên Băng bắn phát súng phá hủy cái điện thoại.

- Đây! - Hữu Trí lấy điện thoại khác ra.

Thiên Băng không dời mắt khỏi điện thoại, tay cầm khẩu súng đưa lên và chuẩn bị bóp cò. Cao Kỳ thấy vậy, không dám cầm cái điện thoại, còn lùi lại cách xa Hữu Trí mấy bước.

- Thiên Băng đã... - Hữu Trí cố tình vừa bấm điện thoại vừa đọc to.

"Pằng!"

1 viên đạn được bắn ra nhưng không hề trúng ai. Hữu Trí nhanh chóng né được viên đạn được bắn ra từ phía Thiên Băng. Hữu Trí vẫn thản nhiên viết tin nhắn, còn Thiên Băng cứ nhắm cậu mà bắn. Được 1 lúc thì những viên đạn đã hết, Thiên Băng ném cây súng trên tay xuống bên cạnh rồi đứng lên vào trong.

- Lần này anh thắng. - Thiên Băng để lại 1 câu trước khi vào trong.

Vài phút sau, Thiên Băng và Băng Tuyết cùng đi ra khỏi khách sạn, đi cùng cả lớp ra biển để bắt đầu chơi. Tất cả đều chơi rất vui vẻ. Đến trưa, tụi nó mới chịu về khách sạn tắm, thay đồ để đi ăn trưa. Tất cả sau khi tắm rửa thay đồ xong thì đi xuống nhà hàng để cùng nhau đi ăn trưa. Ăn trưa xong, tất cả trở về phòng nghỉ ngơi.

Tại phòng Băng Tuyết. Băng Tuyết vừa bước vào phòng liền đóng chặt cửa lại, nắm lấy áo Từ Thức. Từ Thức bật ngờ quay lại nhìn Băng Tuyết.

- Cậu nói thật? - Băng Tuyết hỏi.

- Nói cái gì cơ? - Từ Thức ngây thơ nói.

- Chuyện lúc sáng. - Băng Tuyết nói.

- À! Tôi nói đùa đó. - Từ Thức cười cười.

- Cậu nói lại tôi nghe. - Băng Tuyết cười lạnh.

- Á! Tôi... tôi... Cô từ từ nghe tôi nói đã. - Từ Thức vội nói khi thấy Băng Tuyết cầm cây súng.

- Nói! - Băng Tuyết dừng lại.

- Là...

Tại phòng Thiên Băng. Thiên Băng vừa bước vào trong phòng, đóng cửa lại và nhìn xung quanh với ánh mắt ngùn ngụt sát khí. Còn Hữu Trí thấy Thiên Băng như vậy cũng thản nhiên ngồi chơi game như chưa có việc gì xảy ra.

Tại phòng Lê Xuân.

- Mệt quá! - Lê Xuân nói, nằm xuống giường.

- Ngủ đi cho khỏe. - Cao Kỳ ngồi bên cạnh nói.

- Ủ! Có lẽ tớ nên đi ngủ. - Lê Xuân nằm ngay ngắn lại trên giường.

Cao Kỳ trở về giường của mình ngồi còn Lê Xuân thì nằm ngủ. Nhưng mới chợp mắt chưa được bao lâu thì Lê Xuân phải tỉnh dậy bởi hàng loạt tiếng động từ phòng bên cạnh.

"Rầm! Rầm! Xoảng! Rầm!"

- Hai người này làm gì thế? - Lê Xuân nhú mày ngồi dậy.

- Hai người đó đánh nhau gì dữ dội thế? - Cao Kỳ gấp quyền sách lại.

- Đi qua xem. - Lê Xuân ngồi dậy.

Cả hai rời khỏi phòng thấy cả lớp và 1 vài người ở phòng gần đó đang đứng xung quanh phòng. Bỗng...

"Rầm!"

Cánh cửa vắng ra, Thiên Băng vắng ra ngoài. Cả lớp ngạc nhiên nhìn, không biết hai người đã làm gì mà lại đánh nhau dữ dội như thế. Nhìn vào bên trong, căn phòng rất lộn xộn, chẳng còn nguyên vẹn thứ gì, trừ cái rèm cửa ra, đến tường còn nứt vài chỗ.

- Cô không thắng nổi tôi đâu. - Hữu Trí bước ra khỏi phòng, nhìn Thiên Băng bằng đôi mắt đỏ tươi.
- Ai nói với anh? Tôi vẫn còn đủ sức đây. - Thiên Băng đứng dậy, quệt máu chảy ở miệng đi.
- Được! Vậy chúng ta tiếp tục. - Hữu Trí cười lạnh.
- Tôi sẽ đánh bại anh. - Đôi mắt của Thiên Băng từ màu đen chuyển thành màu đỏ tươi.
- Hai người nên dừng lại. - Băng Tuyết bước ra ngăn cản.
- Tại sao? - Thiên Băng và Hữu Trí nhìn Băng Tuyết đồng thanh.
- Muốn đánh nhau thì kiếm chỗ nào vắng vẻ ấy, ở đây có rất nhiều người. Hai người muốn ở đây xảy ra án mạng sao? - Băng Tuyết khoanh tay trước ngực nói.
- Vậy chúng tôi đi chỗ khác. - Đôi mắt của Hữu Trí trở lại màu đen.
- Còn nữa, nếu thế giới của hai người biết chuyện này họ sẽ nghĩ thế nào? Nếu đánh nhau vì những lí do vớ vẩn thì tốt nhất dừng lại đi, trước khi nó lan truyền đến đó. - Băng Tuyết nhìn hai người bằng ánh mắt sắc lạnh.
- Được thôi! Tôi sẽ dừng lại. - Đôi mắt của Thiên Băng cũng trở lại thành màu đen - Hết kì nghỉ cậu đến Anh với tôi.
- Không! Tôi không muốn gặp tên đó. - Hữu Trí bước vào trong phòng.
- Không muốn cũng phải đi. - Thiên Băng cũng bước vào trong phòng.
- Hai người tính làm sao với căn phòng này? - Lệ Xuân lên tiếng hỏi.
- Đổi phòng và bồi thường. - cả hai đồng thanh.
- Hết chuyện rồi! Về phòng thôi mọi người. - lớp trưởng nói lớn.

Tất cả đều rời đi, để lại hai con người tỏa ra sát khí nồng nặc. Cả hai thu dọn xong những bộ quần áo còn nguyên vẹn rồi đi ra khỏi phòng, xuống chỗ tiếp tân. Sau khi thanh toán hết tiền bồi thường cùng với chuyển phòng, cả hai trở về phòng. Cả hai định là ở phòng đơn, mỗi người một phòng để khỏi đánh nhau nhưng chẳng may là các phòng đơn đều được đặt chỗ hết rồi nên đành ở phòng đôi nằm trên tầng cao nhất và gần với lối lên sân thượng. Trong thang máy, cả hai chẳng nói với nhau câu nào, không khí u ám bao trùm lấy hai người. Lên tới tầng cao nhất, cả hai đi thẳng về phòng đã đặt. Bước vào phòng, Thiên Băng và Hữu Trí xếp đồ vào trong tủ sau đó việc ai nấy làm không nói với nhau 1 câu.

Đến tối, bỗng điện thoại của Thiên Băng reo lên cùng lúc với điện thoại của Hữu Trí. Cả hai cùng mở điện thoại lên xem, bên trong hiện lên hai tin nhắn giống y nhau.

"9 giờ tối, cửa khách sạn, ai không đi sẽ hối hận. À! Nhớ mặc đồ đen nha.

Người gửi: Atula/Băng Hạ."

Hai người đọc xong tin nhắn liền đặt điện thoại xuống và tiếp tục việc đang làm. Đến 7 giờ tối, điện thoại của Thiên Băng reo lên.

- Alo! - Thiên Băng bắt máy.
- Xuống ăn tối. Mà hai tụi mày ở đâu thế? - giọng Băng Hạ vang lên trong điện thoại.
- Ủ! - Thiên Băng cúp máy rồi quay sang nhìn Hữu Trí - Ăn tối.
- Ủ! - Hữu Trí tắt máy tính.

Cả hai cùng đi xuống dưới trong sự im lặng đến đáng sợ. Sau khi cả hai xuống chỗ cả lớp đang chờ thì cả lớp đi đến nhà hàng mọi lần ăn tối như bình thường. Ăn xong thì cả lớp thanh toán rồi ra về như bình thường.

Đến 9 giờ, trước cửa khách sạn khá vắng, chỉ có 1 đám người mặc đồ đen từ đầu tới chân đang đứng. Họ dường như đang chờ ai đó.

- A! Xin lỗi! - Băng Hạ chạy ra thở hổn hển.
- Mày là người gọi tụi tao ra đây mà lại đến trễ nhất. Nói nhanh có chuyện gì? - Lệ Xuân nhìn Băng Hạ.

- Đi theo tao. - Băng Hạ bước đi về phía trước, có vẻ rất lén lút.

Đi được 1 lúc, Băng Hạ dẫn cả lớp đến phía sau 1 tầng đá lớn. Cả lớp vẫn chưa hiểu Băng Hạ dẫn ra đây làm gì, thấy Băng Hạ ló đầu ra liền ló đầu ra nhìn theo. Cuối cùng cũng biết Băng Hạ dẫn ra đây làm gì, thì ra là xem người ta tỏ tình. Người ta ở đây không ai khác chính là Lâm Từ và Nhã Lệ.

- Sao mày biết thế? - Hà Giang nghi ngờ nhìn Băng Hạ.

- Tao kể sau. Giờ im lặng ngồi xuống xem với tao. - Băng Hạ lấy ra trong túi xách ra cái laptop.

Băng Hạ mở laptop lên, cả lớp người ngồi người đứng phía sau Băng Hạ để xem phần mềm Băng Hạ mở lên. Thì ra là máy nghe lén để đảm ở đây có thể nghe.

Bên kia thì Nhã Lệ đang đứng trong 1 trái tim được xếp từ nến, còn Lâm Từ đang quỳ 1 chân, tay đang tặng hoa cho Nhã Lệ.

- Cậu làm bạn gái tớ nhé! - giọng của Lâm Từ phát ra từ cái máy tính.

- Tớ... Tớ... - giọng Nhã Lệ vang lên - Tớ đồng ý! - Nhã Lệ cười tươi.

Rồi cả lớp thấy hai người ôm nhau hạnh phúc. Còn đám ngồi kia thì đang ghi âm lại hết đề "tổng tiền" Nhã Lệ. Đã thế Băng Hạ còn phát tán cái video mà caia máy quay cô đặt ở tầng đá đối diện chỗ hai người tỏ tình cho cả lớp.

- Haizzz! Tao muốn được như nó quá! - Băng Hạ nói.

- Nếu cậu muốn lần sau tớ sẽ làm như thế, có thể hơn thế nữa. - Khắc Duy đặt 1 tay lên vai Băng Hạ.

- Về phòng đi! Nó phát hiện ra giờ. - Băng Hạ tắt máy tính đi.

Cả lớp nhanh chóng chuồn lên lớp để hai người kia không phát hiện và để dành việc tổng tiền sau. Sau khi lên phòng, tất cả tắt điện đi ngủ sớm để mai đi chơi.

Note: Mọi người nhớ nhận xét cho em nha. *cúi đầu*

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thư Siêu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Chương 44

Sau mấy ngày liền khám phá các hòn đảo, đi xem khắp nơi, thì cuối cùng hôm nay chính là ngày trở về của cả lớp. Mới sáng sớm cả lớp có mặt ở sân bay. Lúc đi thì đi cả lớp, lúc về thì mỗi đứa 1 hướng, 5 người tụi nó cùng Hữu Trí trở về lên máy bay trở về Anh, nơi mà tụi nó chẳng muốn trở về.

Sau hàng giờ đồng hồ ngồi trên máy bay, chiếc máy bay mà tụi nó đang đáp xuống sân bay. Tụi nó đi xuống dưới sân bay khi máy bay đã ngừng hẳn. Tụi nó đi ra khỏi chỗ đó, vừa bước ra liền nhìn thấy 1 số vệ sĩ của bố mẹ tụi nó, làm như tụi nó chạy mất không bằng.

- Chào! Tai đi đây! - Nhã Lệ đi về hướng xe hơi màu trắng đang đậu.

- Tao về! Gặp sau. - Băng Tuyết đi thẳng về phía chiếc mô tô màu đen.

- Tạm biệt nha! - Băng Hạ vẫy tay rồi đi về hướng chiếc xe hơi màu đen.

- Tạm biệt mày. - Lệ Xuân nói rồi đi về phía xe màu đen có 1 số vệ sĩ của nhà Lệ Xuân đang đứng.

- Cậu đi với tôi. - Thiên Băng kéo Hữu Trí đi.

- Tôi không trốn đâu. - Hữu Trí nói.

- Cái kia cậu đi. - Thiên Băng thả tay Hữu Trí ra rồi chỉ vào chiếc mô tô màu đen.

Thiên Băng leo lên chiếc mô tô màu nâu trà chạy đi, Hữu Trí cũng leo lên xe vac chạy theo Thiên Băng. Sau khoảng 2 giờ chạy xe, hai người dừng lại trước 1 căn biệt thự lớn màu trắng được thiết kế theo phong cách châu Âu, xung quanh trồng rất nhiều cây. Thiên Băng và Hữu Trí chạy xe vào bên

trong sân, chạy vào ga ra dừng xe lại rồi đi vào trong biệt thự. Dừng chìa khóa Thiên Minh đưa, hai người đi vào. Bên trong biệt thự rất yên ắng, không bóng người qua lại. Cũng đúng thôi, vì bây giờ trời chưa tối nên chưa ai thức dậy hết. Cả hai đi vào trong phòng khách ngồi chờ mọi người thức dậy.

Lúc đó, Lệ Xuân về tới nhà của mình. Vừa bước xuống xe cô đã thấy mẹ mình đứng đợi trước cửa rồi. Lệ Xuân không quan tâm lắm, cứ đi thẳng đến trước mặt mẹ mình.

- Lệ Xuân! Con về rồi. - mẹ Lệ Xuân cười nói.

- Họ an toàn chứ? - Lệ Xuân nhìn mẹ mình.

- Yên tâm đi! Họ vẫn an toàn. - mẹ cô mỉm cười nói - Thôi! Chắc con mệt rồi, lên phòng nghỉ đi.

Mẹ Lệ Xuân bước vào bên trong, Lệ Xuân chẳng quan tâm bà đi đâu, cô chỉ đi thẳng lên phòng mình. Mở cửa phòng mình ra, cô nhìn vào bên trong. Căn phòng rộng bằng nhà cô ở Việt Nam, nó vẫn sạch sẽ dù khá lâu rồi cô không ở đây, những đồ dùng của cô vẫn được để như cũ, không có gì khác biệt. Người hầu mang va li của cô lên phòng nhưng Lệ Xuân không muốn ai đụng vào đồ của mình nên kêu người hầu để đồ đấy rồi tự mình sắp xếp đồ vào trong tủ đựng quần áo. Xếp xong, Lệ Xuân nằm xuống giường ngủ.

Tại nhà Băng Hạ.

Băng Hạ xuống xe, vừa bước vào liền thấy anh hai của mình đang đi từ trên lầu đi xuống.

- Em về rồi à? Lên phòng nghỉ đi, bố mẹ có việc bận đi ra ngoài rồi. - anh Băng Hạ bước nhanh về phía Băng Hạ nói.

- Haizzz! Lúc nào cũng thế. - Băng Hạ thở dài.

- Thôi! Lên phòng tắm rửa rồi nghỉ ngơi đi, tối còn gặp bố mẹ. - anh Băng Hạ xoa đầu cô.

- Em không còn là con nít đâu. Em lên phòng đây. - Băng Hạ cầm lấy tay anh mình bỏ khỏi đầu.

- Rồi! Lên phòng đi! - anh Băng Hạ cười nói.

Băng Hạ đi lên phòng của mình. Mở cửa ra, cô nhìn vào bên trong. Vẫn không thay đổi, căn phòng vẫn sạch sẽ như trước, căn phòng không có bất cứ gì thay đổi cả. Băng Hạ bước vào, cầm lấy đồ trong va li rồi vào trong phòng đi tắm, để lại đồ cho những người hầu xếp vào tủ giùm cô. Khi bước ra, không còn ai trong phòng, cửa cũng được đóng lại. Băng Hạ lại chỗ giường đi ngủ.

Tại nhà Nhã Lệ.

- Con đã về rồi sao? - mẹ Nhã Lệ dịu dàng nói.

- Con đã về. - Nhã Lệ chẳng có hứng thú nói chuyện với mẹ mình.

- Con lên phòng tắm rửa rồi nghỉ ngơi đi. - mẹ Nhã Lệ cười hiền nhìn cô - Tối nhớ xuống nói chuyện với mẹ nha con.

Nhã Lệ đứng hình 1 lúc rồi bước lên phòng. Nhã Lệ chưa bao giờ cãi lại được mẹ cô, bởi trong giọng nói của mẹ cô luôn khiến người ta tuân theo những gì bà nói, Nhã Lệ cũng không phải ngoại lệ. Tuy nhiên việc thừa kế thì mẹ cô chưa từng ép buộc cô, ít nhất là trong lúc này. Nhã Lệ đi lên phòng, cầm quần áo vào trong phòng tắm, để đồng hồ lại cho người hầu. Hiện giờ cô cần thư giãn đầu óc để tối có thể nói chuyện với mẹ cô.

Tại này Băng Tuyết.

Khi Băng Tuyết trở về nhà, à không, phải gọi là biệt thự gia tộc. Băng Tuyết bước vào trong căn biệt thự, mọi người trong gia tộc đều nhìn cô bằng ánh mắt kinh ngạc. Cũng đúng thôi, cô đã từ bỏ hết mọi thứ, rồi bỏ chỗ này để đi theo 1 đám con người cùng 1 con vampire rồi, còn trở lại đây. Còn ông nội cô rất vui khi nhìn thấy cháu gái mình đã trở về với căn nhà này. Còn Băng Tuyết nhìn ông thì cũng thức biết ông bắt cô về căn nhà này làm cái gì rồi. Băng Tuyết chỉ chào qua loa lấy lệ rồi đi thẳng lên căn phòng cũ của mình. Băng Tuyết đẩy cửa vào, bước vào trong và đóng cửa lại. Căn phòng vẫn như thế, chẳng gì hết, vẫn là căn phòng cô ở lúc trước. Băng Tuyết cất đồ vào trong tủ của mình rồi đi tắm thay đồ rồi đọc sách.

Đến tối, tại nhà Lệ Xuân.

- Lệ Xuân! Xuống nói chuyện với mẹ. - mẹ Lệ Xuân vừa nói vừa gõ cửa.

- Con ra ngay. - Lệ Xuân mệt mỏi mở mắt.

Lệ Xuân bước xuống giường, đi tới tủ tìm quần áo rồi vào trong thay. 1 lúc sau, cô bước ra khỏi phòng tắm. Lệ Xuân ra khỏi phòng, bước xuống lầu. Cô mở cửa phòng khách, tiến về phía ghế đối diện mẹ mình rồi ngồi xuống.

- Mẹ gọi con có việc gì thế? - Lệ Xuân lên tiếng hỏi trước.

- Mai mẹ sẽ dẫn con đi xem mắt. - mẹ Lệ Xuân nói.

- Con không đi. - Lệ Xuân từ chối ngay lập tức.
- Con tới tuổi lấy chồng rồi, không lẽ con đã có bạn trai? - mẹ Lệ Xuân hỏi.
- Con... Con... - Lệ Xuân ngập ngừng.
- Con gì nữa! Nói mẹ nghe xem. Đó là ai? - mẹ Lệ Xuân bắt đầu tra khảo.
- Là... Là... Cao Kỳ. - Lệ Xuân nói nhỏ.
- Hừm? Là thằng bé? Con đã gặp lại nó rồi à? - mẹ Lệ Xuân hào hứng.
- Vâng! - Lệ Xuân đáp lại.
- Nếu là thằng bé thì được. Mà bố mẹ Cao Kỳ biết chưa? - mẹ Lệ Xuân nói.
- Dạ! Chưa! Có lẽ Cao Kỳ chưa nói.
- Được rồi! Đi ăn tối thôi con, bố con chắc sắp về rồi đây. - mẹ Lệ Xuân đứng lên.

Lệ Xuân cũng đứng lên theo mẹ, cùng bà đi ra phòng ăn.

Tại nhà Nhã Lệ.

- Nhã Lệ! Xong chưa? - mẹ Nhã Lệ nói lớn.
- Vâng! Con xong rồi đây mẹ. - Nhã Lệ đi từ trên lầu xuống.

Nhã Lệ đi cùng mẹ mình ra ngoài, ngồi lên xe. Thật ra cô cũng chẳng có hứng đi như thế này đâu, nhưng cô vẫn không thể cãi lại được lời của mẹ mình. Cuối cùng, chiếc xe hơi sang trọng cũng dừng lại trước 1 nhà hàng sang trọng. Nhã Lệ cùng mẹ mình bước xuống khỏi xe, bước vào trong nhà hàng. Nhã Lệ đi theo mẹ mình đến chỗ hai người trung niên ngồi.

- Chào anh chị! - mẹ Nhã Lệ cười hiền nói.
- Cháu chào hai bác. - Nhã Lệ cũng vội chào theo.
- Chào em! - người đàn ông nói.
- Chào em! - người phụ nữ nói - Châu nhà chị ngoan thật đấy.
- Thằng bé đâu rồi anh chị? - mẹ Nhã Lệ nói.
- Nó có việc bận, chút nữa nó đến. - người phụ nữ đó đáp lại.

Nhã Lệ và mẹ mình cùng ngồi vào bàn đợi. 1 lát sau, 1 người con trai chạy đến nhưng cô không nhìn thấy mặt vì cô cúi mặt xuống từ nãy giờ.

- Con tới rồi. - người con trai đó nói - Và con cũng đã nói, con không bao giờ cưới cô gái này đâu.

Nhã Lệ thấy giọng nói này quen quen liền ngẩng đầu lên nhìn. Người trước mặt Nhã Lệ là 1 người con trai không hề xa lạ, Lâm Từ.

- Anh... Anh... Nói không cười em sao? - Nhã Lệ mắt ngấn lệ.

Lâm Từ nhìn người con gái trước mặt rồi đứng hình. Anh lỡ nói không cưới cô gái này, người anh yêu từ tận đáy lòng. Lâm Từ tiến lại gần Nhã Lệ.

- Anh xin lỗi! Anh không có ý đó đâu mà.
- Hai con biết nhau à? - mẹ Nhã Lệ hỏi.
- Vâng! Hiện chúng cháu đang hẹn hò. - Lâm Từ vừa nói vừa xoa đầu Nhã Lệ.
- Thế thì tốt quá! Hai gia đình có thể kết thông gia rồi. - mẹ Lâm Từ cười nói.
- Nhưng anh ấy vừa nói không muốn cưới con mà. - Nhã Lệ quay mặt không nhìn Lâm Từ.
- Em cho anh xin lỗi đi. - Lâm Từ nói - Anh tưởng người đó không phải em.
- Thôi! Con! Con chấp nhận lời xin lỗi đi. - mẹ Nhã Lệ nhìn Nhã Lệ.

Nhã Lệ lúc đầu đơ ra 1 chút rồi mới gạt đầu chấp nhận. Còn Lâm Từ cũng nhẹ cả người nhưng thấy Nhã Lệ có chút gì đó hơi lạ thì phải. Nhưng cậu cũng qua chỗ bố mẹ mình ngồi xuống. Sau khi phục vụ mang thức ăn lên, cả hai gia đình vui vẻ bàn về visac đám cưới, còn hai người thì im lặng nghe mọi người nói.

- Con nghĩ không cần cưới gấp vậy đâu. - Lâm Từ lên tiếng.

- Thế con muốn sao? - mẹ Lâm Từ nhìn cậu.

- Con nghĩ sau khi học đại học xong hãy tính tới việc đó, trước mắt chỉ cần tổ chức đính hôn là được. - Lâm Từ nói.

- Ý cháu thì sao Nhã Lệ? - bố Lâm Từ nhìn Nhã Lệ.

- Lâm Từ muốn sao thì cứ như thế là được. - Nhã Lệ nói nhỏ.

- Quyết định vậy đi. - mẹ Nhã Lệ nói.

Cả hai gia đình tiếp tục ăn uống vui vẻ.

Tại màn Băng Hạ.

- Băng Hạ! Bố mẹ về rồi kia! - anh Băng Hạ đứng ngoài cửa gọi.

- Em ra liền! - Băng Hạ ngồi dậy.

Cô đứng lên rồi vào trong phòng tắm thay đồ rồi xuống dưới phòng khách. Cô mở cửa phòng khách ra liền nhìn thấy bố mẹ mình đã ngồi ở đó.

- Con chào bố, mẹ! - Băng Hạ nói.

- Vào đây! Mẹ có 1 chuyện cần nói với con. - mẹ Băng Hạ nói.

- Có chuyện gì thế ạ? - Băng Hạ ngồi kế bên anh mình.

- Mai con chuẩn bị đi xem mắt. - bố Băng Hạ nói.

- Con không muốn đi. - Băng Hạ đáp lại ngay lập tức.

- Không muốn cũng phải đi, trừ khi con dẫn bạn trai đến gặp bố mẹ. - mẹ Băng Hạ nhìn cô nghiêm nghị.

- Anh! Nói giúp em đi. - Băng Hạ năn nỉ người ngồi bên cạnh.

- Con nghĩ... - anh Băng Hạ chưa kịp nói liền bị mẹ Băng Hạ chặn họng.

- Con không được chiều nó như thế, nó tới tuổi có bạn trai rồi. - mẹ Băng Hạ nói rồi nhìn cô - Con phải dẫn bạn trai đến không thì khỏi trốn.

- Được! Nhưng có thể mai không đến kịp buổi sáng. - Băng Hạ gạt đầu.

- Nếu không đến kịp con vẫn phải đi xem mắt. - bố Băng Hạ nói.

- Để con nói chuyện với cậu ấy. - Băng Hạ nói - Con xin phép.

Nói xong, Băng Hạ đi thẳng lên phòng mình, đóng chặt cửa lại. Cô cầm lấy chiếc điện thoại để ngay trên bàn, bấm số gọi cho Khắc Duy.

- Alo! - giọng Khắc Duy vang lên.

- Hiện giờ cậu đang ở đâu thế? - Băng Hạ nhanh chóng hỏi.

- Tổ đang ở Anh. Có chuyện gì sao? - Khắc Duy nhanh chóng đáp lại.

- Thế thì tốt quá! Mai cậu qua nhà tớ được không? Tớ đang cần 1 người giả làm bạn trai tớ. - Băng Hạ vui mừng nói.

- Thế à? Bao giờ? - Khắc Duy nói.

- Sáng mai. Địa chỉ nhà tớ gửi sau nha. - Băng Hạ cười nói.

- Được! Sáng mai tớ có thể qua nhà cậu. Mà tớ muốn cậu giúp 1 chuyện được không? - Khắc Duy hỏi.

- Nếu tớ có thể. - Băng Hạ đáp lại.

- Làm bạn gái tớ trong 1 ngày. - Khắc Duy nói.

- Được! Cái đó tớ có thể làm. Vậy mai, sau khi xử lí xong việc ở nhà tớ chúng ta đi luôn. - Băng Hạ nói.

- Vậy được! Bye! - Khắc Duy nói.

- Bye! - Băng Hạ nói rồi cúp máy.

Giờ cô có thể nhẹ nhõm rồi, có Khắc Duy giúp mọi việc sẽ êm xuôi ngay thôi. Băng Hạ cất điện thoại đi rồi đi xuống dưới nhà ăn để ăn bữa tối và thông báo việc đó.

Tại nhà Băng Tuyết.

Băng Tuyết bước xuống nhà bếp ăn bữa tối. Vừa mới bước vào phòng ăn, mọi người trong phòng đều quay lại nhìn cô. Cô chẳng quan tâm đến những ánh mắt đó, bình thần đi về chỗ trống duy nhất ở bàn ăn và ngồi xuống. Sau khi thức ăn được dọn lên, Băng Tuyết ngồi ăn hết phần của mình. Ăn xong, cô đứng lên, đi lên phòng, không để tâm những người còn lại đang nhìn mình.

- Băng Tuyết! Con lên thư phòng gặp ta. - ông Băng Tuyết nói.

- Vâng! - Băng Tuyết nói rồi đi thẳng ra ngoài.

Băng Tuyết đi về phía thư phòng. Cô bước vào trong thư phòng, ngồi xuống đó. 1 lát sau, ông Băng Tuyết cũng bước vào trong phòng, đóng chặt cửa lại rồi vào ngồi vào ghế đối diện Băng Tuyết.

- Ông muốn gặp cháu có việc gì? - Băng Tuyết lên tiếng hỏi trước.

- Cháu bao nhiêu tuổi rồi? - ông Băng Tuyết hỏi.

- 18. - Băng Tuyết trả lời ngắn gọn.

- Cháu cũng tới tuổi có bạn trai rồi. - ông Băng Tuyết nói - Mai cháu đi cùng ta đi xem mắt.

- Cháu không rành cũng không muốn. - Băng Tuyết đáp lại ngay lập tức.

- Đây là con trai của một gia tộc phù thủy lớn nhất nhì thế giới phù thủy, cháu buộc phải đi. - ông Băng Tuyết nghiêm nghị nói.

- Con cháu ai cháu không cần biết. - Băng Tuyết lạnh giọng nói - Cháu không muốn gặp, dù ông có ép cháu đi chăng nữa cháu cũng không đi.

- Sao? Cháu là người thừa kế của gia tộc, cháu phải làm theo lời ông. - ông Băng Tuyết nói.

- Cháu không hề muốn cái quyền thừa kế này, trong gia tộc có rất nhiều người, ông muốn chọn ai thì cứ việc, cháu không quan tâm. - Băng Tuyết đáp lại.

- Cháu... Mai cháu phải đi. - ông Băng Tuyết nói.

- Cháu không muốn. Cháu xin phép. - Băng Tuyết đứng lên.

Ông Băng Tuyết nhìn cô, không nói gì thêm, cứ để cô rời khỏi đó. Băng Tuyết trở về phòng mình đi ngủ. Nói thật cô chẳng muốn nán lại để nghe ông cô nói thêm về vấn đề đó nữa. Cô luôn tự làm theo ý mình, cô ghét nhất người khác xen vào việc riêng của cô. Băng Tuyết vào trong phòng của mình, khóa trái cửa rồi đi tắm rồi đi ngủ.

Tại nhà của Thiên Băng.

Căn biệt thự nhà Thiên Băng rất nhiều người đi lại, vì tất cả đều là vampire. Hiện giờ Thiên Băng đang ở trong phòng khách cùng với Hữu Trí, Minh Quang và Thiên Minh. Sau khi Thiên Minh kiểm tra các cửa cẩn thận, Minh Quang mới lên tiếng.

- Như các em đã biết, tên đó chưa chết đúng chứ?

- Thiên Minh đã báo lại cho em rồi. - Thiên Băng gật đầu.

- Rồi! Hôm trước, tên đó quay trở lại nhà ta... - Minh Quang nói.

"Rầm!"

- Ai nhắc tới ta thế? - Nam Phong cười đứng sau cánh cửa bị đập đổ xuống dưới đất.

- Ngươi... Ngươi... Ai cho hấn vào đây! - Thiên Minh vội vàng nói.

- Không phải lỗi tại họ, họ tiếp ta rất "hồng nhiệt" đó. - Nam Phong nói.
- Sao có thể? - Thiên Băng ngạc nhiên.
- Đó là bí mật. - Nam Phong tiến lại gần Thiên Băng.
- Người đến làm gì? - Thiên Băng bình tĩnh hỏi tiếp.
- Hấn chưa nói với em sao? - Nam Phong vẫn tiếp tục tiến gần Thiên Băng.
- Hấn? Ai? - Thiên Băng hỏi tiếp.
- Anh hai yêu dấu của em đó. - Nam Phong cười.
- Anh hai? - Thiên Băng dò mắt nhìn Nam Phong.
- À! Em phải bình tĩnh nghe anh nói nha. - Minh Quang nhìn Thiên Băng.
- Có chuyện gì? - Thiên Băng có linh cảm không tốt với điều Minh Quang sắp nói với mình.
- Nam Phong muốn cầu hôn em. - Minh Quang nói.
- Thế à? - Thiên Băng cười tóe lên tia nguy hiểm - Gần đây có sự kiện gì lớn không anh?
- Có! Tiệc công khai thân thể của tụi em. - Minh Quang nói.
- Mai đúng chứ? - Thiên Băng hỏi tiếp.
- Ủ! Tại nhà hàng cách xa đây 3 km. - Minh Quang trả lời.
- Được! Mai ở đây. - Thiên Băng quay sang nhìn Nam Phong.
- OK! Mai gặp tại đây. Tạm biệt. - Nam Phong nói rồi biến mất.
- Cô định làm gì? - Hữu Trí đặt 1 tay lên vai Thiên Băng.
- Anh hỏi làm gì? - Thiên Băng quay sang nhìn Hữu Trí.
- Tại hai chữ "nguy hiểm" hiện rõ trên mặt cô kìa. - Hữu Trí bỏ tay ra khỏi vai Thiên Băng.
- Mai rồi biết. - Thiên Băng nói rồi quay sang nhìn Minh Quang - Em mệt rồi, em về phòng nghỉ đây. Thiên Minh! Dẫn tên này đến phòng cho khách.
- Vâng! - Thiên Minh cung kính nói.

Thiên Băng bước ra khỏi phòng, theo sau là Thiên Minh và Hữu Trí, còn Minh Quang tời khỏi phòng để trở về phòng mình làm việc. Thiên Băng trở về phòng mình liền cầm lấy đồ vào trong phòng tắm. 1 lát sau, cô bước ra, nhìn thấy Thiên Minh đang xếp đồ trong vali của mình vào trong tủ, cô chẳng nói gì, tiến về giường rồi nằm lên. Trước khi nhắm mắt ngủ, cô còn dặn Thiên Minh.

- Đi ra nhớ khóa cửa, tắt điện.
- Vâng! - Thiên Minh vừa xếp đồ vừa nói.

Thiên Băng nhắm mắt lại đi ngủ vì cô mệt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thư Siêu Quậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Chương 45:

Sáng hôm sau, trước cửa nhà Băng Hạ có 1 chàng trai cứ đi qua đi lại, tay cầm cái điện thoại nhấn liên hồi.

- Alo! - Băng Hạ nói với giọng vẫn còn buồn ngủ.

- Tớ đợi cậu lâu lắm rồi đấy. - người con trai đó hơi tức giận nói.

- Hà? Khắc Duy sao? - Băng Hạ vẫn chưa tỉnh ngủ.

- Tớ đây. Xuống đây nhang lên. - Khắc Duy nói.

- Ồ? Ồ! Tớ xuống ngay. - Băng Hạ vội nói rồi cúp máy.

1 lát sau, cổng biệt thự của nhà Băng Hạ mở ra, Băng Hạ chạy ra khỏi cổng. Chưa kịp chuẩn bị, Khắc Duy đã bị Băng Hạ kéo thẳng vào trong biệt thự. Băng Hạ mở cửa phòng khách ra, đẩy cậu vào trong rồi nói vọng lên trên.

- Bạn trai con tới rồi!

- Thế à? - mẹ Băng Hạ đi xuống lầu.

- Vâng! Anh ấy đang ở trong phòng khách. - Băng Hạ cười.

- Bỏ ra ngoài rồi. - anh Băng Hạ bước ra khỏi nhà bếp - Anh phải xem tên nào xui tới nỗi cưới phải con heo này đây.

- Anh nói gì hả? - Băng Hạ cười ngây thơ nhìn anh trai mình.

- Hà? À! Ồ! Không có gì đâu. Anh muốn nói là ai có "phước" cưới được em í mà. - anh Băng Hạ cố biện minh.

- Vậy cứ việc vào. - Băng Hạ cười hiền.

Băng Hạ bước vào trong phòng khách, mẹ cô và anh trai cô cũng bước vào.

- Đây là bạn trai con, Hoàng Khắc Duy. - Băng Hạ chỉ về phía người con trai đang đứng bên cạnh mình.

- Xin chào bác! - Khắc Duy cười nhẹ nói.

- Chào cháu! - mẹ Băng Hạ cũng cười nhẹ đáp trả lại.

- Xin chào anh. - Khắc Duy quay sang nhìn anh Băng Hạ, cậu giơ tay ra.

- Xin chào em rể. - anh Băng Hạ bắt tay với Khắc Duy.

- Thôi! Mọi người ngồi xuống đi. - Băng Hạ vội kéo Khắc Duy ngồi xuống bên cạnh mình.

Cả mẹ Băng Hạ và anh cô cũng ngồi vào ghế đối diện. Cuộc nói chuyện bắt đầu. Sau khi giải quyết xong mọi việc của Băng Hạ, cậu và cô nhanh chóng xin phép được đi chơi. Nói là đi chơi chứ thực chất chủ yếu là chụp hình lại để làm bằng chứng.

Tại nhà Lệ Xuân.

"Cốc! Cốc! Cốc!"

- Gì vậy mẹ? - Lệ Xuân đứng lên ra mở cửa.

- Lệ Xuân! Con đi với mẹ qua nhà Cao Kỳ đi. - mẹ Lệ Xuân cười nói.

- Hà? Tại sao? - Lệ Xuân ngạc nhiên.

- Tại sao nữa? Qua nhà hỏi cưới cho con rồi. - mẹ Lệ Xuân vẫn giữ nguyên nụ cười.

- Mẹ à! Để mai đi! Tối còn bữa tiệc nữa, mẹ phải cho con nghỉ ngơi chứ! - Lệ Xuân uể oải nhìn mẹ mình.

- Vậy cũng được. Để mai nói vậy. - mẹ Lệ Xuân quay người bước đi.

Lệ Xuân thở dài 1 cái rồi đóng cửa lại. Hiện giờ tâm trạng của cô rất rối, cô không biết có nên nói cho Cao Kỳ biết không nữa. Đang đắm chìm trong 1 mở cảm xúc hỗn độn thì bỗng điện thoại của Lệ Xuân reo lên. Lệ Xuân mở lên, 1 tin nhắn, là của Cao Kỳ.

"Cậu có muốn đi chơi không? Tớ đang ở dưới nhà chờ cậu."

Lệ Xuân vừa nhận được tin liền nhanh chóng thay quần áo rồi chạy nhanh xuống lầu. Mẹ Lệ Xuân vừa thấy cô liền gọi lại.

- Lệ Xuân! Con đi đâu thế?
- Con đi chơi với bạn. Tối con sẽ đến bữa tiệc đúng giờ. - Lệ Xuân quay đầu lại - Con chào mẹ.
- Này! Con đi với ai thế! - mẹ Lệ Xuân lại hỏi.
- Cao Kỳ! - Lệ Xuân đáp lại trước khi đóng cửa.

Lệ Xuân chạy ra khỏi biệt thự, nhìn xung quanh tìm Cao Kỳ.

- Tớ đây nè. - giọng Cao Kỳ vang lên, tay đặt lên vai Lệ Xuân khiến cô ngạc nhiên - Chào cậu.
- Chào! - Lệ Xuân quay đầu lại nhìn.

Cao Kỳ dắt mô tô ra, leo lên ngò, Lệ Xuân cũng ngồi ngay phía sau Cao Kỳ. Khi thấy Lệ Xuân đã ngồi lên, cậu đưa cho cô 1 cái nón bảo hiểm. Đợi Lệ Xuân đeo nón lên xong, Cao Kỳ mới bắt đầu phóng xe đi. Cao Kỳ chạy xe 1 hồi, cậu dừng lại trước 1 công viên giải trí rất lớn. Cao Kỳ và Lệ Xuân vào trong đó bắt đầu chơi rất nhiều trò khác nhau.

Tại nhà Nhã Lệ.

- Nhã Lệ! Lâm Từ đến tìm con nè! - mẹ Nhã Lệ nhẹ nhàng nói.
- Vâng! Con xuống liền. - giọng Nhã Lệ vang lên.

Cô mệt mỏi bước xuống giường, vào trong phòng tắm thay quần áo lại cho gọn gàng. Mấy phút sau, cô bước ra khỏi phòng, bước xuống lầu. Mở cửa phòng khách ra, cô liền thấy Lâm Từ đang ngồi nói chuyện với mẹ cô rất vui vẻ. Nhã Lệ bước vào trong phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi cô tiến về phía mẹ mình.

- Con xuống rồi. - Nhã Lệ nói nhỏ.
- Con ngồi xuống đi. - mẹ Nhã Lệ cười hiền nhìn cô.
- Vâng! - Nhã Lệ nhỏ nhẹ đáp lại rồi ngồi xuống ngay bên cạnh mẹ mình.

Mẹ Nhã Lệ hỏi rất nhiều câu hỏi với Lâm Từ, cậu cũng vui vẻ đáp lại còn Nhã Lệ thì chỉ ngồi im lặng lắng nghe hai người nói. Sau 1 lúc nói chuyện, mẹ Nhã Lệ nhờ Lâm Từ đưa cô đi đến trung tâm thương mại để mua sắm chuẩn bị cho buổi tối nay. Lâm Từ rất nhanh chóng đồng ý, còn Nhã Lệ vẫn chỉ im lặng nghe theo lời mẹ. Mẹ Nhã Lệ đứng lên đi ra khỏi phòng. Lâm Từ cũng kéo Nhã Lệ đứng lên rồi rời khỏi căn phòng đó, thẳng tiến đến trung tâm thương mại gần nhất để mua sắm.

Tại nhà Băng Tuyết.

Hiện giờ cô đang ngồi dưới phòng khách để xem mắt 1 tên thiếu gia của gia tộc Hall, còn tên thì cô không nhớ. Hai ông già cứ ngồi nói chuyện với nhau, còn tên đó thì ngồi đó, im lặng quan sát, còn Băng Tuyết thì ngồi yên 1 chỗ đọc quyển sách nằm trên tay. Nói thật thì cô chẳng thích mấy cái kiểu gặp mặt như thế này, nếu không bị đe dọa thì cô cũng chẳng ngồi đây làm gì. Đợi đến khi hai người kia đi về, ông Băng Tuyết quay sang nhìn cô.

- Cháu thấy sao?
- Không thích. - Băng Tuyết đáp lại.
- Cậu ta tốt thế cơ mà. - ông Băng Tuyết nói.
- Đừng làm chuyện vô bổ. - Băng Tuyết nói rồi xoay người đi lên phòng.

Cô ghét nhất là bị ép buộc vào trong bất kì việc gì, cô thích tự mình làm việc hơn là cứ để người khác ép mình. Mở cửa phòng ra, Băng Tuyết bước vào trong rồi đóng cửa lại, khóa trái cửa. Cô đi về phía chiếc ghế cô yêu thích rồi ngồi xuống. Băng Tuyết chỉ muốn để tâm vào những gì mình thích còn lại thì cô chẳng cần quan tâm làm gì.

Tại nhà Thiên Băng.

Trong phòng bếp, hai con người làm hai việc khác nhau, 1 người thì gõ lạch cạch máy tính, còn người kia đang nấu ăn. Tuy trong tủ lạnh luôn có sẵn thức ăn nhưng Thiên Băng và Hữu Trí lại không nuốt nổi số thức ăn đó nên quyết định tự nấu. Vì Thiên Băng chưa từng nấu ăn nên Hữu Trí lại phải là người làm việc này còn Thiên Băng ngồi chơi máy tính.

- Xong rồi. - Hữu Trí bê hai đĩa thức ăn ra.
- Ồ! - Thiên Băng tắt máy tính đi.

- Cửa cô. - Hữu Trí đặt 1 đĩa trước mặt Thiên Băng.

- Cảm ơn. - Thiên Băng kéo cái đĩa lại gần.

Hữu Trí ngồi phía đối diện với Thiên Băng. Cả hai ăn sáng trong im lặng, chẳng ai nói ai câu nào. Ăn xong, Thiên Băng là người đi rửa đĩa, còn Hữu Trí ra phòng khách chơi máy tính. Sau khi lau dọn xong, Thiên Băng cũng cầm máy tính ra phòng khách để chơi vì không muốn làm phiền người khác ngủ. Cả hai vẫn chỉ im lặng ngồi chơi.

Đến tối, tại sảnh chính của 1 nhà hàng 5 sao, có 4 con người mặc đồ rất bình thường đứng ở đó. 1 lát sau, Băng Hạ chạy đến, mặc đồ cũng chẳng sang trọng gì. Sau đó, Lê Xuân cũng đến, đứng đó cùng 5 người kia đợi người mang lễ phục đến. Tuy buổi sáng có đi mua sắm ấy chứ nhưng chẳng có đồ nào mua gì, chủ yếu đi ăn xong rồi về. Khoảng 5, 6 phút sau, 1 người con trai xuất hiện, tay mang những cái túi lớn nhỏ, phía sau còn có người bê vài cái hộp. Người đó dừng lại trước mặt 6 người.

- Đã để mọi người đợi lâu. - người con trai đó nói.

- Không lâu lắm đâu, anh Thiên Hoàng. - Lê Xuân cười nhẹ.

- Đồ của các em đây. - Thiên Hoàng đưa cho từng người 1 cái túi - Giày sẽ được đưa vào cho các em.

6 người nhanh chóng vào trong vào bên trong thay đồ để kịp dự buổi tiệc. Sau khi thay đồ xong, 6 người cùng nhau bước vào trong sảnh tiệc. Cánh cửa vừa mở ra, 6 người bước vào liền trở thành tâm điểm của bữa tiệc. 6 người nhìn xung quanh cũng nhìn thấy 1 số gương mặt thân quen, trong số đó có bạn cùng trường đang nhìn tụi nó bằng những ánh mắt cực kì ngạc nhiên.

- Hey! - lớp phó trật tự lớp tụi nó đập vai Hữu Trí.

- Gì? - Hữu Trí liếc tên đó.

- Mà ở đây làm gì? Cần tao đuổi không? - Lê Xuân cười.

- Đương nhiên là dự tiệc rồi. Lớp mình có mặt đủ luôn đó. - cậu ta chỉ về phía 1 đám người đang cười nói vui vẻ.

- Hơ hơ! Vui nhè? Tao không sợ lạc loài rồi. - Băng Hạ cười.

Tụi nó đi về phía cả lớp đang đứng. Cả lớp gặp nhau là y như rằng nơi đó rất ồn ào vì những đứa này toàn mấy đứa thần kinh không bình thường. Đến khi buổi tiệc bắt đầu, tụi nó mới bắt buộc phải rời chỗ tụi nó đang đứng để đi về phía chỗ những tiền bối của tụi nó đang đứng. Sau khi nói vài câu, các tiền bối nói tụi nó đi chào vài người, nhưng chẳng ai trong tụi nó muốn việc xã giao này cả. Tụi nó chỉ nói vài câu qua loa lấy lệ chứ không muốn nán lại lâu. Sau đó, tụi nó nhanh chóng đi về phía cả lớp đang cười đùa vui vẻ như 1 đám không bình thường kia.

- Vợ mi kia! Qua với nó đi. - Hán Phong đẩy Khắc Duy về phía Băng Hạ.

- Mà không cần đấy tao. - Khắc Duy lườm Hán Phong rồi quay sang nhìn Băng Hạ - Chào cậu!

- Chào cậu! - Băng Hạ cũng đáp lại.

- Ô! Chẳng phải em rề đây sao? - anh Băng Hạ nhìn Khắc Duy - Chào em!

- Em rề? - cả lớp đồng thanh.

- Tao chia buồn cho mày. - lớp phó lao động đặt tay lên vai Khắc Duy.

- Sắp sật nghiệp rồi con. - Hà Giang tiế lời.

- Quyết định chắc chắn chưa đấy? - Vũ Thiên nhìn Khắc Duy nghi ngờ.

- Này! Mọi người nói vì vậy hả? - Băng Hạ tức giận nói - Cậu ta cưới được tao là phúc đức ba đời đấy.

- Bớt! Bớt! Xuống giùm con đi má. Có mà tạo nghiệp 18 đời mới cưới được mày. - Hoài Thương phản bác ngay lập tức.

- Cưới mày về thì chẳng mấy chốc nhà sập. - Lê Xuân hùa theo.

- Mày nên ở tha cho nó đi. - lớp trưởng hưởng ứng theo.

- Nên tha cho em tôi. - Quang Khánh cuối cùng cũng lên tiếng.

Cả đám cười nói vui vẻ trong, không biết rằng 1 người đã rời khỏi đó trong thầm lặng. Băng Tuyết nhìn xung quanh không thấy Thiên Băng đâu, liền đi tìm. Còn Hữu Trí không thấy Thiên Băng không có ở đây cũng hiểu cô đã về nhà, liền rời khỏi đó. Cả hai đi ra ngoài không gây chú ý cho bất cứ ai. Cả lớp vẫn vui vẻ nói chuyện phiếm, những người khách cũng bàn chuyện công việc, nhạc nhẹ đang được mở trong căn phòng, nhưng chẳng ai để ý sự biến mất của 3 người.

Băng Tuyết đi đến những khu gần đó để tìm xem cô ở đâu. Đang đi, cô gặp tr đang đi dạo trên đường.

- Trùng hợp nhỉ? - Từ Thức cười nhẹ.

- Sao cậu lại ở đây? - Băng Tuyết lên tiếng hỏi.

- Tôi đi đến dự tiệc của cô nhưng bữa tiệc chán quá nên ra ngoài này đi dạo. - Từ Thức trả lời.

- Thế à? Hay là vào trong quán kia nói chuyện đi. - Băng Tuyết chỉ về phía quán cà phê gần đó.

Cả hai vào bên trong quán cà phê ngồi nói chuyện.

Còn Hữu Trí thì sau rời khỏi nhà hàng liền tìm chỗ vắng vẻ để về nhà 1 cách nhanh nhất. Vừa về đến biệt thự của nhà Thiên Băng, cậu liền nghe rất nhiều tiếng động lớn phát ra từ phòng của Thiên Băng. Cậu liền chạy lên xem, vừa mở cửa ra liền nhìn thấy Thiên Băng ngồi trên giường, nhìn khá mệt mỏi, chiếc đầm đắt tiền rách vài chỗ. Phía dưới sàn nhà là 1 đồng hồ bị vỡ nằm la liệt đang được Thiên Minh dọn dẹp. Nhưng 1 điều lạ là không thấy Nam Phong trong phòng, còn Thiên Băng thì người dính ít máu. Hữu Trí tiến lại gần Thiên Băng, lấy quệt vết máu trên mặt Thiên Băng rồi đưa lên mũi ngửi.

- Đau đấy! - Thiên Băng nhăn mặt nhìn Hữu Trí.

- Xin lỗi! - Hữu Trí nói.

Máu trên tay của Hữu Trí là máu của Thiên Băng nhưng vẫn có 1 ít của Nam Phong. Cậu càng thắc mắc chuyện gì đã xảy ra và sao căn phòng trở nên lộn xộn như thế này. Khoảng nửa tiếng sau, Băng Tuyết và Từ Thức cũng đến và nhìn thấy căn phòng bữa bọn đã được Thiên Minh dọn dẹp hơn 1 nửa, Thiên Băng vẫn ngồi trên giường với tình trạng rất mệt mỏi còn Hữu Trí đang đứng im bên cạnh như đang suy nghĩ chuyện gì đó rất quan trọng. Cả hai giúp Thiên Minh nhanh chóng dọn sạch chỗ còn lại. Khi dọn xong, Băng Tuyết đưa cho Thiên Băng 1 viên thuốc và bảo cô uống.

- Có chuyện gì xảy ra? - Hữu Trí lên tiếng hỏi.

- Không có gì. - Thiên Băng nói rồi đứng lên.

- Nói đi, tui tao sẽ giải quyết giùm mày. - Băng Tuyết nói.

- Không cần quan tâm. - Thiên Băng bước vào trong phòng tắm.

1 lát sau, Thiên Băng mở hé cửa rồi nói.

- Băng Tuyết! Lấy giùm tao cái đầm trong tủ.

Băng Tuyết đi về phía tủ, mở ra. Bên trong tủ toàn quần áo, chỉ có 1 chiếc đầm màu xanh nhạt còn rất mới như chưa mặc lần nào nằm ở trong góc tủ. Băng Tuyết cầm lấy nó rồi đưa cho Thiên Băng. Sau vài phút, Thiên Băng bước ra khỏi phòng tắm.

- Nên trở về thôi. - Thiên Băng nói.

- Ủ! Tốt nhất là không nên để người khác phát hiện chúng ta không có ở đó. - Từ Thức gật đầu.

- Đi thôi! - Hữu Trí cầm lấy tay Từ Thức rồi cả hai biến mất.

Thiên Băng cầm lấy tay Băng Tuyết, cả hai cùng nhanh chóng rời khỏi đó với tốc độ ánh sáng. Cả bốn đứng trước cửa nhà hàng rồi đi vào bên trong sảnh tiệc để tránh có người phát hiện có người mất tích. Cả 4 người nhẹ nhàng đi vào trong, căn phòng vẫn vang lên tiếng nhạc nhẹ, các chủ tịch vẫn bàn chuyện hợp tác, lớp tụi nó vẫn nói chuyện ồn ào, có lẽ chưa ai biết 3 người rời khỏi.

- Em gặp Nam Phong rồi à Thiên Băng? - giọng Minh Quang phát ra từ phía sau 4

- Ủ! - Thiên Băng quay mặt lại đáp.

- Sao rồi? - Minh Quang lo lắng nói.

- Nát phòng em rồi. - Thiên Băng thần nhiên nói.

- Haizzz! Hắn đang lán cái quái gì thế này. - Minh Quang thờ dài.

- Lần sau gặp, giết. - Thiên Băng lạnh lùng nói.

- Giết? Thật chứ? - 1 giọng Nam Phong vang lên.

- Người dám xuất hiện ở đây à? - Băng Tuyết nói.

- Sao thế? Tôi đến đây có chuyện gì sao? - Nam Phong cười.

- Có chuyện gì thế? - Băng Hạ tiến lại gần.

Băng Hạ vừa nhìn thấy mặt Nam Phong liền đứng đờ tại chỗ, cả lớp thấy là lạ nên cũng lại gần nhìn. Chẳng ai trong cả lớp hiểu người trước có gì đặc biệt mà Băng Hạ hóa đá trừ 1 số người.

- Sao hán lại ở đây? - Lệ Xuân nhìn Thiên Băng.

- Sao lại không? Chẳng lẽ tôi không được chào đón ở đây? - Nam Phong cười nói.

- Đương nhiên rồi! Ở đây chẳng ai muốn gặp lại ngươi. - Băng Hạ đáp lại.

- Ủa? Chẳng phải ngươi chết rồi sao? Sao ngươi ở đây được? - Cao Kỳ hỏi.

- Đương nhiên! Tôi còn sống. - Nam Phong cười nhẹ - Và tôi đến đây để gặp Thiên Băng.

- Ngươi tính giờ trò gì đây? - Khắc Duy liếc tên đó.

- Các người không cần biết làm gì, chỉ cần Thiên Băng hiểu là được rồi. - Nam Phong nhìn Thiên Băng.

- Tránh xa tôi ra. - Thiên Băng lạnh lùng nói.

- Sao ngươi không chết đi nhỉ? - Hữu Trí liếc Nam Phong.

- Ta sao chết được. - Nam Phong nói rồi thì thầm vào tai Hữu Trí - Ngươi cũng thích cô ấy?

- Hừ! Ngươi nên biến mất đi. - Hữu Trí nhìn Nam Phong bằng ánh mắt sắc lạnh.

- Bình tĩnh nào! Tôi không làm gì mấy người đâu, đừng nhìn tôi với ánh mắt như thế. Tôi chỉ muốn nói chuyện riêng với Thiên Băng thôi. - Nam Phong nói.

- Nói chuyện riêng? - Thiên Băng nhú mày.

- Ủ! Tiếp tục chuyện lúc này. - Nam Phong gật đầu.

- Chuyện đó? - Thiên Băng nói.

- Ủ! - Nam Phong gật đầu.

- Tôi... - Thiên Băng hơi ngập ngừng.

Note: Mấy chế nhớ để lại nhận xét cho em nha. Em xin chân thành cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thư Siêu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Chương 46:

- Tôi không muốn bàn về chuyện đó và câu trả lời luôn là tôi không đồng ý. - Thiên Băng nói.

- Tại sao? Tôi không thể sao? - Nam Phong nói.

- Chưa giết anh là tốt rồi. - Thiên Băng lạnh lùng bước qua chỗ Nam Phong đứng.

- Anh nên đi đi. - Băng Tuyết nói rồi cũng đi theo Thiên Băng.

- Tôi muốn thủ tiêu anh rồi đây. - Hữu Trí cười lạnh.

- Nếu cậu dám - Nam Phong nhìn Hữu Trí tỏ vẻ thách thức.

- Nhưng hôm nay không được. - Hữu Trí nói rồi né người đi ngang qua Nam Phong.

Chỗ đó chỉ còn lại một mình Nam Phong đang đứng, hần mở cửa ra ngoài và biến mất sau khi cánh cửa được đóng lại. Bữa tiệc được diễn ra trong yên bình cho đến khi kết thúc. Tiệc tàn, tụi nó chia tay nhau, ai về nhà nấy.

Sáng hôm sau, Băng Hạ vẫn còn đang ngủ thì tiếng gõ cửa khiến cô thức dậy. Băng Hạ làm lơ tiếng gõ cửa, ngủ tiếp, người đó vẫn tiếp tục gõ cửa. 1 lát sau, cánh cửa phòng của Băng Hạ nằm thẳng xuống dưới đất, 1 chàng trai bước vào. Anh ta tiến về phía Băng Hạ đang nằm ngủ say như chết, thẳng tay cầm lấy chân kéo ra và giựt luôn cái gối đầu của cô.

- Băng Hạ! Dậy! Dậy mau! - anh Băng Hạ cầm lấy cái gối đập đập Băng Hạ.

- Mới sáng sớm. Anh ra ngoài cho em ngủ. - Băng Hạ nhủ mầy, mắt vẫn nhắm chặt - Nhớ sửa cái cửa lại luôn.

- Dậy mau! Con heo này! Dậy! Dậy! - anh Băng Hạ vẫn kiên trì.

- Hừm? Mới sáng sớm làm gì gọi dữ vậy? Em dậy nè! - Băng Hạ mở mắt, ngồi dậy với trạng thái mệt mỏi.

- Nhanh lên! Thay đồ đi! Gia đình em rề sắp tới rồi. - anh Băng Hạ hối thúc.

- Được rồi! Em xuống liền. - Băng Hạ đứng dậy, uể oải đi về phía tủ quần áo.

- Anh xuống trước, em mau thay đồ rồi xuống. - anh Băng Hạ đi ra ngoài.

- Ờ? Khoan đã! Em rề là ai? - Băng Hạ ngạc nhiên nhìn anh mình.

- Cái người em giới thiệu hôm trước đó. Mẹ đã nói chuyện với gia đình họ rồi, họ sẽ đến để bàn chuyện đính hôn cho 2 đứa. - anh Băng Hạ trả lời.

- Hà? Cái gì? - Băng Hạ ngạc nhiên.

- Mau lên, nhà người ta sắp tới rồi. - anh Băng Hạ nói rồi đi thẳng ra ngoài.

Băng Hạ vội cầm điện thoại nhấn số của Khắc Duy rồi gọi.

- Alô! - giọng Khắc Duy vang lên.

- Khắc Duy! Nhà cậu đang trên đường tới đây hả? - Băng Hạ vội hỏi.

- Tớ không biết. Nói đến nhà của vợ tương lai của tớ thôi. Tớ từ chối rồi mà vẫn bắt đi. - Khắc Duy trả lời.

- Nhà nào thế? - Băng Hạ nói.

- Không cho tớ biết. Mà chắc gần nhà cậu đấy, tớ thấy xe đang đi về hướng đó. - Khắc Duy trả lời.

- Thôi! Tớ cúp máy nha. Lát gặp. - Băng Hạ nói rồi chớ máy.

Cô vội vàng cầm lấy quần áo, vào trong phòng tắm làm vệ sinh cá nhân rồi thay đồ. 1 lát sau, tiếng chuông cửa vang lên, Băng Hạ vội vàng đứng trên phòng mình nhìn xuống. 1 chàng trai bước ra khỏi xe, cô đoán không sai, người đó chính là Khắc Duy. Nhưng không chỉ có 1 mình cậu mà còn có cả gia đình cậu đến. Băng Hạ vội đi xuống lầu, đứng kế bên mẹ mình. Cánh cửa chính mở ra, cả gia đình Khắc Duy bước vào trong. Chào hỏi nhau xong, mẹ Băng Hạ dẫn cả gia đình vào trong phòng khách.

- Họ làm gì ở đây vậy mẹ? - Băng Hạ thì thầm vào tai mẹ mình.

- Bàn chuyện đính hôn. Không lẽ thằng kia chưa nói cho con nghe? - mẹ Băng Hạ thì thầm.

"Chết rồi! Làm sao đây?" - Băng Hạ nghĩ thầm.

Băng Hạ hơi lo sợ nhìn bố mẹ Khắc Duy, còn Khắc Duy vẫn giữ được vẻ tự nhiên khi nói chuyện. Cô phải công nhận rằng Khắc Duy nên đi làm diễn viên là hợp nhất, diễn quá đạt. Băng Hạ ngồi nghe hai gia đình nói chuyện, được hỏi gì đều gật đầu như 1 con robot, còn Khắc Duy cười nói rất lưu loát như là đã học thuộc câu trả lời trước rồi, cậu còn cười thầm với thái độ cứng ngắc như 1 con robot của Băng Hạ.

Tại nhà Nhã Lệ.

Nhã Lệ đang ở dưới nhà cùng mẹ ngồi đợi Từ Thức qua nhà. Hôm nay, gia đình Từ Thức sẽ sang nhà Nhã Lệ nói chuyện cưới xin cho Từ Thức và Nhã Lệ. 1 lát sau, gia đình của Từ Thức bước vào trong phòng mà Nhã Lệ và mẹ Nhã Lệ đang ở trong phòng. Cả hai mẹ con Nhã Lệ đều đứng lên, chào hỏi vài câu rồi ngồi xuống ghế nói chuyện. Mới đầu nói chuyện cưới hỏi nhưng hai người muốn đính hôn trước rồi cưới sau. Bàn qua bàn lại chuyện đó, cuối cùng cả hai bên đồng ý với việc đính hôn. Cả hai gia đình bắt đầu bàn về việc đính hôn.

Tại nhà Lê Xuân.

Hiện giờ Lê Xuân đang ngồi trong phòng của mình cùng với Cao Kỳ, còn bố mẹ Cao Kỳ và bố mẹ Lê Xuân đang ngồi trong phòng khách trò chuyện. Hiện giờ cả hai nói chuyện rất vui vẻ, chẳng quan tâm ở dưới phòng khách có chuyện gì cả. Bỗng, mẹ Lê Xuân gọi cả hai xuống phòng khách, hai người nhanh chóng đi xuống.

- Có chuyện gì thế mẹ? - Lê Xuân bước vào, nhìn mẹ mình.
- Hai đứa ngồi xuống ghế đi. - mẹ Lê Xuân nói.
- Vâng! - cả hai người đồng thanh.
- Hai gia đình đã bàn bạc xong việc đính hôn cho hai đứa rồi, là Chủ Nhật tuần sau. - mẹ Cao Kỳ nói.
- Nhanh thế ă? - Cao Kỳ ngạc nhiên.
- Vậy là được rồi, không nhanh. - mẹ Cao Kỳ nói.
- Thôi! Giờ đã trễ rồi, gia đình tôi xin phép về. - bố Cao Kỳ đứng lên.
- Được rồi! Chào anh chị. - bố Lê Xuân cũng đứng lên chào.

Sau đó, gia đình Cao Kỳ rời khỏi đó. Bố Lê Xuân cũng đi đến tập đoàn, mẹ Lê Xuân thì lên phòng nghỉ ngơi, Lê Xuân cũng đứng lên đi lên phòng của mình.

Tại nhà Băng Tuyết.

- Không! - Băng Tuyết gấp quyển sách lại rồi nhìn ông mình.
- Họ đến rồi, cháu buộc phải xuống. - ông Băng Tuyết nói như ra lệnh.
- Không! Cháu không xuống. - Băng Tuyết tỏ vẻ chống đối.
- Xuống ngay! - ông Băng Tuyết ra lệnh.
- Cháu không xuống. - Băng Tuyết nói lớn.

Hai người cãi nhau, không nhận ra trên giường của Băng Tuyết có 1 người đang ngồi, quan sát hai người. Đột nhiên, cả hai quay lại nhìn người đang ngồi trên giường của Băng Tuyết. Ông Băng Tuyết khó chịu nhìn người đó còn Băng Tuyết thì chẳng quan tâm lắm, mặc cho người đó thoải mái cầm quyển sách của cô đọc 1 cách thản nhiên.

- Cứ tiếp tục đi. - người đó ngẩng mặt lên rồi nói.
- Vũ Thiên Băng! Cô đến đây làm gì? - ông Băng Tuyết nói.
- Ô! Thăm bạn. - Thiên Băng gấp quyển sách lại rồi nói.
- Rảnh thế? Hay hết thuốc? - Băng Tuyết nhìn Thiên Băng.
- Không! Tao chỉ muốn xin ít thuốc ngủ thôi. - Thiên Băng nhìn Băng Tuyết.
- Tốt nhất cô nên rời khỏi đây, nơi này không có chỗ dành cho lũ rác rưởi như cô đâu. - ông Băng Tuyết tỏ vẻ giận dữ.
- Ô! Thế à? - Thiên Băng nhìn ông Băng Tuyết, cười lạnh - Tôi không muốn nói lời xúc phạm đến ông đâu.
- Lũ rác rưởi như cô thì làm được gì nếu không có gia tộc của tôi. - ông Băng Tuyết nói.
- Thế à? - Thiên Băng đáp lại rồi quay sang Băng Tuyết - Ê! Lấy tao viên thuốc ngủ đi.
- Loại nào? - Băng Tuyết nói.
- Cô tính làm gì? - ông Băng Tuyết nói.
- Uống 1 lần chết. - Thiên Băng nói rồi quay sang nhìn ông Băng Tuyết - Giết người.
- Giết? Giết ai cơ chứ? - ông Băng Tuyết ngạc nhiên.

- Ông - Thiên Băng cầm lấy lọ thuốc trên tay Băng Tuyết.

Hai người đơ ra trước lời nói của Thiên Băng. Thiên Băng thân nhiên nói tiếp.

- Ông đừng xen vào chuyện của tôi. - Thiên Băng nói rồi biến mất.

Ông Băng Tuyết đứng đơ ở đó, Băng Tuyết ngồi xuống đọc tiếp quyển sách đang đọc dở vì cô biết rằng giờ khách của ông đã về rồi. Ông Băng Tuyết nhanh chóng ra ngoài và đi xuống lầu, chắc vì vụ cãi nhau lâu quá nên hai người kia đã đi về rồi. Ông Băng Tuyết từ trước giờ vẫn luôn có ác cảm với Thiên Băng và bây giờ lại tăng thêm ác cảm của ông đối với Thiên Băng vì đã phá hoại chuyện tốt của cháu gái yêu quý của ông.

Còn Thiên Băng, sau khi trở về nhà liền lấy điện thoại gọi cho Nam Phong.

- Alô! Không ngờ em cũng tự gọi cho tôi đây. - giọng Nam Phong vang lên trong điện thoại.

- Tới, tại nhà tôi. - Thiên Băng lạnh lùng nói.

- Đừng lạnh lùng thế. Yên tâm! Tôi tôi sẽ qua mà. - Nam Phong nói.

- Hết chuyện, tôi cúp máy. - Thiên Băng nói rồi cúp máy.

Giờ cô mới nhìn lên đồng hồ. 11 giờ. Tới giờ ăn trưa rồi mà Hữu Trí biến mất đâu không biết, giờ chưa có ai nấu cơm nữa. Cô nhấn số của Hữu Trí rồi bấm nút gọi, chuông có reo nhưng chẳng ai bắt máy. Cô đi lên phòng Hữu Trí để tìm, nhưng chẳng có ai trong phòng, điện thoại thì nằm trên giường. Nhìn là biết Hữu Trí đã đi ra ngoài và để quên điện thoại ở nhà, không có cách liên lạc nên cô chỉ còn cách là tự xuống bếp mà thôi. Thiên Băng bước vào trong nhà bếp, rửa tay và bắt đầu tự làm bữa trưa. Cô từng thấy Hữu Trí làm các món ăn rồi trông rất dễ nhưng khi cô làm thì lại là cả 1 vấn đề. Sau khi nấu xong, Thiên Băng dọn bàn lại rồi mang những đĩa đồ ăn đặt lên bàn. Nhưng khi cô ăn thử miếng rau đầu tiên thì cô lại thấy quá mặn, chắc cô cho muối hơi quá tay, ăn miếng cá rất đắng vì cô chiên mà nó đen thui hết hai mặt, tính ăn cơm không thì lại nhận ra cơm quá nhão. Kết cục là đồng thức ăn trên bàn chẳng có thứ gì ăn được. Đang tính đem đồ hết đi thì Hữu Trí bước vào trong bếp.

- Cô làm gì thế? - Hữu Trí nhìn Thiên Băng nói.

- Đồ thức ăn. - Thiên Băng đáp lại.

- Để tôi xem nào. - Hữu Trí tiến lại gần chỗ bàn ăn.

Cầu cầm lấy 1 đôi đũa gần đó, gắp thức ăn ăn thử và nhận xét cuối cùng của cậu là chẳng có món nào ở đây ăn được cả, nhưng ít nhất nếu làm lại thì vô lẽ chỗ món này ăn được. Hữu Trí đặt cái túi đựng 1 ít trái cây lên bàn rồi rửa tay.

- Tôi nấu lại là ăn được, trừ miếng cá sắp thành than kia. - Hữu Trí nói rồi cầm lấy đĩa rau.

- Vậy tôi đồ nó đi. - Thiên Băng cầm đĩa cá lên.

Thiên Băng cầm đĩa cá và gạt thẳng miếng cá vào trong thùng rác rồi bỏ cái đĩa vào trong bồn rửa. Cô cầm lấy khăn lau lại bàn rồi ngồi xuống ghế đợi Hữu Trí nấu ăn xong. 1 lát sau, Hữu Trí bê đĩa rau và cá ra cùng với hai chén cơm. Hữu Trí ngồi vào ghế đối diện của Thiên Băng, cả hai cùng ăn cơm. Lần này đồ ăn của Hữu Trí nấu không thảm hại như Thiên Băng nấu. Ăn xong, Hữu Trí ra phòng khách xem TV còn Thiên Băng dọn chén đĩa. 1 lát sau, cô bước ra khỏi phòng bếp, tiến về chỗ Hữu Trí. Cô cầm lấy 1 tay của Hữu Trí rồi nói.

- Làm ơn dạy tôi nấu ăn.

- Không rành. - Hữu Trí đáp lại.

- Làm ơn. - Thiên Băng tiếp tục năn nỉ.

- Làm gì? - Hữu Trí nhún mày nhìn cô.

Thiên Băng thả tay Hữu Trí ra rồi đi khóa hết cửa lại, ngồi xuống bên cạnh Hữu Trí rồi nhỏ giọng kể mục đích của mình. Hữu Trí nghe xong thì cũng gật đầu, vào trong bếp dạy Thiên Băng nấu ăn.

Đến tối, tại biệt thự của nhà Thiên Băng, người tấp nập đi qua lại làm việc, còn Thiên Băng thì ở trong bếp làm đồ ăn. Đến giờ hẹn, Nam Phong xuất hiện và ngồi xuống ghế ở trong nhà bếp. Thiên Băng thì làm sắp xong đồ ăn rồi.

- Em tự nấu đây à? - Nam Phong mỉm cười nói.

- À! Ừ! - Thiên Băng thờ ơ đáp lại.

1 lát sau, các món ăn được Thiên Băng dọn lên bàn.

- Nhìn cũng ngon đấy. - Nam Phong nói.

- Ủ! Lần đầu nấu nên chưa biết ăn được không. - Thiên Băng ngồi xuống đối diện Nam Phong

- Để tôi thử nào. - Nam Phong cầm dĩa và nĩa lên rồi cắt 1 miếng thịt ăn.

- Cũng ngon đó. - Nam Phong cười.

- Ủ! - Thiên Băng đáp lại.

- Em cũng nên ăn đi chứ. - Nam Phong vẫn cười.

- Ồ... Anh cứ ăn đi. - Thiên Băng cũng cầm dĩa lên.

Cả hai im lặng ăn phần của mình. Bỗng nhiên, Nam Phong đặt lên đĩa thức ăn cho Thiên Băng, cô cố từ chối phần thức ăn đó vì cô biết trong đó chứa nhưng gì. Nam Phong đột nhiên đặt dao và nĩa xuống.

- Em tính hạ độc tôi sao? Em ác quá đấy! - Nam Phong cười cười.

- Đâu có. - Thiên Băng vẫn đáp 1 cách tỉnh bơ.

- Vậy em ăn miếng thịt đó đi chứ. - Nam Phong nhìn về miếng thịt trên đĩa của Thiên Băng.

- À! Tôi không quen ăn đồ của người khác. - Thiên Băng đáp lại.

- Người khác sao? Dù sao sau này tôi cũng là chồng em thôi. - Nam Phong nhìn Thiên Băng.

- Không ai đoán trước được tương lai. - Thiên Băng cắt miếng thịt.

- Đừng tưởng em làm gì tôi không biết. - Nam Phong nói - Hay chúng ta đổi đĩa.

- Tôi không ăn đồ thừa. - Thiên Băng nói rồi cắt tiếp.

- Em không ăn đồ thừa hay không dám ăn cái đĩa này? - Nam Phong tức giận - Em bỏ nó vào đúng chứ?

- Tôi không hiểu anh nói gì và cũng không biết anh nói gì. - Thiên Băng vẫn giữ vẻ bình tĩnh ăn tiếp miếng thịt vừa cắt.

- Hừ! Tôi không ngờ em như thế. - Nam Phong nói.

- Tôi là tôi, anh nghĩ sao thì tùy. - Thiên Băng ăn tiếp - Thực ra anh cũng đâu tin tôi.

- Em... Tôi về. - Nam Phong bỏ về.

Đến khi Nam Phong rời hẳn khỏi biệt thự, Hữu Trí mới từ ngoài bước vào trong, tiến về phía tủ lạnh.

- Thất bại rồi? - Hữu Trí không nhìn Thiên Băng.

- Ủ! Hắn đã biết. - Thiên Băng ăn nốt phần còn lại.

- Không biết hắn ta đang nghĩ gì trong đầu nhỉ? - Hữu Trí cầm chai nước trong tủ lạnh lên rồi mở ra uống.

- Lần sau tôi phải mạnh tay hơn. - Thiên Băng cầm đĩa rồi đứng lên.

- Lần sau có lẽ tôi phải hỗ trợ cô rồi. - Hữu Trí cắt chai nước vào trong tủ lạnh.

- Diệt càng nhanh càng tốt. - Thiên Băng cầm đĩa của Nam Phong rồi gạt bỏ phần thịt trên đó.

- Tôi đi ngủ đây. - Hữu Trí rời khỏi nhà bếp.

Thiên Băng để đĩa của Nam Phong vào trong bồn rửa rồi gọi người hầu vào rửa. Cô đi lên phòng của mình. Mở cửa phòng, bước vào rồi đóng cửa lại, cô cầm lấy quần áo rồi vào trong phòng tắm. 5 phút sau, cô bước ra khỏi phòng tắm và tiến về giường, bật laptop lên. Thiên Băng nhìn thấy có khá nhiều tin nhắn từ nhóm của cô.

"Lệ Xuân: Tao sắp đính hôn rồi.

Băng Hạ: Với ai thế?

Nhã Lệ: Ngốc thế! Cao Kỳ chứ ai.

Băng Hạ: Còn mày sao rồi Nhã Lệ?

Nhã Lệ: Cũng sắp rồi.

Băng Hạ: Thế à? Tốt thế! Còn tao đang gặp rắc rối với Khắc Duy đây.

Lệ Xuân: Sao thế?

Lệ Xuân: Nó không thích mày?

Băng Hạ: Chuyện đó tao không biết, nhưng hai nhà quyết định đính hôn cho hai đứa tao sau 1 vài lý do nho nhỏ.

Băng Hạ: Thế còn Băng Tuyết sao rồi? Cái vụ thăng công tử đó giải quyết xong chưa?

Băng Tuyết: Chưa.

Băng Hạ: Vẫn còn khổ nhĩ?

Lệ Xuân: Ê! Thiên Băng! Mày sao rồi?"

Tin nhắn của Lệ Xuân hiện lên ngay khi Thiên Băng lướt xuống tin cuối cùng. Cô cũng nhanh chóng gõ trả lời Lệ Xuân.

"Thiên Băng: Chưa chết.

Băng Tuyết: Thuốc của tao không có tác dụng?

Thiên Băng: Không phải. Hắn có đề phòng từ trước.

Băng Hạ: Trong đám mày khổ nhất rồi.

Thiên Băng: Hắn dai hơn đĩa.

Lệ Xuân: Nhưng trước mắt thì tao không giúp mày được rồi, tuần sau tao đính hôn.

Thiên Băng: Thế à?

Lệ Xuân: Ủ!

Lệ Xuân: Trông cậy Băng Tuyết.

Băng Hạ: Tại sao là Băng Tuyết? Tao cũng giúp được mà.

Lệ Xuân: Mày giúp việc rắc rối hơn.

Thiên Băng: Lần tới sẽ là trong tiệc đính hôn của mày.

Lệ Xuân: Ê? Tại sao? Tính phá à?

Băng Tuyết: Được đấy! Ý hay.

Lệ Xuân: Cả mày nữa sao?

Băng Hạ: Cho tao tham gia với.

Thiên Băng: Lúc đó mày sẽ có việc. Thôi tao đi ngủ đây.

Lệ Xuân: Tiễn vong.

Băng Hạ: Ngủ ngon.

Băng Tuyết: Ồ!

Nhã Lệ: Chúc ngủ ngon."

Thiên Băng tắt máy đi rồi đi ngủ. Cô phải dậy sớm vào ngày mai để chuẩn bị tốt cho kế hoạch tiêu diệt triệt để tên bám đuôi cô.

Note: Xin lỗi mọi người, em hình như bơ truyện hơi lâu rồi nhĩ? Sơ ri mọi người nha. Mong mọi người tiếp tục ủng hộ.*cúi đầu*. À! Nhớ để lại nhận xét cho em nha.

Chương 47

Chương 47

Thời gian nhanh chóng trôi đi khoảng thời gian Thiên Băng dành hết tâm sức vào để lên kế hoạch trong ngày đính hôn của Lê Xuân.

Tối đến, cả 4 người đều có mặt ở phòng trang điểm của Lê Xuân. Đến giờ, Lê Xuân bước ra khỏi phòng trang điểm. Khuôn mặt của cô được trang điểm nhạt, mặc chiếc váy màu hồng nhạt, kiểu dáng khá cầu kì nhưng vẫn tôn được vẻ đẹp tự nhiên của cô.

- Đi thôi! - Lê Xuân nói.

Lê Xuân theo bố mẹ mình vào trong trước, Băng Hạ và Nhã Lệ thì đi về phía lớp nói chuyện còn Thiên Băng và Băng Tuyết thì chuẩn bị ra 1 góc ngồi bàn kĩ lại kế hoạch. Buổi lễ đính hôn diễn ra khá suôn sẻ, Băng Hạ và Nhã Lệ nói chuyện với mọi người khá vui vẻ để đánh lạc hướng cho Thiên Băng và Băng Tuyết chuẩn bị cho 1 cách dễ dàng.

Tại sảnh chính của nhà hàng, 1 người con trai mặc bộ vest màu đen nhìn có vẻ đang đứng chờ ai đó. 1 lát sau, 1 cô gái mặc chiếc váy màu xanh bước đến chỗ người đó. Cô gái đó chính là Thiên Băng và người con trai đang đứng chờ kia là Nam Phong. Sau khi nói vài câu, cả hai người cùng đi ra ngoài, đi đến 1 nhà hàng mà Thiên Băng đã sắp đặt. Bên trong nhà hàng này không có bất kì ai ngoài hai người. Sau khi phục vụ mang các món ăn lên, hai người bắt đầu ăn. Đang ăn thì bỗng nhiên có rất nhiều những cây kim được phóng ra, tất cả đều hướng về cùng 1 mục tiêu, chính là Nam Phong. Nhưng những cây kim đó chẳng có cây nào ghim được vào người Nam Phong vì anh đã nganh chóng né hết.

- Sao không trúng nhỉ? - Thiên Băng nói thảm.

- Em tính mưu sát chồng à? - Nam Phong nhìn Thiên Băng.

- Anh là chồng tôi khi nào? - Thiên Băng ngược lên nhìn Nam Phong.

- Chẳng phải tôi sẽ là chồng tương lai của em sao? - Nam Phong mỉm cười.

- Không bao giờ nó xảy ra. - Thiên Băng nói.

- Thiên Băng à! Em đừng hạ độc tôi được không? Ăn như vậy không ngon tí nào. - Nam Phong nói rồi đặt dao và nĩa xuống.

- Nhưng anh vẫn chưa chết. - Thiên Băng khó chịu nói.

- Em cần gì phải năm lần bảy lượt hạ độc tôi làm gì? - Nam Phong hỏi.

- Sao sau năm lần bảy lượt đó anh không chết đi? - Thiên Băng hỏi ngược lại - Anh đã có phòng bị?

- Chúng ta không thể hòa thuận sống với nhau sao? - Nam Phong hỏi tiếp.

- Không! Nhưng điều anh muốn ở tôi là gì? - Thiên Băng hỏi.

- Tôi cũng chỉ là bất đắc dĩ thôi, cả gia tộc đều bắt tôi phải cưới được em. - Nam Phong nói.

- Vì cái gì? - Thiên Băng hỏi tiếp.

- Cái này em phải biết chứ! Bởi vì em là nữ hậu duệ duy nhất trong 3 gia tộc vampire thuần. - Nam Phong nói.

- Cho tôi 5 phút suy nghĩ. - Thiên Băng nói - Và anh nên đổi cách xưng hô đi.

- Được! Nếu như cô muốn. - Nam Phong liền thay đổi cách xưng hô với Thiên Băng.

Nam Phong ngồi chờ Thiên Băng suy nghĩ. 5 phút sau, cô nhìn thẳng vào mắt Nam Phong rồi nói.

- Được! Tôi đồng ý. - Thiên Băng gật đầu.

- Vậy quá tốt rồi. - Nam Phong cười.

- Nhưng... - Thiên Băng hơi ngập ngừng - 3 tháng sau sẽ chấm dứt.
- Nhưng tôi sẽ bị khiển trách đấy. - Nam Phong phản đối.
- Tôi sẽ lo, không ảnh hưởng đến anh. - Thiên Băng nói rồi gơ 1 bàn tay ra - Mong chúng ta hợp tác ổn thỏa.
- Tôi cũng vậy. - Nam Phong bắt tay với Thiên Băng.

Sau cuộc hợp tác đó, cả hai người đứng lên đi về phía nhà hàng, nơi mà lớp tụ nó đang chờ. Cả lớp vui mừng khi thấy Thiên Băng nhưng lại bị dập tắt khi nhìn thấy Nam Phong đi ngay phía sau Thiên Băng. Thiên Băng đi về phía cả lớp.

- Giới thiệu cả lớp, đây là bạn trai tao Nam Phong. - Thiên Băng nói rồi nhìn về phía Nam Phong.
- Cái gì? - tụ nó đồng thanh.
- Mày nghĩ kĩ chưa? - Lê Xuân cầm lấy vai Thiên Băng.
- Mày tính cưới con ác quỷ này hả? - Băng Hạ nhìn.
- Cô cần tôi đưa đi bệnh viện không? - Hữu Trí sờ trán Thiên Băng.
- Mày đổ bệnh hả? - Nhã Lệ lo lắng nhìn Thiên Băng.
- Tí về tao đưa thuốc cho uống. - Băng Tuyết cũng lo lắng nhìn.
- Cảm ơn mọi người đã quan tâm bạn gái tôi nhưng giờ cô ấy đã có bạn trai là tôi, tôi có thể chăm sóc cô ấy. Nhất là anh, Hữu Trí, tôi muốn bạn gái tôi tiếp xúc với trai lạ. - Nam Phong kéo Thiên Băng về phía mình rồi nhìn Hữu Trí tỏ vẻ đắc thắng.
- Giờ tao đã có bạn trai rồi, tụ mày không cần lo cho tao như vậy đâu. - Thiên Băng cười tươi.

"Già tạo, quá già tạo! Mày đang suy tính cái gì thế Thiên Băng?" - cả 4 người tụ nó đều có chung 1 suy nghĩ khi nhìn thấy Thiên Băng cười.

Những người còn lại trong lớp đơ ra, chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra. Khi nhìn thấy Thiên Băng cười, cả lớp như hóa đá, học với nhau lâu như vậy nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy Thiên Băng cười tươi chứ không phải nụ cười lạnh mà cả lớp hay thấy. Còn Thiên Băng thì đang cố cười 1 cách tự nhiên nhất vì cô vừa đóng vai đạo diễn, vừa phải đóng vai diễn viên 1 cách hoàn hảo để không bị lộ cho đến khi vở kịch được hoàn thành. Nhưng khi Thiên Băng quan sát thì có lẽ tài diễn xuất của cô chỉ qua mặt được những người xung quanh còn 4 đứa bạn thân kia chắc là không thể rồi.

- Thôi! Đi về nào. - Băng Hạ lên tiếng.
- Thiên Băng! Để anh đưa em về. - Nam Phong cười nhìn Thiên Băng.
- Nam Phong! Tôi muốn hỏi anh 1 vài chuyện. - Hữu Trí kéo Nam Phong lại.
- Tôi không có chuyện gì để nói với cậu. - Nam Phong quay lại nhìn Hữu Trí.
- Nhưng tôi thì có rất nhiều chuyện để nói với anh. - Hữu Trí nói.
- Nam Phong! Em có thể tự về được. - Thiên Băng cười nhìn Nam Phong rồi quay người bước đi.
- Về cẩn thận. - Nam Phong nói.

Nam Phong quay lại nhìn Hữu Trí như có vẻ chờ nghe những điều cậu sắp nói.

Còn Thiên Băng sau khi bắt taxi đi về nhà thì cô đi vào trong phòng tắm thay đồ. Sau khi đi ra khỏi phòng tắm, Thiên Băng cầm lấy 1 quyển sách lên đọc. Tuy là mất thì đọc sách nhưng tâm trí lại suy nghĩ chuyện vừa nãy.

Tại nhà Băng Tuyết.

- Cháu đã về rồi sao? - ông Băng Tuyết đứng lên.
- Về rồi. - Băng Tuyết lạnh nhạt trả lời.
- Cháu lại đây, ngồi xuống nghe ông nói 1 chút. - ông Băng Tuyết nói.
- Có chuyện gì? - Băng Tuyết nhìn ông của mình.
- Cháu chuẩn bị đi ngày mai cháu sẽ hẹn hò với thiếu gia nhà họ Hall mà cháu gặp hôm trước. - ông Băng Tuyết nói.

- Cháu không đi. - Băng Tuyết từ chối ngay lập tức.
- Cháu phải đi. - ông Băng Tuyết nghiêm túc nói.
- Cháu rất ghét bị sắp đặt. - Băng Tuyết từ chối.
- Không lẽ cháu bị ảnh hưởng bởi con bé Thiên Băng kia? - ông Băng Tuyết nói.
- Không liên quan tới nó. - Băng Tuyết trả lời.
- Cháu... Trừ phi cháu kiếm được 1 người bạn trai đẳng hoàng, ít nhất phải bằng thiếu gia nhà họ Hall. - ông Băng Tuyết nói.
- Cháu không muốn, đừng ép cháu làm những việc như thế này. - Băng Tuyết vẫn chẳng biểu cảm gì trên mặt.
- Cháu à! Ông làm chuyện này cũng vì lợi ích của cháu và gia tộc mà thôi. - ông Băng Tuyết nói.
- Thực tế chỉ vì ông. - Băng Tuyết lạnh lùng nói.
- Cháu... cháu... - ông Thiên Băng tức giận.
- Cháu nói sai sao? Sai chỗ nào? - Băng Tuyết vẫn bình tĩnh đáp lại.
- Cháu ngày càng không nghe lời, có phải đi theo đám con người hư hỏng kia đúng không? - ông Thiên Băng nói.
- Ít nhất họ hơn ông. - Băng Tuyết vẫn giữ nguyên vẻ mặt không cảm xúc.
- Cháu thật sự muốn đi theo đám con người đó sao? - ông Băng Tuyết cảm thấy đưa phép chỉ về phía Băng Tuyết - Vậy thì... Cafam!
- Arma! Ignis! - Băng Tuyết cũng dùng đũa thần chữa về phía đó.
- Ignis grilles! - ông Băng Tuyết hô tiếp.
- Finibus IV elementa! Aqua! Ignis! Dat! Gas! - Băng Tuyết tiếp tục chữa về phía tấm lưới lửa đang hướng về phía mình.
- Cháu... Arma! - ông Băng Tuyết bức mình nhìn Băng Tuyết.

Trận chiến bắt đầu kịch tính hơn, gây chấn động trong ngôi nhà. Mọi người trong gia tộc đều vội vàng chạy xuống xem có chuyện gì xảy ra. Trước mặt là Băng Tuyết đang dùng đũa phép khóa tất cả các câu thần chú của ông mình còn ông Băng Tuyết thì chỉ có thể can dự được và chủ yếu sử dụng khiên chắn các đòn tấn công từ Băng Tuyết. 1 cuộc chiến này lửa diễn ra giữa người đứng đầu gia tộc và người có tài năng thiên bẩm, có thể nói là mạnh nhất gia tộc. Những người khác chỉ đứng nhìn chứ không ai ra ngăn cản vì họ biết có ngăn cản cũng không được, nhiều khi còn bị lôi vào làm bao đỡ đạn thì khổ.

Tại nhà Băng Hạ.

Băng Hạ đang nói chuyện điện thoại với ai đó.

- Xin lỗi cậu nha. - Băng Hạ nói.
- Không sao mà. - giọng người con trai vang lên.
- Vậy mai gặp. - Băng Hạ nói.
- Ủ! Mai gặp. - người con trai đó nói.

Băng Hạ cúp máy rồi đặt điện thoại lên bàn rồi kéo chăn lên chuẩn bị đi ngủ.

Sáng hôm sau.

Băng Hạ thức dậy từ rất sớm vì hôm nay chính là ngày đi thi đại học và Khắc Duy sẽ đến đón cô tới trường trong ít phút nữa. Băng Hạ thay đồ, cầm lấy cái túi nhỏ đựng dụng cụ học tập. Băng Hạ xuống dưới nhà, ngồi ăn sáng trước những ánh mắt ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào cô.

- Sao mọi người nhìn chằm chằm vào con thế? - Băng Hạ ngược mặt lên nhìn cả nhà.
- Tại hôm nay dự báo thời tiết thông báo là hôm nay có hiện tượng mưa đổ nên cả nhà hơi lo lắng. - anh Băng Hạ thản nhiên nói.
- Thật hả? Ở đây xuất hiện hả? Sao em không thấy dự báo thời tiết nói gì hết thế? Anh coi ở đâu vậy? - Băng Hạ hào hứng nhìn anh trai mình.

- Ừm! Mới sang nay người ta nói quái vật ngủ trẻ đột ngột dậy sớm nên hiện tượng mưa đỏ xuất hiện. - anh Băng Hạ cười cười nói.
- Quái vật nào nhĩ? Quái vật, quái vật, quái... - Băng Hạ chợt nhận ra thứ gì đó không đúng ở đây - Anh chết với em! - Băng Hạ không thương tiếc dẫm 1 cái thật mạnh lên chân anh mình.
- Á! Đau đó! - bị dẫm nhiều nên anh Băng Hạ cũng tự luyện được sức chịu đựng khi bị Băng Hạ dẫm lên chân nên chỉ kêu lên 1 cái gọi là cho có.
- Hừ! Lần sau cho anh chết luôn. - Băng Hạ tỏ vẻ giận dữ nhìn anh trai mình.

Băng Hạ nhìn lên đồng hồ và phát hiện Khắc Duy sắp tới, Băng Hạ vội vàng ăn bữa sáng của mình để còn đi thi. Băng Hạ vội vàng cầm lấy cái túi đựng đồ rồi nhanh chóng chào bố mẹ cùng anh trai và chạy ra khỏi nhà. Khắc Duy đã đợi Băng Hạ khá lâu rồi, vừa thấy cô cậu liền leo lên xe chờ Băng Hạ ngồi vào phía sau.

- Xin lỗi! Cậu chạy đi. - Băng Hạ vội vàng ngồi vào phía sau Khắc Duy.
- Ngồi vững nhá! Tớ chạy đây. - Khắc Duy nói rồi đạp xe.

Mất khoảng 10 phút để đạp xe đạp đến trường. Vừa mới đạp vào trong sân trường, Băng Hạ nhìn thấy Nhã Lệ và Lê Xuân đang ngồi nói chuyện còn Băng Tuyết và Thiên Băng chưa thấy tới. Băng Hạ nhanh chóng xuống xe đi về phía tụi nó, còn Khắc Duy thì dắt xe đạp vào trong để gửi.

- Ê! Hai con kia chưa tới hả? - Băng Hạ hỏi hai người đang ngồi ở ghế đá.
- Ừ! Mọi lần đến sớm lắm mà chẳng hiểu sao lần này tới trễ thế. - Lê Xuân nói.

Cả ba cùng ngồi nói chuyện với nhau cho đến khi gần vào giờ thi, cả ba chia tay nhau đi lên phòng thi của mình. Cuối cùng Băng Tuyết xuất hiện ở cổng trường với vẻ mặt mệt mỏi như đêm qua vừa thức trắng mà thật sự thì tối qua cô cũng ngủ quá muộn. Băng Tuyết uể oải bước lên cầu thang trước sự ngạc nhiên của ba người vì trước giờ chưa từng thấy vẻ mặt như thế này của Băng Tuyết. Ngay sau đó, Thiên Băng cũng đi đến với vẻ mặt lạnh hơn băng Bắc Cực, bên cạnh là Hữu Trí với vẻ mặt cũng chẳng khá hơn. Cả hai đi vào trong sân trường khiến cả trường đều phải tránh xa vài mét để bảo đảm an toàn. Ba người lại tiếp tục cảm thấy ngạc nhiên với biểu cảm hiện giờ của cô, nhìn là biết cô đang tức giận đến cực độ, đến nỗi muốn đóng băng hết những thứ đang ở gần mình. Còn Hữu Trí thì chẳng hiểu nổi cậu đang bị gì mà lại muốn đóng băng y như Thiên Băng.

- Ê! Sao thế? - Nhã Lệ quan tâm hỏi Thiên Băng.
- Không có gì. - Thiên Băng quay sang nhìn Nhã Lệ với vẻ mặt lạnh tanh.
- Nhìn mặt mày là chắc chắn có chuyện rồi, có chuyện gì thì kể tao nghe. - Lê Xuân nói.
- Không có gì, vào phòng thi đi. - Thiên Băng đáp lại rồi đi thẳng về phía phòng thi.

Những người còn lại cùng đi về phòng thi của mình. Qua những giờ thi căng thẳng, tụi nó uể oải bước ra khỏi phòng thi của mình. Tất cả gặp nhau dưới sân trường, Băng Tuyết vừa gặp Từ Thức liền kéo cậu rời khỏi đó, tụi nó khá tò mò nên đi theo sau nghe lén. Băng Tuyết kéo Từ Thức đi đến khuôn viên phía sau dãy phòng học, rồi thả tay cậu ra.

- Giờ cậu rảnh không? - Băng Tuyết nhanh chóng nói.
- Ừm! Cũng rảnh. - Từ Thức gật đầu - Mà có chuyện gì?
- Tội thích cậu. Làm bạn trai tôi đi. - Băng Tuyết cầm lấy tay Từ Thức, nghiêm túc nói.

Câu nói khiến cho cả đám tụi nó ngạc nhiên, không nhận ra sự thiếu vắng 2 người nào đó. Trong lúc đó, ở gốc cây, xung quanh không có ai trừ 1 nam 1 nữ đang đứng nhìn nhau với vẻ mặt lạnh hơn tiền.

Note: Sơ ri mấy chế vì đã đăng chương muộn *cúi người 90°. Tại dạo này bận học để thi nghề quá nên không đăng chương mới cho mấy chế đọc, sơ ri mấy chế, vé ry sơ ri. Cuối cùng, hôm nay em đăng chương này là để xác nhận mình đã sống sót qua ngày hôm nay, 25 tháng 8. Lời cuối em muốn nói chính là... EM XIN HẾT! Cảm ơn mấy chế đã đọc dòng note của con tác giả khùng này. Xin chào và hẹn gặp lại (hoặc không gặp lại). * cúi người 90°*

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thư Siêu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Băng Tuyết đang kiên nhẫn chờ câu trả lời của Từ Thức sau khi kể hết sự tình. Từ Thức đứng đó, hơi ngẩn người ra.

- Tôi đã giúp cậu, giờ cậu giúp lại đi. - Băng Tuyết vẫn nghiêm túc nhìn Từ Thức.

- Ồ... thì... Ồ... - Từ Thức vẫn còn hơi ngập ngừng.

- Quyết định mau. - Băng Tuyết nói.

- Ừm... Đồng ý! Dù sao cô cũng từng giúp tôi nên tôi sẽ giúp lại. - Từ Thức cười nói.

- Tốt! Tôi nay tôi sẽ gọi. - Băng Tuyết nói rồi rời đi.

Khi nơi đó chỉ còn lại một mình Từ Thức, khuôn mặt cậu chợt hiện lên 1 vài vệt đỏ, khuôn mặt hiện lên nụ cười hạnh phúc.

- Rồi em cũng sẽ yêu anh mà thôi. - Từ Thức nói thầm rồi cũng rời khỏi đó.

Trong khi đó, dưới gốc cây ở một nơi khác, hai con người, 1 nam, 1 nữ đứng nhìn nhau với vẻ mặt lạnh như tiền.

- Tại sao? - người con gái lên tiếng trước.

- Không lí do. - người con trai nói.

- Anh đang nghĩ gì trong đầu thế? - Thiên Băng tức giận nói.

- Hừ! - Hữu Trí quay mặt đi.

- Không nấu bữa trưa thật hả? - Thiên Băng vẫn giữ vẻ mặt đó nói.

- Cô muốn thì tự nấu. - Hữu Trí lạnh lùng nhìn Thiên Băng.

- Sốt? - Thiên Băng lấy tay sờ trán Hữu Trí.

- Sao lần nào cô cũng nghĩ là tôi bị sốt thế? Không nghĩ ra cái khác được sao? - Hữu Trí nổi giận nhìn Thiên Băng.

- Tôi không làm gì anh, sao giận? - Thiên Băng tiếp tục hỏi tiếp.

Hữu Trí không nói gì, né tránh Thiên Băng rồi đi thẳng về nhà. Thiên Băng cũng nhanh chóng đi theo trở về nhà. Thiên Băng cùng với Hữu Trí trở về căn biệt thự. Thiên Băng lên phòng cất cặp, thay đồ rồi xuống phòng bếp tự nấu ăn. 1 lát sau, Hữu Trí bước vào trong nhà bếp, 1 bãi "tha ma" hiện ra.

- Cô làm gì thế? - Hữu Trí nhú mày nhìn Thiên Băng.

- Nấu ăn. - Thiên Băng thần nhiên đáp lại.

- Cô gọi cái hỗn hợp này là thức ăn? - Hữu Trí nhìn vào cái nồi Thiên Băng đang khuấy.

Trong nồi có 1 quả cà chua còn nguyên quả, củ khoai tây được cắt thành những hình thù quái dị, củ cà rốt không được cắt thành miếng nhỏ mà là bị bẻ đôi ra rồi quăng vào trong nồi. Bên cạnh chiếc nồi đó là 1 nồi đang nấu cái gì mà cậu cũng chẳng thể nghĩ ra cái tên. Bên trong cái nồi đó là 1 dung dịch lỏng, sền sệt màu trắng, cùng 1 ít bắp trắng được cắt nhỏ, 1 ít cang cua và gạch cua nổi lềnh bềnh ở trên bề mặt.

- Ủ! Nồi lẩu với súp. - Thiên Băng vẫn thần nhiên đáp lại.

- Cái này tính nấu cho heo ăn à? - Hữu Trí nhìn vào nồi lẩu.

- Chưa biết. Tôi nấu đại. - Thiên Băng quay lại nhìn Hữu Trí.

Hữu Trí cầm lấy 1 cái thìa, múc và húp 1 miếng trong nồi súp rồi cậu nhăn mặt lại.

- Cô tính nấu chè à? - Hữu Trí nhìn Thiên Băng.

- Đâu có! Súp mà. - Thiên Băng khuấy nồi súp.

- Thôi! Cô làm ơn ra kia dọn, để tôi nấu. - Hữu Trí giành lấy cái muôi Thiên Băng đang cầm trên tay.

- Ồ! - cô đi về phía mình bàn ăn bị cô làm thành bãi rác.

Thiên Băng nhanh chóng dọn dẹp bàn ăn lại rồi lấy cốc nước lọc, ngồi xuống bàn chờ Hữu Trí nấu bữa trưa. Cô chẳng hiểu sao Hữu Trí lại giận không lý do nên đã không nấu bữa sáng, đã thế, hôm nay cô ngủ quên mà lại không gọi cô thức dậy, hại cô nhịn cả buổi sáng. Còn Hữu Trí thì đang đứng đó nấu bữa trưa cho cô. Cậu định không nấu bữa sáng cho cô đâu, nhưng thấy tài nấu ăn "siêu phàm" của Thiên Băng và đang có dấu hiệu nỗ lực rất cao nên

cậu phải nhanh chóng dành quyền nấu ăn để bảo toàn mạng sống cho chính mình. Vài phút sau, Hữu Trí dọn bữa trưa lên bàn, nhìn 1 bữa trưa rất thịnh soạn nhưng Thiên Băng lại không dám đụng vào. Đơn giản vì món nào cũng có ớt, thứ cô ghét nhất trong các loại, đã thế, miếng ớt to đúng nằm đúng trước mặt cô khiến cô chẳng thể nào ăn nổi.

- Anh đùa tôi à? - Thiên Băng nhìn chằm chằm vào các món ăn trên bàn.

- Đùa? Sao? - Hữu Trí thần nhiên hỏi lại.

- Anh cho cái gì vào đây? - Thiên Băng ngược mặt nhìn Hữu Trí.

- Thịt, cá, rau, gạo, bắp,... - Hữu Trí liệt kê.

- Cuối cùng là...? - Thiên Băng lạnh giọng nói.

- Là ớt. - Hữu Trí trả lời.

- Ừ thì ớt. Anh hiểu ý tôi chứ? - Thiên Băng cười lạnh.

- Vậy cô nhìn tôi ăn là đủ rồi. - Hữu Trí thần nhiên trả lời rồi cầm đũa lên.

- Anh... Được! - Thiên Băng tức giận đứng lên rồi tiến về phía tủ lạnh.

Cô vừa mới mở cánh cửa tủ lạnh, Hữu Trí liền lên tiếng.

- Ra ăn đi! - Hữu Trí nhìn Thiên Băng.

- Nhưng... - Thiên Băng chưa kịp nói hết câu liền bị Hữu Trí cắt ngang.

- Yên tâm! Cái này không có ớt. - Hữu Trí cười nhẹ.

- Ừ! Vậy thì được. - Thiên Băng đóng cửa tủ lạnh lại.

Cô trở về bàn ăn rồi ngồi xuống. Thiên Băng cầm đũa lên và bắt đầu ăn phần Hữu Trí đã đặt gọn gàng trước mặt cô. Cả hai ăn bữa trưa trong yên lặng.

Hiện tại, tại nhà Băng Tuyết.

- Elementa Cessent!

- Perdere!

- Aqua! Ingis! Gas! Dat!

Băng Tuyết đang rất khổ sở khi phải phá chiếc lồng này, nếu 1 tiếng trước cô không lơ là thì đã không có chuyện này rồi.

1 tiếng trước, Băng Tuyết trở về nhà, đang định bước lên phòng thì gặp ông ở ngay chỗ cầu thang. Vì là cháu, nên cô cũng cúi đầu chào cho phải phép với ông rồi đi thẳng lên trên phòng. Đột nhiên, 1 ngọn lửa từ phía sau nhen cô, cô né được. Tiếp theo là 1 sợi dây được ông cô luyện, không thể phá được bằng bất cứ loại phép thuật nào, cô cũng né được. Lần lượt các vũ khí do ông Băng Tuyết luyện ra đều bị Băng Tuyết né hết. Đột nhiên, từ phía sau, 1 thanh gươm làm được luyện từ nước và lửa, cô né được. Nhưng cô lại không để ý rằng, sợi dây của ông mình đang lao về phía cô và trói cô lại. Ông Băng Tuyết không thương tiếc ném Băng Tuyết vào trong lồng sắt mà ông chế tạo đặt dưới tầng hầm.

- Cháu nên tự mình suy nghĩ lại những việc mình làm đi.

Ông Băng Tuyết để lại 1 câu rồi quay đi lên nhà trên. Hiện giờ thì Băng Tuyết đang dùng tất cả các câu thần chú mà cô biết để phá cái lồng nhưng tất cả đều không có tác dụng. Xui cho cô là ở trong này cô chỉ mang theo 1 cây đũa thần dự phòng trong người. Băng Tuyết loay hoay 1 hồi, cô nhớ ra trong người còn có chiếc điện thoại. Băng Tuyết nhanh chóng lấy ra khỏi túi và bật lên và gọi cho Lê Xuân. Nhưng khi cô phát hiện ra thì mới phát hiện là ngoài vùng phủ sóng. Băng Tuyết không hiểu ông cô làm cái lồng này bằng cái gì mà sóng điện thoại cũng không lọt vào được, đến mạng cũng không có. Băng Tuyết cất điện thoại lại vào trong túi, cô dần chìm vào giấc ngủ vì mất nhiều năng lượng trong việc sử dụng thần chú.

Đến tối, ông Băng Tuyết bước xuống, đưa cô bữa tối. Ông mở ra 1 khe nhỏ, đủ để đẩy khay thức ăn vào cho cô nhưng lại không đủ để cô chui ra ngoài. Cái này chắc chắn chỉ có ông mới có thể phá bỏ được cái lồng này.

- Cháu đừng nghĩ có thể thoát khỏi đây, không thể đâu.

- Hừ!

Băng Tuyết lạnh lùng nhìn ông mình bằng ánh mắt sắc bén hơn dao và nếu ánh mắt có thể giết người thì cô lập tức giết chết ông mình. Ai nhìn vào cũng nghĩ là cô không có tí lương tâm nào đúng không? Thực tế thì ngoài cái danh nghĩa là ông Băng Tuyết thì chẳng có gì để đang làm ông của cô cả. Lúc gia đình cô gặp nạn, cầu xin ông giúp đỡ nhưng ông không hề quan tâm, 1 người trong gia tộc cũng chẳng thêm đếm xia. Sau khi cha mẹ mất, Băng Tuyết

cũng chỉ có thể dựa vào nhà Thiên Băng, gia tộc của cô chẳng quan tâm sự sống chết của cô. Bao nhiêu năm trôi qua, cô cố gắng trở thành 1 phù thủy xuất sắc nhất trong gia tộc thì họ mới tìm cách ép cô về. Cả gia tộc có hy sinh cho cô cái gì mà cô phải hy sinh hạnh phúc cả đời cho cả gia tộc? Cô nhất quyết không hy sinh bất cứ gì, cô không bao giờ làm việc không có tí lợi gì cho cô mà thấy thiệt khá nhiều. Cô cầm lấy khay thức ăn, kiểm tra thành phần rõ ràng rồi cô mới bắt đầu ăn. Ăn xong, cô đặt khay về chỗ cũ rồi để cho ông mình mang đi. Bỗng nhiên, sau khi ông cô đi không bao lâu, những tiếng động lạ vang lên bên cạnh cái lồng, mấy bóng đen xuất hiện.

"Cộp! Cộp! Cộp! Cộp!"

"Cạch!"

- Ai đó! - tiếng ông Băng Tuyết vang lên khắp căn phòng.

Băng Tuyết quay lại nhìn chỗ phát ra tiếng động thì không thấy mấy cái bóng đen nữa. Cánh cửa tầng hầm đóng lại, mấy bóng đen lại xuất hiện. 1 chiếc đèn pin nhỏ được bật lên, tuy không đủ soi cả phòng nhưng ít nhất Băng Tuyết có thể nhìn thấy mặt của mấy người đó. Hóa ra những người đó chính là tụi nó. Băng Hạ và Nhã Lệ nói cái gì đó ở ngoài nhưng Băng Tuyết không hề nghe thấy gì. Băng Tuyết lắc đầu. Lệ Xuân cầm lấy điện thoại mình giờ lên, bên trong là trang ghi chú có 1 dòng chữ.

"Ồn chứ? "

Băng Tuyết nhanh chóng lấy điện thoại của mình ra rồi nhấn liên tục vào bàn phím. Cô giờ lên.

"Không! Giúp tao ra. "

"Con Thiên Băng nó cũng không phá được nữa là. "

"Tụi mày thử khi nào. "

"Trước khi ông mày mở cửa vào. "

"Mà sao tụi mày xuống đây được? "

"Đương nhiên là phá khóa rồi. "

"Rồi! Sao cũng được. Giúp tao ra. "

"Bao giờ đám cưới? "

"Sao mày biết? Mày theo dõi tao à Thiên Băng? "

"Ông mày thì tao lạ gì nữa. Nói đi. "

"Tao không biết."

"Vậy thì khó rồi. Để tao đi điều tra. "

"Không được! "

"Rồi! Để tao lấy quyển sách."

"Ngăn thứ 2 quyển thứ 8."

Băng Tuyết vừa giờ điện thoại lên thì Thiên Băng liền biến mất khỏi căn phòng như bốc hơi. 3 đứa còn lại ở lại nói chuyện với Băng Tuyết.

1 lát sau, Thiên Băng quay lại với quyển sách cổ trên tay, lật từng trang một. Sau đó, cô giờ lên cho Băng Tuyết xem câu thần chú. Băng Tuyết cầm cây đũa thần lên rồi đọc câu thần chú. Đúng như dự đoán, câu thần chú đó đã phá được cái lồng đó.

- Nhanh lên! - Băng Tuyết nhanh chóng đi về phía cửa.

Cả đám đứng sát cửa nghe ngóng, không hề có tiếng đi lại có lẽ người trong nhà đều đã đi ngủ. Băng Tuyết dẫn đầu tụi nó đi trước. Bỗng nhiên, những tiếng bước chân như đang tiến gần về phía họ. Tụi nó nhanh chóng chia nhau trốn vào các góc khuất ở cửa, đợi người đó rời khỏi. Khi không còn nghe thấy bất cứ tiếng động nào, tụi nó nhẹ nhàng đi tiếp. Giờ này cũng đã là tối muộn nên chẳng còn ai thức. Tụi nó nhanh chóng đi về phía cổng, con chó nằm gần cổng đã ngủ say nhưng để cho an toàn thì tụi nó sẽ leo rào ở nơi xa chuồng con chó đó. Băng Hạ là người ra cuối cùng, không hiểu sao chân Băng Hạ lại dẫm phải 1 cành cây gây ra tiếng động. Cô hoảng quá, không biết làm sao thì Lệ Xuân nhanh chóng kéo cô qua khỏi tường. Con chó nằm trong sân nghe tiếng động liền bật dậy, nhưng khi nó nhìn xung quanh chẳng thấy gì nên cuối cùng nó vẫn nằm xuống và ngủ tiếp.

Tụi nó sau khi rời khỏi tường rào liền nhanh chóng leo lên xe của mình để gần đó. Cả đám không hề biết rằng có 1 người đang đuổi theo ngay ở phía sau. Băng Tuyết cũng cảm nhận thấy có điều gì đó không ổn ở nơi biệt thự nhưng cô lại cho đó là điều không nên quan tâm. Chạy được 1 lúc thì...

Note: Chương này hơi ngắn, mong mọi người thông cảm.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thư Siêu Quậy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

1 bóng đen di chuyển nhanh theo tụi nó, tụi nó nhanh chóng chạy nhanh lên. Ra được nơi có ánh sáng tụi nó mới nhìn rõ được mặt người đó, thì ra là Nam Phong.

- Đi nhanh lên! Họ đuổi sắp tới nơi rồi.

Nam Phong nói rồi đứng lại đây có ý chặn giúp tụi nó chạy trốn. Chẳng ai hiểu tại sao hắn đột nhiên tốt vậy, chứ như hồi trước thì hắn bắt tụi xử lý.

- Hắn làm tốt lắm. - Thiên Băng nói rồi tăng tốc.

5 chiếc xe lao nhanh trên con đường vắng lặng để chạy trốn. Lao như 1 tên bắn, cuối cùng tụi nó cũng đến được ngôi nhà mà tụi nó đã chọn sẵn dùng để ở tạm. Tụi nó vào bên trong ngôi nhà nhỏ đó, vì căn nhà khá nhỏ nên tụi nó phải chịu khó ngủ chung với nhau. Lệ Xuân và Băng Hạ vào 1 phòng, Thiên Băng và Băng Tuyết vào 1 phòng còn Nhã Lệ ngủ phòng riêng.

Đến giữa đêm, tiếng gõ cửa vang lên, tiếng gõ cửa lớn đến nỗi đưa mê ngủ nhất như Băng Hạ cũng phải bật dậy. Lệ Xuân nhanh chóng đi xuống dưới cửa chính rồi mở ra. Do có sử dụng khóa an toàn mà bên ngoài lại tối đen nên Lệ Xuân chỉ có thể nhìn thấy 1 bóng dáng cao cao của 1 người con trai. Ngay sau đó, tụi nó cũng có mặt ở ngay dưới cửa.

- Thất bại rồi sao? Nam Phong? - Thiên Băng nói, nhìn cánh cửa.

- Hạo Nam? Sao mà biết là hắn? - Lệ Xuân ngạc nhiên nhìn Thiên Băng.

- Mùi máu. - Thiên Băng nói.

- Máu? Hắn bị thương rồi sao? - Lệ Xuân tiếp tục ngạc nhiên.

Lệ Xuân mau chóng nhớ rằng Nam Phong còn ở ngoài nên liền đóng cửa lại rồi gỡ khóa an toàn, mở cửa ra. Lệ Xuân vừa mở cửa, Nam Phong liền nhanh chóng ôm cánh tay đi vào trong. Băng Tuyết niệm 1 câu thần chú gì đó rồi mới đóng cửa lại và khóa luôn khóa an toàn vào. Thiên Băng chẳng thèm nhìn Hạo Nam, chỉ ném cho hắn 1 viên thuốc nhỏ.

- Người nhà cô ác thật đấy Băng Tuyết. - Nam Phong vừa băng gạc vừa nói.

- Họ làm hết sao? - Băng Tuyết cũng chẳng tỏ vẻ gì ngạc nhiên hay có ý gì biện minh cho người nhà cả.

- Chứ ai vào đây. - Nam Phong tỏ vẻ bức mình nhìn Băng Tuyết - Đến tôi còn không ngờ cơ đấy.

- Chẳng có gì đáng ngạc nhiên. - Thiên Băng thân nhiên ngồi xuống ghế gần đó nói.

- Tôi còn nghi ngờ nó với nhà đó có huyết thống thật không đây? - Lệ Xuân nói.

Viên thuốc mà Thiên Băng đưa cho Nam Phong là viên thuốc máu, giúp Nam Phong tăng cường khả năng hồi phục vết thương nên chỉ cần vài phút vết thương đầy máu đã chẳng còn thấy đâu, đến 1 vết tích cũng không còn. 1 lát sau, bên ngoài nhà có tiếng động rất lớn, Lệ Xuân lại 1 lần nữa mở cửa ra và ngạc nhiên trước việc mình đang thấy. 1 kết giới bảo vệ ngôi nhà đang bị 1 đám người phù thủy dùng nhiều phép thuật để phá nó. Lệ Xuân thấy thế liền vội vàng đóng cửa lại và thông báo cho tụi nó biết rằng ngôi nhà này đã không còn an toàn. Nhưng trong tình thế này không thể nào trốn ra khỏi đây được, muốn ra phải phá bỏ kết giới, rất mạo hiểm tính mạng. Nhưng nếu không phá bỏ kết giới mà ở lại đây thì lại còn nguy hiểm hơn vì phá được chỉ quan trọng thời gian mà thôi. Tụi nó nghĩ một hồi thì cuối cùng vẫn muốn mạo hiểm 1 lần nhưng nếu may mắn có thể thoát được chứ nếu cứ ở lại đây chờ chết chẳng phải quá lãng phí sao?

- Nhanh lên! Để xe ở lại đây đi, chúng ta đi thôi. - Băng Hạ hối thúc tụi nó.

Lệ Xuân mở hé cửa chính ra để quan sát rình hình bên ngoài thì thấy kết giới đang bị phá sắp không cầm cự nổi rồi. Sau khi tất cả đi ra ngoài bằng cửa sau thì Lệ Xuân mới đóng cửa lại rồi nhanh chân rời khỏi đó bằng cửa sau. Tất cả tụi nó, đều mang vũ khí sẵn sàng để chiến đấu vì giờ ra ngoài đó rất nguy hiểm và có vẻ tụi nó sẽ yếu thế hơn. Để tránh bị bắt, tụi nó cùng Nam Phong chia ra thành 3 nhóm nhỏ. Sau khi Băng Tuyết phá bỏ kết giới, tụi nó nhanh chóng chạy đi tìm chỗ nấp trước.

Thiên Băng và Băng Tuyết cùng nhau chạy vào 1 ngõ nhỏ. Giờ đối với Thiên Băng mới gọi là nguy hiểm. Khi chia nhau ra, cô chọn đi cùng với Băng Tuyết vì biết ai đi bên cạnh Băng Tuyết chính là đang đứng giữa ranh giới sự sống và cái chết. Bình thường, họ đối xử rất tệ bạc với Băng Tuyết nhưng lúc này thì Băng Tuyết chính là kho vàng của ông già đó, họ có thể thủ tiêu bất cứ thứ gì cản đường. Mà đôi khi cô cũng khá thắc mắc, vì cái gì mà những người đó lại nguyện làm con chó cho 1 con ác quỷ không còn nhân tính, đến cháu gái ruột còn như 1 món hàng để ông ta trao đổi. Có tiếng bước chân tiến về phía hai người, tiếng bước chân lớn dần, người đó dường như sẽ đi qua đây. Thiên Băng và Băng Tuyết lợi dụng bóng tối để tạm ẩn thân. Tiếng bước chân đi qua, mùi máu nồng nặc, mắt Thiên Băng đột nhiên trở thành màu đỏ tươi giữa bóng tối bao trùm. Người đó quay sang nhìn vào trong ngõ, 1 con người đang nhìn vào trong ngõ, không thấy gì ngoại trừ bóng tối và đôi mắt đỏ như máu. Hắn là 1 con người, thấy vậy, hắn ném tôi vào người Thiên Băng, tay cầm chắc cây thánh giá bằng tay trái vì tay phải hắn đang bị thương rất nặng, máu chảy nhiều. Thiên Băng cố gắng không chế bản thân, kiềm chế cơn khát máu trong người. Mà còn cái vụ tôi thì đúng là cô cực kì ghét tôi do mùi của nó luôn bám lên tay cô mỗi lần nấu ăn chứ chẳng có tác dụng gì với cô. Chẳng hiểu sao họ lại tin vào mấy quyển tiểu thuyết của mấy nhà văn đó nhỉ? Tôi, nước thánh, thánh giá hay bạc gì đó sẽ tiêu diệt được vampire? Mấy thứ nhảm nhí, cô vẫn ăn tôi và đến nhà thờ bình thường, chẳng có chuyện gì xảy ra. Thiên Băng cẩn thận chuyển đôi mắt mình trở lại bình thường rồi chìm trong bóng tối. Thiên Băng nhẹ nhàng bước đến gần bức tường, cẩn thận lắng nghe rồi nhìn trước nhìn sau.

- Nơi này hết an toàn.

Thiên Băng chỉ nói vậy và cả hai nhanh chân rời khỏi đó. Chạy trên con đường vắng lặng không người qua lại. Chẳng có 1 ai có thể nhờ giúp đỡ. Cả hai rẽ vào 1 ngõ nhỏ, tiếp tục chạy, chạy mãi cho đến khi mệt thì cả hai mới phát hiện đã ra khỏi thành phố và đến 1 nơi hoang vắng. Chỗ này cây cỏ mọc um tùm, nhiều cây, rất thích hợp cho việc ẩn nấp. Thiên Băng và Băng Tuyết không quan sát nhiều, nhanh chóng trốn vào trong bụi cỏ rồi tiến về phía cái cây to gần đó. Cả hai leo lên đó ngồi.

Trong khi đó, Lệ Xuân và Băng Hạ đang chật vật để trốn vì Băng Hạ đi đến đâu cũng mang theo nhưng tiếng động khiến người ta dễ phát hiện. Tuy thế nhưng 2 người vẫn không sao cả. Đến lúc này Lệ Xuân bắt đầu thấy lạ, không ai đến gây khó dễ cho hai người dù trốn ở nơi dễ phát hiện. Tuy là thông minh hơn người nhưng tâm trí của Băng Hạ suy nghĩ rất đơn thuần nên có lẽ không nhận ra chuyện này nhưng tại sao giờ cô mới nhớ chứ. Người mà đám phù thủy đó muốn tìm chính là Băng Tuyết, người đang bên cạnh Băng Tuyết là Thiên Băng. Suy đi nghĩ lại thì lúc Thiên Băng chia như vậy thì Thiên Băng đã không muốn để những người không liên quan đến chuyện này nhưng tay vào. Nhưng nếu vậy Thiên Băng đã quá liều sao? 2 chọi với cả gia tộc thì khả năng chiến thắng quá ít sao?

- Băng Hạ! Mày về nhà đi, có chuyện gì gọi cho tao. Tao có việc đi trước. - Lệ Xuân vội vàng nói.

- Ủ! - Băng Hạ gật đầu.

Lệ Xuân quay người chạy nhanh đi tìm Thiên Băng. Cô mở điện thoại lên rồi sử dụng tìm kiếm điện thoại. Lúc trước có lần Thiên Băng sử dụng 1 tài khoản để tìm điện thoại khi không có máy định vị. Cô nhanh chóng đăng nhập vào tài khoản đó rồi đi theo hướng dẫn trên màn hình đến nơi của Thiên Băng.

Lúc đó, Nam Phong đang đi cùng Nhã Lệ trên con đường vắng lặng không 1 bóng người. Hắn biết Thiên Băng đang dẫn dụ đám phù thủy đó rồi khỏi thành phố này rồi. Nhưng hiện tại hắn phải tìm cách để Nhã Lệ trở về nhà và hắn có thể đến nơi Thiên Băng đang gặp nguy hiểm.

- Cô về nhà đi.

- Sao? Tôi vẫn còn phải giúp Thiên Băng và Băng Tuyết. - Nhã Lệ từ chối.

- Có cô chỉ tổ làm vướng chân mà thôi. Cô nên trở về nhà đi. - Hạo Nam nghiêm túc nhìn Nhã Lệ.

- Không... Á! Anh làm gì thế. - Nhã Lệ la lên.

Nam Phong chẳng nói chẳng rằng, bé Nhã Lệ lên rồi chạy về phía nhà Nhã Lệ. Tới nhà Nhã Lệ, hắn không thèm gọi mở cửa mà nhảy lên tường rào để vào trong. Nhảy lên 1 cái cây cao trong nhà Nhã Lệ, Nam Phong lên được phòng Nhã Lệ thì thấy cô xuống rồi nhanh chóng rời khỏi đó. Mai một Thiên Băng có làm sao thì đó chính là chuyện của cô ta còn bây giờ mà Thiên Băng bị cái gì là coi như bây giờ hắn không hề được yên thân. Chạy như tia sét lao trên đường, cuối cùng cậu cũng đến nơi Thiên Băng hẹn. Nhưng 10 phút, 15 phút, 30 phút rồi sao Thiên Băng vẫn chưa tới, điều này khiến hắn bất an.

"Sao giờ chưa tới nữa? Cô ta đang làm gì cơ chứ!" - Nam Phong nghĩ.

Nam Phong nóng lòng lấy điện thoại từ trong túi ra và gọi. Điện thoại reo lên từng hồi chuông dài, nhưng cuối cùng cũng chẳng ai bắt máy. Hắn Phong vừa gọi thêm vài cuộc nữa vừa chạy khắp thành phố với tốc độ của vampire. Tốc độ chạy cực kì nhanh nhưng khắp thành phố lại chẳng thấy hình ảnh của Thiên Băng hay Băng Tuyết. Cuối cùng, hắn quyết định chạy ra khỏi thành phố, đến cánh đồng hoang vu ngoài thành phố thì Nam Phong nghe thấy những tiếng nổ và tiếng la hét vang lên gần đó. Hắn nhanh chóng đi đến chỗ đấy.

Hình ảnh của trước mặt của Nam Phong khiến hắn ngỡ ngàng. Thiên Băng đang chiến đấu với sức mạnh của loài vampire trong cơ thể, bị trúng đòn nhưng rất nhanh liền lại. Băng Tuyết đang chống lại nhiều phù thủy bằng những phép thuật cấp cao mà cô đã nghiên cứu được và khiến cho vùng xung quanh đó cháy rụi. Lệ Xuân tuy là 1 người bình thường nhưng vẫn dùng những con dao mà cô đã đặc chế ra để chiến đấu 1 cách kịch liệt. Và 1 người mà không biết lấy thông tin từ đâu, không hề có mặt trong kế hoạch mà cũng có mặt ở đây Hữu Trí cũng đang chiến đấu ở ngay đây. Nam Phong thấy thế cũng nhanh chóng lao vào chiến đấu, không bảo vệ được Băng Tuyết thì ít nhất cũng phải bảo vệ được Thiên Băng. Đột nhiên, 1 vệt ánh sáng lóe lên trong không gian khiến mọi người dừng mọi việc lại. Thiên Băng bắt đầu cự quấy người nhưng không thể, Nam Phong và Hữu Trí cũng thế. Vài phút trôi qua, cuối cùng ông Băng Tuyết cũng bước ra. Còn Băng Tuyết thì đang cố hóa giải thân chưa cho 3 người.

- Vô ích thôi. Nó chỉ có tác dụng với lũ rác rưởi đấy thôi. - ông Băng Tuyết nói.

- Ông... - Băng Tuyết ngạc nhiên.

- Bây giờ cháu trở về hoặc... - ông Băng Tuyết ngập ngừng rồi dùng phép thuật kéo Thiên Băng lại gần rồi giờ con dao bằng bạc được khắc tinh xảo - Nó sẽ đâm vào trong tim nó.

- Đâm đi. - Thiên Băng cười nhạt nói.

- Không cử động được còn mạnh mẽ ư? - ông Băng Tuyết cười khinh bỉ nhìn Thiên Băng.

Hai người con trai đang rất muốn giúp Thiên Băng nhưng lại bất lực khi không cử động được. Nhìn thấy Thiên Băng bị đe dọa tính mạng như thế thì Băng Tuyết cũng chẳng thể nào không lo. Hiện giờ cô nhìn vào thẳng mắt Thiên Băng, cố gắng suy nghĩ xem cái đầu đơn giản đến phức tạp đầy đang nghĩ cái gì. Còn Thiên Băng thì thản nhiên, dù sao mọi thứ vẫn nằm trong cái kế hoạch của cô nên chẳng có gì phải lo lắng nhiều. Con dao giờ lên cao và...

Note:Nhớ để lại nhận xét.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thư Siêu Quậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Con dao được giờ lên cao, ánh trăng đã biến mất từ khi nào, đang dần được thay thế bởi ánh sáng mặt trời. Bình minh ló dạng sau hàng cây, bóng tối biến mất, 1 ngày mới lại bắt đầu. Thiên Băng mỉm cười, Lệ Xuân nhìn thấy thế liền rời khỏi đó, cô biết Thiên Băng chỉ đang chờ thời khắc này vì cô khá tin tưởng Thiên Băng sẽ không tự mình làm vướng chân người khác. Thiên Băng nhìn thẳng ánh mặt trời không 1 chút do dự. Khi tia sáng đầu tiên của mặt trời chiếu xuống mặt đất, sức mạnh vampire của cô đã bị phong ấn. Đó là do tác dụng phụ của viên thuốc mà Băng Tuyết đã chế ra gần đây. Vì không còn sức mạnh của 1 vampire, Thiên Băng có thể thoát khỏi phép thuật của ông Băng Tuyết, dễ dàng trốn thoát. Băng Tuyết nhanh chóng dùng phép thuật của mình kéo Thiên Băng lại gần mình rồi dùng tấm chắn phép thuật để bảo vệ. Hai người con trai đang đứng yên kia thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy Thiên Băng thoát khỏi đó. Băng Tuyết dùng 1 câu thần chú, hút cạn năng lượng của mọi người có mặt ở đó. Mọi người ngã xuống dần, tuy không thể giết được họ nhưng cô không làm thế, dù gì họ cũng là 1 phần của gia đình cô nên cô cũng không thể quá nhẫn tâm như thế. Thiên Băng, Băng Tuyết cùng 2 người con trai kia nhanh chóng rời khỏi đó, nhanh chóng rời khỏi đó. Thiên Băng lấy điện thoại trong người ra rồi nhấn số Rita gọi.

- Alô! Tỷ? - Thiên Băng bắt máy.

- Tôi đây. Về chưa? - Thiên Băng trở lại về lạnh lùng thường ngày.

- Rồi, thưa tỷ! Tất cả đều xuống sân bay an toàn. - Rita nói.

- Ủ! Nói mọi người về đi, khi nào cần sẽ gọi. - Thiên Băng nói rồi cúp máy, quay sang Băng Tuyết- Ra sân bay thôi.

4 người cùng đón taxi để đến sân bay. Ra tới sân bay, 4 người cùng đi vào trong, nơi có 3 người đang chờ sẵn.

- Chúng ta chia tay. - Thiên Băng quay sang nhìn Nam Phong.

- Haizzz! Đau lòng quá! Chưa chi đã bị "đá" rồi. - Nam Phong giả vờ tỏ vẻ đau thương trước mặt mọi người.

- Đúng như giao ước. - Thiên Băng nói.

- Rồi! Tôi nhớ mà. Cô đi bảo trọng và tốt nhất đừng tìm tôi. - Nam Phong cười cười nhìn Thiên Băng.

- Yên tâm! - Thiên Băng nói rồi quay đi vào trong.

- Tạm biệt và không gặp lại lần sau. - Hữu Trí lạnh lùng nói rồi tiếp bước Thiên Băng.

- Tạm biệt. - 4 người đồng thanh nói với Nam Phong.

- Ủ! Tạm biệt! - Nam Phong nói.

Tụi nó cùng Hữu Trí đi vào trong sân bay, còn Nam Phong thì sau khi thấy tất cả vào trong sân bay thì hẩn rời khỏi đó và trở về nhà. Sau hàng giờ đồng hồ ngồi trên máy bay, tụi nó và Hữu Trí cũng xuống được máy bay và hiện ở Việt Nam. Vừa rời khỏi sân bay đã thấy Rita đang đứng chờ tụi nó.

- Chào mừng các tỷ. - Rita cúi đầu chào.

- Ủ! Em có thể về, tối gặp tại bar. - Lệ Xuân vừa phát tay vừa nói.

- Vâng! - Rita đáp lại rồi rời khỏi.

Tụi nó nhanh chóng trở về nhà của mình và đi ngủ lấy lại sức đã, tối đề tính sau.

Đến tối, tụi nó đều có mặt đông đủ tại quán bar Blood. Tụi nó bước vào bên trong quán, mọi người cúi đầu, trang nghiêm chào đón tụi nó như mọi khi. Như mọi khi, người ban lệnh cho mọi người thày cho tụi nó là Lệ Xuân bước lên 2 bước rồi nói.

- Rita! Bước lại gần đây nào. - Lệ Xuân lên tiếng.

- Vâng! - Rita gật đầu nhanh chóng bước lên.

- Từ giờ trở đi, mọi quyền hành, mọi công việc trong bang đều giao hết cho em. Mọi người đều nhất định phải nghe lời của Rita. - Lệ Xuân đặt 1 tay lên vai Rita nói lớn.

- Vâng! Từ giờ em sẽ làm thật tốt đề thay thế cho các tỷ. - Rita gật đầu.

Tụi nó đều rất mừng khi nghe thấy Rita đồng ý. Từ nay, tụi nó không còn phải lo lắng chuyện ở đây nữa, mọi thứ sẽ bắt đầu lại từ đầu, cuộc sống không còn phải lo lắng.

- Tuy nhiên... - Lệ Xuân nói hơi ngập ngừng - Chúng tôi vẫn đứng ngoài quan sát, tốt nhất là nên hợp tác với nhau đi.

- Vâng, Thưa tỷ! - tất cả đồng thanh.

- Tốt! Mọi người bắt đầu hoạt động bar như bình thường đi. Rita! Đi! - Lệ Xuân nói rồi quay đi.

6 người đi xuống phòng bí mật trong bar. Cánh cửa mở ra, tụi nó mở từng cánh cửa phòng đã lâu không được mở ra. 5 căn phòng, 5 màu sắc khác nhau hiện ra, tụi nó đưa cho Rita 1 mảnh giấy nhỏ ghi 5 mật khẩu của 5 phòng. Giờ tụi nó đã rời bỏ cái thế giới tối tăm này nhưng những thành phẩm mà tụi nó đã làm ra khi còn ở trong thế giới này mà bỏ đi thì phí quá, lựa chọn tốt nhất vẫn là bàn giao lại cho Rita cùng mọi người trong bang. Thiên Băng mở máy tính trong phòng mình lên rồi nhả mật khẩu để mở máy. Thiên Băng kiểm tra lại xem có mất thông tin gì không rồi mới ghi mật khẩu.

- Đây! Và tốt nhất luôn phải cầm theo cái này. - Thiên Băng đưa cho Rita 1 mảnh giấy nhỏ và 1 USB dung lượng lớn.

- Tất cả những thứ còn lại em cho mọi người trong bang dùng để nghiên cứu cùng chiến đấu, nơi này cũng có thể biến thành 1 căn cứ mật cho mộ người cũng được vì nó cũng khá rộng. - Lệ Xuân nhìn Rita nói.

- Vâng! - Rita nói.

- Rồi! Xong chuyện ở đây rồi, chúng tôi đi đây. - Lệ Xuân gật đầu cười rồi quay người rời khỏi đó.

Tụi nó cũng rời khỏi đó theo Lệ Xuân. Từ ngày mai, cuộc sống mới của tụi nó chính thức bắt đầu, 1 cuộc sống không lo lắng về thứ gì nữa, 1 cuộc sống yên bình như bao người, không đánh nhau, không chém giết.

1 tháng sau, tụi nó đến trường đại học như bình thường mọi ngày vậy. Sau khi về đây, tụi nó đã chuyển trường về đây học luôn chứ không quay trở về nơi đó thêm lần nào nữa. Phép thuật của Băng Tuyết được cô phong ấn lại để tránh người trong gia đình tìm thấy nhưng vẫn chế thuốc cho Thiên Băng đều đặn. Khắc Duy sau đó cũng trở về và tỏ tình với Băng Hạ và hiện giờ họ đang hẹn hò với nhau. Lệ Xuân và Cao Kỳ cũng đã trở thành cặp, Nhã Lệ và Từ Thức cũng đang trong quá trình hẹn hò. Tội nhất là Từ Thức, ngày cậu tỏ tình với Băng Tuyết.

Vào 1 ngày đẹp trời nọ, Từ Thức đã tỏ tình với Băng Tuyết và cậu nhận được 1 câu trả lời 1 cách phũ phàng.

- Tôi không hề có cảm giác và không muốn có cái cảm giác đó. - Băng Tuyết nói rồi quay người bước đi.

- Rồi tôi sẽ khiến cậu phải thích tôi. - Từ Thức hét lớn.

- Ủ! Nếu cậu có thể. - Băng Tuyết quay đầu lại, hờ hững nói rồi quay người bước đi.

Quay lại hiện tại, người ta ai cũng có cặp hết trừ Thiên Băng, cô vẫn chưa có cặp với ai hết. Lệ Xuân, Băng Hạ, Nhã Lệ thì đều có cặp hết với nhau nên chủ yếu chỉ quan tâm đến người yêu của mình thôi. Băng Tuyết thì suốt ngày bị Từ Thức lèo đèo theo sau suốt ngày nên Thiên Băng phải tránh càng xa càng tốt, ít nhất để không làm ki dà cản mũi. Thiên Băng vẫn 1 mình đi vào trong lớp, ngồi 1 mình. Bỗng nhiên Hữu Trí quay xuống, hỏi bài, 1 bài toán hết sức cơ bản mà cậu ta cũng hỏi. Thiên Băng chẳng quan tâm, cầm lấy cây bút viết thẳng kết quả vào vở của Hữu Trí rồi lấy quyển vở nháp bắt đầu vẽ tùm lùm vào trong đó. Khi Hữu Trí cầm lấy quyển vở quay lên, khuôn mặt hơi nhăn nhó và có vẻ rất khó chịu. Thiên Băng chẳng hề cảm thấy có gì lạ ở Hữu Trí cả, trong khi Hữu Trí luôn kè kè bên cạnh cô. Khi tự soạn thờ khóa biểu, Hữu Trí đã lên xem của Thiên Băng và chép y chanh lại, khi vào lớp hay dưới căn tin trường, cậu luôn tìm chỗ ngồi gần Thiên Băng nhất, nhiều khi còn đến nhà Thiên Băng nấu ăn nữa. Thế mà Thiên Băng lại chẳng cảm nhận được bất cứ thứ gì từ Hữu Trí.

- Thiên Băng! Chiều rảnh không? - Hữu Trí quay xuống nhìn Thiên Băng.

- Rảnh. Sao? - Thiên Băng ngược mặt lên nhìn Hữu Trí.

- Chiều đi với tôi, tôi tôi nấu ăn cho. - Hữu Trí nói rồi quay lên.

- Ủ! - Thiên Băng đáp lại.

Thời gian tiếp tục trôi đi, tới giờ ra về. Nhã Lệ, Lệ Xuân và Băng Hạ đi chơi với bạn trai hết rồi, Băng Tuyết thì luôn bị Từ Thức lôi đi theo khiến Thiên Băng chẳng dám lại gần.

- Đi thôi, Thiên Băng! - Hữu Trí xách cặp lên nói.

- Ủ! - Thiên Băng nói rồi cũng xách cặp đi theo Hữu Trí.

Hiện giờ hằng ngày Thiên Băng đi xe đạp đến trường, trong khi đó Hữu Trí lạo chạy xe máy. Hữu Trí chạy xe máy phía trước, Thiên Băng đạp xe đạp với vận tốc nhanh nhất có thể đuổi theo Hữu Trí. Cả 2 người chạy nhanh trên con đường, dừng lại trước 1 quán cà phê lớn. 2 người sau khi cất xe thì đi vào bên trong và chọn 1 bàn gần cửa sổ. Sau khi gọi nước vài phút thì phục vụ mang nước lên cho 2 người.

- Có chuyện gì? - Thiên Băng lên tiếng trước.

- Ừm.. Tôi gọi cô là để muốn nói là... là tôi... ừm... tôi thích cô Thiên Băng. - Hữu Trí lấy hết can đảm của mình để nói ra.

- Ồ! Còn gì không? - Thiên Băng thân nhiên nói tiếp.

- Ồ! Hết rồi! - Hữu Trí gật đầu.

- Tôi không có cảm giác gì với anh. Con trai chỉ toàn giả dối. - Thiên Băng nói rồi cảm ly lên uống 1 ít.

- Không! Nếu cô tin tôi thì tôi vẫn có thể mang lại hạnh phúc cho cô mà. - Hữu Trí nói.

- Anh cứ việc chứng tỏ cho tôi thấy đi. - Thiên Băng nhìn Hữu Trí với vẻ thách thức.

- Được! Cô chuẩn bị tinh thần về nhà tôi là đầu đi. - Hữu Trí nói rồi cũng cầm tách cà phê lên uống.

Cả 2 không còn nói thêm câu nào nữa, chỉ im lặng thưởng thức thức uống yêu thích của mình. Tới tối, Hữu Trí vẫn nấu ăn cho Thiên Băng bình thường như mọi ngày. Sau ngày hôm đó, Thiên Băng và Hữu Trí có vẻ thân thiết với nhau hơn.

1 ngày nào đó trong nhiều năm sau, 1 ngày trọng đại của 1 trong tụi nó.

Mới sáng sớm, Băng Hạ đã bật dậy khỏi giường và thay đồ rồi chạy xuống lầu. Khắc Duy đang ở dưới lầu ngồi đọc sách, đã thay đồ sẵn sàng để đi.

- Sao anh không gọi em dậy? - Băng Hạ bức tức bước xuống.

- Tại lúc em ngủ quá đáng yêu, đáng yêu đến nỗi anh không nỡ đánh thức. - Khắc Duy gấp quyển sách lại.

- Anh biết hôm nay là ngày gì mà phải không? - Băng Hạ vội vã xỏ giày vào.

- Ủ! Hôm nay là chủ nhật. - Khắc Duy cười cười nhìn

- Ủ! Còn là ngày trọng đại của 1 người bạn thân của em nữa đó. Nhanh lên! - Băng Hạ kéo tay Khắc Duy đi ra ngoài.

- Chỉ là đám cưới thôi mà. - Khắc Duy cười nhẹ, gỡ tay Băng Hạ ra.

- Đám cưới này là của bạn thân em đấy. Nhanh lên nào. - Băng Hạ kéo tay Khắc Duy đi ra ngoài.

- Từ từ nào! Anh còn chưa xỏ giày vào nữa. - Khắc Duy cố gỡ tay Băng Hạ ra.

- Được! Anh nhanh lên, em ra ngoài chờ trước. - Băng Hạ thả tay Khắc Duy ra rồi đi ra ngoài.

Khi Khắc Duy chuẩn bị xong, cả cùng đến bữa tiệc cưới của 1 người bạn thân. Từ cổng, Băng Hạ đã nhìn thấy 2 cặp vợ chồng đang đứng nói chuyện rồi, xe vừa dừng lại, Băng Hạ liền nhảy xuống và đến chỗ 2 người con gái xinh đẹp đang đứng nói chuyện với nhau. Hai người chính là Lệ Xuân và Nhã Lệ. Nhiều năm đã trôi qua giờ tụi nó ai mà chẳng có sự nghiệp và gia đình riêng. Lệ Xuân giờ là 1 kiến trúc sư, rất nhiều công trình vào tay cô đều được hoàn thành 1 cách hoàn mỹ nhất nên giờ cô cũng đang có rất nhiều công trình để thiết kế. Nhã Lệ bây giờ là 1 đầu bếp nổi tiếng, nấu ăn trong 1 nhà hàng nổi tiếng trong nước do chính cô mở ra. Băng Hạ đi theo con đường kinh doanh và đã trở thành chủ tịch của 1 tập đoàn kinh doanh về đá quý. Băng Tuyết giờ đã là 1 bác sĩ giỏi, nổi tiếng trong và ngoài nước với những loại thuốc đặc chế mà đã cứu được rất nhiều bệnh. Thiên Băng cuối cùng cũng đã trở thành 1 lập trình viên xuất sắc và làm việc cho chính phủ dưới danh nghĩa là lập trình viên bí mật. Các chàng trai cũng đã có 1 sự nghiệp riêng.

Quay lại với vấn đề hôm nay, hôm nay chính là ngày cưới của Băng Tuyết và Từ Thức, hai người thật sự vẫn rất cứng đầu. Sau cái việc Từ Thức lèo đèo theo sau Băng Tuyết như 1 cái bóng thì sau khi ra trường cô đã chấp nhận sẽ làm vợ anh và chuyện này xảy ra vào hồi mùa hè năm ngoái. Còn bây giờ trong lễ đường, Từ Thức và Băng Tuyết đang trao nhẫn cho nhau, phù dâu và phù rể là Thiên Băng và Hữu Trí, 3 cặp vợ chồng đang ngồi dưới chúc mừng cùng với những quan khách. Buổi lễ diễn ra rất suôn sẻ, đến khi ăn tiệc xong, tụi nó tùm tùm lại nói chuyện với nhau trong phòng cô dâu.

- Thế là thêm 1 đứa thoát kiếp FA, còn mình mày thôi đấy, Thiên Băng. - Lệ Xuân nhìn Thiên Băng.
 - Tụi mày đã sống thử 2 năm rồi mà, làm đám cưới được rồi đấy. - Nhã Lệ cũng quay sang nhìn Thiên Băng.
 - Đám cưới đi, tao tình nguyện làm phù dâu. - Băng Hạ hào hứng nói rồi quay sang nhìn Thiên Băng.
 - Nên đám cưới đi. - Băng Tuyết cũng quay sang nhìn Thiên Băng.
 - Đừng nhìn tao như tội phạm thế giới như thế. - Thiên Băng thân nhiên trả lời.
 - Ai cũng có gia đình hết rồi, còn mình mày. - Lệ Xuân nói.
 - Tính sau đi. Tao lười. - Thiên Băng đáp lại.
 - Tội nghiệp Hữu Trí thật. - Lệ Xuân tỏ vẻ tội nghiệp.
 - Sao? - Thiên Băng nhìn Lệ Xuân.
 - Hấn hi sinh cho mày nhiều vậy mà mày lại... - Lệ Xuân lắc đầu tỏ vẻ sầu não.
 - Rồi! Được rồi! Tao sẽ bàn lại với tên đó được chưa? Đừng nhìn tao như tội phạm thiên ki nữ nữa. - Thiên Băng giơ tay lên giống kiểu xin đầu hàng nhìn tụi nó.
 - Tốt! Tụi tao sẽ chuẩn bị cho mày đầy đủ. - Lệ Xuân cười tươi nói.
 - Tao sẽ làm phù dâu. - Băng Hạ giơ tay lên hào hứng nói.
 - Tùy tụi mày. - Thiên Băng vẫn tỏ vẻ thờ ơ đáp.
- Tụi nó tiếp tục vui vẻ nói chuyện trong khi các chàng trai đang xếp hàng áp tai vào cửa nghe lén. Các chàng tuy biết hành động này chẳng quân tử tí nào nhưng vẫn vì tò mò tụi nó đang nói gì bên trong nên chỉ còn cách làm vậy.
- Tội nghiệp mày quá Hữu Trí. - Cao Kỳ vỗ vai Hữu Trí an ủi.
 - Sao? - Hữu Trí thân nhiên nhìn lên.
 - Chẳng phải cậu làm nhiều việc như thế mà chẳng cảm hóa được Thiên Băng sao? - Cao Kỳ nói.
 - Rồi sao? Ít nhất cô ấy cũng đồng ý kết hôn với tôi. - Hữu Trí vẫn thân nhiên đáp lại - Rồi có 1 ngày tôi cũng khiến cô ấy đổ tôi.

1 tháng sau, đám cưới của Thiên Băng diễn ra. Sau vài tháng sống chung, Thiên Băng bắt đầu có tình cảm với Hữu Trí. Từ đó trở đi, cuộc sống của tụi nó yên bình trở lại, không còn phải lo lắng thêm bất cứ gì ngoài công việc và gia đình. Mỗi nhà đều có công việc riêng nhưng vẫn qua thăm nhau hay rủ nhau đi chơi mỗi khi rảnh. Cuộc sống từ đó mà yên ả trôi đi trong yên bình, cuộc sống như tụi nó muốn cùng những đứa trẻ kháu khỉnh được sinh ra.

- Hết-

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Tiểu Thư Siêu Quậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.